

# **ВИНС ФЛИН**

# **В СЛУЧАЙ НА ОПАСНОСТ**

Част 11 от „Мич Рап“

Превод от английски: Марин Загорчев, 2009

[chitanka.info](http://chitanka.info)

*На Робърт Ричър и служителите в Националната служба по тайно разузнаване и Националния антитерористичен център.*

*Всички ние спим спокойно в леглата си благодарение на сурови мъже, които бдят нощем, готови да посетят онези, които могат да ни причинят зло.*

Уинстън Чърчил

# 1.

## ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА „БАГРАМ“ АФГАНИСТАН

Майк Неш тревожно погледна часовника си, после отново се втренчи в двата плоски монитора. Двамата затворници спяха дълбоко. Ако всичко вървеше по плана, сънят им нямаше да трае дълго. Преди седмица ги бяха заловили при рутинна патрулна обиколка. Тогава младите войници още нямаха представа на кого са попаднали. Разбраха по-късно, при това случайно. Командването на военновъздушната база „Баграм“ в Афганистан веднага отдели двамата мъже от другите триста деветдесет и шест пленени врагове и предупреди Вашингтон.

Неш беше един от първите уведомени. Специалният телефон зазвъня в 2:23 през нощта миналата неделя. Дежурният в Националния антитерористичен център му съобщи новината. Неш му благодари, затвори и заразмишлява дали да остане в леглото, или веднага да тръгне към службата. Залавянето на двама усилено издирвани престъпници беше вълнуващ успех, но той от личен опит знаеше, че сега много хора ще се борят със зъби и нокти кой да си припише заслугата. Неш наскоро се беше върнал от Лондон и сега се нуждаеше много повече от сън, отколкото от професионално признание.

Нямаше и минута, телефонът отново зазвъня. Този път беше големият шеф, Айрини Кенеди, директорката на ЦРУ. Неш слуша около половин минута, без да продума, сетне измърмори:

— Ще се заема.

Целуна жена си, стана от леглото, навлече удобни дрехи, провери всяко от четирите си деца, грабна чантата си, винаги готова за пътуване, остави бележка на кафеварката и излезе. При тази негова работа близките му едва ли щяха да се изненадат, когато се събудят и установят, че го няма.

Двайсет минути по-късно стъпи на частната самолетна писта и се качи в готовия за излитане „Гълфстрийм V“. Щом се вдигна във

въздуха, Неш се замисли за двамата пленници. Не беше необходимо да чете досиетата им. Знаеше ги наизуст. Беше ги сглобявал с години, всеки път когато получаваше нови сведения. Това бе една от дарбите на Майк Неш. Все едно дали ставаше дума за бейзболни резултати или за най-известните терористи в света — щом прочетеше нещо, той го запомняше. Започна да обмисля стратегията си за разпита. Воден колкото от логиката, толкова и от интуицията си, измисляше капани и предвиждаше лъжите им. Може би седмици щяха да минат, преди да се пречупят, но щяха да проговорят. Винаги проговаряха.

По някое време над източната част на Атлантическия океан се получи първото закодирано съобщение, че има проблем. Докато летеше на петнайсет хиляди метра над морското равнище, от трескавата размяна на послания с Ленгли Неш научи за разиграваща се драма. Тринайсет сенатори, които били на посещение в базата, дочули за залавянето и поискали да видят двамата пленници. Командирът на базата от глупост или в стремежа си да се хареса на хора, които биха могли да помогнат за израстването му в кариерата, се съгласил.

Ако трябваше да посочи тримата политици, които най-много мрази, двама от тези „почетни“ посетители на базата щяха да са сред тях, а третият сигурно щеше да е в челната десетка. Като председатели на комисиите по правосъдието, въоръжените сили и разузнаването към Сената те бяха влиятелна групичка. По стечение на обстоятелствата и тримата мразеха ЦРУ. След едночасовата им среща със затворниците сенаторите ясно намекнали на командира на базата, че главата му може да хвъркне. Председателката на правосъдната комисия стигнала подалеч, като заявила, че ако не спазва Женевската конвенция, тя лично ще го изправи пред Сената да отговаря за престъпленията си пред целия американски народ.

Фактът, че единият от пленниците е спечелил нашивките си в армията на талибаните, като взривил строено с помощта на коалицията училище с афганистански деца вътре, явно нямаше значение за храбрата сенаторка. Не я интересуваше и че организацията им не е подписала Женевската конвенция. Очевидно жената имаше други приоритети. Да се отнасяш с разбиране, съчувствие и уважение към фанатични, коравосърдечни садисти изглеждаше много благородно на теория, но на практика беше добър начин да загубиш войната.

Едно от най-трудните неща в работата на Неш беше да се разправя с твърдоглавите политици, на които бе подчинен. През първите месеци след атаките в Ню Йорк и Вашингтон същите тези сенатори призоваваха за действие. В неофициални разговори изразяваха загриженост, че ЦРУ не действа достатъчно твърдо в разпитите. Настояваха да се прилагат драстични мерки и уверяваха началниците в Ленгли, че ще ги подкрепят. Неш си спомни баснята за скорпиона, който обещал на жабата, че няма да я ужили, ако го пренесе на другия бряг. Бяха стигнали до средата на реката и точно както в баснята инстинктите се бяха задействали, жилото бе готово за нападение и имаше опасност всички да се удавят.

Той погледна двамата пленници, които спокойно спяха в топлите, чисти легла. На левия монитор беше Абу Хагани, висш талибански офицер, ръководещ самоубийствените акции в Афганистан. Според оценките при атентати, организирани от него, бяха загинали над три хиляди цивилни и четирийсет и трима войници. Беше известен с това, че умишлено избира за жертви жени и деца, за да уплаши сънародниците си и да ги откаже да помагат на коалиционните сили. Вторият затворник, Мохамад ал-Хак, беше талибанската свръзка с „Ал Кайда“ и един от най-доверените хора на молла Омар. Макар че Неш се наслаждаваше на мисълта как ще изтезава Хагани, интересът му към Ал-Хак беше по-голям. Този човек беше пряката връзка между „Ал Кайда“ и талибаните. Тайните, които пазеше, бяха неоценими.

През първите три дни агентът от ЦРУ имаше право да прекарва най-много по четири часа дневно с всеки от заловените. Всичко се следеше строго и се записваше. Забранени бяха поставянето в мъчителни пози и лишаването от сън, пускането на силна музика и крясъците, удрянето, промяната на режима на хранене и температурата в килиите. Дори устните заплахи с физическо насилие трябваше да бъдат одобрени от Вашингтон.

В сряда свърши рано с Ал-Хак, като му каза, че е говорил с генерал Абдул Рашид Достум. Бившият командир на Северния алианс и водач на узбекската общност беше известен с омразата си към талибаните. Неш заплаши Ал-Хак, че е уредил на другата сутрин да го изпратят при Достум. Затворникът едва не напълни гащите от страх, че ще попадне в ръцете на човек, не по-малко жесток от него и хората му. Страхът в очите му беше очевиден. Неш внимателно наблюдаваше как

затворникът се опитва да избегне този кошмар. Агентът от ЦРУ бе поставял стотици пленници в такава ситуация. Отначало винаги свеждаха очи, после бързо започваха да шарят с поглед наляво-надясно, трескаво опитвайки се да измислят как да спасят кожата. Той искаше просто да проговорят. По-късно щеше да отсява лъжите.

За съжаление, точно когато Ал-Хак щеше да проговори, в стаята влезе един офицер и прекъсна разпита. Извикаха го на телефона. Юристите от Министерството на правосъдието го предупредиха, че е отишъл твърде далеч. Тази случка даде начало на истинска престрелка между ЦРУ, Белия дом, Министерството на правосъдието и сенатор Барбара Лонсдейл, председателката на правосъдната комисия. Докато юристите спореха, агентът започна да търси начин да заобиколи стената, вместо да я прескача. Телефонира на Мич Рап.

Неш погледна часовника си. Тъкмо минаваше полунощ. Рап и неговата тежка артилерия трябваше да се появят всяка минута. Сънят на двамата сладко спящи убийци скоро щеше да бъде грубо прекъснат. Те бяха хранени по три пъти на ден, имаха легла, по-удобни от онова, на което спеше Неш, молитвени килимчета, луксозни томчета с Корана, душ с топла вода. Самоувереността им растеше с всеки изминал ден и знаеха, че никой няма да ги изтезава. Това измамно чувство за сигурност щеше да изчезне по много истински и вероятно насилствен начин.

## 2.

### ТРОЙНАТА ГРАНИЦА, ПАРАГВАЙ

Мъжът крачеше бавно из стаята с ръце, здраво стиснати зад гърба. С нарастващо безпокойство наблюдаваше седмината, седнали около грубата дървена маса. Вече шест месеца, откакто бяха тръгнали от Пакистан, а още не бяха готови. Бяха близо до целта, но не достатъчно. Най-малката грешка можеше да причини катастрофа, както се беше случило на други преди тях.

Карим Нур-ад-Дин се замисли за пътуването и усилията, които бе положил да сформира тази елитна група. Заедно бяха отишли в Пешавар, бяха получили оръжията си, бяха отрязали косите и обръснали брадите си, бяха се снимали за паспортите. Седмица по-късно всеки получи комплект безупречни фалшиви документи, две кредитни карти и самолетни билети. Някои пътуваха през Африка, други — през Югоизточна Азия. Никой обаче не мина през Европа, Австралия или Съединените щати. Бяха недосегаеми. След две седмици отново се събраха — в един от най-порочните и престъпни градове на света.

Карим не познаваше Сиудад дел Есте и не би избрал този град за своя база, но когато Айман ал-Заухири го предложи, той веднага осъзна, че това ще е мястото. Вторият човек в „Ал Кайда“ рядко обсъждаше чужди предложения. Всички, които бяха достатъчно самонадеяни или глупави, за да спорят с него, вече ги нямаше. Затова, когато Заухири предложи далечния южноамерикански град, Карим просто кимна и започна да обмисля как да изпълни задачата. Той първи пристигна на мястото и след като един ден броди из мръсните улици, реши с риск да си навлече гнева на Заухири да премести хората си.

Сиудад дел Есте беше свърталище на наркодилъри, сутеньори, търговци на оръжие и гангстери. Търговията с фалшиви пари и имитации на маркови стоки процъфтяваше. Казината бяха повече от храмовете. Хора, укриващи данъци, изнасилвачи, педофили и убийци

— всички бягаха от дългата ръка на закона в Сиудад дел Есте. С идеално разположение — на тройната граница между Парагвай, Бразилия и Аржентина — в града цареше беззаконие. Постоянно борещите се властници, гъстата джунгла и мътните води на река Парана създаваха идеални условия за образуване на отровна смес от всякаква престъпност.

Зауахири дори му беше казал, че Сиудад дел Есте ще му хареса. Щял да му напомни за Пешавар, пакистанският град, който бе основен снабдителен център в борбата им да прогонят неверниците от родните си земи. Само че единственото общо между двете места бяха наркотиците, оръжията и мизерията. Иначе едва ли можеха да бъдат по-различни. Пешавар беше град в състояние на война. Град с много разногласия и кланове, но с единна цел. Град на една религиозна мисия.

Сиудад дел Есте беше място, низвергнато от Бога. Китайци, мексиканци, колумбийци, сирийци, ливанци, палестинци, отрепки от Европа, руски мафиоти и всякаква друга паплач бродеха по улиците и всеки се бореше за себе си. Нямаше висша цел, нямаше никакви задръжки. Дори само с липсата на законност градът щеше да привлече вниманието на американците.

Карим преценяваше, че ЦРУ лесно може да проникне в различните престъпни групировки. Представяше си как разузнавателната му машина пуска пипала във всяко кътче на близо двестахилядния град. С неизчерпаемите си запаси от пари и съвременните си технически средства американците лесно щяха да открият какво става. Само след седмица той и хората му щяха да бъдат снимани, а до месец щяха да започнат да изчезват. Точно както другите групи, които бяха изпратили. Ако американците, британците и французите не се бояха да отвличат бойните му другари от улиците на големите европейски градове, какво щеше да им попречи да го направят на това престъпно място?

Карим прекара два дни в търсене на решение и ненадейно се натъкна на нещо, което можеше да свърши работа. Срецна търговец на оръжие, ливанец, който бил обвинен за убийството на министър-председателя Рафик Харири. След като две години се беше крил, най-после го бяха оправдали, несъмнено благодарение на солидните суми, които беше дал на подходящи хора. Сега смяташе да се завърне в



родния Ливан. Човекът притежаваше парче земя на уединено място и искаше да го продаде. Шепнешком и със съзаклятническа усмивка обясни на Карим, че това е идеално място за човек, който иска да стои далеч от града.

Наистина беше така. Хилядадекаровият парцел беше заобиколен отвсякъде с джунгла и достъпен само с хеликоптер или пеша. Най-близкото шосе беше на около петнайсет километра, но по пътеката изглеждаше, сякаш е на сто. Сградите бяха от бетонни панели, ръждясали покриви и мрежи против комари и разположени по краищата на оголеното място. За осветлението имаше дизелов генератор. При тази липса на други възможности Карим сметна, че мястото е идеално. Споразумяха се за петдесет хиляди долара и той преведе парите в сметката на ливанеца. Хората му вече бяха пристигнали; пренесоха се в лагера и сериозното обучение започна.

Това беше преди около шест месеца и за сравнително краткото време бяха напреднали много. Карим не скри задоволството си, когато Фарид сглоби бомбата. Разбира се, той винаги беше първи. Карим погледна часовника си. До неотдавна за сглобяването им беше нужен близо час. Целта бе да го правят за по-малко от десет минути. Бяха минали девет и времето изтичаше. Още двама свършиха секунди преди крайния срок. Захария не се вмести.

Единственият египтянин в групата остави инструментите и се усмихна глуповато:

— Чичо ми много ще се разочарова.

Две от момчетата се изкискаха. Карим не виждаше нищо смешно. Трябваше да тръгнат след броени дни, а заради този кретен още не бяха готови. Вече близо шест месеца Карим не им даваше почивка, искаше да ги направи елитни войници. Поне с четирима беше успял. Двама други също се справяха, но трябваше да ги държи под око. Единият беше абсолютен некадърник и само им пречеше.

Карим отмести очи от групичката и погледна неспирация дъжд през мрежата против комари. Чувстваше се сам. Тук всичко му беше чуждо. Беше твърде зелено, твърде влажно, имаше твърде много буболечки. Пустинята бе много по-подходящо място за доближаване до Аллах, а афганистанските планини — много, много по-подходящи за обсъждане на военни тактики с други военачалници. Липсваха му съветите на хора с неговия ранг. Беше сам в джунглата, а му

предстоеше да вземе изключително трудно решение. Трябваше да реши какво да прави със Захария, и то спешно.

### 3.

#### ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА „БАГРАМ“, АФГАНИСТАН

Неш ги чу. Чу ги и войникът на дежурния пулт. Младият арканзасец погледна монитора и на лицето му се изписа тревога. Неш се досети, че гледа образа от камерата над главния вход. Военновъздушната база „Баграм“ беше оживено място дори в 00:21 часа, но най-усилената дейност се развиваше около пистата. Талибаните обичаха да се придвижват нощем, затова самолетите излизаха на лов. Земните бази получаваха доставки, отрядите на Специалните сили се готвеха за удари, постоянно идваха и заминаваха ранени. Базата заемаше около триста и четирийсет хектара и по всяко време на денонощието имаше персонал от над четири хиляди души. Беше истински малък град, но въпреки това сградата, в която се намираха, бе встрани от основната активност.

Главният арест се намираше по средата на базата, на около седемстотин метра от помещението, в което се намираше Неш. „Хилтън“, както го наричаха, беше автоматизирано съоръжение, с наблюдателни камери във всяка от осемте килии и двете стаи за разпити. Вратите на килиите и главният вход към затворническия отсек се отваряха дистанционно от командната зала. Имаше само два изхода и за да се мине през тях, бяха необходими електронна карта и парола. Неш предварително бе снабдил Рап и с двете.

Сега той небрежно се приближи до бюрото на младежа и попита:

— Какво има, Сет?

Деветнайсетгодишният младеж гледаше разтревожено.

— Изглежда, че имаме неочаквани гости.

— Кой? — попита Неш, макар че отлично знаеше отговора.

— Нямам представа.

Ключалката на главната врата се отвори с изщракване. Чуха се стъпки и след малко шестима мъже с камуфлажни униформи на американски десантчици влязоха в стаята. Мич Рап вървеше напред.

Имаше по един черен орел от двете страни на яката, което означаваше, че по старшинство е със светлинни години над ранга на дежурния. Войникът скочи от стола и отдаде чест. Рап отвърна на поздрава и попита:

— Ти ли си ефрейтор Сет Джаксън?

— Тъй вярно!

— Аз съм полковник Карвил. От Отдела за специално разузнаване на Военновъздушните сили.

Рап изпъна дясната си ръка назад. Щракна с пръсти и войникът зад него сложи в дланта му някакъв плик. Рап извади лист хартия и го показа на дежурния така, че да може да го прочете.

— Това е от главнокомандващия на военновъздушните сили — обясни офицерът с нетърпящ възмущение тон — и ми дава право да поема временно командването на тукашния арест. Някакви въпроси, Джаксън?

Младежът нервно поклати глава:

— Не, сър!

— Добре. — Рап се обърна към Неш и го изгледа от главата до петите. Неш носеше тъмнозелено-сивкава униформа на летец, без нашивки или табелка с име. — Кой сте вие?

Неш се усмихна:

— Боя се, че това е поверителна информация, полковник.

— Външен — презрително измърмори Рап. Тоест служител извън системата на ВВС; така най-често наричаха агентите на ЦРУ. — Проклети шпиони. Създавате повече проблеми, отколкото помагате. — Той отново се обърна към Джаксън: — Дежурството ти в седем ли свършва?

— Тъй вярно!

— Ела с мен. Вие също — обърна се към агента.

Рап излезе в коридора. От двете страни имаше врати. Той отвори първата вляво и нареди на един от антуража си:

— Сержант, приберете телефона и клавиатурата от тази стая и се погрижете шпионинът да не излиза, докато не разреша.

Продължи нататък и отвори следващата врата. Обърна се към войника:

— Джаксън, влизай вътре. Не искам никакви телефонни разговори... никакви имейли... никакви комуникации. Ясно ли е?

— Тъй вярно!

— Хубаво. Вземи си някоя книга да убиеш времето и да не си излязъл, докато не позволя.

— Слушам!

Рап затвори вратата, върна се по коридора и отвори първата стая. Неш се ухили до ушите. Дватама си стиснаха ръцете, после излязоха в коридора към командната зала и влязоха в малко помещение. Четирима от петимата мъже, които бяха дошли с Рап, чакаха. Неш се приближи към най-възрастния от групата и му подаде ръка:

— Генерал Достум, благодаря, че дойдохте.

Малко над метър и седемдесет, генералът беше с една глава понисък от Неш и Рап. Най-забележителната му черта бе резкият контраст между черната брада и късо подстриганата му прошарена коса. Бившият генерал от Северния алианс отблъсна ръката на Неш и го прегърна топло. Изсмя се и каза на развален английски:

— Готов съм на всичко за теб, Майк.

Неш беше първият американец, който се срещна с Достум след убийството на главнокомандващия на Северния алианс Ахмад Шах Масуд. Той бе проправил пътя за изпращането на Пета специална група от Американската армия и решителната офанзива, с която талибаните бяха изтласкани от Севера. Достум можеше да е безскрупулен главорез и един от главните афганистански износители на опиум, но също така бе много предан на онези, които му бяха помогнали да освободи родната си земя от талибаните и „Ал Кайда“.

Неш го погледна изпитателно:

— Дори така да си навлечете неприятности с американските военни?

— Вашите военни си имат много по-важни занимания. Най-разумно е да изпращат всичките си пленници на мен.

— Нямаше ли да е чудесно?

Рап погледна часовника си и отбеляза:

— Генерале, нямаме време. За да няма проблеми, трябва да сме свършили и да сме се махнали до шест-нула-нула. Това означава, че имаме пет часа и половина. — Обърна се към Неш: — Искаш ли да уточниш нещо, преди да започнем?

Неш много беше мислил за най-добрия начин да използват времето. Беше решил Достум да се заеме с Ал-Хак, а Рап да разпита

Хагани. Вече бяха използвали тази стратегия, но понеже и Рап участваше, той се почувства длъжен да напомни:

— Не забравяйте, никакви белези.

— Как очакваш да го накарам да проговори? — възнегодува Мич.

— Използвай въображението си.

— Не може ли просто да го прострелям в коленете?

Генерал Достум закима ентузиазирано на това предложение. Това още повече смути Неш.

— Не, никакви белези — настоя той.

Рап се усмихна:

— Не се бой, донесъл съм нещо специално. — Погледна един от хората си. — Маркърс, нали носиш плъховете?

## 4.

### ТРОЙНАТА ГРАНИЦА, ПАРАГВАЙ

Карим се беше сражавал срещу американците в Афганистан и лично бе наблюдавал уменията им. Съмишлениците му най-често твърдяха, че впечатляващият брой жертви от тяхна страна се дължи единствено на факта, че американците владеят небето, но Карим знаеше, че не е съвсем така. Той се беше срещал с отрядите за терминиране — самостоятелни единици, които проникваха в тила на врага и всяваха хаос. Само месец след като го изпратиха в района, получи информация, че американски хеликоптер е стоварил седем души на един близък връх.

Малко след полунощ командирът на Карим нареди масирано нападение на позицията. Изпратиха близо двеста души. Два взвода от по около трийсет войници тръгнаха към върха, докато останалите чакаха в резерва. Първата група нападна от изток, втората — от запад. Предните войници от двата отряда стигнаха на десетина метра от върха и тогава всичко се обърка. Американците бяха недосегаеми на високата, укрепена позиция. Само петима бойци на исляма се върнаха от планината без наранявания. Ранените бяха оставени да викат за помощ в студа.

Некадърният командир веднага заповяда второ нападение и откриване на огън с минохвъргачките. Бързо научиха, че при американците има и снайперист. Всичките шестима артилеристи, обслужващи минохвъргачките, бяха убити секунди след като изстреляха първите снаряди. Още една вълна от шейсет души тръгна към върха, този път стреляйки в движение. Два часа по-късно шепа бойци докуцукаха обратно, като се кълняха, че рейнджърите са се окопали на върха. Командирът не искаше да слуша. Обърна се към Карим и му заповяда да вземе своите трийсет и осем саудитци и да нападне вражеската позиция.

Карим смяташе онази нощ за преломен момент в живота си. Той разбираше ситуацията както от тактическа, така и от психологическа гледна точка. Командирът беше талибан и владееше района преди стоварването на американците. Ако се разчуеше, че не може да разкара седем вражески войници от задния си двор, унижението щеше да е огромно. Този човек предпочиташе да загуби двеста добри бойци, отколкото да се изложи.

Тази нощ в планината Карим изпита невероятно спокойствие. Не си даде труд да спори с командира. Знаеше, че ако откаже, ще бъде заклеймен като страхливец и ще го изпратят обратно в Саудитска Арабия да изживее в унижение остатъка от живота си. Ако поведе хората си към върха, вероятно щеше да загине заедно с мнозина от тях. При този ограничен избор предпочете най-простото и ясно решение. Извади пистолета си, застреля командира в главата и пое командването. Изпрати хора да повикат подкрепления и още артилерия и накара да евакуират ранените. В сумрака преди разсъмване, точно когато войниците му се занимаваха с единственото им оръдие, Карим чу монотонното бучене на хеликоптер, опитващ се да остане на едно място в разрежения високопланински въздух. Той грабна мощния си бинокъл и го насочи към върха. Сърцето му се сви, когато видя как седемте американци се качват в летящото чудовище и изчезват зад хребета.

След тази неравна борба Карим се захвана да изучава американските спецчасти. Бързо разбра, че това, което ги прави толкова добри бойци, не са само по-съвършените оръжия и тактика, а и подборът и подготовката им. От седмината, които седяха сега около масата, петима бяха служили под негово командване в Афганистан и той ги бе избрал лично за мисията. Другите двама му бяха натресени от Заухири. Арогантният мръсник твърдеше, че са от най-способните му хора. Когато се разбра, че Захария е племенник на Заухири, всичко стана ясно. Некадърникът бе изпратен да следи какво става и да докладва на чичо си.

Египтянинът само спъваше работата на отряда. Винаги последен завършваше упражненията и заради него сега мисията беше застрашена. Карим се замисли за американците и тяхната подготовка. Подборът на войниците в специалните части беше жесток. При някои от тях, като „тюлените“, процентът на отпадналите достигаше



осемдесет. Той се опита да си спомни с каква дума го наричаха. След малко се сети. Отмиване. Думата му харесваше — имаше леко религиозно звучене. Като отмиване на нечистотиите.

Погледна Захария. Ако го изпратеше обратно на чичо му, рискуваше твърде много по две причини. Първо, Заухири вероятно щеше да отреже финансирането им и да отзове целия отряд. Второ, имаше опасност кретенът да бъде заловен на някоя граница и да провали мисията. Карим получи ново прозрение. Самодоволната физиономия на египтянина и полузавършената бомба направиха решението му много по-лесно. Мисията беше по-важна от един човек. Карим извади 9-милиметровия пистолет от кобура на хълбока си, насочи го към главата на Захария и го застреля.

## 5.

### ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА „БАГРАМ“, АФГАНИСТАН

Неш се приближи до вратата на затворническия отсек и се послуша за лекото бръмчене, показващо, че ключалката е деблокирана. Рап го следваше по петите, дишаше му във врата като бик, готов да излезе на арената. Двамата заедно бяха разпитвали над сто терористи, информатори и вражески войници. Последните девет пъти бяха обединили уменията си, за да проникнат в мозъка на хора като Абу Хагани и Мохамад ал-Хак. За няколко месеца бяха изстискали всяка капка информация от тях. Неш и Рап бяха много способни и заедно бяха като ураган; безмилостен, напорист, притискащ и накрая — помитащ. Не се съмняваха, че ще принудят затворниците да говорят, въпросът беше дали могат да го направят за толкова кратко време.

Чу се изщракване, после — монотонно бръмчене. Неш бутна вратата и влязоха в затворническия отсек. От двете страни на широк коридор имаше по четири килии. Всяка от тях бе помещение с кубична форма, издигнато на трийсет сантиметра над земята и отделено на същото разстояние от съседните. Освен че килиите постоянно се наблюдаваха с видеокамери и се подслушваха, вратите им бяха от плексиглас, прозрачен само в едната посока.

Неш и Рап отидоха до края на коридора и спряха пред последната килия вдясно. Неш включи лампата. Ако зависеше от него, щеше да държи затворниците на светло през цялото време, но тук командваха военните.

Рап погледна затворника и се намръщи неодобрително.

— Не са ли обръснали косата и брадата му?

— Не.

Той се намръщи още повече и изпсува приглушено.

— Според Закона за отношението към арестантите било унизително — обясни Неш с престорена сериозност.

— Унизително ли? Този тип живее в пещера девет месеца в годината. Специализирал се е да убеждава родители, чиито деца са със синдрома на Даун, да му ги дават, за да ги използва в самоубийствени бомбени атентати. Думата „унизително“ едва ли е в речника му.

При други обстоятелства Неш не би защитавал правата на звяр като Хагани, но днес беше различно. Трябваше да обуздае Рап, да не му позволява да остави белези, които ще бъдат забелязани от военните на сутринта.

— И двамата знаем, че е отрепка, и в друга ситуация нямаше да ме интересува какво ще му направиш, но тази нощ трябва да се въздържа.

Мич само кимна:

— Добре, хайде. Да не губим време.

Неш извади малката цифрова радиостанция от джоба си, натисна копчето за предаване и каза:

— Маркърс, отвори номер осем, ако обичаш.

Щом вратата забръмча, Рап я ритна. Влезе в тясната килия и изкрещя:

— Добро утро! — Дръпна одеялото на Хагани. — Ставай, отрепко!

Абу Хагани носеше оранжев затворнически гащеризон. Сви се в ъгъла, погледна американеца с изражение на подивяло куче и го заплю. Храчката улучи Рап по брадичката.

Агентът примигна и избълва порой псувни.

— Забравих да ти кажа, че обича да плюе — каза Неш.

— Мамка му! — изрева Рап и избърса лицето си с ръкав.

Хагани започна да ритна и се опита да го удари. Рап отскочи назад и едва не се спъна в Неш. Възвърна равновесието си и хвана Хагани за десния глезен, сантиметри преди да го ритне в тестисите. Американецът стисна крака с две ръце, направи голяма крачка назад и извлече терориста от леглото. Хагани се стовари на пода и преди да се опомни, Рап изви крака му на деветдесет градуса, с което го принуди да се изпъне и да изложи слабините си. Извъртя се и стовари петата на тежката си обувка върху него. Въздухът на Хагани излезе шумно, той изстена и се опита да предпази половите си органи.

Псувайки високо на местния език — дари, Мич извлече омаломощения терорист от килията и тръгна по коридора. Неш

избърза напред да отвори следващата врата. На прага на килията Хагани се окопоти. Изви се и хвана Рап за десния крак. Отвори широко уста и се опита да го захапе за бедрото. Рап предугади действията му и точно когато зъбите на арестанта щяха да се забият в плътта му, замахна и заби лакът над дясното му око. Ударът беше толкова силен, че главата на Хагани рязко се изви назад и торсът му се стовари на пода. Очите му се забелиха и той замря. В ъгълчето на дясната му вежда се появи червено петънце. След секунда-две от раната рукна кръв.

— По дяволите, Мич!

— Какво очакваше да направя? Да го оставя да ме захапе?

— Не, но не беше необходимо да му цепнеш веждата. — Неш се наведе да огледа. — Май ще трябва да се шие.

— В момента нищо не можем да направим.

Рап отново хвана Хагани за краката и го завлече по коридора в стаята за разпити от лявата страна. Вътре чакаха двама мъже.

— Сложете го на стола и го вържете, за да не може да се движи. Ако ви наплюе, ви разрешавам да го пребиете.

Той се върна в коридора. Неш чакаше пред първата килия отляво. Там на леглото с молитвена броеница в ръка седеше Мохамад ал-Хак. Четирийсет и девет годишният талибан изглеждаше, сякаш е на седемдесет. Косата и брадата му бяха почти напълно побелели. Стойката на тялото и разкривените му пръсти красноречиво говореха за тежкия живот, който е водил през последните близо трийсет години като войник — първо като революционер срещу собственото си правителство, после за руснаците през осемдесетте години, когато победата като че ли е била на тяхна страна, сетне на страната на муджахидините, когато съветските войски започнали да губят. След войната със Съветския съюз Ал-Хак бе работил с различни фракции в Северния алианс, включително с генерал Достум, преди отново да смени лагера и да се присъедини към талибаните в похода им към победата. Той беше типичен опортюнист. Миналото му подсказваше, че лесно може да бъде пречупен.

Неш отвори килията и обяви:

— Мохамад, часът дойде.

Брадатият мъж го погледна тревожно. Тук нямаше да има плюене и ритане.

— За какво? — попита на английски.

— Да те преместим при стария ти приятел генерал Достум.

Ал-Хак сведе очи към броелицата, после по нареждане на Неш се изправи. Тримата излязоха в коридора и отидоха във втората стая за разпити. Неш сложи Ал-Хак на стола с гръб към вратата. Рап отиде от другата страна на масата, облегна се с две ръце на нея и се втренчи в очите на затворника.

— Мохамад, знаеш ли кой съм аз? — попита на дари.

Затворникът се поколеба, вдигна очи. Вгледа се в лицето на Рап за момент, после кимна.

— Мислиш ли, че при престоя ти в тази американска база са се отнасяли добре с теб?

— Да.

— Е, курортът свърши, Мохамад — заяви Мич, като заобиколи масата. — Доведох стария ти приятел генерал Достум от Мазар-и-Шариф. Няма търпение пак да те види.

Ал-Хак разтревожено го погледна и с цялата увереност, която можеше да си придаде, заяви:

— Не вярвам, че генералът е тук. Ако беше, сега щеше да стои пред мен.

Двамата агенти се спогледаха, което терористът разтълкува като колебание. Избърса потните си длани в гащеризона и добави:

— Бил съм студент в страната ви. Знам колко е важно за вашите лидери да се представят като интелигентни и милостиви хора. Никога не биха позволили да ме предадете на звяр като генерал Достум. Сенаторите, с които разговарях миналата седмица, ме увериха, че ще се отнасяте хуманно с мен.

Рап се изсмя. Неш поклати глава. Ал-Хак се усмихна плахо, явно си мислеше, че е удържал малка победа.

— Изводите ти не са далеч от истината — призна Неш. — Само че забравяш нещо много важно. Ние сме от ЦРУ. Ние не играем по правилата. Работата ни, единствената ни задача, за която отговаряме само пред президента, е да преследваме и да убиваме фанатици като теб и другарите ти. Може би уверенията на добрите сенатори те успокояват, но искам да ти кажа нещо. Тези хора са сред най-късопаметните същества на нашата планета. Ние убедихме президента, че се готви терористично нападение на територията на

Съединените щати. Той разговаря поотделно с всеки от тримата сенатори, двама от които скоро ще се явяват на избори, и ги попита как ще обясняват пред гласоподавателите поведението си, ако страната бъде ударена.

Неш си измисляше. Никой не беше говорил с президента и президентът не се беше срещал със сенаторите. В момента действаша без знанието на началниците си, но затворникът нямаше как да го знае.

— Сенаторите ти биха шута ей-така. — Рап щракна с пръсти. — Затова имаш две възможности. Или ще разговаряш с генерал Достум, или с нас. С нас няма да е много лошо. С генерала ще бъде болезнено. Ще спиш в лайната си, докато те държи жив. Ще остави хората си да ти причиняват неопишуеми неща. Ще изпиташ болка, каквато не си си представял, че може да съществува. Ще го умоляваш да те убие и след като се е позабавлявал, той със сигурност ще го направи. — Той направи крачка назад, скръсти ръце и сви рамене: — С нас, ако ни помагаш, със сигурност ще останеш жив. След двацетина години могат и да те освободят. Дори някой ден може да видиш внуците си.

— Изборът е прост — добави Неш, като се надяваше пленникът да ги улесни.

Ал-Хак се намръщи замислено, като комарджия, който се чуди дали да пасува, или да заложи всичко. След дълго мълчание вдигна глава и заяви:

— Не ви вярвам. Ако генерал Достум беше тук, сега щеше да стои пред мен.

— Може да се уреди — каза Неш и пресече стаята. Отвори вратата и излезе.

Рап се усмихна:

— Глупак. Генералът толкова иска да те хване, че ми предложи пари. Петдесет хиляди в брой, ако си затворя очите и го оставя да те откара в Мазар-и-Шариф. Знаеш колко трудно се разделя с парите си този човек.

След няколко секунди Неш се върна с генерала. Достум се приближи зад гърба на Ал-Хак и постави ръцете си на раменете му. По телосложение двамата мъже силно се различаваха. Достум бе поне с десетина килограма по-тежък; Ал-Хак беше съсухрен от тежкия живот в планината.

— Мохамад, от години чакам този момент — заговори генералът на узбекски, който агентите не разбираха толкова добре, колкото дари. — Замислил съм ти всякакви забавления. Има много стари приятели, които копнеят да те видят.

Ал-Хак затвори очи. Опита се да се изправи, но Достум го задържа на стола. Нещ се покашля:

— Ами да ви оставим тогава насаме за няколко минути.

— Чудесна идея — възкликна Достум, като превключи на английски. — Ако обичате, извикайте телохранителите ми.

Когато двамата американци тръгнаха към вратата, ужасеният Ал-Хак започна да ги умолява да останат.

## 6.

Капитан Тревор Лиланд спря пред вратата, посегна към дръжката и се поколеба. Когато работиш за човек като генерал Гарисън, това бе от ония моменти, които могат да тласнат напред или да провалят кариерата ти. Командирът на базата ценеше съня си и беше дал изрична заповед никой да не го безпокои. Лиланд си представи как Гарисън ще реагира, когато го събуди, и се разколеба. Дръпна ръката си и се отдалечи. След няколко крачки обаче забави ход и започна да размисля. Той беше адютант на бригаден генерал Скот Гарисън от девет месеца и му бе изключително трудно да задоволи всичките му изисквания. Това беше най-тежкото му назначение през шестте му години във ВВС. Гарисън, както и самият Лиланд, беше завършил Американската военновъздушна академия, но с това общото между тях се изчерпваше. Драматично се различаваха във възгледите си за службата.

Лиланд се замисли за кариерата си. Генералът едва ли щеше да му направи някаква услуга, дори да се представяше изрядно. По някаква причина Гарисън не го харесваше. Лиланд мислеше, че знае защо, но не искаше да го признае. Той умееше да предразполага хората. Бе успял да влезе под кожата на всеки командир, при когото беше служил, и да спечели симпатията му. Не и този път. Гарисън беше костелив орех и Лиланд постоянно умуваше как да обърне нещата. Дори се беше опитал да спечели на своя страна другите офицери в щаба, но без успех.

Поне за десети път през последните минути обмисляше перспективите. Ако го събуди и се окаже, че е било напразно, Гарисън щеше да превърне досадната му служба в истински ад. Ако не го събуди и слуховете се окажеха верни обаче... Лиланд потрепери при самата мисъл какво би могло да стане. Спомни си сенаторите, които бяха дошли в базата миналата седмица. Той се беше заел да изглади нещата и се погрижи политиците да получат всичко, от което се нуждаят. Гарисън не смяташе да го прави. Той мразеше политиците и



висшите чиновници, които идваха да се снимат в базата, за да могат после да се перчат пред избирателите и приятелите си, че са били там, че са рискували живота си и са оцелели.

Затова Лиланд бе този, на когото се падна да им се подмазва. Правилата на играта му бяха известни. Влиятелните сенатори често ходатайстваха за офицери, които харесват. Той им беше обещал, че ще се отнасят към пленниците хуманно и ще спазват правилата. Една сенаторка го заплаши, че ако не спазва изискванията, ще го завлече пред Комисията за въоръжените сили и ще го схруска.

Лиланд си спомни думите ѝ и отново се замисли за възможностите си. Ако го събуди и се окаже фалшива тревога, Гарисън щеше да побеснее. Лиланд беше пуснал молба за отпуск след десет дни и смяташе да се срещне с двама приятели от академията в Истанбул. От месеци очакваше този момент. Ако се окаже фалшива тревога, Гарисън щеше да го накаже, като отмени отпуска му. От друга страна, ако го остави да спи и слуховете са верни, генералът щеше да го накаже с много повече от един отменен отпуск. Сигурно щеше да го изпрати в някое от малките бойни поделения в планината, където те бомбардират по веднъж-два пъти на ден. Лиланд си пое дълбоко въздух и взе решение. Заточението в бойно поделение беше много по-тежко наказание от отменянето на едно пътуване до Истанбул.

Реши да действа бързо. Не искаше пак да се разколебае. Леко почука на вратата, макар да знаеше, че с това нищо няма да постигне. Генералът спеше дълбоко. Лиланд леко отвори вратата, приближи се до леглото и се покашля.

— Извинете, господин генерал.

Гарисън продължаваше да хърка, затова той повтори. Генералът не помръдна. Лиланд се намръщи и леко докосна рамото му.

Гарисън потрепна и изхърка гръмогласно, поемайки си дъх. Завъртя се.

— Какво... кой е?

— Аз съм, сър, капитан Лиланд.

— Лиланд, какво, по дяволите, искаш? — изръмжа с пресъхнало гърло Гарисън. — Казал съм ти, че не искам да ме будят.

— Така е, сър, но има нещо... нещо, което трябва да знаете.

Той отстъпи крачка назад.

— Нещо? — раздразнено измърмори генералът и седна на леглото. — Дано да е важно, капитане, защото иначе ще тичаш по пистата да командваш зареждането на самолетите до края на назначението си.

Лиланд преглътна тежко, най-лошите му страхове се бяха потвърдили.

— Малко след полунощ кацна един самолет, сър.

— Тук постоянно кацат самолети — сопна се Гарисън. — Това е военновъздушна база. Това ѝ е целта — да кацат и да излитат самолети.

Капитанът вече съжеляваше за решението си, но нямаше връщане.

— Мисля, че е свързано със затворниците, сър. Двата главни.

Това стъписа генерала.

— Кои двама?

— Самолетът беше „Еър форс GIII“. Слязоха шестима мъже, всичките с бойни униформи. Два джипа ги чакаха на пистата.

— Кои са?

Лиланд ставаше все по-нервен. Следващата информация бе само слух.

— Не успях да проверя със сигурност, сър, но обслужващите пистата ми казаха, че са от Службата по специално разузнаване.

Гарисън хвърли одеялото и свали краката си на пода. Изруга.

— От Службата за специално разузнаване, а?

— Тъй вярно, сър.

— От колко време имаш тази информация?

— От четирийсет минути, сър.

Генералът се изправи.

— Хора от Службата за специално разузнаване идват в базата без предупреждение посред нощ, а ти чакаш цели четирийсет минути, за да ме уведомиш.

Лиланд се изпъна като струна и погледна темето на генерала.

— Сър, бяхте издали изрична заповед да не ви безпокоят.

— Бях издал изрична заповед да не ме безпокоят с баналните глупости, които според теб са важни. Когато специалното разузнаване влезе в базата ми, това е най-сериозното, което може да се случи на

един командир. Последствията могат да са почти толкова катастрофални, колкото самолетна катастрофа или ракетно нападение.

— Съжалявам, сър.

— Къде са сега?

— Не знам със сигурност, сър, но май са в „Хилтън“.

Гарисън тъкмо навличаше униформата си. Спря с два крака в крачолите на панталона и се втренчи в лицето на младия капитан.

— В „Хилтън“ ли?

— Тъй вярно.

По лицето на генерала се изписа гняв.

— Как изобщо са ти дали диплома от Академията?!

## 7.

Неш и Рап бяха дали на Достум ясно да разбере, че колкото и да искат да му изпратят Ал-Хак, това няма да стане. Отначало генералът не се съгласи, но след като Рап му предложи да му преведат солидна сума на сметка в женевска банка, с готовност прие плана. Малкото им представление, което бяха репетирали предварително, засега вървеше добре. Неш смяташе, че след като Ал-Хак се съгласи да говори, Достум ще е идеалният човек, който да започне разпита. Двамата мъже се бяха сражавали рамо до рамо единайсет години. Ал-Хак бе извършил непростимия си грях по време на ожесточена битка срещу талибаните за града Мазар-и-Шариф. След като станало ясно, че талибаните ще победят, той взел хората си и преминал към вражеската страна. Достум се принудил да отстъпи, а по-късно — да избяга от страната. Ал-Хак добре трябваше да си помисли, ако смяташе да лъже бившия си приятел.

Агентите наблюдаваха първите няколко минути от срещата през един от едноръчните прозорци. Когато стана ясно, че Достум няма да удуши затворника с голи ръце, Неш леко си отдъхна. Планът му бе да се заемат с другия пленник, докато генералът си върши работата. Обърна се и погледна Маркърс Дюмон, който седеше зад бюрото в стаичката за наблюдение. Рап го беше довел от Ленгли. Трийсет и една годишният чернокож бе детето-чудо на Службата за тайно разузнаване, що се отнасяше до охранителни системи и компютри.

— Записваш ли всичко? — попита Неш.

— Да.

— Нали имаш контрол над камерите? Да не ни хванат от охраната на базата?

Рап бе накарал Дюмон да обръсне главата си и сега негърът постоянно поглаждаше лъснатото си теме. Той изгледа Неш, както би погледнал всеки, който се съмнява в магьосническите му умения.

— В момента охраната на базата гледа повтарящ се едноръчен запис от камерите в ареста, направен преди да дойдем. Записвам

разпита със звук и картина на тази флаш памет.

Дюмон показва малко сребристо устройство с размер на кибритена кутийка.

— Хубаво. — Неш се обърна към Рап: — Готов ли си за забавление?

— Една секунда. Къде държат кърпите?

— Складът е там.

Неш изведе приятеля си в друг коридор и отвори вратата на склада, където се държаха чисти оранжеви гащеризони, спално бельо и кърпи за затворниците. Мич взе една и я намокри на умивалника.

Вече загрижен заради раната над окоото на Хагани, Неш попита:

— Какво си намислил?

Рап изстиска кърпата и заяви:

— Виждал съм такъв тип хора. Единственият начин е да ги биеш, докато се огънат.

— Мич, трябва да внимаваме.

— Не се безпокой. Колкото и ядосан да изглеждам, това е част от представлението.

— Аха. Това като успокоение ли трябваше да прозвучи?

— Не — усмихна се Рап. — Играй своята игра, а пък аз ще вляза в ролята на безумния садист, който иска да откъсне главата му и да се изпикае в гърлото му.

— Няма да е лека работа. Сигурен ли си, че не искаш да си разменим ролите този път?

— Сигурен съм — изсмя се Мич. — Аз нямам твоето търпение на светец.

— Добре. Само не забравяй... без повече белези.

— Ще се постарая — отговори Рап, сякаш вече се беше примирил, че няма да успее.

Поведението му накара Неш да спре и да го погледне.

— Искаш да пребиеш някого, нали?

— Може би.

— Тогава може би не трябва да правим това. Ал-Хак вече се разприказва. Да го изстискаме колкото можем днес, да накараме Айрини да уведоми президента и ако всичко върви добре, ще ни го прехвърлят. Така ще имаме няколко дни да го разпитваме сами.

— Не — отсече Рап. — Искам да се занимаю с Хагани. Отдавна чакам да ми падне в ръцете. Искам да чуя от собствената му уста дали според него е достойно да убиваш малки деца, а после да го накарам да изпита истинска болка. Искам да разбере какво е причинил на онези хора. Искам да го пречупвам малко по малко, а после да изстискам мозъка му до капка. След това лично ще открия всеки участник в тази мрежа от камикадзета и ще ги застрелям един по един.

Неш достатъчно добре познаваше Рап, за да разбере, че приятелят му говори сериозно.

— Мич, може да са ни нужни седмици, докато го накараме да проговори.

— Може. А може да го пречупим за час. — Той кимна към стаята за разпити. — Да започваме.

Неш хвана приятеля си за ръката.

— Мич, тук съм от една седмица. След посещението на сенаторите момчетата от военновъздушните яко са се спекли. Да не им даваме повод да звънят до Вашингтон.

— Няма да се откажа от битката, Майк. Писнало ми е от политици, които нямат кураж да притиснат тези отрепки. Въпрос на време е кога пак ще ни ударят и тогава тия страхливци ще хукнат да се оправдават. Всеки от негодниците, които са ни спъвали, ще започне да ни обвинява, че не сме предотвратили трагедията.

— Сигурно си прав, но има разумен начин да го направим, пък и...

Рап вдигна ръка и го прекъсна:

— Не е необходимо да идваш с мен. Ти имаш семейство, за което да се грижиш. Аз нямам. Чувствам се свободен. Нищо не може да ме спре. Няма с какво да ме уплашат.

Неш се изкушаваше да приеме предложението, но двамата бяха преживели твърде много неща заедно. Беше твърде задължен на Рап.

— Само се постарай да не оставяш белези.

— Ще се постарая.

Рап се върна в коридора и спря за момент да погледне генерал Достум и Ал-Хак. Двамата разговаряха и той го прие за добър знак. После се приближи до вратата на другата стая за разпити и я отвори.

— Абу, чух, че цяла седмица се преструваш на глухоням. — Той застана до Хагани и добави: — И двамата обаче знаем, че много добре

разбираш английски.

Този път очакваше реакцията на затворника. Същото дивашко изражение се изписа на лицето на Хагани. Вързан неподвижно за стола, затворникът дръпна назад главата си, изхрачи се и с рязко движение напред се изплю. Рап вдигна кърпата и улови храчката.

— Лош ход, Абу.

Уви кърпата около главата на Хагани и бръкна в единия джоб на панталоните си. Извади черен електрошоков пистолет. Хагани ожесточено тръскаше глава, опитвайки се да се освободи от кърпата, но напразно. Щом спря да се движи, Рап допря двата електрода до мокрия плат около мястото, където беше устата на терориста. Натисна спусъка и го задържа неподвижно три дълги секунди. Кърпата запращя от високоволтовия слабоамперен ток. Тялото на затворника замря за секунда, сетне се сгърчи няколко пъти.

Мич свали кърпата и отстъпи крачка назад. Замаян, Хагани едва задържа главата си изправена.

— Абу, чувал ли си за Иван Павлов? — Рап се вгледа във все още премрежените очи на терориста. — Ако се съди по ограниченото ти образование, съмнявам се. Павлов е руснак, или по-скоро — бил е. Отдавна е покойник, но това не е важно. Този човек е бил гений... бащата на класическата физиология. Известен е най-вече с експериментите си върху кучета. Включвал звънец и след няколко минути хранел животните. След известно време на кучетата започвали да им текат лиги само при звука на звънеца... това е фундаментална наука. Нарича се условен рефлекс и действа както при кучета, така и при хора. Може да се използва например за отучване на невъзпитани момчета от лошия навик да плюят. Надзирателите трябваше да са те дресирали от самото начало, но след като не са, ще го направя аз. Не е много трудно. Десет минути ще са достатъчни, за да те излекувам от този вреден навик.

Хагани примигна няколко пъти. Тръсна глава, после отвори уста и размърда челюстите си.

Неш гледаше безучастно от другата страна на масата. Беше виждал как Рап прилага този метод и върху други затворници. Кърпата служеше както за предпазване от храчките, така и за разпределяне на заряда — така електрическият ток нямаше да остави белези. Самият Неш също бе използвал електрошокови пистолети. Особено върху

затворници, които обичаха да пръскат надзирателите си с изпражнения и урина. Всички организации за човешки права заклеяваха използването на електрически ток за изтезаване на затворници. Той се питаше как ли щяха да се почувстват активистите им, ако някой ги замерваше с екскременти всеки ден, когато отиде на работа.

Рап беше готов с кърпата. Приблужи се и попита:

— Пак ли ще плюеш?

Хагани изви главата си назад и изду бузи.

Рап отново уви кърпата около главата му и му пусна още един трисекунден заряд. Резултатът беше същият. Терористът обаче се окопоти около половин минути по-бавно.

Агентите се спогледаха. Само един от хората, които бяха разпитвали заедно, бе продължил да упорства след три електрошока. Повечето имаха нужда от още един сеанс след ден-два, за да затвърдят наученото. След една минута Рап свали кърпата от главата на Хагани. Този път не каза нищо. Застана пред затворника и зачака да види какво поведение ще избере.

Неш погледна раната и подутината над окото на Хагани. Кръвта течеше по лицето и врата му и бе намокрила яката на оранжевия гащеризон. Скоро едва ли щеше да спре. Неш знаеше, че рано или късно ще се наложи да окажат първа помощ на затворника и да го измият. Нямахше начин да скрият раната. Това щеше да му донесе сериозни проблеми сутринта.

Някой почука. Неш стана и отвори. Генерал Достум стоеше усмихнат в коридора.

— Иска да те види.

Неш не желаше да говорят пред Хагани, затова каза на Рап:

— Идвам след минутка.

Излезе в коридора и щом затвори вратата, попита:

— Какво има?

Достум завъртя очи.

— Този човек е нищожество. Мисли само за себе си. Знаех си, че ще предложи споразумение.

— Каза ли нещо важно?

— Твърди, че има информация, която можела да бъде много полезна и навременна за Съединените щати.

— Вярваш ли му?



— Възможно е да е научил важни неща, но е изпечен лъжец. Ти ще трябва да прецениш дали казва истината.

Генералът се ухили.

Неш се замисли каква стратегия да предприеме. От опит знаеше, че човек не трябва да влиза в стаята за разпити без предварителен план. Имаше известна представа какво цели Ал-Хак. Затова потупа Достум по рамото и каза:

— Благодаря ти. Ще отида сам. Моля, наблюдавай ни и не се колебай да прекъснеш разпита, ако мислиш, че лъже.

## 8.

### ВАШИНГТОН

— Къде, по дяволите, е Мич Рап?

Въпросът бе хвърлен като ръчна граната във вражески окоп. Около полираната махагонова маса в заседателната зала всички изтръпнаха от страх. Едни сведоха очи, други се покашляха неловко, а един от присъстващите дори стана и се запъти към вратата. Един по един обаче всички вдигнаха погледи към жената, която седеше на другия край на масата. Като директор на ЦРУ тя бе прекият началник на Рап.

Айрини Кенеди погледна към задалия въпроса от другата страна на абсурдно дългата маса. Беше юрист, разбира се. Напоследък всички се водеха юристи — агентите на ФБР от лявата ѝ страна, хората от Министерството на правосъдието от дясната, дори неколцината посетители от Държавния департамент вероятно бяха завършили право. Тя умишлено бе оставила юристите си в Ленгли, за да участва без тях в това ранно сутрешно заседание. От тактическа гледна точка това беше разузнавателна мисия и за тази цел бе довела двама души с много опит в тези работи. Кенеди погледна противника си отсреща. През последните две седмици постоянно слушаше оплаквания от него. Сега, наблюдавайки за първи път начина му на работа, тя се почуди как е възможно двама родители така да се провалят в даването на най-елементарно възпитание на детето си.

Уейд Клайн беше новоназначеният началник на Отдела за защита на личната тайна и гражданските права към Министерството на правосъдието. Изглеждаше привлекателен, поне преди да си отвори устата, след което губеше целия си чар. Новата служба в министерството бе създадена, за да замазва очите на радетелите за граждански права в Капитолия, които мислеха, че Съединените щати са станали полицейска държава. Преди да поеме поста, Клайн беше работил десет години като прокурор в щата Ню Йорк.

— Е? — с очевидно нетърпение настоя той.

Кенеди запази непроницаемо изражение. Беше се учила на шпионски хитрини лично от Томас Стансфийлд, една легенда от епохата на Студената война. Подобно на учителя си, тя бе известна с невъзмутимото си спокойствие — уважавана от повечето, мразена от малцина и всяваща страх у повече хора, отколкото подозираше. Всичко това вървеше заедно с поста, разбира се. Тя беше директор на Централното разузнавателно управление и човек лесно можеше да си представи, че тази иначе елегантна и симпатична жена има и тъмна страна.

Кенеди погледна Клайн и си наложи да запази спокойствие. Трийсет и девет годишен, той все още беше твърде млад, за да се перчи така, и достатъчно опитен, за да знае, че не трябва да го прави. Тя бе видяла доста хора като него да идват и да си отиват. Само преди пет месеца нюйоркчанинът не би имал никакъв шанс да я изнерви, но много неща се бяха променили оттогава. Нямаше съмнение кой е източникът на недоволството ѝ. В началото на всичко стоеше едно травмиращо събитие, което я бе тласнало по наклонената плоскост към съмнения и обида — събитие, което всеки ден се опитваше да забрави.

— Въпросът не е чак толкова сложен — изтъкна Клайн.

Седеше по риза, с разхлабена вратовръзка и навити ръкави.

Кенеди набърчи чело, сякаш изследваше причудливо насекомо.

— Господин Рап не е на разположение — изрече с равен тон.

— Не бил на разположение? Звучи доста неопределено.

— Така е.

— Бихте ли конкретизирали? — Клайн замълча, записа си нещо, после пак погледна Айрини. — Къде е?

Очевидно този човек бе свикнал да се перчи пред заседателите в съдебни зали. Нима очакваше от нея да издаде местонахождението на най-опитния си антитерорист пред назначения с връзки политически пъдар на министерството. Леко подразнена от арогантността му, тя отговори:

— Местонахождението на господин Рап не е ваша работа.

— Изобщо не съм на това мнение, госпожо Кенеди.

Въпреки че бе предупредена от юриста си, дебелоочието на Клайн я шокира. Тя свали очилата си.

— *Директор* Кенеди, господин Клайн. Или *доктор* Кенеди, ако предпочитате.

На лицето му се изписа надменна, самодоволна усмивка.

— Доктор, директор, все едно.

Кенеди не помръдна. Не смяташе да спори повече. Мислите ѝ потекоха в доста нетрадиционна посока, чудеше се какви слабости може да има този човек. И как ли би реагирал на болка?

— Да се върнем на Рап, ако обичате. — Клайн почука по бележника си, сякаш се опитваше да се съсредоточи. — Повече от месец искам да се срещна с този човек и да ви призная, търпението ми се изчерпи.

— Господин Рап е много зает.

— Всички сме заети, госпожо директор.

— Някои са по-заети от други — заяви тя, издавайки леко раздражение.

Той не пропусна да забележи промяната в тона ѝ. Кимна, сякаш казваше: „играта започва“, и пак повтори:

— Къде е той?

— Знам, че сте сравнително отскоро във Вашингтон, но със сигурност знаете, че голяма част от информацията, с която работим, е поверителна.

— Ще ми кажете ли поне дали е в страната?

— Не, освен ако не получа разрешение от президента или не ми докажете, че по някакво чудо сте получили право на достъп до секретна информация, което е малко вероятно при вашето служебно положение.

Последното бе не толкова фин намек, че постът на Клайн е с доста степени по-нисък от нейния в йерархичната структура на държавните служби.

Клайн сложи капачката на писалката, прибра я в джобчето на ризата си и затвори кожената си папка.

— Не се отказвам лесно, госпожо директор. — Изправи се и взе сакото си от облегалката на стола. — Това е последно предупреждение. Ако Мич Рап не се яви в кабинета ми до една седмица, гарантирам ви, че ще направя живота ви много труден.

Кенеди почувства, че губи контрол над гнева си. От една страна, ѝ се искаше да освободи чувствата си, да даде урок на този

самовлюбен глупак, но разумът я караше да се сдържи. Интуицията ѝ подсказваше, че колкото и голямо удовлетворение да ѝ достави, избухването ще е грешка. Тя запази мълчание.

Той стигна до вратата и там спря.

— А, още нещо. — Отвори папката и погледна записките си. — Имате и един служител на име Майк Неш.

Кенеди се втренчи в него. Не знаеше дали да приема изказването му за проста констатация или за въпрос.

— Искам да се яви в кабинета ми в понеделник сутринта. Ако не дойде, ще изпратя ФБР да го търси.

Клайн затвори папката и излезе.

Един по един другите около масата се обърнаха към Кенеди. Тя сякаш не ги забелязваше, още седеше загледана във вратата. Този негодник току-що бе отправил открита заплаха към началника на най-могъщата разузнавателна служба в света, което означаваше, че или е луд, или има нещо срещу нея. Фактът, че се беше захванал с Рап, не я изненадваше. От години много хора се интересуваха от него. Неш обаче беше друга работа. Кенеди бе положила големи усилия да го запази в тайна. Той все по-често ръководеше някои от най-деликатните мисии на управлението.

Един от двамата, които беше довела, се наведе и ѝ прошепна:

— Току-що получих съобщение от управлението. Трябва спешно да отидеш.

Тя го погледна загрижено.

Роб Ридли беше заместник-директор на Службата за тайно разузнаване. Той видя тревогата ѝ и добави:

— Не е това.

Ридли знаеше какво ѝ мина през ума. Евакуация. От 11 септември високопоставените държавници неведнъж бяха изкарвани от града при най-малкия слух за проблеми. През последните години се случваше по-рядко, но наскоро бяха получили информация, че се готви нещо сериозно.

— Онова нещо... преди малко са започнали.

— Кое нещо?

Ридли се огледа за секунда.

— Онова нещо в Афганистан.

— А, това ли?

— Да, това. Сигурно не мислиш да провеждаш такъв разговор от тази сграда.

Кенеди огледа заседателната зала в Министерството на правосъдието и се замисли за Рап и Неш. Погледна часовника си. Да, сега беше времето. Знаеше какво правят. Лично следеше този случай. Тя махна на Ридли да тръгва и учтиво се престори, че не забелязва неколцината други от присъстващите, които искаха да ѝ кажат нещо.

Когато стигнаха до асансьорите, отново започна да я гложди едно неприятно чувство. От Ленгли изтичаше информация. Във вестниците се бяха появили обвинения, болезнено близки до истината. Комисията по разузнаването все повече започваше да им пречи, а сега трябваше да се занимава и с онзи нахален прокурор, който се опитваше да си спечели лесна слава. Обхвана я предчувствие като за приближаваща буря във влажен летен ден.

## 9.

### ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА „БАГРАМ“, АФГАНИСТАН

Рап седна на ръба на металната маса, погледна вързания терорист и попита:

— Седемдесет и две или седемдесет и седем?

Абу Хагани го погледна плахо, в очите му пролича объркване.

— Девици — уточни американецът. — Седемдесет и две или седемдесет и седем? Колко получавате, когато отидете в рая?

Терористът измърмори нещо и погледна встрани.

— Не се шегувам — настоя Рап. — Чел съм Корана и това е един от онези факти, които така и не мога да запомня. Не че има голямо значение. Тъй де, каква е разликата... седемдесет и две или седемдесет и седем? Изглежда малко прекалено, не мислиш ли? — Той замълча, сякаш очакваше Хагани да коментира. След като не получи отговор, продължи: — Чел ли си Корана, Абу?

Хагани се втренчи мрачно в лицето му и каза на дари:

— Знам какво се опитваш да направиш.

— Какво?

— Опитваш се да ме провокираш. Ние знаем всичко за методите ви. Преминали сме подготовка, за да не се подлъгваме от номерата ви.

Рап знаеше, че е вярно. Повечето от секретните им навремето програми за разпит бяха разкрити. Много от методите им бяха публично разгласени от политици и журналисти. Освободени терористи бяха избягали в Афганистан и по други части на света, за да разкажат за преживяното пред организациите, към които до преди са отричали, че принадлежат. Тази бъркотия го вбесяваше, но нищо не можеше да направи.

Стисна левия си юмрук.

— Абу, не се опитвам да те провокирам... поне засега. Аз не съм от приказливите. Нямам такова търпение... като приятеля ми, който беше тук преди малко например. Той е в съседната стая при Мохамад и

всички знаем как ще се развият нещата. Мохамад ще те продаде. Теб и останалите ви приятели. Ти също ще проговориш накрая, но ще ни трябва доста повече време, а и ще е много по-болезнено.

— Не можеш да ме пречупиш — гордо заяви Хагани.

Рап въздъхна. Беше виждал такива смелчаци. Стигнаше ли се до физическо насилие, нямаше да издържи дълго.

— Абу, никак не ми е приятно да изтезвам хора и да пречупвам волята им, макар че в твоя случай положението е малко по-различно. Ти си такава отвратителна отрепка, че може би малкият ни сеанс ще ми достави удоволствие.

— Не ме плашиш.

— А би трябвало. — Мич се засмя. — Понякога сам се плаша от себе си. Виж... аз не съм като човека, с когото си говорил тази седмица. Аз приемам много сериозно тази война и не понасям хора, които нямат смелостта да направят необходимото, за да я спечелим. Ако добавим факта, че хич не ми дреме какво си мислят големите клечки във Вашингтон, това ме прави твоя най-лош кошмар.

Затворникът поклати глава и изсумтя:

— Празни приказки.

Рап постави ръката си върху поцинкованата метална кутия от другата страна на масата. Вътре нещо се размърда. Чу се стъргане.

— Използвал съм това, което е в кутията, само веднъж и ще ти кажа, че човекът, на когото го приложих, беше доста по-упорит от теб. Трийсет секунди му бяха достатъчни.

Той лъжеше. Никога не беше използвал този метод, но Хагани нямаше как да знае.

Терористът нервно погледна кутията и заяви с пресилена самоувереност:

— Аз имам права. Не можеш да се отнасяш с мен така.

Рап видя надежда. Може би Хагани не беше толкова издръжлив, колкото си мислеха. Замисли се за Неш, за начините, по които влизаше в диалог с разпитваните. Как ги притискаше с логика, как с цитати от Корана оборваше неубедителните им аргументи. Стратегията му беше ясна — накарай ги да говорят. Нямаше значение за какво, просто трябваше да започнат. Използвай възможността да наблюдаваш разпитвания, изучи навиците му, научи колкото можеш повече за него. Трудните въпроси идваха по-късно. Рап обаче нямаше търпението на



приятеля си. Все пак нещо събуди интереса му към молбата на Хагани за справедливо отношение. Спомни си един от любимите въпроси на Неш. Погледна терориста и попита:

— Абу, мислиш ли, че трябва да проявя милосърдие към теб? Че трябва да зачитам човешките ти права?

— Да — абсолютно искрено отговори той.

— Ти как щеше да постъпиш с мен, ако ме бяхте пленили и ме държахте в някоя от пещерите ви?

Хагани се престори, че не е чул въпроса.

— Сенаторите, които идваха, обещаха, че ще се държите добре с мен. Дадоха ми дума.

— Те са политици. Говорят онова, което им харесва. После забравят.

Затворникът поклати глава в знак на категорично несъгласие:

— Имаме достъп до Интернет. До сателитни канали. Следим споровете във вашата страна за отношението към пленниците. Сенаторите говореха сериозно.

— Склонен съм да ти повярвам, Абу, но аз лично нямам намерение да се държа добре с теб. Ти се мислиш за воин на вярата, но си просто един палач. Масов убиец.

— Нищо не знаеш за мен.

— Така ли? Да поговорим за училищата.

— Какви училища?

— Ония, които си взривил. Пълни с малки деца.

Рап очакваше няколко възможни реакции от Хагани, но не наблюдава нито една от тях. Терористът се усмихна гордо:

— Ние знаем как да се принасяме в жертва. Ние не се боим да станем мъченици в името на Аллах.

Гневът бързо обзе Мич, но той се опита да го потисне.

— Ти не си жертвал себе си, умнико, а и едва ли си дал на децата право да избират.

Терористът вирна брадичката си:

— Не ме е страх.

— Не те е страх да изпращаш малки деца на смърт. Това те прави страхливец и касарин и ако беше чел Корана, щеше да знаеш.

— Какво разбираш ти от Корана? — изрева Хагани.

Рап се ухили:

— Очевидно повече от теб... защото поне съм го чел.

— Знам го наизуст.

— Глупости. Много добре знаеш, че те е учил някой извратен молла, който ти е вгълпявал само ония пасажки, които му изнасят. Убивайте евреите. Убивайте неверниците. Дръжте жените и дъщерите си забулени. Бийте ги, ако не слушат. Западът е зло. Ние сме праведни и добри... дрън-дрън. Отвращавам се от омразата, на която учите себе си и децата си.

— Нищо не знаеш.

— Знам, че Аллах ще те изпрати в ада, задето избиваш Неговите деца! — изкрещя Рап.

— Нямате никакво право да идвате в страната ми. Вие сте неверници и Аллах ще накаже вас и народа ви за тази война.

— Не ти ли е хрумвало, че може би е точно обратното? — Агентът приближи лицето си на сантиметри от това на Хагани. — Че Аллах наказва твоя народ за това, че изопачава и злоупотребява с думите на Пророка? Америка не е водила война. Ние пострадахме само от едно нападение. Вашият народ е във война близо четирийсет години. Над един милион души са загинали. Аллах е побеснял да гледа безумията ви. Сега ви наказва и ще продължава да ви наказва.

Хагани се изплю и улучи американеца точно между очите.

Рап не си направи труд да обърне лицето си. Не си направи труд да посегне към електрошоковия пистолет. Просто дръпна глава назад и силно замахна напред, като удари с челото си Хагани в носа. Все едно с чук да размажеш банан. Носът на Хагани се сплеска и от ноздрите рукна кръв.

Рап се изправи и заобиколи затворника отстрани. Огледа обезформения нос. Неш щеше да протестира, но не го интересуваше. Беше му писнало от тези глупости.

— Няма да получиш никакви девици — закрещя. Помисли си за думите на Неш; как използваше собствената им религията, за да ги опровергава. — Джин — изрече думата, при която хората като Хагани пощуряваха. — Ти си джин и дори не подозираш за това. Знаеш, че Коранът забранява самоубийствата, но въпреки това си принудил десетки деца на Аллах да се разделят с живота. Убил си хиляди последователи на Аллах. Седмата сура, Абу, не я ли помниш? — Премина на арабски и зарецитира: — Мнозина от джиновете и

човеците създадохме за ада. Сърца имат те, с които не разбират, и очи, с които не виждат, и уши, с които не чуват. Те са като диваци. Да, те стават все по-заблудени, те са невежи. — Рап отново премина на дари. — Това си ти, Абу. Повярвал си на тези извратени молли и сега трябва да отговаряш пред Аллах. Преди слънцето да изгрее днес, ще те убия. — Замълча, хвана Хагани за брадичката и го принуди да го погледне в очите. — Точно така, ще те убия и освен ако не се покаеш, ще се стовариш директно в ада.

## 10.

Неш влезе в стаята за разпити и остави на масата пакет цигари „Марлборо“ и запалка. Беше пропусил. Цигарите му помагаша да запълва продължителните периоди на мълчание, които бяха неизбежни при разпит. Някои затворници се изкушаваха да се възползват и това помагаше за създаването на чувство за съпричастност, което Неш с удоволствие използваше. За съжаление сега те не бяха само помощно средство. След шест години той пушеше вече ежедневно, запалваше по някоя от време на време. Жена му бе забелязала и не беше доволна от това — както за здравето му, така и заради лошия пример, който можеше да даде на подрастващата им дъщеря, ако узнае. Той правеше всичко, за да ограничи пушенето само при тези мисии зад граница, но ставаше все по-трудно да отделя работата от личния си живот. Трябваше да признае, че напрежението му се отразява зле.

Той вдигна пакета и предложи на Ал-Хак. Афганистанецът с готовност прие. Неш поднесе запалката на около педя пред терориста. Ал-Хак се подвоуми, после се наведе напред. Малките неща бяха изключително важни при тези срещи. Да почерпиш затворника с цигара имаше благоприятен ефект, но още по-полезно беше да го накараш да се наведе над масата, сякаш извървява половината разстояние до своята позиция. Неш запали своята цигара, облегна се назад, кръстоса крака и издиша дим.

— Искам да сключим сделка — с делови тон заяви Ал-Хак.

Агентът не издаде изненадата си, само го изгледа изпитателно. Помисли си: „Този не е като другите. Никой от тях досега не е започвал разговора с предложение за споразумение.“

— Да чуем.

— Имам информация... много важна информация, за която правителството ви ще е готово да плати.

— Да плати... — с равен тон повтори Неш, въпреки че едва потискаше възбудата си.

— Да.

— Какво те кара да мислиш така?

— Мисля, че като се има предвид политическото положение в страната ви, ще бъде много лесно да сключим сделка.

„Изучават ни по-внимателно, отколкото предполагахме“ — помисли си Неш. Ал-Хак беше прав за висшите чиновници във Вашингтон, но агентът не искаше да признае. Поне засега.

— Защо да ти давам пари, като мога да оставя генерал Достум да измъкне информацията от теб?

Ал-Хак дръпна от цигарата и отговори:

— По много причини, но основната е, че всички подробности, които знам, са изключително важни. Ако бъда подложен на мъчения и унижения, каквито несъмнено генералът ще използва, едва ли ще бъда много искрен. В крайна сметка ще научите повечето от онова, което искате да знаете, но може да е твърде късно.

— Защо трябва да ти вярвам? — попита американецът.

Затворникът се замисли над въпроса. Изглеждаше, че се двоуми каква част от информацията може да издаде.

— Преди седем седмици сте разбили тайна група в Мавритания.

Неш запази непроницаемо изражение. Наистина, с помощта на французите бяха разбили един отряд на „Ал Кайда“ в Мавритания. Акцията се пазеше в тайна. Нищо от тази информация не беше стигнало до медиите. Повечето от членовете бяха подробно разпитани, но някои не бяха проговорили, включително водача на групата. Неш спокойно погледна Ал-Хак в очите.

— Продължавай.

— Имало е още една група.

Американецът кимна.

— Заловена в Хонконг. Предполагаме, че от британците.

Неш знаеше всичко за този случай. Наистина групата беше заловена от британците. По-миналия уикенд беше ходил до Лондон, за да получи информация от колегите си в МИ-6. Повечето участници в групата бяха пакистанци, които говореха добър английски.

— Запознат съм със ситуацията.

— Е, има и трета група.

— Целият съм в слух — спокойно каза агентът, макар че изобщо не беше спокоен. Най-лошите му страхове се потвърждаваха.

— Трябва да получа гаранции.

— Можем да го уредим.

Ал-Хак издиша облак дим и се изсмя:

— Ще ми трябва нещо повече от думата на един професионален шпионин.

— Какво?

— Имам адвокат в Берн. Искам да получа писмо от вашия президент, в което да ми гарантира...

Неш го прекъсна, преди да започне да изброява условията си:

— Това няма да стане. Президентът по никакъв начин няма да участва в кореспонденция, която може да даде повод за обвинения, че преговаря с терористи.

— Писмото ще бъде използвано само ако не спазите вашата част от уговорката.

— Няма да стане, Мохамад.

Ал-Хак продължи, сякаш не го е чул:

— За арестуването ми е обявена награда от два милиона долара. Искам тези пари в замяна, че се предавам, а също и нова самоличност. Ако се споразумеем за това и още няколко дреболии, ще ви окажа пълно съдействие. Ще ви кажа всичко, което знам, но трябва да обявите... — Той замълча.

— Какво да обявим?

— Че съм убит.

Неш веднага разбра. Ал-Хак искаше да предпази близките си. Американецът захапа цигарата, за да скрие огромното си задоволство. Това бе чиста проба измяна. „Трябва да е нещо голямо“ — помисли си. Наведе се напред и посочи Ал-Хак с цигарата.

— Мохамад, мисля, че можем да се разберем, но споразумението трябва да бъде между теб и директора на ЦРУ. Ако намесим политици, те ще провалят всичко.

Ал-Хак се замисли дълбоко. След малко каза с глас, издаващ силно безпокойство:

— Искам гаранции.

— Ще ти уредя гаранции. Няма проблем да получиш парите, но тези неща трябва да се правят скрито. Няма друг начин.

На Ал-Хак това не му хареса. Той не вярваше на този човек и на организацията, която представляваше. Поклати глава, изглеждаше недоволен.

— Мохамад, ако искаш да стане публично, с нищо не мога да ти помогна — опита се да го вразуми Неш. — Президентът с най-голямо удоволствие ще обяви, че си минал на наша страна. Ще те накара да се показваш по телевизията и даzakлеймиш „Ал Кайда“ и талибаните, но така близките ти ще бъдат избити.

Тези думи стреснаха Ал-Хак. След кратко мълчание той каза:

— Не искам това.

— Единствената възможност е да го направим тихомълком. Действително можем да обявим, че си бил убит.

— Би било много удобно за вас.

— Мисля, че това е взаимноизгодно решение.

— Добре, но мога ли да ви се доверя?

— Ще е най-добре за теб.

— Защо?

— Защото, ако не го направиш, ще се принудя, да те предам на генерал Достум. Може да не получа цялата информация достатъчно бързо, но в крайна сметка ще ми дадеш каквото искам.

Ал-Хак се размърда на стола. Погледът му се стрелна от едната към другата страна, после — пак към Неш.

— Няма много време.

— В какъв смисъл?

— Третата група... — Той замълча.

— Какво третата група? — попита американецът, като едва успяваше да запази спокойствие.

— Не. — Терористът смачка цигарата си в пепелника. — Искам уверения.

Неш се опита бързо да измисли нещо.

— Ако ти дам да говориш по телефона с директора на ЦРУ, това достатъчно ли е?

Ал-Хак кимна:

— Ами парите?

— Можем да преведем парите на адвоката ти още тази сутрин.

Неш се вгледа внимателно в терориста. Личеше, че се колебае. Американецът загаси цигарата си.

— Обаче ще трябва да ми дадеш още подробности. Ще говориш с директора, но преди това трябва да ми кажеш нещо повече от това, че има трета група.

— Познавам водача им. Познавам няколко от членовете. Знам къде се обучават, кой американски град ще атакуват и кога ще го направят.

Ал-Хак скръсти ръце и самоуверено погледна американеца, който попита:

— Какъв град?

— Ще ти кажа, когато се споразумеем.

— Добре. — Неш се изправи. — Изчакай няколко минути да намеря директора.

Сърцето му биеше лудо. От това можеше да излезе нещо изключително важно, но трябваше да действа внимателно. Във Вашингтон се преплитаха твърде много интереси. Твърде много хора с голямо удоволствие биха опропастили всичко.



## 11.

Три джипа се приближиха до „Хилтън“ и бавно спряха. Генерал Гарисън погледна през дебелия бронирано стъкло на колата си към двата джипа, които вече бяха там. Измърмори нещо под носа си, после предпазливо слезе и тръгна да заобикаля двете спрели превозни средства. Това бе едва петото му посещение в ареста през деветте месеца, откакто командваше базата. Беше убеден, че от това място не може да излезе нищо добро. Залавянето на двамата високопоставени терористи и последвалото посещение на тримата сенатори го доказваха.

Той не беше прекарал четири години в едно от най-елитните военни училища в света, за да стане директор на затвор. Освен като отличен шахматист колегите му го ценияха като гениален тактик. Точно затова беше тук — да изпраща и приема самолети и пратки, да ръководи летателни и наземни екипи, да командва военновъздушна база. Не да управлява затвор. Пленени вражески войници, терористи, шпиони... за Гарисън те бяха работа на сухопътните войски, а още по-добре — на ЦРУ. Най-добре да ги бяха изпратили някъде далеч в планините. Изобщо да не ги вижда. Изобщо да не мисли за тях.

Вече нямаше как. Сенаторите бяха променили всичко. Бяха направили официални изявления, бяха отправили скрити заплахи. Генералът бе оставил този долен подлизурко Лиланд да се занимава с тях. В базата му всичко беше вървяло по мед и масло, точно както той обичаше, но изведнъж това стечение на обстоятелствата страшно усложни живота му. Не съществуваеше висш военен, на когото да му хареса, когато дори един — пък какво остава за трима? — гонец кариера политик започне да се меси в командването му. В крайна сметка те не се интересуваха какво функционира добре. Търсеха само проблемите, търсеха скандал. Сега, колкото и да не му харесваше, кариерата му зависеше от човечното отношение към двама души — а точно тези двамата не будеха особено съчувствие у младите бойци, които ги охраняваха.

Гарисън огледа двата джипа, с които според слуховете бяха дошли служители от Отдела за специално разузнаване на ВВС. Не бяха много нещата в базата, които биха разтревожили генерала, но присъствието на хора от специалното разузнаване беше едно от тях. Откъдето и да го погледнеше, нищо хубаво не можеше да излезе от това неочаквано среднощно посещение. За капак тия типове бяха отишли направо в сградата, откъдето само чакаше да изскочи някой проблем.

Лиланд постави ръката си върху капака на един от джиповете и обяви:

— Още е топъл.

Генералът погледна вратата.

— Мисля, че са вътре от около час, господин генерал.

За момент Гарисън се замисли, че ако просто се върне в леглото, на сутринта посетителите щяха да са си тръгнали, а той можеше да се престори, че нищо не знае. Можеше дори да се обади в Пентагона да поразпита какво правят момчетата от специалното в неговата база. Колкото и да му се искаше обаче, рискът бе твърде голям. Не можеше да пренебрегва сенаторите. Онази жена, Барбара Лонсдейл, беше истински цербер. Хрумна му, че може би специалното разузнаване е дошло точно заради нея.

Той бавно се обърна към Лиланд:

— Мислиш ли, че приятелката ти сенатор Лонсдейл може да е изпратила тези момчета да ни проверят?

Лиланд погледна към пистата зад тях и отговори:

— Съмнявам се, господин генерал. Като председател на правосъдната комисия по-скоро би изпратила ФБР.

— Да... но тя участва и в Комисията по въоръжените сили.

Гарисън погледна големия хангар от дясната си страна. Единственото нещо в сградата бяха двамата проклети затворници. „Може би са дошли да ги преместят другаде“ — помисли си. Все пак специалното разузнаване беше част от системата за сигурност на ВВС.

— Може би се готвят да преместят затворниците — с надежда в гласа предположи подчиненият му.

— Ако е така, едва ли щяха да пропуснат да уведомят командира на базата.

Тази мисъл подразни Гарисън. Той приемаше много сериозно командирските си задължения. Това беше неговата база и той отговаряше за всичко, което се случваше на нейна територия. Посочи вратата на сградата и каза:

— Да влизаме. Само така ще разберем какво става.

Генералът, Лиланд и осем служители от охраната на базата влязоха във външния корпус на сградата през тясната метална врата. Минаха през огромния хангар до по-малката постройка по средата му — „Хилтън“. Лиланд отвори вратата с магнитната си карта и групичката влезе в малко фойе. След като не видя никого там, Гарисън подмина две врати и влезе в по-голямо помещение, където имаше контролен пулт, няколко маси и двама души, които той не забеляза, защото погледът му моментално се закова върху двата плоски монитора насреща. Затворниците не спяха в килиите си.

Гарисън видя Мохамад ал-Хак седнал сам в една стая. Изглеждаше спокоен и горе-долу в състоянието, в което го беше видял последния път. В друга стая обаче мъж с униформа на военен летец разпитваше Абу Хагани, който изглеждаше ужасно. Генералът пристъпи по-близо до мониторите и сърцето му се сви. Видя кръв по лицето на затворника и осъзна, че най-лошите му страхове са се сбъднали. Някой от подчинените му беше пребил затворника. Вероятно някой осемнайсетгодишен хлапак. Някой нещастник, който е попаднал във ВВС само защото напоследък критериите за подбор бяха доста занижени. Това, разбира се, нямаше значение. Хората от специалното разузнаване вече разследваха и рано или късно щяха да вдигнат мерника на командващия офицер.

Гарисън беше леко шокиран. Всичко, което бе жертвал, дългите години тежък труд, всичко отиваше на боклука. Замисли се за идиотката, която командваше „Абу Гариб“. Тя се беше провалила по най-безобразния начин. Той мислеше, че не е честно. Не беше искал това. Ясно бе казал на началниците си, че ЦРУ ще отговаря за арестантите, не той. „Не е работа на военновъздушните сили да пазят тези зверове“ — мислеше си. Неговите задължения бяха да се грижи доставките да пристигат безопасно и редовно, да снабдява войниците и да евакуира ранените.

Спомни си сенаторите и сърцето му отново се сви. Оная чума щеше да го завлече пред комисията и да го унижи пред цялата

неблагодарна нация. Дългогодишният му труд, саможертвата му щяха да отидат на вятъра заради някой недорасъл редник, който не се е научил да сдържа нервите си.

На екрана мъжът от специалното разузнаване, който разговаряше с окървавения Хагани, изведнъж вдигна ръка и го стисна за гърлото. Гарисън още се мъчеше да осъзнае какво става, когато Лиланд пристъпи напред.

— Господин генерал, този човек ми е познат... Мисля, че съм го виждал някъде... при първата ми мисия.

Гарисън не се интересуваше толкова кой е този човек, колкото защо стиска за гърлото вързания затворник. Нищо от онова, което виждаше, нямаше разумно обяснение.

Лиланд се вгледа внимателно в екрана, изчака мъжът с униформа на разузнавач да покаже повече от себе си. Изведнъж той се обърна с лице към камерата. Лиланд най-после видя каквото искаше. Присви очи, после ги отвори широко. Едва сдържаеше вълнението си.

— Сър, този не е от специалното разузнаване!

Гарисън погледна адютанта си, сякаш му говореше на непознат език.

— Сър, този човек е от ЦРУ. Срещал съм го преди години, когато бях на първата си мисия. Той е специалист по разпитите.

— ЦРУ — скептично повтори генералът. Обърна се към екрана. Погледна кръвта, замисли се за душенето и изведнъж всичко му се изясни. — Сигурен ли си?

— Абсолютно, господин генерал.

Той се замисли за възможните последствия. Агенти на ЦРУ, облечени като военни, бият затворници. Какво щяха да направят? Просто една бъркотия, с която трябваше да се оправя на другата сутрин? Да се опитва да обясни на затворниците защо някой е дошъл да ги пребие? Гневът на Гарисън растеше с всяка секунди. Той лично нямаше нищо против ЦРУ, но това беше абсурдно.

— Сър, искате ли да го арестувам?

Гарисън се замисли какъв шум щеше да се вдигне, ако случаят се разчуе. И от това нямаше да излезе нищо хубаво. Той кимна неохотно и заповяда на Лиланд да арестува агента.

## 12.

Рап не се интересуваше дали това, което прави, е цивилизовано или не. Цивилизованото поведение бе за хора, живеещи при законност и ред. Ако си във война и се опитваш да спазваш старите правила, а другата страна играе без никакви правила, от това можеш само да загубиш. Това бе мръсна партизанска война с ножове и огнестрелни оръжия, със зъби и нокти и с всичко, което може да се използва за убиване. Вашингтон не искаше да разбере този прост факт, затова се беше примирил. Не му харесваше и не можеше да разбере мисленето на политиците, но му беше писнало да спори с тях. Онова, което ставаше зад гърба им, не можеше да им навреди, затова той и неколцина други избраници като Неш действаха необезпокоявано, като рискуваха всичко, за да предотвратят разиграването на нов потресаващ сценарий като този от 11 септември.

Имаше и политици, които тайно го подкрепяха. Благодаряха му и го насърчаваха да действа все така и да се грижи страната да не бъде сполетяна отново от такова нещастие. „Правете каквото трябва“ — казваха му на четири очи, а после заставаха пред телевизионните камери и критикуваха „Гуантанамо“, програмата за екстрадиране и отношението към затворниците като цяло. Разбира се, във Вашингтон имаше и умни хора, които разбираха какво става. Хора, които осъзнаваха, че някой трябва да слезе в помийната яма и да изрине лайната. Изтребителите за по сто милиона долара и самолетносачите за един милиард бяха много добри за масирани атаки. Танковете за по пет милиона бяха много полезни при сухопътен бой, но срещу враг, който не желае да облече униформа и да те срещне на бойното поле, те не вършеха много работа. Накрая се налагаше някой да стисне с голи ръце врага за шията и да разбие мрежата му отвътре.

В този момент Рап правеше точно това. С лявата си ръка стисна Хагани за гушата и изви главата му назад. Вгледа се в тъмните кафяви очи на пленника и се опита да отгатне душевното му състояние. Вече не помнеше колко пъти беше правил това и имаше доста добро чувство

как могат да се развият нещата. В очите на повечето се изписваше страх; някои го поглеждаха като хора, имащи сериозни психични проблеми; а малък брой дори реагираха като искрено вярващи в каузата си — гледаха, сякаш си мислеха, че могат да надникнат в душата му. Тези фанатици бяха най-трудни. Започваха да крещят и да се мятат като изпаднали в истерия малки деца. Толкова му лазеха по нервите, че му идваше да ги пребие от бой, само и само да си затворят устата.

Очите можеха да му подсказат, но с тези хора нямаше нищо сигурно. Някои се огъваха при първия израз на насилие — опитваха се да се спасят, като говорят. Рап нямаше нищо против. Колкото повече говореха, толкова по-лесно ги оплиташе в собствените им лъжи. Като питон, стиснал жертвата си, той изцеждаше всичките им хитрости до последна капка, докато не им оставеше една-единствена живителна глътка въздух — истината.

Рап се вгледа внимателно в очите на Хагани и се опита да го прецени. Няколко секунди му бяха достатъчни и онова, което видя, не му хареса. Идеше му да изпсува на глас, но не можеше да издаде гнева си пред Хагани. Погледът на терориста му беше познат. Това бе изражение на фанатично вярващ. Не забелязваше никакъв страх. Седмици щяха да са необходими, докато го пречупи. Отпусна хватката си за секунди и започна да си мисли, че е по-добре да се откаже, да изчисти Хагани и да го върне в килията. Можеха да съсредоточат усилията си върху Ал-Хак, а после може би да уреди прехвърлянето на Хагани на друго място, където екипът да поработи повече върху него.

„Обаче може би — помисли си Рап, — може би ще успее да го подмамя да допусне грешка.“ Той увеличи натиска и заби пръсти в сухожилията на врата му.

— Знаем за плана ви. — Вгледа се в очите на терориста, търсейки признак, че е на прав път. — Разбихме и двете групи. Те ни разказаха всичко. Отново се провалихте.

Той видя знак, че думите му са възбудили нещо в промития мозък на Хагани. Рап отпусна пръстите си, колкото да му даде възможно да отговори.

— Нищо не знаете — изхриптя Хагани. — Никога няма да ни спрете. На мястото на всеки воин, когото убиете, ще застане друг.

Рап спокойно пусна шията му. Сега трябваше да го подтикне да продължава да говори.

— Изгърмахте патроните си на единайсети септември. Това беше чист късмет. Сварихте ни неподготвени, но оттогава досега какво сте постигнали?

— Мадрид и Лондон. И ще има още много.

— Мадрид и Лондон — изсмя се агентът от ЦРУ. — Испанците може да са се постреснали, но единственото, което постигнахте, бе да си навлечете гнева на англичаните.

— Целият Запад трепери от нас.

— Западът смята, че сте шепа страхливци. Умишлено избивате невинни хора, защото ви е страх да се биете с истински войници. Ти си страхливец, Абу.

— Нищо не знаеш.

— Какво ще кажеш да сваля тези белезници и двамата да се бием, за да проверим дали си толкова силен.

Хагани се замисли над предложението, погледна в другия край на стаята мъжката, който го беше вързал за стола. Отново се обърна към Рап:

— Той ще се намеси на твоя страна.

— Нямам нужда от помощ. Особено срещу страхлив убиец на деца като теб.

— Не ти вярвам.

Мич се изсмя и заобиколи масата.

— Оказва се точно както казах. Ти си страхливец. Взривяваш училища, защото знаеш, че малките деца няма как да ти се противопоставят. Нападаш офиси, където невинни хора се опитват да си изкарват хляба.

— Никой от Запада не е невинен.

— Ако е така, защо не ни нападнахте пак? Единственият ви успех е на единайсети септември. Не сте постигнали абсолютно нищо оттогава.

— Убихме над петдесет хиляди ваши войници.

Рап само се изсмя на тази невероятна цифра. „Ал Кайда“ и талибаните обичаха да преувеличават.

— Дори пет хиляди не сте убили, много добре знаеш. Бием ви по всички фронтове. Обезвреждаме ви един по един. Командването ви е

разбито, крие се по пещери. Доброволците ви постоянно намаляват. На хората им е омръзнало да изпращат синовете си да умират в ръцете на некадърни водачи.

— Нищо не знаеш.

— Образовай ме тогава. Разкажи ми за успехите ви.

— Скоро ще видиш.

Рап видя онова, което очакваше. Бързо пристъпи към Хагани и се наведе над него.

— Знаем всичко за третата група. Твоето приятелче Мохамад е в другата стая и вече пропя.

Очите на Хагани проблеснаха гневно. На лицето му се изписа типичното изражение на човек, който е осъзнал, че някой помалодушен от него поставя под заплаха цялото им начинание. Мич знаеше какво ще последва, защото бе залагал тази клопка на много хора преди това. Терористът стисна устни, леко всмука бузите си и точно когато се канеше да го заплюе, американецът рязко вдигна дясната си ръка. Дланта и свитите пръсти удариха гърлото на терориста като стенобойно оръдие. Хагани се задави, отвори устата си, пълна със слюнка, очите му изскочиха от орбитите си. За момент остана неподвижен, сетне се наведе напред, мъчейки се да си поеме въздух.

— Екипите са изпратени. До двайсет и четири часа ще заловим хората ви и това ще е поредният ви провал. Нима се заблуждавахте, че планът ще успее? Наистина ли си мислехте, че ще позволим да влезете в страната ни и...

Рап замълча на средата на изречението, защото вратата се отвори и четирима яки младежи с униформи на военни полицаи от ВВС нахълтаха в стаята. Той погледна онзи с най-много ленти на яката и се сопна:

— Какво има?

— Извинете, сър, бихте ли дошли навън? Генералът иска да говори с вас.

Рап изгледа войника от глава до пети.

— Ще изляза след малко, сержант.

Другият настоя с почти умолителен глас:

— Генералът иска да ви види сега, сър.



Рап погледна затворника, после отново се обърна към старшия сержант:

— Кажете му да потрае, защото мога да се обадя на министъра на отбраната Ингланд и да се погрижа началникът ви да командва до края на кариерата си някой хангар за междуконтинентални ракети по средата на нищото в Северна Дакота.

Сержантът погледна плахо към вратата, после — отново към него. Явно се колебаеше.

— Сержант — добави агентът. — Предлагам ви да се омитате веднага, да не правите и вие компания на генерала на новото му назначение.

Сержантът беше преживял много трудни ситуации по време на тринайсетгодишната си служба във военната авиация, но тази биеше рекорда. В другата стая чакаше офицер със звездни пагони, който управляваше базата от по-малко от два месеца и беше дал ясно да се разбере, че когато се излива, помията се събира в ниското. Пред него стоеше човекът, когото генералът му беше заповядал да арестува — полковник от Отдела за специално разследване към ВВС, който заплашваше да се обади на самия министър на отбраната. И за капак, този офицер изглеждаше готов да откъсне главата му с голи ръце, ако не се омете на секундата от стаята. Положението определено не беше розово и сержантът реши да предприеме тактическо отстъпление.

## 13.

„Този момент трябва да се отпразнува“ — помисли си Неш. Както при повечето професии, неговата работа бе свързана с дразнещи неща, досада и всякакви глупости, а отскоро — с повече призови за зачитане на човешките права, отколкото бе здравословно за организацията, чиято задача беше да унищожи може би най-незачитащото човешките права формирование на планетата. Понякога обаче имаше моменти на вълнение, удовлетворение, когато усилията довеждаха до неочакван успех. Моменти, в които тежкия труд и личната саможертва се отплащаха. Когато ти провърви и почувстваш, че въпреки всичко имаш някакъв напредък.

Неш бе преживял много хубави моменти в живота си. Щатско шампионско място за гимназиалния му отбор по американски футбол в Пенсилвания, първо място по борба в годината, преди да завърши, влюбването в жена му, раждането на децата му, получаването на офицерски чин в Морската пехота, успешни сражения и безброй други неща. Нищо обаче не можеше да се сравни с вълнуващата игра, която играеше сега. Залозите никога не се бяха вдигали толкова високо, никога не се беше изправял пред толкова голямо предизвикателство. Главната задача беше ясна: да защити Америка и съюзниците ѝ от Хагани, Ал-Хак и тяхната пасмина. Как ще го постигнат — това беше много по-сложно. Имаше такива като Рап, които не криеха убеждението си, че най-добрият начин е да избият всички до крак. Да убиват, докато не остане кой да се сражава, докато врагът загуби воля за борба.

Неш разбираше колегата си. Знаеше, че някой трябва да има такива възгледи. Някой, който да има воля да преследва тези мръсници по петите и да ги бие с техните камъни. Да ги кара да треперят, да ги държи будни по цели нощи и да се чудят кога ще им се изсипе някоя бомба или отряд командоси ще се промъкнат зад гърба им и ще прережат гърлата им. Всичко това беше правено и успешно изкарваше врага от равновесие. Действията не бяха ограничени само в

Афганистан, Пакистан и Ирак. За цели биваха набелязвани европейски, блискоизточни и азиатски бизнесмени. Повечето се бяха стреснали, но онези, които не си вземеха поука, загиваха при трагични обстоятелства. Същото се случваше с нелегалните търговци на оръжие, сводниците на войната. Всички съзнаваха рисковете, ако решат да снабдяват талибаните и „Ал Кайда“, но изкушението беше твърде голямо. Мнозина бяха убити и още много щяха да се простят с живота, преди да свърши войната.

Неш не би признал пред жена си и приятелите си, но нямаше по-голяма тръпка, по-голямо удовлетворение от успеха, когато обезвредява някоя от първостепенните цели. Той беше помогнал за арестуването на неколцина и за убиването само на един, но това бе най-вълнуващото преживяване, което бе изпитвал. Чувстваше се, сякаш всичките успехи на живота му са се събрали в едно. Бяха се подготвили за залавянето на целта в пакистанския граничен град Чаман. С Рап бяха действали по тайни канали, бяха подкупили сума ти служители на пакистанското разузнаване, докато открият човека. Работеха с отряд от шестима души, все опитни стрелци. Мишената се уплаши, когато Рап и още двама нахълтаха през главния вход на сградата. Неш беше отзад сам, когато терористът изскочи с голям автомат в ръце, готов да застреля всеки, който се опита да го спре. Неш се криеше встрани от задния вход и когато мъжът притича покрай него, вдигна пистолета си със заглушител и изпрати един-единствен 9-милиметров куршум дум-дум в главата му. Терористът направи още няколко крачки, сякаш се движеше на автопилот, после краката му се подкосиха и падна по очи.

Сегашният момент беше различен в няколко отношения. Най-важното бе, че в Ленгли знаеха какво правят тук. В Чаман действаха на своя глава, без връзка с управлението. Сегашната победа можеше да им донесе признание на Капитолия. Политиците също щяха да празнуват. Бяха заловили няколко души от ранга на Ал-Хак, но никой не искаше да говори. Той се беше трудил яката да изстиска някое самопризнание, но дори тогава информацията трябва да се приема с подозрение. Ал-Хак се предаваше без бой. Разбира се, бяха го заплашили, но никой не го бе докоснал с пръст.

Шефът на Неш, Роб Ридли, бе останал възхитен. Беше му разрешил да продължава, докато той намери Кенеди и осигури някакви

юридически гаранции за Ал-Хак. Неш сподели пред шефа си идеята да накарат Ал-Хак да даде публично изявление, да разкаже пред света как „Ал Кайда“ и талибаните са се отклонили от правия път.

— Ако намерим начин да измъкнем семейството му, ще го направи, без да му мигне окото.

— Да не прибързваме — предупреди го Ридли.

После го поздрави с успеха и обеща, че ще се свърже с него до час. Неш затвори телефона и погледна часовника си. Беше се забавил по-малко от пет минути. Не искаше да се върне толкова бързо, не искаше да издава нетърпението си. Закрачи напред-назад в малкото помещение, за да се успокои и да обмисли тактиката си, след като се върне в стаята за разпити. Все още държеше всички козове и докато генерал Достум беше тук, можеше да го използва. Реши да попритисне малко повече Ал-Хак. Вероятно Кенеди щеше да се обади най-рано след час, може би два.

Той се замисли как може да притисне затворника: „Ще му кажа, че големите риби във Вашингтон не му вярват. Или че сме разпитали членовете на двете разбити групи и те не са споменали нищо за трета?“ Това, разбира се, беше лъжа. В Интернет се носеха обезпокоителни слухове, че се готви нещо голямо. Неш вярваше на Ал-Хак, но засега смяташе да му каже, че сделката е под въпрос.

Отново погледна часовника си и вдиша дълбоко няколко пъти, за да се успокои. Отвори вратата, придаде си разочарован вид и излезе в коридора. Когато влезе в залата за наблюдение, се озова зад гърбовете на група мъже, които не би трябвало да са там. На един от екраните отпред Рап крещеше на двамата войници.

Неш погледна нервно надясно и видя Маркърс Дюмон, младият хакер на ЦРУ, свит, сякаш искаше да се скрие под бюрото.

В този момент чу гласа на генерал Гарисън, командира на базата:

— Министърът на отбраната Ингланд, така ли каза?

— Тъй вярно — отвърна по-младият офицер, застанал до него.

— Дано да си прав, Лиланд. Ако този тип не е от ЦРУ и ми навлечеш неприятности с министъра на отбраната, ще миеш кенефи до края на назначението си.

Стомахът на Неш се сви. „Тези некадърници могат да провалят всичко за нула време. Как, по дяволите, да им замажем очите?“ Веднага се замисли как да намали пораженията. Дюмон записваше

разпитите. Последното, което им трябваше сега, бяха уличаващи доказателства за престъпленията им.

Всички други в залата бяха толкова погълнати от ставащото в стаята за разпити, че Неш видя възможност в това. Погледна Дюмон, посочи малкото запамятаващо устройство и направи знак с главата към коридора зад себе си. Хакерът кимна, взе устройството и безшумно се изправи. Когато минаваше покрай Неш, генералът явно забеляза движението, защото понечи да се обърне. Агентът бързо направи крачка напред, за да скрие Дюмон от погледа му и да привлече вниманието.

Попита гръмогласно:

— Какво, по дяволите, става тука?

## 14.

След като войниците излязоха и затвориха вратата, Рап се обърна и погледна затворника. Онова, което видя, толкова го ядоса, че му се прииска да размаже с юмрук лицето на Хагани — да забие хрущяла под носа му в мозъка и да убие мръсника на място. Знаеше обаче, че камерата е зад гърба му и че вече си е навлякъл достатъчно неприятности. Беше се хвърлил да души затворника... това можеше да го обясни по някакъв начин. Ако го убие... нямаше шанс. Почуди се какво става с Неш и Дюмон. Какво се случваше? Дали Дюмон се беше досетил да изтрие записа от разпита на Хагани и от срещата на Неш с Ал-Хак, пък и какво изобщо правеше командирът на базата тук? Не трябваше ли да спи дълбоко?

— Какво става? — подигравателно попита Хагани. — Проблеми?

Рап го погледна само за секунда, колкото да види самодоволната му усмивка. Стисна юмруци и си наложи да запази спокойствие. Отиде в другия край на стаята, където един от хората му, Джо Маслик, стоеше облегат на стената. Маслик беше с няколко сантиметра по-висок от Рап, но обръщаше стрелката на кантара над стоте килограма. Беше твърде едър за повечето операции под прикритие, но идеален в моменти като този, когато заплашителното му и внушително присъствие беше по-важно. Мич знаеше колко чувствителни са записващите устройства в стаята и понеже нямаше представа дали Дюмон ги е блокирал, реши да бъде изключително внимателен. Посочи затворника и събра длани около лявото ухо на Маслик. Едва чуто прошепна:

— Отивам да видя какво става. Ако успея да ги убедя да ни пуснат, добре, но ако не мога и видиш да се карам с генерала, искам да измъкнеш хората ни оттук. Вземете Достум, качвайте се на самолета и се омитайте от базата. С Майк ще се оправяме.

Маслик събра дланите си около ухото на Рап и прошепна:

— Имаме силово превъзходство.

Рап знаеше кой подход би избрал Маслик. Този младеж не знаеше думата „отстъпление“. Да се измъкнат с бой би било само временно решение, което само щеше да влоши нещата.

— Не — прошепна той. — Това ще ни спечели малко време, но после ще загазим. Остави на мен. Ти само изведи хората, а пък аз ще се оправям тук.

— Не мога да те оставя сам да опереш пешкира.

— Можеш — настоя Рап. — Не мисли за мен. Има много хора, които ми дължат услуги. Ти само изведи всички оттук. Край на обсъждането.

Двамата тръгнаха към вратата. Когато минаваха покрай Хагани, той се изсмя:

— Много скоро си тръгвате.

— Не се тревожи, ще се върна.

— Едва ли.

Рап спря и погледна затворника. В изражението на Хагани бе настъпила очевидна промяна. Вече нямаше гняв и предизвикателство, нямаше го упоритото неподчинение. Рап видя нещо съвсем друго и то силно го смути. Беше презрение — презрение към противник, който се е оказал недостоеен.

— Затова не можете да ни победите — заяви терористът със спокоен, делови глас, като войник на войника. — Не сте достатъчно твърди. Страната ви е разединена... прекалено много се грижите за правата на враговете си.

— Не ме бъркай с хората във Вашингтон. Още не съм свършил с теб. Дори не съм започнал.

Рап и Маслик излязоха в коридора. Когато посягаше към дръжката на вратата за командната зала, си напомни, че военните уважават пагона. За разлика от света на цивилните, където водачеството бе разтегливо понятие, тук всичко беше ясно. Военният чин значеше всичко тук, а в помещението, където се канеше да влезе, имаше само един човек, чиито пагони можеха да бият двата черни орела на яката на Рап. Замисли се за командира на базата, генерал Гарисън. Беше прегледал набързо личното му досие и сега се проклинаше, че не му е обърнал повече внимание. Спомняше си смътно някои неща. Завършил военновъздушното училище, беше млад за бригаден генерал, което означаваше, че или е много способен, или е

извадил голям късмет, или е много добър подмазвач. Какъвто и да беше отговорът, за него нямаше значение, защото единственият начин да се измъкне бе, като действа решително и безотговорно. Щеше да блъфира, докато другите се измъкнат, а после да разкрие донякъде картите си.

Рап се подготви и отвори вратата. Влезе в стаята и се изненада, че всички стоят с гръб към него. Направи няколко крачки напред и даде знак на Маслик да продължи наядсно, където стоеше генерал Достум. Вниманието на всички бе насочено към коридора, водещ до офисите и главния изход. Трима души разговаряха. Единият беше Неш — единственият, който стоеше с лице към него. Рап не виждаше кои са другите двама, но както крещяха и ръкомахаха, изглеждаха доста ядосани.

— Значи твърдите, че този човек не е от ЦРУ, така ли? — попита строго по-високият.

— Чуйте ме — каза Неш. — Трябва да се успокоите.

Мич бързо огледа стаята. Всички от отряда му бяха тук, освен Дюмон. Той отново се огледа и пак не го видя. Не знаеше дали това е добър или лош знак, затова отново се заслуша в разговора.

— Да се успокоя ли? Това е моята база, господин Неш. Ако този човек е от ЦРУ и се представя за офицер от ВВС, ще тикна и двама ви в ареста.

Това трябва да беше генерал Гарисън. Рап се изпъна, изкашля се, за да привлече вниманието, и изкрещя:

— Какво, по дяволите, правите тук всички? Достъпът до ареста е забранен.

Всички се обърнаха по посока на новия повелителен глас. Генерал Гарисън подозрително погледна Рап:

— Кой сте вие?

— Не е важно кой съм. Важното е, че сградата е изолирана до седем-нула-нула тази сутрин. — Той посочи от единия край на залата до, другия. — Никой от тези хора не е упълномощен да бъде тук.

— По чие нареждане? — попита мъжът, който стоеше до генерала.

Рап погледна двете нашивки на яката му и отговори:

— На министъра на отбраната, капитане.

— Защо не сме уведомени?



— Съмнявам се, че министърът на отбраната ще си губи времето да обяснява действията си на капитани — изръмжа Рап. Отново се обърна към генерала: — Господин генерал, съветвам ви да се изтеглите от сградата и да ме оставите да си върша работата. Повярвайте ми... не е във ваша полза да се замесвате в това. Който ви е вдигнал от леглото, ви е направил лоша услуга.

Гарисън се обърна и погледна мрачно адютанта си.

— Сър — настоя Лиланд, — този човек е от ЦРУ. Залагам цялата си репутация, че е така.

Рап забеляза движение отдясно, но се сдържа и не погледна. Надяваше се, че Маслик отвежда Достум и останалите към вратата.

— Тук не става дума за вашата репутация, капитане. Става дума за кариерата на генерала. — Мич отново погледна Гарисън. — Няколко много високопоставени лица във Вашингтон чакат да свърша онова, за което са ме изпратили тук.

— Това включва ли да се представяте с фалшива самоличност като офицер от Военновъздушните сили на САЩ? — попита Гарисън.

Рап не знаеше какво да отговори, затова замълча.

— Или да пребивате затворници? — добави Лиланд.

— Стига толкова — изръмжа Рап. — Всички вълн. — Отмести поглед от двамата офицери. — Трябва да поговоря насаме с генерала и неговия адютант.

Започна да изкарва хората към коридора. Всички тръгнаха с изключение на Неш.

— По-полека — намеси се капитанът. — Не мисля, че сте в позиция да давате заповеди.

Рап се обърна бързо към него, за да не му даде време да каже още нещо, например да заповяда на войниците да останат на място.

— Генерале, съветвам ви да заповядате на този всезнайко да си затваря устата. Това, което ще ви кажа, е строго поверително. Само президентът, министърът на отбраната и неколцина други са информирани. Не мога да говоря за това пред цяла стая обикновени войници.

Без да чака отговор, Рап изкара и останалите. После се обърна към Неш:

— Вие също.

Размърда беззвучно устните си: „На самолета“.

Неш поклати глава:

— Не.

— Това е заповед! — Рап хвана приятеля си за ръкава и го поведе към вратата. Добави шепнешком: — Връщай се във Вашингтон. Аз мога да се оправя тук... ти не можеш. Кажи им, че съществуването на трета терористична група е потвърдено, и уреди прехвърлянето на Мохамад в наши ръце.

— Мич, това са сериозни неприятности.

— Преживявал съм и много по-лошо. Ще се измъкна.

Неш погледна към двамата офицери в стаята и измърмори:

— Не бъди толкова сигурен. Тоя Лиланд е голям задник.

— И аз не съм цвете — усмихна се Рап. — Просто качи всички в самолета и се махайте.

## 15.

Тайнственият полковник заведе агента от ЦРУ в дъното на късия коридор, където спряха и размениха няколко думи. Без да ги изпуска от поглед, капитан Лиланд каза:

— Господин генерал, това не ми харесва. Не вярвам на тези шпиони.

— Няма да навреди, ако го изслушаме.

Гарисън най-после се беше разсънил. Бързо развилите се събития му бяха помогнали да проясни мислите си и сега се чувстваше в състояние, по-адекватно за командване. „Обърканата мисъл не е опасна само в сражение“ — помисли си. Преди минути цялата му кариера бе минала пред очите му като на филм, забързана последователност от кадри, която несъмнено щеше да завърши с трагична развръзка. Сега мислите му бяха съвсем други. Загледа двамата разговарящи мъже. Никога не му беше харесвало в базата му да се мотаят шпиони. Те бяха нахални копелета, които като че ли постоянно търсеха как да създават неприятности, но сега значението им за успешното водене на война беше може би по-голямо от кой да е друг период в историята. Онзи, който носеше нашивки на полковник, се обърна и отново се приближи.

— Сър, мисля, че трябва да го арестуваме — настоя Лиланд.

Гарисън вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— Искам първо да чуя какво има да ни каже.

Вероятността човекът наистина да изпълнява мисия, възложена лично от президента, трябваше да се провери.

— Не очаквайте да чуете истината.

— Няма да навреди, ако го изслушаме, капитане.

— Господин генерал — започна Рап, като спря на няколко стъпки от тях, — извинявайте за тази сцена, но положението е сериозно.

— Нищо не извинява отношението ви към затворника, което видяхме — обади се Лиланд.

— Капитане, ако се интересувам от мнението ви, ще ви попитам.

— Това е база на Военновъздушните сили на Съединените щати. Нямаме власт да заповядваме на когото и да било тук. Мисля...

— Мисля, че трябва да си затворите проклетата уста — сопна се Мич. — Аз съм висш разузнавач, капитане, което ме приравнява към редовен офицер. Длъжността ми е специален съветник по тероризма на директора на ЦРУ, директора на Националната разузнавателна служба и Националния съвет за сигурност. Личен приятел съм на министъра на отбраната и президентът има номера ми на копче за автоматично набиране, затова, ако нямаме никакви други по-високи пълномощия от онова, което ви позволяват тези две скромни нашивки на пагона, по-добре се омитайте от стаята и ме оставете да разговарям с генерала.

Лиланд се изчерви. Рап реши, че най-после му е затворил устата, затова се обърна към командира на базата и продължи:

— Бих искал да ви се извиня за всичко това. Методите ми не са приятни за гледане. Ако ви бях предупредил какво смятам да правя, нямаше да разрешите.

— Затова решихте просто да се промъкнете, така ли?

— Да.

— И да ме оставите в неведение.

— Така никой няма да ви обвини за нищо.

— Ами белезите върху затворниците? Как щях да ги обясня?

— Не беше умишлено. Той се опита да ме ухапе.

Рап погледна монитора; двамата офицери също се обърнаха. Хагани още седеше вързан за стола. Окървавеното му лице изглеждаше ужасно. Мич се намръщи:

— Е, не е толкова сериозно, колкото изглежда.

— Достатъчно сериозно изглежда, господин... — Генералът остави въпроса недовършен.

Рап се поколеба за момент, но после си помисли: „Е, какво пък, вече достатъчно съм затънал.“

— Рап... Мич Рап.

— За ЦРУ ли работите? — попита Гарисън.

— Да.

— Шпионин сте — измърмори Лиланд.

— Специалист антитерорист.

— Какво точно включва това? — поинтересува се генералът.

— Включва работа с хора като тези. — Рап посочи екрана.

— „Работа“ — повтори Гарисън. — Доста неясно звучи.

— Ние работим в различни сфери, генерале. Не очаквам някой, който носи униформа като вас, да одобри напълно онова, което правя. Вие в армията имате свои правила... дисциплина. Трябва да поддържате боеспособността си. Аз... аз съм от хората, които се промъкват в тила на врага под прикритието на нощта, за да му пререже гърлото.

— В това ли се опитвате да повярвате, за да можете да спите нощем? — измърмори Лиланд, като скръсти ръцете си и го погледна презрително.

Рап вдигна глава и внимателно изгледа капитана. Изобщо не се интересуваше какво мисли този офицер все още с жълто около устата, но трябваше да спечели достатъчно време за Неш и момчетата, затова се налагаше да включи и него в спора.

— Спя като къпан, капитане. Ами вие?

— Точно заради хора като вас губим войната.

Мич вдигна вежди:

— Не знаех, че губим.

— Това е война на умове и сърца, знаете го. Нищо не печелим, като изтезваме пленници, за да им изтръгваме лъжливи самопризнания.

— Лъжливи самопризнания... затова ли си мислите, че съм тук? Онзи човек в стаята... знаете ли изобщо кой е той?

— Няма значение кой е и какво е направил. Като офицер в американската армия, аз съм се клел да спазвам Женевската конвенция.

— Също така сте се клели да защитавате и отбранявате Съединените американски щати. Кой стои на първо място, Женевската конвенция или родината ви?

— Еднакво важни са.

— Сигурен съм, че във вашия малък подреден свят е така, капитане, но в истинския свят, от другата страна на бойната линия, нещата не са толкова цивилизовани.

— Тук грешите, господин Рап.

— Нима? Много обичам да слушам поучения от контета с изтупани униформи, които си мислят, че знаят как стоят нещата.

Разкажете ми как, капитане. Кажете ми колко терористи сте убили. Кажете ми колко пъти сте раняван.

Лиланд премести тежестта си от единия крак на другия и вирна надменно брадичка.

— Господин генерал, мисля, че си губим времето. Ще разрешите ли да го арестувам и да го затворя в килия?

Капитанът постави ръка върху кобура на хълбока си.

— Капитане — спокойно го предупреди Рап, — ще счупя китката ви, преди да измъкнете това нещо от кобура.

— Успокойте се, капитане — каза Гарисън. — Искам първо да го изслушам. Така... — обърна се към Рап — ... за каква секретна информация говорехте?

Информацията наистина беше секретна и сега Рап трябваше да реши каква част от нея да издаде пред двамата. Съвсем оправдано би било, ако поиска капитанът да излезе, но той не искаше да му даде възможност да види какво става навън. Затова се налагаше да им разкаже силно съкратена версия за истинското положение.

— Преди около месец заловихме терористична група на „Ал Кайда“, готвеща се да проникне в Щатите. Няколко седмица по-късно разкрихме втора. При разпитите установихме тревожния факт, че членовете на двете групи са отлично обучени командоси. Бяха разузнали щателно целите си. Бяха прехвърлили предварително оръжията си и не става дума само за автомати... става дума за мощни експлозиви, запалки, дистанционни взриватели — сериозен арсенал. Можеха да нанесат сериозни поражения. Във всеки случай при разпитите...

— Имате предвид мъченията — прекъсна го Лиланд.

Рап погледна старшия офицер и предупреди:

— Господин генерал, при цялото ми уважение, ако този каже още една дума, ще го просна на земята. И повярвайте ми, никой няма да ме накаже за побой над някой всезнайко с нисък чин, който се опитва да ми пречи при опитите да предотвратят терористично нападение на територията на Съединените щати. Внимателно чуйте какво ще ви кажа... и двамата. Тази операция — тайното ми посещение във вашата база — е в отговор на сериозна разузнавателна информация, че има и трета терористична група, все още неразкрита. — Той замълча за

момент, за да осмислят чутото. — Точно така, има още една група. Осем до десет добре обучени мъже.

— Какво искате от тези двамата — попита генерал Гарисън, — след като вече сте заловили другите?

— Заловихме само обикновени бойци. Никой от тях не е участвал в подбора и планирането на нападенията.

Генералът кимна и посочи двата монитора:

— Ами тези?

— И двамата са високопоставени терористи. Всъщност малко преди да се появите, Ал-Хак преговаряше за споразумение.

Гарисън сведе очи за момент, после попита:

— Какво очаквате от мен?

— Върнете се в леглото. Престорете се, че не сте разбрали нищо. Сутринта ще си заминем и да се надяваме, че ще съберем достатъчно информация, за да разкрием третата група и да я обезвредим, преди да е започнала да действа.

Дори в момента, в който изричаше тези думи, Рап съзнаваше, че няма да стане. Въпреки това трябваше да опита.

Командирът на базата погледна адютанта си. Отново се обърна към Рап:

— Дайте ни една минута да го обсъдим.

— Разбира се. Вие командвате, генерале.

Мич остана на мястото си между тях и коридора, водещ към изхода.

Генерал Гарисън и капитан Лиланд се отдалечиха в другия край на помещението.

— Какво мислиш? — тихо попита командирът.

— Този човек не ми харесва. Не му вярвам. Мисля, че лъже.

— Не те питам дали да започна да излизам него, капитане. Очаквах малко по-обосновано мнение.

— Извинявайте, господин генерал. — Лиланд замълча за момент, отърси се от личната неприязън и продължи: — В такива ситуации онова, което носи неприятности на командира, не е самото престъпление. Вие не сте направили нищо нередно, сър. Онова, което може да ви донесе неприятности, е потулването на случая. Много често се получава например, когато се опитате да направите услуга на приятел... някой стар другар от академията.

Лиланд погледна за миг Гарисън. Сякаш двамата имаха някаква скрита тайна. След като генералът не реагира, продължи:

— Започва невинно, защото си мислят, че никой няма да разбере. Обикновено обаче ги хващат и започват проблемите. Вместо само един да пострада, двама, трима, четирима... дори десетки души провалят кариерата си.

— Искаш да кажеш... че ако си легна и се престоря, че не съм видял нищо, някой в крайна сметка ще научи, че съм знаел, че е бил тук.

— Да, а също, че се е представил за офицер от армията, че е издевателствал над затворник и Бог знае още какво.

— Мислиш, че трябва да го арестуваме, така ли?

— Да! — убедено отговори Лиланд. — Така не правите нищо нередно, сър. Просто действате по устав.

— Ами тази трета терористична група?

Генералът явно не осъзнаваше опасността не само за кариерата на капитана, а и за своята. Това не се хареса на Лиланд.

— Ами сенатор Лонсдейл? Как мислите, че ще реагира, когато узнае за това? Повярвайте ми, сър, не *ако* узнае, а *когато* узнае, тя ще поиска главата ви на тепсия. Ясно го каза, преди да тръгне. Това ще е краят на кариерата ви, господин генерал.

Гарисън погледна агента от ЦРУ в другия край на помещението. Той бе прав. Наистина щеше да е по-добре, ако изобщо не беше ставал от леглото. Погледна на двата монитора двамата фанатици в стаите за разпит. Голяма каша.

— Хубаво, но как ще спим спокойно, ако казва истината — заразишлява на глас генералът. — Ако бъде извършено терористично нападение.

— Няма доказателства за това, сър. На шпионите това им е работата. Да гонят духове. Да всяват излишна паника.

— Това не означава, че не казва истината.

Лиланд въздъхна нервно:

— Не е наша работа да решаваме.

— Значи според теб трябва да го арестувам.

— Да, сър. Това е най-разумното.

— И какво после?



— Ще докладвате на началниците си и те ще решат какво да правят.

Гарисън се замисли дълбоко. Не можеше да се отърси от чувството, че допуска грешка, но нямаше какво друго да направи.

— Добре — измърмори вяло, — сложи го в карцера и информирай централното командване.

— Слушам!

Лиланд грейна от удоволствие и отдаде чест.

— Още нещо. Не искам да се вдига шум около това. Да не плъзват слухове. Искам да остане между нас двамата и момчетата от охраната в другата стая. Пентагонът и президентът могат да погледнат със съвсем друго око на ситуацията.

— Съмнявам се, сър.

Лиланд се обърна, за да арестува Рап.

— И още нещо, капитане.

Адютантът спря и погледна командира си.

— Не бъди толкова самодоволен. Имам чувството, че един ден и двамата ще съжаляваме, че изобщо си ме вдигнал от леглото.

## 16.

### ВАШИНГТОН

Излизаше с много мъже, но от години не беше имала сериозна връзка. Онези, които имаха поне малко здрав разум, просто я отбягваха, а тези, които продължаваха да я търсят, я тревожеха поради простия факт, че би трябвало да са по-предпазливи. Освен това се опасяваше, че може някой да е агент на чуждо разузнаване. Това беше стар метод — да използваш женското сърце или мъжкото... друго нещо, за да поставиш някого в компрометираща ситуация. Затова имаше проверки на досиета, следене от контрашпионажа в Ленгли и вероятно от ФБР. Тя не протестираше. Би било безотговорно, ако се възпротивеше.

Айрини Кенеди се беше примирила с простия факт, че може би никога няма да срещне истинската любов и почти със сигурност няма да се омъжи повторно. Първия път бе минало доста зле, както може да се очаква, когато говорим за нещо в минало време. Тя рядко съжеляваше за онези дни. Беше започнало добре. Той бе интересен, красив и много интелигентен. Грешката ѝ беше, че подцени влиянието на майка му. Старата се отнасяше към сина си като към осемгодишен. Той беше мамино дете и мислеше само за себе си. Като се замислеше, Кенеди разбираше, че сама е насърчавала това поведение. Тя обичаше да му угажда. Обичаше го и искаше да го направи щастлив. Три години след сватбата роди сина им Томас и тогава нещата се влошиха. Когато осъзна, че съпругът ѝ няма нито веднъж да смени пелените на детето, да го нахрани или да стане през нощта, за да провери защо плаче, Айрини най-после призна простия факт, че се е омъжила за егоистичен мръсник.

Друго би било положението, ако мъжът ѝ хранеше семейството, а тя си седеше вкъщи да гледа детето. Точно обратното. Той преподаваше в колеж и се държеше, сякаш е светило на световния интелектуален елит. На Кенеди скоро ѝ писна от това неравностойно

разпределение на задълженията. Чашата преля един съботен следобед, когато Айрини излезе да коси моравата с малкия Томас, заспал в раница на гърба ѝ, докато професорът работеше над дисертацията си. Близо две години бяха нужни, преди разводът да стане окончателен факт, но едва тогава тя най-после разбра, че всичко е свършило, че вече не обича този мъж.

Все пак не съжеляваше, че е била омъжена, защото това я беше дарило със син, когото обожаваше. Тя си постави за основна задача да се погрижи момчето да не стане като баща си. Единственото истинско предизвикателство идваше, когато всяко лято Томас отиваше за един месец във вилата на баба си и дядо си в Нантъкет. Само толкова време прекарваше с баща си, който сега преподаваше във Франция. Играеха много тенис и голф, плаваха с яхта. Това не влияеше на Томас. Той беше добро момче, учеше се добре и не се забъркваше в неприятности. Майката на Айрини им помагаше много, а също и Рап.

Кенеди взе чашата с вино и погледна към отворената плъзгаща се врата на стаята. Мъжът, с когото имаше среща, закъсняваше. Тя отпи глътка пино ноар и се замисли за влиянието, което Рап оказваше върху сина ѝ. „Сложен характер — помисли си. — Всъщност... не. Това е може би най-откритият човек, когото познавам.“ Работата на Рап беше сложна и много опасна, но за Кенеди той бе може би най-предвидимият мъж, когото познаваше. В Ленгли имаше много тактици, които крояха мащабни заплетени планове как да отслабят врага, планове за събиране на сведения и използването им срещу противника. Той винаги развенчаваше тези схеми. Като човек, прекарал почти цялата си кариера в полеви условия, Мич болезнено съзнаваше, че има пряка зависимост между сложността на плана и опасността от провал.

Рап предпочиташе простия подход, който обикновено включваше изпращане на куршум в нечия глава. Това бе горчивата истина и Кенеди дълго се беше опитвала да не мисли за това. Майка ѝ обаче бе изказала нейните опасения. След убийството на съпругата на Рап преди няколко години майката на Айрини открито бе заявила, че смята за безотговорно от страна на дъщеря ѝ да оставя внука ѝ твърде дълго време в компанията на един убиец от ЦРУ. Кенеди мразеше тази дума. Мразеше мисълта, че човек, който е пожертвал толкова много, може да бъде заклеймен и очернен с една проста думичка. Ако имаше униформа и военен чин, Рап щеше да бъде герой. Щяха да окичат

гърдите му с толкова много медали, че щеше да падне под тежестта им. Той обаче не беше военен и затова много хора го гледаха с пренебрежение, дори майка ѝ.

Тя не я обвиняваше. Майка ѝ не разбираше как може човек да си изкарва прехраната по този начин. Айрини се усмихна при мисълта как би реагирала майка ѝ, ако знаеше всичко — ако можеше да прочете досието на Рап. Още по-лошо — как би реагирала, ако можеше да прочете досието на дъщеря си. Поне при Рап и Неш антропологичните доказателства бяха очевидни. От пръв поглед се виждаше, че са ловци. Айрини, от друга страна, нямаше нищо хищническо във външния вид или в поведението си. Тя бе типична представителка на висшата класа във Вашингтон. Дрехите ѝ винаги бяха елегантни, но никога екстравагантни. Показваше достатъчна част от тялото си, за да не загуби женствеността си, но никога толкова много, че да я помислят за развратница. Правата ѝ коса, стигаща до раменете, подчертаваше слабото лице и малкия ѝ нос.

По нищо не личеше, че зад тази обезоръжаваща, чаровна усмивка се крие жена със сурово сърце. Жена, която сега почти ежеседмично даваше на мъже като Рап и Неш одобрението си да претъпват закона, да лъжат конгресмени и сенатори, да отвличат, да измъчват и... да — да убиват. Не го правеше с високомерие или за перверзно удоволствие само защото имаше власт да го стори. Решенията се вземаха изключително внимателно и обмислено, но все пак ставаха факт и Кенеди трябваше да се примири с тях, да се примири с лъжите. Знаеше, че на Рап не му мигва окото, но все повече започваше да се тревожи за Неш. Докато Мич бе затворен в себе си, особено след смъртта на жена си, Неш бе принуден да живее с лъжата. Женен, с четири деца, той редовно пътуваше от уютния си дом в предградията до мрачния свят на антитероризма и обратно — от ученически мачове и състезания към среднощни разпити и единични ликвидации.

Бяха измислили много думи, които да им помогнат да приемат по-леко съмнителните си деяния: „задържаните“ — не „затворниците“ — се подлагаха на „екстремни разпити“ — не на „мъчения“. Заподозрените биваха „залавяни“, а не „отвлечани“. Такива евфемизми изкарваха Рап от кожата. За всичко това той обвиняваше юристите и вероятно имаше право. Истината беше, че имаха мръсен занаят, пълен

с хора със съмнителна репутация. Рап обичаше да напомня на всички: „Ние не сме полицаи. Ние не сме войници. Ние сме шпиони, а шпионите правят гадни неща на гадни хора.“

Никъде в устава им не се говореше за игра по правилата. Враговете със сигурност не се сражаваха честно, а народите им ги приемаха като герои. В Америка те караха да участваш в заседания като онова, което преди малко бе свършило в Министерството на правосъдието. Да отговаряш пред хора, които не знаят нищо за мълчаливата война, която се води. Наградата за саможертвата беше да бъдеш унижаван от някой спуснат отгоре бюрократ като Уейд Клайн. В най-добрия случай пресата уронваше репутацията ти, а в най-лошия те привличаха под съдебна отговорност и те затрупваха с купища книжа. Кенеди се замисли с какво се занимават Рап и Неш в момента и още повече се разтревожи. Една погрешна стъпка и лешоядите щяха да се нахвърлят върху тях.

Човекът, с когото имаше среща, се показва на стълбите. Усмиваше се виновно. Кенеди изобщо не беше подразнена от двайсетминутното закъснение. Избута стола си назад и понечи да стане, но мъжът забърза към нея и я спря.

— Извинявай, че закъснях.

Наведе се и я целуна.

— Не се безпокой. Така имах възможност да остана малко сама.

Мъжът се усмихна и седна срещу нея. Разкопча сакото си и извади очилата си от вътрешния джоб. Уилям Барстоу имаше инвеститорска фирма в града и беше разведен от малко повече от година. Кенеди не познаваше нито бившата му жена, нито двете му деца, но и не бързаше да се срещнат. Двамата случайно бяха седнали един до друг на едно благотворително събрание в Кенеди Сентър и Барстоу я беше разсмял. За повечето хора можеше да е дреболия, но в живота ѝ нямаше много смях. После той я покани на среща и тя си каза: „Какво пък.“ Така след пет излизания изградиха доста неприятели отношения.

Сега се намираха в „Рутс Крис Стейк Хаус“ на Кънектикът Авеню. Обслужването беше отлично, храната — също, но нещо важно — това бе един от малкото ресторанти в града, поддържащи добри отношения с Ленгли. Недалеч от квартала на посолствата, заведението често се използваше за делови срещи и имаше слухове, че

дори в лъжиците има микрофони. На Кенеди ѝ харесваше, защото имаше частен салон на втория етаж, чиито две стъклени стени създаваха илюзията, че си заедно с другите клиенти в общото помещение. Беше по-комфортен от частните салони на други места, където тя имаше чувството, че е седнала в килер. Телохранилите ѝ познаваха мястото и сравнително лесно го проверяваха и прилагаха мерките си за сигурност.

Кенеди погледна мъжа, седнал срещу нея. Имаше типичното излъчване на Джон Уейн, по това нямаше спор. Мощен гръден кош, топли кафяви очи и обезоръжаваща усмивка, но зад всичко това се криеше много сериозен човек, който без съмнение лесно би могъл да избухне. Тя работеше с много мъже като него, макар и да не носеха толкова скъпи костюми. Сервираха питието му след няколко минути и той вдигна чашата си за тост.

Когато чашите иззвъняха, Барстоу каза:

— Да прием за една вечер без прекъсвания. — Намигна съзаклятнически. — Оставих телефона в колата.

На лицето на Кенеди се изписа виновно изражение. Имайки предвид какво ставаше в Афганистан, тя знаеше, че почти няма шанс вечерята да мине, без някой да ги прекъсне.

Той забеляза изражението ѝ:

— Нещо лошо ли казах?

— Не... просто... очаквам да ми се обадят по някое време.

— Няма проблем. Твоята работа е по-важна от моята.

Думите му не прозвучаха нито иронично, нито сърдито. Той приемаше факта.

— Благодаря. Ще се постарая да бъде кратко.

Барстоу поръча бутилка страхотно бордо и си побъбриха непринудено, докато ядяха салатите. Той взе маруля със синьо сирене, пуешко и горчица, а тя — марули-джуджета. Кенеди обичаше да го разпитва за финансовия пазар. Беше завършил икономика в Чикагския университет и имаше интересен поглед върху света. Като повечето икономисти използваше проверени факти в подкрепа на теориите си. Сигурно беше доста добър в професията си.

Три келнери влязоха един след друг, за да донесат основното ястие и гарнитурите. Пред Кенеди сложиха порция тънко филе и чиния с изпускащи пара аспержи и гъби. Барстоу получи огромна пържола,

дебела като кюлче злато. Кенеди знаеше, че е от най-сочната част на гърба и ако Барстоу не изневереше на навика си от последната им среща, щеше да изяде само половината, а другата да занесе вкъщи на кучето си. Поне така твърдеше.

Тя с удоволствие вкуси от първото месо, което ядеше от четири седмици насам. Само толкова си позволяваше. Един келнер напълни чашите им, след което той и колегите му се изнизаха навън. Кенеди и Барстоу се погледнаха един друг в очакване. Той изглежда се колебаеше дали да вдигне нов тост, или да се заеме с пържолата, която можеше да изхрани малко семейство за една седмица. Айрини бързо взе ножа и вилицата си и се канеше да разреже филето, когато усети, че има нещо. Забеляза движение зад остъклената врата. Не бяха келнери с бели сака, а няколко мъже с черни костюми. Искеше ѝ се да не им обръща внимание, но не можеше. Плахо обърна главата си натам и веднага осъзна, че това е краят на вечерята.

От другата страна на стъклото я гледаше Роб Ридли. Заместник-началникът на Службата за тайно разузнаване беше веселяк. Обичаше да разказва вицове и да се шегува, но сега изражението му беше абсолютно сериозно. Изглеждаше по-мрачен от всеки друг път. Кенеди бавно остави вилицата и ножа и избърса ъгълчетата на устата си със салфетката. Въздъхна:

— Бил, много се извинявам. Това е прекъсването, което очаквах.

Барстоу се опита да покаже разбиране, но вече бе налупал първото голямо парче месо и изглеждаше, сякаш ще припадне. Кенеди отиде при вратата и я дръпна. Ридли се приближи. Изглеждаше по-загрижен от всеки друг път.

— Какво има?

— Голям проблем.

— Колко голям?

— Много.

— Мич?

— Да.

Кенеди въздъхна. Изглежда, че най-сетне бе намерил битката, която търсеше. Тя се беше примирила, че рано или късно това ще се случи. Конфликтът бе неизбежен и Рап може би беше прав, че трябва да бият врага по неговите правила, но въпреки това не ѝ изглеждаше правилно.

— Ще ти разкажа останалото в колата — каза Ридли.

Айрини се обърна да си вземе довиждане с Барстоу, видя изражението му на разбиране и се почувства виновна, че го оставя да вечеря сам. Прецени часовата разлика, погледна чинията си и взе решение. Обърна се към Ридли:

— Идвам след трийсет минути.



## 17.

### ТРОЙНАТА ГРАНИЦА, ПАРАГВАЙ

Бойният дух беше нисък. Това не го бе предвидил, а Карим рядко пропускаше такива важни подробности. В това беше силата му. Той бе на първо място учен, а след това войник. Всъщност за момент се беше замислил за това. В последните секунди, преди да застреля Захария, си помисли как ще се отрази това върху другите бойци. Когато вадеше пистолета, натискаше спусъка и гледаше как куршумът пръска черепа на египтянина, той беше сигурен, че екзекуцията ще вдъхне кураж на хората му, ще ги обедини, ще ги накара да забравят различията си и да впрегнат таланта си за изпълнението на тази важна мисия. Сега виждаше, че не ги е преценил правилно.

Проблемът беше във вярата им, в липсата на искрена преданост към каузата. Племенните съперничества също играеха роля и Карим се ядосваше, че не го е забелязал преди. Ислямът беше известен с вътрешните противоречия; с жалки съперничества, които ги разединяваха открай време. Четиримата саудитци в отряда му бяха добри бойци. Те щяха да се бият самоотвержено и храбро до последния човек. Единственият афганистанец също се справяше добре, пък и бе служил под негово командване повече от година и беше участвал в безброй схватки с врага. Имаха си доверие благодарение на това бойно приятелство. Афганистанецът нямаше да го разочарова. Сънародниците му бяха най-коравите и самоотвержени бойци, които Карим познаваше.

Мароканците обаче бяха проблем. Сега виждаше, че отрядът е по-разединен от всякога. За момент се замисли дали да не убие и един от тях, но реши, че не е практично. Не беше противник на използването на страха като мотивация, но в момента не разполагаше с много хора. Той беше изучавал жестоките методи на водачи като Ленин и Сталин. Имаше какво да се научи от тях. Дързостта и жаждата им за

власт бяха ненадминати. Най-впечатляващо обаче бе умението им да завземат властта и да я задържат с най-брутални средства.

Карим често мислеше за Ленин и Сталин. Питаше се дали и той притежава величието на тези двама мъже, таланта да поведе революция, да завземе властта от други, да избие до крак всичките си врагове, истински или въображаеми, докато почувства, че има абсолютна власт и бъде готов да започне истински промени. Знаеше, че е способен на такава жестокост. Знаеше, че е достатъчно мотивиран да доведе нещата докрай, да убива наред толкова, колкото е необходимо. Все пак той изпълняваше волята на Аллах, а Аллах щеше да раздели вярващите от неверниците след смъртта им.

Мисията му беше да обърне нещата. Да спре похода на езичниците и неверниците срещу исляма. Освобождаването на жените, порнографията, приемането на извращения като хомосексуализма — всичко това бяха дяволски деяния. Музиката им, киното, цялата им култура целеше разбиване на семейството. Цивилизацията им беше тумор в света, бавна и неумолима атака срещу исляма. Независимо на каква цена, независимо колко невинни ще загинат, те трябваше да бъдат спрени.

Сегашната акция не беше крайната цел на Карим. Тя бе само стъпало към нещо много по-велико. Аллах му се беше явил по време на безкрайните часове на молитва и му бе разкрил плановете си: че иска от него да вземе люлката на исляма от предателите, от продажните сребролюбци. Но преди да поеме тази отговорност, трябваше да се докаже. Не пред Аллах, а пред онези, от които имаше нужда в следващия етап от борбата.

Карим нямаше да се принесе в жертва като другите. По очевидни причини не беше споделил тази своя идея с хората си. Аллах имаше големи планове за него. Един ден той щеше да поведе революцията, която да промени света. Карим бе призван да свали саудитската кралска фамилия и да изчисти страната си от нейното пагубно влияние. Цялата фамилия, над десет хиляди души, трябваше да бъде избита. Той знаеше, че неколцина ще се спасят, знаеше, че светът ще бъде шокиран, но това бе несравнимо с делото на Ленин и Сталин. Милиони бяха убитите от тях и за какво? За една безбожна система, облагодетелстваща само бюрократичната върхушка. Мюсюлманите щяха да разберат, а в крайна сметка само това има значение. Първо

обаче трябваше да се справи с Америка и за да го постигне, трябваше да повдигне бойния дух на двамата мароканци и да накара хората си да действат като единен екип.

Карим отвори вратата и нагази в меката трева. Шест месеца на това задушавашо място. Много бе постигнато, но не достатъчно. Слънцето най-последно се беше вдигнало достатъчно високо, за да прогони носещите зараза насекоми в сенките. Знаеше, че един ден хората му ще са му благодарни, но сега едва издържаха горещината. Дори сънародниците му саудитци изнемогнаха в тази комбинация от жегата и влагата. Спасението беше водата, точно както в пустинята. „Трябва да пият много вода“ — помисли си Карим. Грижеше се редовно да вземат лекарствата против малария. Не беше вложил толкова талант и енергия в тази операция, за да се провали само заради някакъв микроб.

Чу крясъци и погледна да види какво става. Шестима от хора му се бяха събрали в другия край на разчистеното място, на около сто и петдесет метра от него. Всичките носеха камуфлажни панталони и избелели зелени тениски. Всеки имаше голям кобур с 9-милиметров глок и два резервни пълнителя. Карим ги беше накарал да ги носят винаги, за да свикнат да ходят с оръжие. Освен това се надяваше, че наркотрафикантите ще се натъкнат на лагера му и ще предизвикат престрелка. Би било отлично изпитание за хората му.

Бойците му се намираха на мястото, където започваше и свършваше тренировъчната полоса. Дори от това разстояние усети, че окуражителните им викове не са особено ентузиазирани. Потърси седмия човек на полосата с препятствията. Все още не беше свикнал с това. Само преди няколко дни бяха осем. Единият от мароканците заобиколи другия край на полосата. Карим не можеше да различи дали е Ахмед, или Фазул, толкова много си приличаха. Младежът легна по корем и запълзя под бодливата тел, опъната на по-малко от петдесет сантиметра над земята. След десет метра се изправи и се затича към шестметровата стена. Скочи, хвана се за въжето и започна да се катери. На средата се свлече, изправи се, пак пробва, но отново се изпусна и се отказа, скочи на земята. Задъхан, мароканецът се наведе и опря ръцете си на коленете, опитвайки се да си поеме въздух. Карим се намръщи. Не беше дошъл, за да гледа как някой се отказва от нещо, което би трябвало да е усвоил още преди месеци.

След като си пое още няколко пъти дъх, младежът поклати глава и заобиколи стената, за да продължи към следващото препятствие. Другите шестима започнаха да му се присмиват. Макар че беше почти невъзможно да различи двамата мароканци от това разстояние, Карим се досети, че това е Ахмед. С другия се бяха сражавали заедно и той знаеше, че Фазул няма да се откаже пред някаква си стена. Карим кипна. Самият факт, че някой от хората му е готов да се предаде толкова лесно, бе достатъчен да го вбеси, но това, че другите го намират за смешно, беше нетърпимо.

Черните му кубинки сякаш сами тръгнаха по една от пътеките, отпъкани във високата трева радиално, като спици на колело. Вървеше бързо, гневът му растеше с всяка стъпка. Един от бойците го забеляза и предупреди другите. Смехът и подигравките секнаха. Младежите се строиха в редица и макар че не застанаха мирно, се подготвиха да посрещнат гнева му. Карим спря на осем крачки от групичката точно когато Ахмед финишираше. Хилавият мароканец се препъна, падна, претърколи се два пъти и спря точно в краката на командира си.

Карим може би щеше да го ритне, ако не беше нервният смях на един от другите. Беше Фарид, най-талантливият от бойците, и докато напразно се опитваше да се овладее, смехът му зарази и останалите. Скоро всички се кискаха като истерични момиченца.

Карим прекрачи Ахмед, извади пистолета си и допря дулото в главата на Фарид. Действията му и споменът за смъртта на другаря им преди няколко дни ги отрезвиха. Всички се изпънаха, изправиха раменете си, загледаха се право напред. Дори Фарид застана мирно въпреки натиска на хладната стомана върху челото му.

— *Амир* — бързо каза младежът, — извинявам се за неуместното поведение.

— Смешно ли ти се струва?

— Не, *амир*, не е смешно.

Фарид го наричаше „амир“, което на арабски означава командир.

— Защо се смееше?

Фарид се поколеба, не знаеше какво да отговори. Накрая каза:

— Не трябваше да го правя. Няма повече да се повтори.

— Не, няма — хладно изсъска Карим, — защото ако се повтори, ще ти пръсна дебелия глава.

Фарид примигна от потта, която се стичаше по челото и влизаше в очите му.

— Слушам!

Карим свали пистолета, обърна се към другите и изкрещя:

— На някого от вас да му е смешно?

Те отговориха в един глас, че не. Гневът му не отмина. Напротив, засилваше се. Той закричи зад хората си, като едва устоя на желанието да ги заудря с ръкохватката на тежкото си оръжие по главите. Командирската работа бе самотно занимание, особено в необятната джунгла на хиляди километри от бойното поле. Техният неуспех беше негов неуспех, а той не обичаше да се проваля. Как да ги накара да се стреснат, да разберат колко големи са залозите? Как да ги накара да осъзнаят колко сериозен противник са американците? Колкото и да презираше врага, той не подценяваше силата му.

Хората му се бяха включили с желание в групата, но Карим беше слушал твърде много мъже да говорят с ентузиазъм за война. Кафенетата и джамиите в Саудитска Арабия бяха пълни с такива. Само малка част се оказваха достатъчно смели, достатъчно глупави или достатъчно силно вярващи, за да вземат оръжие и наистина да се бият. Той мислеше, че момчетата от неговата група са както смели, така и отдадени на идеята. Захария беше отдаден на каузата и умен, но твърде мързелив. Никога не приемаше достатъчно сериозно онова, което правеха. Това бе типично за повечето млади мъже, които нямат друго смислено занимание. Мнозина от тях бяха изпратени от богати бащи, стремящи се да прославят името си, като жертват синовете си за каузата. Много от тези бащи плащаха солидни суми, за да осигурят на момчетата си безопасно място далеч от бойната линия. Повечето младежи идваха без абсолютно никаква военна подготовка и нещо по-лошо, с погрешни представи за воденето на битка. Дори добре подготвени и екипирани войници можеха да изгубят самообладание в сражение. Какво оставаше за новобранеца, колкото и надъхан да изглежда, когато американците пуснат някоя от онези раздиращи, оглушителни лазерно насочващи се бомби? Карим бе виждал как цели батальони се вцепеняват от ужас, когато видят бойните им самолети в мрачното небе.

Тези мъже не бяха страхливци. С изключение на двама, той ги беше виждал в битка и всичките бяха достойни. Дори Ахмед, въпреки

некадърността му при прескачането на стени, имаше своите достойнства. Беше самоук снайперист и далеч превъзхождаше останалите при стрелба с пистолет и автомат. Карим имаше големи планове за него. Хрумна му нещо, докато обикаляше около хората си. Може би беше прекалено взискателен. Може би това вредеше на самочувствието им. Не беше в характера му да се връща назад. Всичко в живота си бе постигнал с приемане на нови предизвикателства. С полагане на все повече усилия.

Може би това не беше правилният подход за тази група. След по-малко от седмица щяха да започнат да се внедряват в сърцето на врага и там никой нямаше да им помага. Напрежението щеше да е десетократно по-голямо. Карим се замисли за другите две групи. Беше чул слухове, че са ги заловили, но в пресата не се споменаваше нищо. Това означаваше, че вероятно врагът ги държеше на някой невзрачен кораб насред океана и ги изтезаваше. Как са ги хванали? Дали сами са се издали? Дали в организацията имаше предател? Тези въпроси вече няколко седмици го държаха буден нощем.

В този момент, докато оглеждаше застаналите мирно бойци, нещо му хрумна. Знак от Аллах. Почти веднага го позна. Напоследък все по-често чувстваше ръката на Аллах във всичко, което правеше. Той го водеше, тласкаше го напред, леко го напътстваше все по-дълбоко към сърцето на звяра. Бъдещето — да поведе въстание в светите земи, изведнъж престана да му изглежда толкова ясно. Може би всичко щеше да свърши в Америка. Карим нямаше как да не почувства леко разочарование, но само за секунди. Знаеше, че Аллах го изпитва. Караше го да се смири. Искаше да се съсредоточи върху непосредствената задача. „Така да бъде — помисли си. — Ако Америка ще бъде последната ми битка, това ще бъде славен и бляскав край.“

Той погледна Ахмед, който още дишаше тежко. Оставаше му да реши един много важен въпрос — след като Захария вече го нямаше, структурата трябва да се промени. Карим беше замислил отрядът да функционира като екип на американските „тюлени“ и системата им за взаимопомощ. Всеки боец имаше партньор, с когото да тренира. Осмината бяха разделени на отделения по четирима, а пък те — на по две двойки. Карим много внимателно беше обмислил системата. Тя щеше да му даде преимущество при първоначалното нападение и

гъвкавост да използва по-малките екипи, когато врагът осъзнае какво става.

— Ахмед — каза и протегна ръката си. — За мен ще бъде чест, ако ме приемеш за партньор.

Мароканецът се ококори:

— *Амир*, честта ще е само моя.

Карим се усмихна:

— Ти си добър войник и аз вярвам в теб.

Огледа другите мъже и одобрителните им усмивки го накараха да се почувства горд. За да разведри хората, добави:

— И ще се погрижа да не се катерим по стени.

## 18.

Карим погледна към другия край на поляната, несигурен какво да очаква, но мислеше, че трябва да почувства нещо. Някаква съдбовна промяна, някакво предчувствие за онова, което им предстоеше, гордост от постигнатото. Нещо, каквото и да е, но единственото, което чувстваше, беше пустота. Огледа парцела от единия до другия край. Спря погледа си за момент върху тренировъчната полоса, по която бяха тичали безброй пъти, стрелковия полигон, където се бяха превърнали в безупречни стрелци с глок-19. И не просто да стрелят от място — той ги беше обучил на точност в условията на реална престрелка. Бяха се научили да стрелят с дясната и с лявата ръка, с протегнати, изпънати или свити лакти, с една или с две ръце, докато тичат, легнали, прави и седнали. Бяха проиграли всяка възможна ситуация и сега всички бяха страшно напреднали. Но достатъчно ли беше?

И ето, че Карим го чувства. Стягането в гърдите. Задъхването. Поредния пристъп на паника. Не беше казал на другите. Засега бе успял да убеди хората си, че има мигрена, но знаеше, че не е вярно. Знаеше как боли глава. Това не беше главоболие. Беше нещо много по-страшно. Обикновено съмненията го спохождаха точно преди да заспи. Когато останеше сам с мислите си. Когато отчаяно се опитваше да освободи съзнанието си от всички тревоги, за да може да заспи. Беше безнадеждно. Колкото повече се стараяше, толкова по-лошо ставаше, а сега му се случваше посред бял ден.

Болезтта или каквото беше, винаги идваше по един и същи начин. Започваше като неувереност; съмнение в себе си и в способностите на хората му. Бяха свършили толкова много работа, бяха стигнали толкова далеч, но дали беше достатъчно? Къде беше чувството за успех, за завършеност или поне удовлетворението, че най-после си тръгват от това ужасно място? То ги беше обрекло почти от самото начало. Карим си спомни първите няколко седмици, когато всички се разболяха, победени от ужасната влага и насекомите. Това беше едно от нещата, които не бе предвидил. Знаеше, че хората му ще



трябва да се нагодят към новия климат, но мислеше, че са достатъчно млади и здрави, за да се справят. Все пак бяха оцелели във войната с американците в студените, сурови планини на Афганистан. Карим мразеше студа, но никога повече нямаше да роптае срещу него. Студеният сух планински въздух убиваше всички гадини, които не можеш да видиш; микроскопичните бактерии и вируси, които нападат тялото ти. Тези невидими врагове процъфтяваха във влагата на джунглата.

Изненадващо, именно американската армия ги спаси, или по-точно едно от ръководствата ѝ за оцеляване в тропиците. Карим осигури на хората си подходящи лекарства и облекло и наложи строга хигиена. Почти цял месец трябваше да мине, докато всички се излекуват от обривите и диарията. След това бяха напреднали много. Бяха по-силни, по-здравни, по-подготвени и много по-уверени в себе си, но дали бе достатъчно. Какво не беше предвидил?

— *Амир.*

Карим се обърна. Фарид стоеше няколко стъпки зад него, изглеждаше обезпокоен.

— Добре ли си?

— Да. Защо питаш?

— Извинявай, че го казвам, но не изглеждаш добре.

— Добре съм — излъга Карим.

— Всички са готови.

— Вода?

— Пълен запас, както заповяда.

— Знаят ли, че тръгваме.

Фарид не скри изненадата си.

— Така си и мислех — измърмори Карим.

Погледна назад към бараките с ръждясали покриви. Хората му стояха до раниците си, готови за, както си мислеха, поредния дълъг поход в джунглата.

— Доведи ги. Кажи им да оставят багажа.

Фарид изкрещя заповед и шестимата дотичаха. Строица се в редица на една ръка един от друг. Бяха го правили толкова пъти през последните шест месеца, че вече преценяваха разстоянието на око.

Карим огледа елитния си отряд. Седем мъже. Най-високият беше малко над метър и осемдесет, най-ниският — около метър и

седемдесет. Всичките бяха в отлична физическа форма. Малкото излишни килограми, които може би са имали, се бяха стопили. Бяха внушителни — широкоплещести, мускулести, стройни. Цялото им поведение се беше променило. Стояха изпънати като струни, изпъчени, гледащи право напред, очакващи заповеди. За отработването само на тази стойка му беше нужен цял месец. Беше се наложило да ги промени коренно, бавно да ги освободи от лошите навици, които бяха усвоили в „Ал Кайда“ и при талибаните. Предишните им водачи ги бяха научили да гледат с презрение на американците и стройната им йерархия, на начина им на маршируване като работи. Карим разбираше истинското значение на това — ефикасност, която изисква войникът да загуби индивидуалността си. Това бе едно от многото неща, което ги правеше страшни противници и стоеше в основата на успеха им. Когато получеха заповед, изпълняваха с удивителна скорост и точност.

Той погледна хората си и за първи път осъзна колко се гордее с тях. Даде им команда „Свободно“ и с усмивка каза:

— Войници мои, Аллах ми каза, че сте готови. Вече нямаме работа тук.

— Тръгваме ли? — попита Ахмед.

— Да. Тръгваме до час.

Хората му се спогледаха. Някои се усмихнаха. Други изглеждаха нервни. Карим видя реакциите им, потисна гнева си и си каза, че е естествено. Колкото и ужасно да беше това място, то бе изпълнило целта си. Беше станало техен дом.

— Знам, че някои от вас са неспокойни. Някои се тревожат, а един или двама може би изпитват страх. Всички тези чувства са естествени. Когато Аллах го накарал да отиде в Ниневия и да разобличи злото, пророкът Юнус се уплашил. Толкова се уплашил, че хукнал в обратна посока и попаднал в корема на рибата. Дори един от великите пророци се е страхувал. Нормално е да чувстваш такова нещо. Дори да се съмняваш в каузата ни... в нашата мисия. Ние обаче разчитаме един на друг. Ние сме семейство. Взаимно ще си помагаме да останем силни и няма да побегнем. По свое желание смело ще влезем в търбуха на звяра и ще му причиним такива поражения и болка, че ще слошим желанието му да се бърка в нашите работи.

Неколцина от младежите изкрещяха и вдигнаха юмруци. По-сериозните само кимнаха.

— Да чакаме още означава да дадем на врага повече време да се подготви.

Карим склочи ръцете си зад гърба и заговори надълго и нашироко за мисията им. После дойде трудната част:

— Не ви казах, защото не исках да ви разсейвам от обучението. — Спря в единия край на строя и ги погледна косо. — От около месец нямаме вести от другите две групи. Има опасения, че са били заловени.

Чуха се възгласи на изненада и разочарование.

— В новините не казват нищо — отбеляза Фарид.

— Така е.

Хората му имаха достъп до Интернет от два преносими компютъра и Карим ги насърчаваше да четат американски вестници всеки ден.

— Щях да запазя някаква надежда, ако имаше новини във вестниците. Това би означавало, че ЦРУ признава, че ги е заловило, и е задължено да документира как се отнасят към тях. Фактът, че няма никакви новини, означава, че ще измъкнат от тях всяка информация, която могат.

— Някой от другите групи знае ли за плана ни?

Карим погледна Фазул Алгамди, с когото се бяха сражавали рамо до рамо в Афганистан, и отговори:

— Само бегло.

— Знаят ли кой град ще нападнем? — възбудено попита Фарид.

— Да, знаят, но градът е голям. Както вече е ставало дума, има много цели.

Фазул се умърлуши:

— Бяха достойни мъже.

— Да, така е. Бяха храбри бойци, но твърде много разчитаха, че Аллах ще им помогне да успеят.

Карим дълго бе мислил как да им го каже. С поучителен тон, като имам, добави:

— Аллах иска да ни предизвика. Исква да ни изпита. Исква да провери решителността ни.

— Решени сме на всичко, *амир* — изказа се от името на другарите си Фарид.

— Добре. Точно затова настоявах за постоянна бдителност. Предупреждавал съм много от вас за липсата ни на уважение към врага. Ако се поддадете на това чувство, то ще ви отслаби. То би означавало, че сте незрели и страхливи... като малки деца, които завиждат на свой съученик, че получава по-високи бележки. Истината е, че американците са изключително добри бойци и ако не внимаваме, ще свършим като другите... пленници, подложени на жестоки мъчения.

— Няма да те разочароваме, *амир*.

— Хубаво.

Карим винаги щеше да се тревожи за хората си. Беше вложил целия си талант в подготовката им за тази мисия и знаеше, че никога няма да е съвсем доволен. Това беше в характера му. Тези тревоги обаче отиваха на заден план в сравнение с нещо друго, което го измъчваше. Знаеше, че американците са способни, но не беше толкова наивен да си мисли, че другите две групи са били заловени случайно. Той все повече се убеждаваше, че командването на „Ал Кайда“ се разпада.

— Нещо друго ме тревожи — заяви с изключително сериозен глас. — Опасявам се, че Захария е предавал информация на чичо си.

Двамата мароканци, които бяха най-близки с египтянина, се спогледаха виновно.

Карим забеляза и попита:

— Прав ли съм?

Те кимнаха.

Той си наложи да не се ядосва за това сега. След като подозренията му се потвърдиха, се чувстваше уязвим на това голо място. Често беше изпитвал такова чувство в Афганистан. Сякаш усещаше присъствието на американските самолети в небето. Тихо бръмчене, предвещаващо смърт. Изведнъж се почувства много доволен, че е убил Захария, и още повече, че е подготвил и другите неща.

— Има ли още въпроси, преди да тръгнем?

— Къде отиваме?

— На пистата. — Карим погледна на север. — Ако се движим добре, до свечеряване ще сме там.

— И после към Мексико Сити? — поинтересува се Фазул.

— Не.

— Ами какво ще стане с плана?

— Вече не можем да имаме доверие дори на собствените си хора. Американците са успели някак да се внедрят в нашето командване. Трябва да действаме сами.

— Но как ще влезем в Щатите?

— Подготвил съм друг начин.

— Какъв?

— Ще разберете, когато му дойде времето.

Хората му приеха това без повече въпроси. Карим погледна Фарид и заповяда:

— Запалете постройките. Не искам да има доказателства, ако американците открият лагера ни.

— Слушам, *амир*.

Карим огледа синьото небе за признак, че някой ги наблюдава. Това само по себе си бе достатъчно на хората му да се спогледат тревожно.

— Мисля, че трябва да тръгваме колкото може по-скоро.

Никой не възрази. Бойците заляха сградите една след друга с керосин от фенерите и ги запалиха. Хвърлиха в пламъците двата лаптопа, резервните радиостанции, картите и сателитните телефони. Четиринасет тетрадки, пълни със сведения за хора, сгради и организации, бяха изгорени. Карим бе накарал хората си да запомнят наизуст плана за действие. От този момент нататък нищо не трябваше да остава на хартия. Всички връзки с командването на „Ал Кайда“ трябваше да прекъснат.

Групичката остави бушуващите пламъци зад гърба си и тръгна по тясна пътека. Карим изчака на границата на джунглата, докато хората му изчезнаха един след друг в гъсталака. Радваше се, че най-после се махат от това място, и беше доволен, че е прекъснал всяка връзка с командирите си. Вече нямаше с какво да му помогнат. Той и войниците му бяха сами. Щяха да се изправят срещу Голиат и да му нанесат жесток удар в името на целия ислям.

## 19.

### ВАШИНГТОН

Майк Неш лежеше на една страна, не му стигаше въздух, ръцете му бяха притиснати под тялото. Отвори очи, но видя само прах и отломки. С голямо усилие се обърна по гръб. Силна болка прониза тялото му. След малко отмина и се смени със странна, успокояваща топлина, която се разпространи под него. Беше неестествено тихо, въздухът бе изпълнен с остра миризма. Бавно, постепенно болката в ушите му започна да се усилва. От праха се появи силует с оръжие в ръка. Замаян, Неш погледна мъжа, като се опитваше да осъзнае какво става. Къде, по дяволите, се намираше? Не можеше да разбере.

Оръжието бе това, което го върна към действителността. Карабина М-4. Неш не можеше да обясни защо реши, че е точно такава, но инстинктивно позна оръжието. ВЪоръженият мъж завъртя карабината, приклепна и започна да стреля. По главата на Неш падаха гилзи. Докосването на нагорещения метал по бузата му подежда като плесница. За момент зрението му се проясни, после пак се замъгли. Най-после мислите му се подредиха и Неш осъзна, че е имало взрив. Топлото чувство, което се разпространяваше под тялото му, беше собствената му кръв.

Той се опита да помръдне. Знаеше, че трябва. Когато започнат да стрелят, трябва да действаш. Движението означава оцеляване. Противното означава смърт или по-лошо, попадане в плен. Той се извъртя на една страна и почувства как топла, лепкава течност изтича от ухото му. Мъжът до него коленичи и заопипва гърба му, докато, готов за стрелба, оглеждаше района. Рязко завъртя оръжието наляво и стреля, докато Неш отново се отпусна по гръб.

ВЪоръженият мъж натисна лостчето на пълнителя и празната метална кутия падна. Вкара нов пълнител, без да поглежда. Пак стреля, погледна Неш и изкрещя нещо. Неш не чу какво го пита, но най-после позна кой е човекът — Мич Рап.

Някъде в далечината се чуваше ритмично бумтене; странно познато, но съвсем не на място. Рап го хвана за раменния ремък и го повлече, за да го махне от линията на стрелбата. Внезапна болка прониза гърба на Неш от влаченето по отломките от взрива. Когато първата вълна от болка отмина, той с ужас осъзна, че не чувства краката си. Странното бумтене се засили.

Отвори очи и внезапно се озова на хиляди километри от мястото на сражението, в дома си в покрайнините на Вашингтон. Пъхна ръка под чаршафа и погали топлата кожа на жена си. Погледна познатия розово-бял кристален полилей, който тя държеше да окачат над леглото. Въздъхна, затвори очи и размърда пръстите на краката си. Отново чу думкането. Шумът идваше от другия край на коридора и не беше нито непознат, нито неприятен.

Неш се обърна настрани, отметна завивките и спусна краката си на пода. Беше само със сиво фланелено долнище на пижама. Облегна лактите си върху коленете и прокара пръсти през късата си кестенява коса. Трийсет и осем годишен, той все още бе в отлична физическа форма, но безупречната му външност криеше вътрешни дефекти. Остра болка прониза главата му от едното слепоочие до другото, достатъчно силна, за да го накара да отвори очи. Спомен от времето, когато служеше в Морската пехота и пиеше твърде много. Шибан късмет. Беше ходил при трима специалисти и никой от тях не можеше да му обясни защо всяка сутрин се събужда с това адско главоболие. Очевидно силните експлозии нанасяха повече поражения от обикновено сътресение на мозъка.

Въпреки всички болезки той се радваше, че може да ходи. Направиха му четири операции, за да извадят всички шрапнели от гърба му. Последната беше най-деликатна, защото бе за отстраняване на остро като бръснач парче метал между третия и четвъртия му лумбален прешлен. Възстановяването му след това беше истинско чудо.

Извън белезите на местата, където нагорещените осколки бяха проникнали в гърба му, малко неща издаваха, че Майк Неш се е променил, но близките му бяха забелязали, че е станал твърде затворен. Томас Дъдли, психиатърът, който работеше с него, се опитваше да го накара да говори за преживяното. Казваше, че трябва да изпусне малко парата.

Лош избор на изразни средства в светлината на провала от миналата вечер. Последното, за което Неш искаше да говори, беше тази тема. Той бе специалист в превъзможването на психологически проблеми. Беше го усвоил на тепиха и футболното игрище. В Морската пехота бе усъвършенствал уменията си да оцелява, а опитът в ЦРУ му беше като висше образование. „Забрави и продължавай нататък“ — беше девизът им. Може би по-късно щеше да има време да мисли за това. Може би проблемите сами щяха да се уредят. Надяваше се, защото животът му бе станал чувствително по-малко приятен.

Замисли се за Рап. Каза си, че няма право да се оплаква. Приятелят му се беше жертвал за всички. Най-колосалният от всички провали се беше стоварил върху тях и Рап бе поел всичко върху себе си. Беше им казал да се омитат. Неш погледна през рамо към жена си, замисли се за прекрасните им години заедно и се почуди как биха реагирали тя и децата, ако го изправят на съд. Рап беше убеден, че той ще поеме вината и ще привлече вниманието върху себе си, но Неш имаше съмнения. Разследванията на Конгреса бяха сериозно нещо, но тук намирисваше на нещо по-голямо. Самият Отдел за специални разследвания можеше да се намеси, а това означаваше, че разследването ще се проточи с години, ще навлиза все по-навътре и по-навътре, изваждайки на показ повече помия, отколкото някой е очаквал.

Думкането от коридора стана още по-ожесточено. Жена му се размърда. Неш се изправи и сковано излезе от стаята. Вратите на две от другите спални бяха затворени, но третата бе открената. Тайнственият шум идваше от най-малката стая на втория етаж. Неш спря отпред и надникна през пролуката. Вътре едногодишният Чарли тичаше от единия край на креватчето до другия, отблъскваше се от възената преграда като професионален боксьор на ринга и хукваше в другата посока.

След още няколко дължини спря и се хвана за страничната пречка. Стисна с пръстчетата си бялата дървена летва, наду бузи и изпуфтя като параход. Отново напред-назад, напред-назад. Дум... дум! Дум... дум!

Майк Неш остана възхитен от целеустремеността на детето. Отвори още малко вратата и изчака то да го види.



Чарли усети движението и надникна над горната пречка с големите си кафяви очи. На бебешкото му лице се изписа широка усмивка. Изправи се на пръсти, разпери ръце и изписка:

— Тата! Тата!

Майк Неш грейна от радост. Не беше виждал малчугана от седмица. Той влезе в стаичката, хвана Чарли под мишниците, вдигна го и го сложи да седне на коляното му. Целуна го по гладката зачервена бузка, после го погъделичка по вратлето. Чарли се закиска.

— Здравсти, Чък — прошепна Неш. — Липсвах ли ти?

Чарли протегна пухкавите си ръчички, плесна баща си по лицето с удивителна сила, после се опита да стисне колкото можеше повече от кожата му. Неш се освободи, като тръсна глава и започна да трака със зъби към пръстчетата на детето. Чарли дръпна ръцете си и изписка от удоволствие.

Неш го постави на масата за повиване, разкопча пижамката на момченцето и с бързината на морски пехотинец, разглобяващ личния си автомат, се захвана за работа. Разгъна нов памперс и го подготви за слагане. В същото време дръпна изцапания назад, но преди да го отлепи, постави салфетка върху слабините на Чарли, в случай че реши да се изпишка точно в този момент. Беше усвоил тези трикове от печалния си опит с най-голямото момче. Неш хвърли стария памперс в кошчето, избърса дупето на бебето с мокра кърпичка и закрепил чистия.

Взе детето и слезе на долния етаж. Неш спря пред входната врата и погледна през прозорчето. Опита се да си спомни какво е чул миналата вечер за времето. Пътуването от един континент до друг можеше сериозно да те обърка. Беше се прибрал късно вкъщи и всички деца спяха. За съжаление толкова бяха свикнали с постоянните му заминавания, че никой не беше останал да го посрещне. Неш въведе охранителния код и изключи алармата. Открехна входната врата и надникна навън. Въздухът му се стори по-влажнен отпреди. Пролетта като че ли най-сетне бе дошла.

## 20.

### ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА „БАГРАМ“ АФГАНИСТАН

Рап лежеше на койката и гледаше тавана. Бяха взели униформата и му бяха дали оранжев затворнически гащеризон като онези, които носеха затворниците. Приемаше положението си доста спокойно. Беше попадал в много по-лоши ситуации. Нямахше да помогне, ако започнеше да говори глупости и да настоява да се отнасят към него с повече достойнство. Дори намираше известна ирония в това, че са го затворили в същата сграда, където бяха Хагани и Ал-Хак. Той предполагаше, че това е единственото място, където могат да го държат изолиран, докато Вашингтон реши как да реагира. Главният затвор беше пълен със стотици войници и терористи. И дума не можеше да става да сложат Рап при тази пасмина, но малоумният капитан все пак бе предложил да го направят. За щастие генерал Гарисън изглежда притежаваше здрав разум и не се съгласи.

Тази афера щеше да достигне до най-висшите ешелони във Вашингтон и съюзниците му на Капитолия щяха да се възмутят, че са се отнесли към него като към обикновен терорист. Беше прекарал в карцера вече два дни и няколко часа. Знаеше, защото му бяха оставили часовника. Бяха му заповядали да го даде, но той отказа. След кратко съвещание четиримата надзиратели, които го подготвяха, решиха, че не си струва да се разправят. Знаеха как се беше държал към плюещия терорист и към капитан Лиланд и понеже не харесваха никого от двамата, бяха решили да не го притискат прекалено много. Бяха му донесли храна шест пъти и сега чакаше да получи за седми. Храната не беше нещо особено, но не беше и лоша. Със сигурност бе много по-добра от онова, с което се хранеха ония в планината.

Засега единственото, което го озадачаваше, бе защо още никой не се е появил да го измъкне. Предполагаше, че е заради часовата разлика и защото бяха почивни дни. Каквато и да беше причината, Рап знаеше, че скоро ще дойдат. Щяха да го закарат във Вашингтон и тогава щеше

да започне истинското представление. Изоляцията му бе дала достатъчно време да обмисли положението. Представи си как ще реагира всеки от хората, които познаваше, и реши, че най-добрата тактика е да атакува направо проблема. Време беше. Твърде дълго отбягваха тази битка. Абсурдно бе да изгубиш толкова време, енергия и пари, за да се криеш от собственото си правителство.

Рап чу изщракване на ключалката и седна, като очакваше да му донесат храна. Когато вратата се отвори, той видя познатото лице на Роб Ридли. Заместник-началникът на Националната служба за тайно разузнаване го погледна с ирония и загриженост.

— Този път вече го направи, приятелю.

— Не можа ли да се забавиш още? — реагира Рап.

Ридли вдигна снабдения си с видеокамера телефон и каза:

— Не мърдай. Трябва да запечатам този момент за личния ми архив.

Мич му показва среден пръст.

— Радвам се, че ти се струва забавно.

Ридли вкара стол в малката килия и затвори вратата.

— Не всеки ден виждам идола си с оранжев гащеризон.

Рап само се усмихна и поклати глава. Радваше се, че вижда колегата си, но не смяташе да му го каже.

— Сериозно, къде, по дяволите, беше?

Заместник-началникът седна и въздъхна тежко:

— Положението е сложно, Мич.

Мич прие това, че приятелят му затвори вратата, за лош знак.

— Някой негодник иска да ме държи тука, за да ми даде урок, така ли?

— Може да се каже. Ето, донесох ти нещо.

Той му подаде хартиен плик.

Рап го взе и погледна вътре. Извади износена кожена бейзболна ръкавица, топка и „Моята борба“ на Хитлер.

Ридли беше известен като един от най-големите зевзеци в управлението и това му бе спечелило много приятели. Той се усмихна по типичния си дяволит начин и обясни:

— Искам да ти помогна срещу скуката. Нали се сещаш, „Голямото бягство“ със Стив Маккуин. Седиш си тук на топло... упражняваш се да ловиш топки... четеш автобиографията на Хитлер.

Реших, че ще ти помогне да се настроиш, защото изглежда, че доста ще поседиш тук.

— Голям шегаджия — засмя се Рап, сложи си ръкавицата и започна да подхвърля топката. — Филмът, между другото, си го бива.

— Един от най-добрите.

Ридли показа телефона си на Рап, за да се види, и му намигна.

„Чудесно“ — помисли си Мич. Той имаше същия телефон. Излъчваше смущаващи сигнали на разстояние три метра, с което щеше да блокира подслушвателните устройства в килията. Помещенията бяха екипирани за подслушване и записване на всичко. Като американски гражданин нещата, които кажеше, не можеха да се използват в съда, но това бе твърде слабо утешение, имайки предвид какво смятаха да обсъждат.

— Сериозно, защо се забави толкова? — отново попита Рап.

— Появиха се усложнения.

— Например?

— Например, че си ударил американски офицер и почти си му счупил китката.

— Сигурно се шегуваш.

— Толкова ли не можа да се сдържиш?

— Не съм го удрял.

— Нима? Как тогава си е насинил окото?

— Падна.

— Да, бе.

— Наистина... опита се да извади пистолет.

— И?

Рап спря да подхвърля топката. Застана абсолютно неподвижно.

— Не говориш сериозно, нали?

— Съвсем сериозно говоря. Успяхме да замажем някои неща, но това, че си ударил офицер, вдигна доста шум.

— Не съм го удрял. Опита се да извади пистолет. — Той сви рамене. — Приех го за неправомерно използване на оръжие.

— Нима очакваш да ти повярвам?

— Не беше единствената причина, но страшно мразя да ми вадят оръжие. Особено ако го прави някой скапан сополанко като оня.

— Логично. И аз това им разправям, но капитанът яко се е разсмърдял. Имаше ли и друга причина да го направиш? Между нас.

— Разбира се... канеше се да прати войниците да арестуват другите. Трябваше да спечеля още време да се измъкнат, а и не съм го удрял. Той се канеше да насочи пистолета си към мен, аз го хванах, отнех му го и в това време той падна и си удари главата в един стол.

— Имах възможност да разговарям с командира на базата.

— Генерал Гарисън.

— Да... той ми разказа горе-долу каквото ти казваш, но този капитан е...

Ридли замълча и завъртя очите си.

— Шибано педерастче, това е той. Трябваше да му счупя зъбите.

— Това поведение няма да ни помогне — измърмори Ридли. Наведе се и опря дланите на коленете си. — Мисля, че ако му се извиниш искрено, може да се откаже.

— Абсурд!

— Бъди разумен.

— Готов съм да приема последствията. Казах ти го и преди да дойда. Време е да решим този проблем.

— Добре. Айрини също е на това мнение, но с удрянето на офицер няма да спечелим хората, които искаме да те подкрепят.

— Аха... срещна ли се вече с него?

— Да.

— И?

— Признавам, че може да изнерви някои хора.

Рап се намръщи:

— Той е задник, с главно З.

— Освен това има голяма синина на окото и ръката му е превързана. Ако се появи пред комисииите с парадната си униформа, ще спечели съчувствието именно на хората, на които разчитаме за подкрепа.

Мич подхвърли топката още няколко пъти, след това попита:

— Добре, какво искаш от мен?

— Знаеш какво искам.

— Скапана работа.

— Не е толкова трудно. Само му стисни ръката и му кажи, че съжаляваш. Обяснихме му, че имаш големи заслуги и дори му подшушнахме, че самият президент ти е длъжник. Че вероятно ще се

отнесе благосклонно към човек, който има желание да му помогне в такава деликатна ситуация.

— Кой сте „вие“?

— Стивън Ромър, специален съветник на министъра на отбраната.

Рап се замисли за шансовете си и изруга.

— Ако този негодник се направи на отворен...

— Ще се погрижа да внимава. Важното е да те измъкнем оттук, за да действаме нататък. Ще има разследване, разпити и Бог знае още какво. Ако пък не искаш да се извиниш... можеш да седиш тук още около месец, докато пасмина адвокати решават съдбата ти.

— По дяволите, не искам това.

— Тогава се извини.

— Добре.

— Постарай се да прозвучиш искрено, Мич. Трябваш ни във Вашингтон.

— Нали се съгласих — изръмжа той.

Приятелят му бръкна в чантата, която беше оставил до стола, и извади камуфлажен авиаторски костюм.

— Колкото и да ми харесваш с този затворнически гащеризон, мисля, че не е подходящо облекло за случая.

— Нали каза да се готвя за дълъг престой.

— Това беше, преди да се съ согласиш да слушаш. Хайде, обличай се бързо. Ще се извиниш и скачаме на самолета.

## 21.

### ВАШИНГТОН

Неш живееше в Северен Арлингтън, недалеч от университета „Меримаунт“. Кварталът беше хубав, но не твърде лъскав. Парцелите бяха между един и два декара и цените на имотите варираха между един и два милиона. Идването им тук беше компромис. Тя искаше нещо повече. Той предпочиташе да живее по-скромно. Това бе причина за спорове между двамата. Неш бе живял с малко пари, тя беше свикнала с много. Той печелеше прилично в ЦРУ, но то беше нищо в сравнение със седемцифрения ѝ доход като партньор в една от най-големите фирми за недвижими имоти във Вашингтон. Идваха от различни светове. Много различни, но бяха безрезервно предани един на друг.

Неш погледна оградената с дървета улица. Освен леко пощракващата система за оросяване в съседния двор навсякъде беше тихо. На улицата нямаше спряла нито една кола и той беше доволен от това. В неговия свят всяка кола бе потенциална бомба. Той огледа близките храсти, после излезе на тротоара, където бяха разпилени три вестника. Взе ги, прибра се в къщата, затвори и заключи вратата.

Сложи Чарли на столчето му и закопча презрамките. Включи кафемашината и взе кутия „Чириос“ от шкафа, сипа малко в купичката на бебешкото столче и Чарли започна да тренира ловкостта на пръстчетата си. Неш напълни шишето с мляко, затопли го за трийсет секунди на микровълновата печка и го даде на сина си. Взе бурканче от бебешкото пюре, което жена му държеше да купуват, отвори го, погледна безформената маса вътре и потрепери. Беше убеден, че тези скъпи бурканчета са главната причина акото на Чарли да мирише толкова лошо.

Включи телевизора, седна и погледна трите вестника, навити на руло върху масата. Страхуваше се да ги разгърне, защото очакваше да види името на Рап на първа страница. Реши да го отложи за след

храненето на Чарли. Пъхна една лъжица зелено-кафява каша в устата на бебето. То започна да яде, без да протестира. Неш загреба още една лъжичка, помириса съдържанието ѝ и се намръщи:

— Пфу!

Синът му направи същата физиономия и повтори като папагалче:

— Пфу!

— Точно така, приятел.

Неш пъхна лъжичката в устата му.

По телевизията водещата съобщаваше монотонно новините. Той не се заслушваше в нито една дума, докато не чу да споменават организацията, в която работеше. Веднага погледна към телевизора и едва не изцапа окото на Чарли с пасирана варена тиква и грах.

— „Вашингтон Поуст“ съобщава, че миналата година ЦРУ тайно е провеждало разузнавателна дейност в страната без знанието на ФБР, Министерството на правосъдието или контролните комисии на Капитолия. Засега не е известно каква роля има Белият дом в този шпионски скандал. Според вестника ЦРУ следи мюсюлмански водачи, духовници, джамии и благотворителни организации в пет-шест града по цялата територия на Съединените щати вече близо година.

— Шибан вестник! — измърмори Неш и посегна към „Вашингтон Поуст“.

Точно когато намери заглавието на въпросната статия на първа страница, чу как синът му го имитира. Той спря, изчака и погледна детето с надеждата, че не е чул добре.

Чарли надигна шишето си, въздъхна, погледна баща си, сякаш се отегчаваше, и повтори:

— Ши-бан.

Неш хвана момченцето за ръката.

— Не, малчо. Това е лоша дума.

Въпреки усилията му Чарли отново повтори ругатнята.

При други обстоятелства Неш сигурно щеше да се засмее, но жена му се разтропа на горния етаж. Ако слезеше и чуеше, че синът псува като морски пехотинец, щеше да побеснее. Той си придаде най-сериозната физиономия, посочи Чарли и каза бавно:

— Лоша дума.

Детето се намръщи, посочи баща си и настоя:

— Не.



След малко повтори ругатнята още по-енергично.

Неш чу как жена му слиза по стълбите и изпадна в паника. Грабна лъжичката от масата и бързо напъха пюре в устата на бебето точно когато то се канеше да повтори новата си любима дума.

Маги Неш влезе в кухнята по бял халат, с разпиляна върху раменете катраненочерна коса. Отиде направо при Чарли и го целуна по челото. Момченцето заскимтя от удоволствие и се опита да каже нещо, но Неш бързо напълни устата му с тиква и грах.

Маги взе шишенце лосион от кухненския плот, изсипа малко върху дланите си и започна да втрива течността в белезите на гърба на съпруга си. Наведе главата си на една страна и тръсна косата си.

— За снощи... — предпазливо започна — ... не искам да го приемаш чак толкова сериозно. — Започна да разтрива мускулестите му раменете и добави: — Не е толкова необичайно.

Той се намръщи:

— Предпочитам да не говорим за това.

— Всичко е заради стреса от работата ти, миличък. Нормално е за мъжете да...

— Моля те — прекъсна я. — Не пред детето.

Тя се отдръпна назад. Постави ръце на кръста си.

— Бебето едва се е научило да казва „мама“ и „тати“. Едва ли ще успее да запомни „еректилна дисфункция“.

Неш присви очи при споменаването на медицинския му проблем. Това беше типично за жена му. Искаше да го обсъждат, докато разгледат проблема от всички ъгли, и накрая щеше да го изпрати при психиатър. На него обаче му нямаше нищо. От петнайсет години бяха заедно и нито веднъж не му се беше случвало да не успее да го вдигне. Той настръхна и заяви:

— Няма да говорим повече за това.

— Да не си посмял! — сопна се тя.

— Какво да не посмея?

— Да се държиш като баща си. — Удари го по рамото. — Няма да допусна да умреш от сърдечен удар, защото се правиш на мъж и отказваш да се замислиш за здравето си!

— Успокой се.

— Не съм аз тази, която трябва да се успокои. — Тя се обърна и погледна към другия край на кухнята. — Снощи се видя.

Рязко отвори шкафа да вземе чаша и започна поучителна лекция за бащата на Неш.

Беше я чувал многократно. Маги обожаваше баща му. Смяташе го за прекрасен човек и наистина беше жалко, че внуците му нямаше да го познават. Той тъкмо умуваше дали да седне и да слуша чинно, или да спори, когато жена му дръпна кафемашината твърде силно, закачи лостчето на филтъра и той се завъртя в отворено положение. Понеже филтърът беше пълен с горещо, мътно кафе, кашата се разсипа по белия мраморен плот и опръска белия халат на Маги. Тя отскочи назад, вдигна ръце и изруга:

— Шибан филтър!

Неш погледна косо Чарли, който с ококорени от възхищение очи гледаше майка си. Той му се усмихна насърчително. Бебето отвори изцапаните си с пюре уста и след секунди ужасната дума излезе от устата му с повече ентузиазъм, отколкото баща му се беше надявал да чуе.

Ужасена, Маги се обърна и се втренчи в малкото си ангелче. Чарли се усмихна и още веднъж изгука думата.

Неш се изправи, подаде на жена си бурканчето с бебешка храна и каза:

— Браво, скъпа. Много добре се справи.

## 22.

### ТРОЙНАТА ГРАНИЦА, УРУГВАЙ

Карим вдигна бинокъла и огледа пистата от единия до другия край. Миналия ден бяха направили дълъг и труден преход. Хората му показаха желязна дисциплина. По права линия тясната долина бе само на пет километра от лагера им. Както много често в джунглата обаче, прекият път беше и най-опасният. От личен опит бяха научили, че е глупаво да се бориш с джунглата, затова тръгнаха по пътека, която минаваше по пресъхнало дърво и заобикаляше най-стръмните и трудно проходимы части на рида, който разделяше долината от следващата.

Карим знаеше за пистата от самото начало. Ливанецът, от когото беше купил земята, го бе предупредил да стои далеч от съседите. Пистата се използваше от наркокартел като междинен пункт в трафика на кокаин. Този факт сам по себе си бе достатъчен, за да го накара да внимава.

През първия месец той стоеше далеч от мястото, но когато хората му се понаучиха да се промъкват и да се крият, реши да огледа по-отблизо. Беше загрижен за сигурността. Не му харесваше да не знае какво се случва толкова близо до лагера му. Освен това видя удобна възможност, начин да разнообрази монотонното ежедневие на хората си. Това беше идеално упражнение, шанс да видят истински обект, охраняван от въоръжени хора.

Известно време наблюдаваха от разстояние. От върха на рида се откриваше добър изглед към отгъпаната пръст на пистата и паянтовите бараки в единия ѝ край. Карим използва стратегията на двучленните екипи, за да събере информация. Изпращаше хората си по двойки рано сутринта, като им казваше, че ще бъдат сменени на следващия ден по обяд. Тренираше ги така шестнайсет дни, при което всяка двойка изкара четири дежурства. Беше много полезно упражнение и хората му го приемаха добре. Всичко, което разнообразяваше ежедневното еднообразие на полосата, беше хубаво.

Хората му прилежно записваха какво става и скоро Карим имаше добра представа как функционира пистата. Отначало изглеждаше, че няма никакъв ред, но постепенно в хаоса той забеляза зависимост. Никой от трафикантите не беше над трийсетте, а повечето изглеждаха още юноши. Рядко някой ставаше преди десет, а когато го правеха, излизаха сънливи, замаяни и най-вероятно с тежък махмурлук. Всяка нощ оставаха до късно, играеха комар, пиеха и гледаха порнофилми. На два пъти им бяха докарали проститутки. Не беше рядко явление някой да излезе олюлявайки се от бараката в късната сутрин и да повърне.

Винаги обаче бяха въоръжени и имаха разнообразен арсенал, от автомати „Калашников“ и карабини МР-5 до различни пистолети и револвери, и доколкото се виждаше, по-малко от двайсет процента от оръжията бяха с един и същи калибър, което говореше за лоша организация. Всеки ден имаха импровизирани упражнения, като се целеха в изпразнените миналата нощ бутилки от алкохол. Не минаваше стрелба, без някое оръжие да засече. На другарите на злополучния стрелец това винаги им се струваше страшно смешно. Карим използва възможността да покаже на хората си какво не трябва да се прави.

Една вечер той разигра тренировка за нападение. Раздели хората си на две групи и ги заведе на няколко метра от бараките, където трафикантите пиянстваха и играеха на карти. Упражнението направи чудеса за увереността на войниците му, но Карим не смяташе, че е голямо постижение да се промъкнеш незабелязано до група пияни и упоени с наркотици мъже. Тези идиоти не бяха достойни дори за тренировка и той ясно даде на момчетата си да разберат, че американците ще са много по-бдителни.

Сега, като гледаше с бинокъла, Карим се замисли за първия ден, когато преминаха рида и видяха мизерните бараки. Само след няколко секунди се беше замислил как ще нападне това място, как ще разположи хората си, какви са шансовете за пълен успех, какви са рисковете от провал, какво ще прави, ако изгуби един или повече от момчетата.

„Така действа мозъкът на опитния военен — помисли си. — Това е дарба. Ние виждаме целта с очите на скулптор, който поглежда ново парче необработен камък, или дърворезбар гладка дървена повърхност.“ Само че неговата работа беше много по-трудна.

Предметът на неговия занаят не стоеше неподвижно. И беше готов да се съпротивлява, ако му дадеш шанс. Затова трябваше да изненадат трафикантите. От Афганистан Карим знаеше какво става, когато започнат да летят куршуми. Тактика, маневри, добри укрития, стрелкови умения — всичко това бе важно за победата, но винаги имаше опасност някой рикоширал куршум да те улучи. Не можеше да си позволи да загуби нито един човек. Поне докато не пристигнат в Америка и не започне истинската битка.

Фарид се промъкна до него и погледна голата ивица от пръст и трева.

— Какво ще заповядаш, *амир*?

— Тръгваме след трийсет минути. Изпрати двама да проверят пътеката пред нас и да се обадят, когато се уверят, че е чисто.

— Мога ли да попитам какво си запланувал?

Карим продължи да оглежда с бинокъла.

— Около девет часа ще кацне самолет. Трябва да имаме контрол на пистата, преди да се появи.

— Значи завземаме самолета?

— Да.

— Планирал си го от месеци.

Карим свали бинокъла и се усмихна леко.

— Защо ще правя такова нещо?

— Защото нямаш доверие на Заухири.

— Това е една от причините.

Фарид загледа пистата.

— Какво си мислиш? — попита Карим.

Без да го поглежда, младежът отговори:

— На нас имаш ли доверие?

— Разбира се.

— Защо тогава пазиш толкова неща в тайна?

— За сигурност. Твърде много хора знаят твърде много подробности. Първите два отряда се провалиха. Ние сме единствената надежда.

Фарид загледа върховете на дърветата, които се поклащаха от вятъра.

— Обучаваш ни като хора от специалните части на Америка, но не ни командваш като тях.

Тези искрени думи му подействаха като плесница.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти сам ни караше да четем през цялото това време. Мисля, че си чел прекалено много за великите американски пълководци.

Карим се подразни от това, но го насърчи:

— Какво друго?

— Аз също четох някои от тези книги. Във всичките се говори как не трябва да знаеш подробности, за да не влияе нищо на личната ти преценка. Може би в редовната армия има смисъл от това, но всичко, което съм чел за специалните им части, говори обратното. Обикновените войници участват в планирането на мисиите.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че трябва да престанеш да ни държиш в неведение. Трябва да ни се довериш. След няколко дни няма да имаш друг избор.

На Карим това не му хареса, но знаеше, че е вярно.

— Прав си. Когато стигнем следващата ни цел, ще ви запозная с плана.

Фарид се усмихна:

— Благодаря, *амир*.

— Само едно запомни. Това не е демокрация.

— Не се безпокой за това. Хората твърде много те уважават и доста се страхуват от теб.

Фарид се оттегли назад пълзешком и изчезна в храсталака.

## 23.

ЛЕНГЛИ, ВИРДЖИНИЯ

Секретарката каза на Неш, че го очакват. Той погледна двамата телохранители на пост пред кабинета на директора на ЦРУ и отвори голямата шумоизолирана врата. Айрини Кенеди седеше на бюрото и държеше слушалката на специалния телефон на дясното ухо. Хвърли му поглед, сякаш искаше да го смъмри, че се е забавил прекалено много, после се извъртя със стола и се загледа през прозореца. Неш мислено изруга жена си. Застанал по средата на големия кабинет, му се прииска да я доведе тук, за да види лично как се чувства човек, когато предизвика гнева на началника на Централното разузнавателно управление.

На дивана срещу бюрото на Кенеди седяха двама души. Мъжът с прошарена коса отдясно го погледна, раздвижи устните си като за безгласна ругатня и вдигна ръка на ухото, сякаш държеше телефон. Това бе Чък О'Браян, директор на Националната служба за тайно разузнаване и трийсетгодишен служител на ЦРУ. От шест часа се опитваше да се свърже с Майк, а сега беше почти девет.

Неш имаше два служебни телефона, които трябваше постоянно да носи със себе си. Още щом чу новината за статията във „Вашингтон Поуст“ по телевизията, той осъзна какво е станало. Когато се прибра от Афганистан, Маги го посрещна на вратата с ефирна рокля и дяволито изражение. Подаде му чаша вино и му каза, че е сложила децата да спят. Предложи му да се качи да си вземе душ. Той мина първо през кабинета и включи телефоните да се зареждат. След като се качи да се изкъпе, Маги беше изключила и двата апарата. Тя не беше особено доволна, че Неш работи за ЦРУ, и сериозно негодуваше, че началниците в Ленгли очакват съпругът ѝ да е на тяхно разположение по двацет и четири часа всеки божи ден. Тя беше права за себе си, те — също, а той както винаги стоеше между чука и наковалнята и се опитваше да угоди на всички.

Неш погледна към един празен стол, но реши да остане прав. Някои биха го сметнали за навик от Морската пехота, но грешаха. Той не обичаше седмия етаж. Всъщност не обичаше цялата централа на управлението. Неудобството му не беше свързано с Кенеди. Поне не лично. Двамата се разбираха отлично. Той я уважаваше, дори малко се страхуваше от нея, което беше полезно в този занаят. Неудобството идваше от това, че се чувстваше не на място. Седмият етаж бе арена, на която той нямаше умения да се състезава.

Последният етаж на централата на ЦРУ беше пълен с бюрократи. Неш би се изненадал, ако един от десет имаше някакъв полеви опит. Това не ги правеше лоши хора, но силно стесняваше миогледа им. Повечето бяха добри съпрузи и съпруги, бащи и майки. Грижеха се за децата си и обществото. Бяха жертвали много неща и бяха готови на още. Бяха патриоти, но измъчени от медиите и наплашени от политиците. Бяха като деца, които получават наказание заради белите на по-големите си братя. Майк и колегите му в Службата за тайно разузнаване бяха непослушните деца в семейството. В много отношения недоверието на чиновниците към хора като Неш и Рап беше неизбежно.

— Не, господин президент — каза Кенеди, като се завъртя обратно към бюрото със стола си. — Уверявам ви, че ЦРУ не е одобрявало такава операция. — Замълча за секунда, после отговори: — Те обичат да се преструват на обезпокоени. Така имат повод да се покажат по телевизията и избирателите им да видят, че са живи. — Замълча пак за момент. — Да, господин президент. Ще бъда там в четири.

Неш стоеше по средата на голямата стая и се стараеше да се преструва, че се отегчава и не му дреме, че и президентът вече знае за проблема.

Кенеди остави бялата слушалка на апарата и го погледна.

— Президентът е много загрижен.

Той не знаеше какво се очаква да каже, затова само кимна.

Тя вдигна един брой на „Вашингтон Поуст“ и добави:

— Това не е хубаво.

— Съгласен съм.

— Моля те, кажи ми, че са пълни измислици.

— Това са пълни измислици.



Мъжът, който седеше до шефа на Неш, скептично изсумтя.

Неш се обърна и презрително изгледа Глен Адамс, главния инспектор на ЦРУ. От четири месеца се беше захванал с него. Майк копнееше за възможността да го стисне за врата и да му разкраси лицето с юмрук.

Кенеди погледна Адамс, после — пак Неш.

— Нашият уважаван генерален инспектор не е съгласен с теб.

— От няколко месеца те предупреждавам — поучително заяви Адамс. — Този човек прави каквото си поиска. Обзалагам се, че той стои в основата на всичко това.

Майк отново почувства болката в главата. Затвори очи за секунда, после погледна Адамс. Спомни си статията във „Вашингтон Поуст“ и се запита дали не е бил Адамс източникът, пожелал да остане анонимен. Неш направи крачка към дивана и в отговор на обвиненията на инспектора каза:

— Докажи.

— Не е моя работа да го правя, но като съдя по статията, имам подозрения, че Министерството на правосъдието и ФБР точно това правят в момента.

— Да. Чудя се дали някой в тази сграда не им е помогнал да започнат.

— Не ме обвинявай — обидено се сопна Адамс.

— Майната ти!

— Майк — предупреди го Кенеди.

— Това са пълни глупости — обърна се към нея Неш. — Искам да ми кажеш колко терористи е заловило това безполезно нищожество. Колко хора от службата му са загинали при изпълнение на служебния си дълг от единайсети септември досега?

— Не става дума за мен, господин Неш.

Адамс тръсна глава и небрежно изтърси една люспица пърхот от крачола си.

— Не, не е, но не мога да се сетя какво сте направили, за да защитите американския народ от друга терористична атака.

— Всички имаме роля.

— Някои — по-важна от други.

Адамс въздъхна отегчено:

— Няма да се карам с теб, при положение че нямам абсолютно нищо общо с това.

— Как ли пък не! — Неш отново се обърна към Кенеди: — Искам да знам дали съм обект на разследване от господин „Гестапо“.

Преди тя да каже нещо, Адамс се тросна:

— Не е твоя работа.

— Нямам ли права?

— Доброволно си се отказал от тях в момента, в който си минал през входната врата.

— Ами ти? Тебе кой те разследва?

Инспекторът се изсмя:

— Много смешно, господин Неш! Кой бил разследвал мен? — Поклати глава. — Мен няма нужда да ме разследват. Аз спазвам правилата.

— Така говорят всички престъпници.

— Хайде по-спокойно — предупреди Кенеди.

Главоболието на Неш се усилваше. Той погледна жената, която винаги бе уважавал, и изведнъж търпението му се изчерпи.

— Абе, я вървете на майната си!

— Моля? — сепна се тя.

— Това са пълни глупости. Казваш ми да се успокоя. Видях статията в „Поуст“. Купища лъжи, но това не е важно. Политиците ще искат изкупителна жертва и това долно копеленце тука иска да им даде мен.

— Не ме обиждай така! — запротестира Адамс.

— Ти си нищожество, така е! Предател на родината. — Неш се обърна към Кенеди и продължи: — На колко ще се обзаложим, че той е анонимният източник, когото споменават в статията?

Адамс се изправи рязко:

— Няма да търпя повече. Работата ми тук е безупречна и досега не съм направил нищо, с което да zlepоставя управлението. — Тръгна към вратата, но когато минаваше покрай Неш, добави: — Съмнявам се, че можеш да се похвалиш със същото.

Неш сграбчи месестата му ръка над лакътя и го принуди да се завърти.

— Не сравнявай работата си с това, което правя аз. Когато ти сгрешаиш нещо, най-много да се изгуби някоя папка. Ако аз сбъркам,

умират хора.

Другият се опита да освободи ръката си.

— Пусни ме!

Майк сякаш не го чу.

— Ти не си на огневата линия. Не си в отряда. По дяволите, дори не си в района на бойните действия. Седиш си вкъщи, пиеш бира, ядеш чипс, гледаш телевизия и ни критикуваш, а истината е, че тлъстият ти, мързелив задник няма да издържи и пет минути там.

— Господин Неш! — изкрещя Кенеди и се изправи. — Стига толкова.

— Да, стига! — Той пусна Адамс и тръгна към вратата. Хвана дръжката и се обърна, за да погледне Кенеди. — Следващия път, когато ти потрябва някой да отиде в Афганистан и да стрелят по него, изпрати този задник.

Дръпна рязко вратата и излезе, преди Кенеди или шефът му да успеят да кажат нещо.

## 24.

ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА „БАГРАМ“, АФГАНИСТАН

Чакаха го в кабинета на генерал Гарисън: специалният пратеник на министъра на отбраната седеше отдясно на бюрото на командира, а капитан Лиланд — отляво. Когато влязоха, Гарисън се изправи и покани всички да седнат около голямата заседателна маса. Генералът се приближи вяло до масата. Изглеждаше готов да забрави проблема, макар да знаеше, че няма просто да изчезне. Засега обаче беше доволен, че има възможност да разкара този човек от базата си, за да може отново да си върши работата по снабдяване на войската.

Както бе казал Ридли, едното око на Лиланд беше насинено. То изпъкваше на фона на камуфлажната му униформа и изглеждаше малко смешно. Капитанът бавно и мъчително се изправи. Мич веднага си спомни за един амбулантен търговец, който навремето бе завел дело срещу него — носеше шина на врата и по всякакъв начин се опитваше да убеди съда, че го боли. Положи огромни усилия да не го хване за шията и да не го пребие. Лиланд се дотътри до масата и внимателно се отпусна на стола отдясно на генерала. Рап не искаше да сяде, но знаеше, че трябва да го направи. Настани се точно срещу Гарисън, за да може да гледа Лиланд в очите.

— Е — започна Ридли, — да не започваме с излишни приказки. Изгубихме достатъчно много време. Мич ще се извини и после се махаме. — Погледна Рап. — Мич.

Рап сведе очи към ръцете си, после проследи с пръст една жилка върху фурнира на масата. Без да поглежда Лиланд, каза:

— Съжалявам за случилото се.

Ридли нервно огледа седящите около масата, надявайки се, че това е достатъчно, макар да знаеше, че не е. След дълго мълчание се изкашля.

Рап погледна генерала и добави:

— Моля да ме извините за това, което се случи.

— Моля? — удивено възкликна Лиланд.

— Съжалявам, че се случи така. Съжалявам, че не ви предупредих.

— Това ли е вашето извинение?

— Да — намеси се Ридли. — Мич много съжалява. Знае, че просто сте се опитвали да си вършите работата.

— Изобщо не съжалява за това, което ми стори. Този човек е чудовище... социопат. Той е неспособен да изпитва раскаяние.

— Вие какво разбирате от това? — сопна се Рап.

Капитанът се дръпна назад и заяви:

— Казах ли ви? — Погледна Гарисън. — Това трябва да се отнесе към Министерството на отбраната.

— Винаги ли е такъв задник? — не издържа Рап, като се обърна към генерала.

Гарисън вдигна зачервените си очи и изрече с уморен глас:

— Вие двамата няма ли да се откажете вече?

— Не съм направил нищо нередно, сър — настоя Лиланд.

Ридли почувства, че нещата излизат от контрол, и като вдигна ръка, за да привлече вниманието, каза:

— Очевидно всички още са изнервени. Искам да ви уверя, капитан Лиланд, че към господин Рап ще се отнесат строго. Директор Кенеди ме увери, че ще бъде наказан за поведението си към вас и...

Лиланд не му даде възможност да продължи. Обърна се към командира си и пратеника на министъра на правосъдието и заяви:

— Не им вярвам. Искам да повдигна обвинения.

— Задник! — Рап скочи от стола си. — Имате прекалено голямо самочувствие за собствената си важност. Има хиляди офицери, които могат да вършат работата ви, и хиляди, които ще го правят по-добре от вас. Погледнете се. — Посочи с отворена длан към Лиланд. — Извих ръката ви и паднахте, а сега седите тук като жена, набита от съпруга си. Не се ли срамувате поне малко? Вие сте офицер от военновъздушните сили на Съединените щати, по дяволите! Не можете ли поне да се престорите на войник?

— Искам да повдигна обвинения и този човек да се върне в ареста.

— Млъкнете, капитане! — сръза го Мич. — Това, че отнех оръжието ви, е най-щастливото събитие, което се е случвало в

скучната ви кариера. Ако си затворите устата за минута и се заслушате, ще разберете какъв късмет имате. Сега веднага ще бъдете повишен в чин майор, а после ви чака бързо израстване до полковник. Можете да имате всеки пост, който поискате.

— Не смятам да извличам изгода от този случай.

— Той е прав, капитане — намеси се пратеникът на министъра на отбраната. — Министър Ингланд иска да знаете, че приема желанието ви да ни съдействате като лична услуга. Президентът също. Той знае, че господин Рап е бил малко грубичък, но държи да разберете, че всеки американец, включително и вие, му дължи известна благодарност.

На Лиланд му се зави свят. Изведнъж се разтрепери. Не можеше да повярва какво чува. Това противоречеше на всичко, което го бяха учили във военновъздушната академия. Защо началниците му не разбираха, че това е нередно?

— Само кажете, капитане. Ако искате Колорадо, Калифорния, Хаваите... Европа? Само кажете.

— Искам справедливост! — отчаяно проплака той.

— Нали ти казах, че е нещастник.

Лиланд вдигна очи — Рап говореше на другия тип от ЦРУ.

— Ние си тръгваме — заяви Мич на Гарисън и Ромър. — Съжалявам за случилото се. Наистина съжалявам. Не съм искал да замесвам военните в това, но нямаме време.

— Нима ще го оставите да си тръгне така? — попита Лиланд.

За първи път на Рап му стана жал за младия офицер. Човекът беше толкова жалък, а не го съзнаваше.

— Капитане, трябва да се откажете — изрече с почти умолителен тон. — Това, което правим, е много по-важно от накърнената ви гордост. Аз ви казах да не вадите оръжието си. Казах, че ще ви сътруднича, но вие не искахте да слушате. Може би ако знаехте къде съм ходил и какво съм правил през последните осемнайсет години, щяхте да разберете защо постъпих така. Това мога да ви кажа. Съжалявам, че използвах сила.

— Обаче не съжалявайте, че ме ударихте.

— Не съм ви удрял. Разоръжих ви и вие паднахте по лице.

— Нападнахте ме — почти изкрещя Лиланд.

Рап изгуби търпение.

— Вижте какво, капитане. Пожелавам ви късмет в кариерата. Аз се махам.

— Не, няма да си тръгнете! Господин генерал, направете нещо! Генералът въздъхна и закри лицето си с ръце.

— Капитане, откажете се.

— Ама, сър, трябва да подам жалба...

Ридли отвори вратата.

— Това е заповед, капитане. Настоявам да изчакате четирийсет и осем часа, да премислите и чак тогава да подадете официално доклада си. Дотогава не искам да чуя нито една думичка по този въпрос. Ясно ли е?

Ридли не изчака да чуе отговора на Лиланд. Избута Рап в коридора и затвори вратата зад себе си. Докато вървяха бързо по коридора, без да се обръща, измърмори:

— Леле, голяма каша!

— Нали ти казах, че е задник.

— Ти пък си цвете. — Ридли погледна часовника си. — Да побързаме. Гоним полет.

## 25.

ЛЕНГЛИ, ВИРДЖИНИЯ

Вратата на асансьора се отвори и Майк Неш с облекчение видя, че е празен. Влезе, натисна копчето за сутерена и се облегна на стената. Ярките лампи засилваха главоболието му. Той закри очите си с дясната ръка и започна да си мърмори, знаейки много добре, че положението му може да стане и по-лошо.

Няколко сантиметра, преди вратата да се затвори, една голяма мазолеста ръка се пъкна в процепа и хвана гуменото уплътнение. Вратата се отвори и в асансьора влезе Чък О'Браян. Около метър и деветдесет, той бе с няколко сантиметра по-висок от Неш. Беше завършил в Дартмут и бе дошъл в ЦРУ от военноморското разузнаване. Над двайсет години по-възрастен от Неш, той все още беше внушителен мъж.

За щастие асансьорът беше голям почти колкото онези, които използват в болниците. О'Браян се отдръпна в другия край на кабината. Неш знаеше, че шефът му не е никак доволен от избухването му пред директора.

Щом вратата се затвори, О'Браян каза:

— Какво, по дяволите, ти става?

— На мен ли какво ми става? — Майк се посочи и се отдръпна от стената. — За последните пет нощи съм спал може би пет часа, тоя мръсник Адамс ме е подгонил, „Поуст“ публикува тия гадости на първа страница, Мич седи в килия в Афганистан, а аз си лягам всяка вечер и се събуждам всяка сутрин с главоболие, което ме кара да се чувствам, сякаш някой върти отвертка в окото ми. И ти ме питаш какво ми става.

О'Браян погледна камерата в ъгъла, за да му напомни да внимава какво говори. През стиснати зъби процеди:

— Трябва да се успокоиш.



— А пък ти трябва да ме защитаваш — възрази Неш. — Това е сделката. Аз си върша работата, а ти държиш кретени като Адамс далеч от мен.

— Не мога да влияя на Адамс, знаеш го.

— Тогава не ме викай тук да ми губиш времето. Имам по-важни неща, с които да се занимавам в момента.

— Не е моя вината за това, което става. Ако не си беше изключил телефона, щяхме уредим нещата по-навреме.

О'Браян кимна към камерата.

— Знам, че е там — сопна се Неш. — Може би в момента ни гледа. — Обърна се към камерата и показа среден пръст. — Подслушваш ли, Адамс, лекенце долно? Някъде по света има трета терористична група, приятел, но аз търся ли я? Неееее! Кисна тук, за да се погрижа всички документи да са изрядни и да не съм нарушил случайно правата на някой терорист.

О'Браян дръпна ръката му точно когато асансьорът спря. Издърпа го от кабината и го повлече през фойето.

— Имаш ли представа как действат хората като Адамс? Методично събират материали и всички случки като тази влизат в досието ти. — О'Браян го придърпа към себе си и прошепна: — И докато аз разбирам, и съм съгласен с тревогите ти, ти даваш на този човек всичко, което му е нужно. Ще покаже тези неща на чиновниците в Министерството на правосъдието и ще те представи като някой побъркан.

— Може би наистина съм побъркан — отговори Неш, като го погледна с налудничаво ококорени очи.

— Не говори така.

Неш дръпна ръката си. О'Браян го последва през пункта на охраната и фойето към главната врата. Когато излязоха, Майк каза:

— Не се шегувам.

— За какво?

— Понякога си мисля, че се побърквам.

— Не се побъркваш.

Малко преди да стигнат до паркинга за посетители, Неш спря и се обърна.

— Отговори ми на един въпрос. На чия страна е Адамс?

— На наша.

— Глупости. Може би ФБР трябва да го разследва. Може би е агент на „Ал Кайда“. Замислял ли си се за това?

— Повече не смятам да говоря за него — раздразнено отговори шефът му. — Имаме по-важни проблеми. — Посочи колата на Неш. — Да се повозим.

Качиха се в малкия микробус „Крайслер“. Неш запали двигателя и наду радиото. Предаваха „Сутрешното предаване на Елиът“ по ДиСи 101; водещият тъкмо свърши издевателствата си над госта в студиото и пуснаха „Рокстар“ на „Никелбак“.

Когато потеглиха на задна, О’Браян каза:

— Моля те, кажи ми, че действате по онова нещо.

— Работим по въпроса.

Само едно съмнение все още бе неизяснено, но Майк нямаше причина да уведомява О’Браян за нещо, което не зависеше от тях.

— Проблеми?

— Проблеми ли? — Неш се замисли за секунда. — Прецакаха ни. Малко оставаше да направим важни разкрития. Сега действаме на сляпо, а всичко сочи, че се готви нещо голямо. — Потегли напред и добави: — Не можеше да се случи в по-неподходящ момент.

Излязоха от паркинга и започнаха да криволичат из комплекса. Умълчаха се за няколко минути. И двамата обаче мислеха за едно и също. О’Браян попита:

— Кой е издал информацията?

— Не съм аз, нито някой, който работи с мен.

— Не можеш да си сигурен.

— Достатъчно сигурен съм. Ако трябваше да заложа парите си на това, щях да кажа, че е някой от твоята служба или друг клоун от седмия етаж.

Шефът му се засмя:

— Убиваш ме.

— Какво толкова съм казал?

— Мисля, че вече прекаляваш.

О’Браян намали звука на уредбата.

— Е, напоследък не получавам много любов и подкрепа от твоя кабинет.

— Слушай... ако нямаш доказателства, не обвинявай хората ми за този провал. Ти си известен като един от нуждаещите се поледи

служители, които никога не получават достатъчно подкрепа.

Неш въздъхна раздразнено:

— Не извъртай нещата срещу мен. Казвам ти, че момчетата са железни. Никой няма да ни изпее.

— Аз пък ти казвам да ги огледаш отново, и то спешно. Ако мащабът на това, което се случва, стане известен, управлението ще се срина из основи.

Докато навлизаше в големия служебен паркинг, Неш изтъкна:

— Тази операция спаси живота на много хора.

— Няма значение. ФБР ще ни скъса топките. Навлязохме на тяхна територия.

— На ФБР не му стискаше да следи джамиите, затова ние го направихме.

— Не е виновно Бюрото. От Министерството на правосъдието им забраниха.

— Никой не им е забранявал. Казаха им само, че в правосъдната комисия ще побеснеят. Но да се върна на мисълта си... те нямаха куража да го направят, макар че е близо до ума, затова трябваше ние да им свършим работата, а сега сме атакувани от всички.

— Има много съвестни хора, които ще направят всичко, за да ни защитят.

— Ами Мич?

— Изпратихме Ридли да се опита да уреди нещата.

— И?

— Слушай, това може още повече да те ядоса, но Айрини каза, че иска да стоиш по-далеч от случая с Мич.

— Защо?

— По две причини, но по-важното е, че трябва да оправиш онова нещо, и то още днес. Нямах време да си вреш носа в чужди проблеми.

Неш отмести погледа си от пътя.

— Да си вра носа ли?... Аз съм затънал до шия в тези проблеми. Ал-Хак иска да сключи сделка с нас. Аз се опитвам да го убедя да дойде в Америка. Трябва да ме изпратите обратно, за да доведе това докрай.

— Не, няма да спорим за това. Айрини е непреклонна. Иска да стоиш колкото може по-далеч от тази работа. Друг ще се заеме.

— Кой?

— Не е твоя работа. Само престани да се занимаваш с това. Иска да отидеш при Стан тази сутрин.

О'Браян имаше предвид пенсионирания разузнавач Стан Хърли. Майк се замисли за грубоватия стар шпионин и нетрадиционните му методи.

— Толкова ли е наложително?

— Майк, представи си, че отново си в училището за офицерски кандидати. Аз съм твоят боен инструктор. Нося грозна зелена шапка с периферия и съм готов да ти отхапя главата, ако кажеш само още една думичка. Тук не ти е „Майкрософт“. Не е дискуссионен клуб. Там горе стават някакви гадости, за които тя не ми казва и със сигурност няма намерение да каже на теб, затова ти предавам заповедта и очаквам да я изпълниш. Разбираш ли?

Без да го поглежда, Неш отговори:

— Тъй вярно. — Имайки предвид сегашното си душевно състояние, не беше сигурен, че ще издържи срещата с прословутия Хърли. — Къде е той?

— Във военноморската болница в Бетезда. Вчера го видях.

— Добре ли е? — попита изненадано Неш.

— В отлично състояние. Смениха му тазобедрената става, докато ти беше в Афганистан. — Шефът му погледна часовника си. — Очаква те. Остави ме пред главния вход. А, и още нещо. От Комисията по разузнаването поискаха да изпратим наш представител. Ти ще отидеш.

— Ох, стига...

О'Браян го погледна косо:

— Ще престанеш ли да се оплакваш, майоре?

Неш разбра намека — той споменаваше военния му чин от Морската пехота, за да му напомни, че военната йерархия още действа.

— Да.

— Добре. И не започвай да спориш, когато застанеш пред комисията. Сдържай се. Не им давай основание да те намразят повече, отколкото вече са те намразили.

## 26.

### ТРОЙНАТА ГРАНИЦА, УРУГВАЙ

Хората му заеха позиции трийсет минути преди началото на нападението. Досега всичко вървеше по плана му. Шумовете на джунглата ги прикриваха. Екзотични птици пееха и чуруликаха, гризачи шумоляха и драскаха, цял куп животни, обитаващи дърветата, издаваха странни звуци. След повече от шест месеца Карим най-последно беше свикнал с тях. Може би това място все пак щеше да му липсва. Сякаш отгатнал мисълта му, един комар кацна на китката му и се впи. Не, рече си Карим, това място изобщо нямаше да му липсва.

След закуска, която се състоеше от шоколадчета и печени фъстъци, бе дал на хората си възможност да се помолят. Никой не се оплакваше от храната. Бяха свикнали. Носеха пакети със суха храна за четири дни, в случай че се случи нещо непредвидено. Водата обаче беше основният проблем. Имаха достатъчен запас, а също и хапчета за обеззаразяване, когато той свърши. След закуската провериха оръжието си и Карим отдели по няколко минути на всеки човек, за да се увери, че са запомнили задълженията си при нападението. И седмината знаеха какво се очаква от тях.

Нямаше нужда от много обяснения. Все пак използваха същия план, който бяха тренирали няколко месеца по-рано. Беше вариант на обикновена Г-образна засада. На практика беше нападение, защото атакуваха неподвижна позиция, но хората му го наричаха засада и Карим не виждаше смисъл да ги поправя. Планът беше доста прост — с атакуващ отряд от четирима души, които да нападат директно, и поддържащ, който да ги прикрива със стрелба. Единствената сериозна промяна бе да сложи Ахмед на триста метра от тях по посока на пистата, на малко по-висока позиция, за да ги поддържа със снайпера, ако се случи нещо непредвидено. Не харесваше идеята за отстъпление, особено тук, защото това би означавало провал, пък и ако не успееш

да изпълнят този прост план, може би заслужаваха да загинат на това негостоприемно място.

Докато наблюдаваше с бинокъла, Карим отново се запита дали това наистина е изпитание, или просто клане. Ако всичко вървеше по плана, би било второто, а той не виждаше причина да не стане така. Доста повече се безпокоеше за втората част от плана — транспортирането на отряда. Рискът щеше да е много по-голям. Командирите му очакваха да отиде в Мексико Сити, но той не само щеше да ги разочарова, а дори и не смяташе да ги информира какво е замислил. Беше решил, че в организацията има шпионин, и нямаше нито време, нито възможности да го разкрие. Изборът му беше прост. Да се изолира от всички. Водачите на „Ал Кайда“ щяха да научат какво е направил от вестниците.

Карим вдигна замаскираната си с камуфлажни шарки карабина М-4 и огледа през мерника бараката само на трийсет метра от него. От едната си страна бе разположил един от хората си, от другата — двама. Бяха на пет метра един от друг; лежаха по корем на границата на джунглата. Всички бяха нацапали лицата си с черна и зелена боя. С камуфлажните униформи и шапки бяха почти невидими дори посред бял ден.

Бараката беше почти еднаква с онази, в която бяха живели през последните месеци. Беше издигната на около метър над земята и имаше мрежи против комари от всички страни. Единствената разлика бе, че трафикантите бяха закачили чаршафи около спалното помещение, за да не влиза слънце. Карим не беше позволил на хората си този лукс. Будеха се с изгрева и лягаха след залез. Точно както очакваше, приближаваше девет, а още никой не се беше показал да свърши някаква работа.

Очакваше две възможни развръзки. Първо, можеха да надупчат сградата с куршуми, докато трафикантите още спят. Карим се надяваше, че няма да стане така. През всичките тези месеци бе обучавал хората си внимателно да избират мишените си. Да ги накара просто да надупчат една сграда би било обида за тях. Беше обмислял да взриви бараката, но това би вдигнало излишен шум. Не че очакваше някой да ги открие и да се притече на помощ на трафикантите. Нямаше такава вероятност, но Карим държеше първото нападение да бъде

извършено възможно най-професионално. Искаше да продължи не повече от двамадесет секунди и да бъде абсолютно безшумно.

Това беше странното при огнестрелните оръжия. При онези, които никога не са влизали в битка, внезапните изстрели предизвикват странна реакция. Времето сякаш спира, страх сковва мозъка и тялото застива в момент на объркване, което обикновено прераства в паника. При онези, които са свикнали с гърмежи обаче, реакцията е почти мигновена. Да откриеш източника и да отвърнеш на стрелбата — опитните войници го правят за няколко секунди. Карим не смяташе да им даде този шанс. Той щеше да ги изкара навън. Самолетът щеше да се появи в девет, щеше да огласи с бръмчене пистата. Той беше сигурен, че това ще събуди дремещите мъже и ще ги изкара навън. Със или без оръжие, нямаше значение. Вниманието им щеше да бъде насочено към небето. Нямаше да забележат четиримата мъже, скрити от дясната им страна, и тримата зад гърбовете им.

В девет без десет Карим чу някакво раздвижване в бараката. След малко се появи един. Слезе, като се препъваше по дървените стълби, и се облекчи до самата постройка. После отиде до чешмата и пъкна главата си под крана. След като обля лицето и част от тялото си със студена вода, тръгна лениво към открития склад, където държаха наркотиците. Скри се зад два сандъка с грижливо опакован кокаин и се появи след малко, като бършеше белия прах от носа си. Отиде от другата страна на сградата и Карим го изгуби от поглед. След малко чу бръмчене. Шум от машина. Внезапно бръмченето се усили и иззад склада се появи облак дим. Чу се характерният звук от форсиране на дизелов двигател. Трактор.

Карим се замисли за миналата вечер. Ахмед... не, Фазул го беше споменал. Говореха колко са мързеливи трафикантите и колко рядко някой от тях се появява от бараката преди обяд. Фазул беше казал, че е виждал всяка сутрин един да изравнява пистата с трактор. Разговорът бе протекъл в друга насока. Сега Карим изтръпна при мисълта как самолетът може да не кацне, защото тракторът му пречи да се приземи.

Скоростите на машината изтракаха в утринната тишина като гърмеж. Този шум сигурно щеше да събуди другите. Карим си представи как излизат един по един и тръгват във всички посоки из района. Не можеше да го допусне. Трябваше му на едно място. Ако се разпръснаха, много щяха да усложнят нещата.

Тракторът се показа. Карим премести карабината си и центрира червената точка на лазерния мерник върху главата на шофьора. Беше на около осемдесет метра от него. Можеше да го застреля. Знаеше, че никой друг няма да го направи без негова команда. Беше им казал изрично: „Никой да не стреля без заповед.“

Меката възглавничка на фалангата му се вдлъбна от натиска на спусъка. Той понечи да го дръпне, но му хрумна нещо по-добро. Всеки от хората му носеше слушалки, свързани с малка радиостанция. Тази сутрин ги бяха поставили в режим на предаване и бяха проверили дали работят.

— Ахмед — каза Карим по микрофона.

— Виждам го.

— Имаш ли възможност за изстрел?

— Да.

— Когато стигне до пистата, преди да завие, го застреляй в главата.

— Слушам.

Карим не очакваше трафикантът да остане с крак на педала, след като бъде улучен. Нямаше да стане така. Куршумът от снайпера „Хеклер и Кох PSG-1“ щеше да раздели човека от машината по много брутален начин. Той се надяваше инерцията на трактора да е достатъчна, за да премине от другата страна на пистата. Ако не, щеше да се наложи сами да го преместят.

Докато наблюдаваше трактора през мерника си, Карим се стресна от рязко затръшване на врата. Не искаше да мести оръжието си, затова бавно извъртя глава към източника на звука. В основата на стълбите стоеше друг мъж, само по мръсни бели гащи. Стоеше с лице към Карим, бе смъкнал гащите си и със затворени очи, хванал члена си, пикаеше. Изведнъж отвори очи и за момент като че ли погледна право към Карим. В следващия момент рязко извърна глава и се загледа към небето.

Карим осъзна, че мъжът сигурно гледа за идващия самолет. Заобиколен от гъсти храсталаци, терористът още не беше чул самолета, но се досети, че трафикантът сигурно се оглежда за него. Мъжът закрепя нещо на испански и изтича в бараката, преди Карим да реши какво да прави. След няколко секунди трафикантът отново се появи, този път по дънки, с пушка в едната ръка и фланелка в другата.



Направи десетина големи крачки към склада и спря. Карим вече чу самолета. Ако съдеше по силата на шума, машината сигурно приближаваше другия край на пистата. Не му хареса, че вторият трафикант се отдалечава от бараката, но положението все още беше под контрол. Сетне неочаквано трафикантът вдигна пушката си и се прицели към пистата. В този момент вратата отново се тресна. Карим не си направи труда да погледне колко хора са излезли от сградата. Мисълта, че онзи може да стреля по самолета, го накара да действа.

Постави червената точка на мерника върху главата на трафиканта. Не изчака онзи да стреля. Знаеше, че това би накарало другите да грабнат оръжията и да изскочат навън, може би поразсънени и готови за стрелба. Обстоятелствата го принуждаваха да действа. Трябваше да се откаже от идеалния план и да започнат да убиват.

Карим беше добър стрелец, един от хората, които го правят, без да се замислят много. Техниката помагаше, разбира се. Все повече започваше да прилича на видеоигра. Насочваш червената точка върху мишената и натискаш спусъка. Не го дърпаш — винаги натискаш. Не е нужно да се затрудняваш излишно. Той центрира точката върху тила на трафиканта и стисна спокойно, равномерно. Малокалибреният куршум излезе безшумно от заглушителя. Оръжието се помести на сантиметър, после пак се върна на позиция, точно когато от главата на трафиканта изригна малко червено облаче.

— Огън!

Карим насочи карабината към бараката. Точно когато се целеше в следващата си жертва, тя падна. В същото време самолетът забръмча оглушително над главите им. Карим видя още двама мъже, но преди да се прицели, и двамата паднаха. По сметките му петима вече бяха излезли, значи вътре оставаха още двама. Съгласно плана хората му превключиха на автоматична стрелба и започнаха да стрелят по постройката. Карим изразходи трийсетте патрона от първия си пълнител и извади нов. Тогава чу писъци от бараката.

Без да се колебае, презареди и се надигна така, че да може да стреля успоредно на пода на постройката. Другите седем терористи направиха същото. Излязоха от джунглата и започнаха да се приближават от две страни, докато не стигнаха на десетина метра от бараката. Карим изразходи и втория пълнител и спря, за да погледне

хората си. Те стреляха, местеха оръжията наляво-надясно, всеки покриваше сектора, който му се беше паднал. Испита гордост. Такава дисциплина! Две идеално организирани бойни редици, действащи точно според заповедите. Противникът може да беше слаб, но хората му изпълняваха точно указанията му. Почувства се страшно горд от напредъка им и си позволи за секунда да си помечтае за славата на герой, след като удари сърцето на Америка.

## 27.

### ВОЕННОМОРСКАТА БОЛНИЦА В БЕТЕЗДА

Неш хвана края на пиковия час по Чейн Бридж. На север Малкият праг не беше никак малък. От обилните пролетни дъждове река Потомак бе по-пълноводна, отколкото я беше виждал от години. При всичко, което не беше наред във Вашингтон, поне гледките си ги биваше. Той смъкна стъклото и се заслуша в рева на бързеите. Главоболието му понамаля. Когато стигна другия край на моста, се замисли за Стан Хърли. Този човек беше жив експонат от старата гвардия в ЦРУ. На външен човек би му се сторило странно, че в тази напрегната сутрин директорката се е сетила точно за Хърли — седемдесет и девет годишен и официално пенсиониран от Ленгли вече близо трийсет години.

Онези, които познаваха Хърли обаче, изобщо не биха се изненадали, че Кенеди изпраща Неш при стареца. В света на бизнеса има един елит от юристи, към които хората винаги се обръщат в напрегнати моменти. Тези юристи са специалисти по манипулиране със системата и като работят зад кулисите, карат проблемите на клиентите просто да изчезват. В затворения свят на шпионажа Стан Хърли беше такъв човек. Смел, безочлив и макар че човек не би се досетил, ако съди само по външния му вид, неприлично богат. За разлика от влиятелните адвокати обаче Хърли беше боец — като уличен бандит от южните квартали на Филадельфия.

Понякога само изражението му бе достатъчно, за да те полазят тръпки и да ти се насълзят очите. Нямаше друг като него. Неш предполагаше, че от хората, които познава, Рап най-много се доближава до него, но той се ръководеше повече от упорството и решителността си. Хърли се нагаждаше според ситуацията. Той бе илюзионист, актьор, философ, убиец и човек с много страсти, които понякога изглеждаха неутолими. Несъмнено беше най-колоритната личност, която познаваше. Успяваше някак винаги да повдигне онези

теми, които най-малко имаш желание да обсъждаш. Това беше едновременно дарба и проклятие. Той те принуждаваше да разсъждаваш над проблемите си.

Докато караше към Мериленд, Неш се зачуди каква помощ очаква Кенеди от Хърли в тази криза. Той или знаеше някакво решение за проблемите им, или щеше да предложи поредната идея, която да го държи буден по цели нощи. Това бе другото характерно за Хърли. Беше от старата школа и не се колебаеше да използва и най-подлите номера, за да печели битките си.

Неш се чувстваше неловко в присъствието на Хърли и не се срамуваше да си го признае. Не беше неприязън. Той страшно харесваше стареца. Жена му го обожаваше, децата му полудяваха, когато го видеха, а самият Неш се прекланяше пред постиженията му в света на шпионажа. Двамата обаче бяха избрали коренно различни пътища в живота си. На Майк не му харесваше фактът, че при всичко, което се беше случило тази сутрин, Кенеди го праща при Хърли. Старецът бе аварийната спирачка. Лостът за катапултиране. Човекът, към когото се обръщаха, когато нямаша много възможности, а проблемът беше голям.

Възможно беше Кенеди да е изпуснала нервите си или по-скоро да е загубила спокойствието си. Не можеше да се отрече, че се беше променила след нападението върху конвоя ѝ в Ирак миналата есен. Тя бе изключително умен и способен началник, който при определени обстоятелства можеше да се усмихва, но никога не даваше израз на гнева си. Търпението ѝ го удивляваше повече от всичко друго. Беше заобиколена от енергични оперативни работници като него, О'Браян, Ридли и Рап. Каубои, които не се бояха да изразяват мнението си по много директен и понякога нетактичен начин. Но при толкова хора с голямо самочувствие и при толкова мерене на заслуги тя винаги съумяваше да запази самообладание.

След отвличането обаче нещата се бяха променили. Сега тя по-често издаваше недоволството си, толкова характерното за нея търпение беше изчезнало. Сред нещата, които най-много тревожеха Неш, бе новото ѝ агресивно поведение. От години двамата с Рап настояваха за по-решителни акции. Кенеди поставяше под въпрос идеите им и подробно обсъждаше всяко тяхно действие. Търпеливо изслушваше понякога налудничавите им планове и методично

посочваше многобройните им слабости. Постоянният контрол ги караше да обмислят по-внимателно нещата. Идеите, които бяха наистина безумни, никога не се осъществяваха благодарение на способността на Кенеди да предвижда — да разглежда плановете от всеки възможен ъгъл и да очаква завършека им.

Тези дни като че ли бяха минали. Тя вече не ги подлагаше на проверка. Неш се безпокоеше, че началничката му вече приема войната лично и в настървението си да победи врага взема безотговорни решения. Нещата излизаха от контрол и той не можеше да се отърси от чувството, че се задава трудна битка. Беше виждал как много способни мъже и жени стават жертва на вашингтонските интриги. Поставяха политическата и личната изгода над живота на хората си и националната сигурност и резултатът невинаги беше приятен за гледане.

Той спря пред главния вход на Националния военноморски медицински център и показа служебната си карта на пропуска. Пазачът го записа и го пусна. След като остави колата си на паркинга за посетители, Неш започна двайсетминутно търсене на седемдесет и осем годишния мъж, когото очакваше да види на легло след операцията. Накрая го откри в инвалидна количка под сянката на голямо дърво и грижите на добре сложена медицинска сестра.

Първото, което направи впечатление на Неш, бе, че двамата се държат твърде интимно един към друг. Когато се приближи, забеляза как Хърли се пресегна и постави ръката си върху пълното бедро на жената. Сестрата се закиска и игриво го удари през пръстите.

Ако беше друг, Неш би се изненадал или би си помислил, че си вади прибързани изводи, но не и за Хърли. Старецът беше известен женкар. Обичаше жените и постоянно ги преследваше. Когато се приближи на два-три метра, Майк спря и се покашля.

— Надявам се, че не прекъсвам нещо важно.

Във Вашингтон имаше хиляди държавни служители, работещи за всевъзможни организации, от ФБР до пощенската служба. Мнозина от тях бяха като излети по калъп: къса коса, спортно телосложение, тъмен, безличен костюм, някоя и друга издутина на хълбока — от мобилен телефон или от лично оръжие. Майк Неш беше типичен представител на тази група.

Той забеляза, че сестрата се изчерви, и каза:

— Госпожице, знаете ли, че се забърквате с опасен престъпник?  
Хърли се разсмя гръмогласно:

— Беатрис, скъпа, не вярвай и на една думичка на този малоумник. Ако се съди по това, което прочетох в днешните вестници, той има по-големи основания да се притеснява, че ще го тикнат зад решетките. Сега, слънчице, би ли се поразходила малко, за да мога да си поговоря с моя приятел насаме. Само не се отдалечавай прекалено, искам да те държа под око. Да не започнеш да флиртуваш с някой друг пациент.

— Ох... — Тя го плесна по здравия крак. — Ужасен си.

Сестрата стана и се отдалечи.

— Чакай да ме видиш в леглото — измърмори Хърли. — Тогава ще разбереш колко съм ужасен.

Сестрата погледна през рамо и попита:

— Каза ли нещо?

— Не, сладурче. Само се наслаждавах на сексапилната ти фигура.

Неш разкопча сакото си и огледа крушовидния задник на жената. На килограми сигурно беше колкото Хърли, ако не и по-тежка.

— Невероятен си.

— Не трябва да се изпуска нито една възможност, друже.

— Да, разбира се.

Неш седна на пейката. Сви рамене.

Хърли го изгледа с изражението на човек, който цял живот е наблюдавал хората.

— Наред ли е всичко с Маги и децата?

„Мамка му — помисли си Неш, — започна се.“ Не смееше да погледне стария шпионин в очите. В такива моменти бе готов да се закълне, че старецът умее да чете мислите му.

— Да... всичко е наред. Много са доволни, че през последните две седмици са ме виждали общо за около осем часа.

Хърли извади мобилен телефон от джоба на халата си и натисна няколко копчета. Апаратът беше снабден с устройство за заглушаване на електронни сигнали.

— Какво става?

— Знаеш как е. Постоянно пътувам нанякъде, а когато съм си вкъщи и се предполага, че трябва да отделям време на семейството си,

телефонът звъни.

— Не е лесно. Така си прецаках три брака. С две деца се търпи, но с три... това вече е проблем.

— Пък когато има и такива, за които не знаеш...

Хърли кимна:

— Да, има и такива. По дяволите, обзалагам се, че имам поне още пет-шест.

— Най-малко.

— Кой знае? — Старецът се загледа замечтано в далечината. — Бога ми, доста съм се забавлявал. Не се оплаквам. Вкарал съм в леглото си повече жени, отколкото кой да е шпионин в историята на тази страна.

— Обзалагам се, че и в историята на всяка друга страна.

— Като стана дума... наред ли е всичко под чаршафа?

Въпросът толкова изненада Неш, че той не успя да си придаде безгрижен вид. През главата му преминаха трескави мисли: откъде е научил Хърли, дали просто е налучкал, Маги ли му е казала, или в дома му има подслушвателни устройства? Работата му предразполагаше към параноя може би повече от всяка друга професия и сега тези мисли блокираха мозъка му, макар и само за половин секунда, но достатъчно Хърли да забележи.

— Момко — тъжно изрече старият шпионин, — престанете ли да се чукате, работата отива на зле.

— Добре, Йоги.

Хърли не обърна внимание на споменаването на великия играч на „Янките“, който бе известен с тази сентенция. Приведе се напред.

— Я махни тези очила.

— Защо?

— Искам да те погледна в очите.

Майк неохотно свали очилата си.

— Проблемите на тази проклета неблагодарна страна те потискат — заяви Хърли. — Знам, защото и аз съм го изпитвал.

— Сигурно още го чувстваш.

— Вече не. По дяволите, никога не съм го приемал толкова навътре. Навремето можех да разчитам на двайсетина сенатори и петдесетина конгресмени да ме подкрепят, каквото и да направя. И подкрепя имам предвид много повече от пари. Те разбираха, че трябва

да работим скрито. Разбираха, че цапаме ръцете си, а понякога се окалваме целите. Това ново поколение... — Той поклати глава. — Безполезни са.

— Не смятам да споря за това.

— Тези лайнари. С всичко това трябва да се съобразяваш, искаш или не искаш. Пълна каша. Може да си мислиш, че едно нещо няма да повлияе на друго, но уверявам те, че всичко е свързано.

— Да... знам.

— Добре, кажи ми сега — изрече Хърли с искрено загрижен глас. — Какво не е наред при теб и Маги?

— Не съм дошъл да обсъждам брака си.

— Знам, но ти си от най-любимите ми играчи и искам умът ти да е бистър.

— Всичко ми е наред.

— Глупости. Говорих с Айрини, преди да дойдеш.

— И какво?

— Каза, че си избухнал пред Глен Адамс.

— Чудо голямо.

— Каза, че Адамс вече е подал официална жалба, в която твърди, че си го нападнал.

— Само го хванах за ръката.

— Трябва да се държиш професионално. Особено с палячовци като Адамс.

Неш отмести очи към моравата и кимна:

— Разбрах. Какво друго?

— Обадох се на Маги.

— Обадил си се на жена ми? — потресено възкликна Майк.

— Да. Чух слухове, че напоследък не си на себе си, затова й позвъних. Тя се притеснява за теб.

— Тя винаги се притеснява за мен. Коя жена не би се тревожила?

— Чуй ме — настоятелно изрече Хърли. — Положението е много сериозно и ти имаш да оправяш безброй глупости, затова няма да ти губя времето с празни приказки и ще ти кажа направо. Знам, че напоследък трудно вдигаш стария негодник...

Неш престана да слуша. Имаше чувството, че пропада в дълбока, тъмна яма. Собственият му ад тук, на земята. Този разговор



надхвърляше разумните граници в толкова много отношения, че единственото, което успя да каже, бе:

— Няма да обсъждаме личния ми живот.

Понечи да стане, но Хърли го дръпна с изненадваща сила.

— Напротив, ще го обсъждаме и Бог ми е свидетел, ако само още веднъж повишиш тон пред Маги, ще ти сричам задника. Трябва да сложиш живота си в ред, а това означава, че трябва да се любиш с жена си, и то спешно, моето момче. Ти си истински ас, по дяволите! Знаеш ли колко получават асовете във въздушния флот? Най-добрите изкарват по двайсет милиона годишно. Как мислиш, че ще се представят тези момчета, ако постоянно си мислят, че не могат да го вдигнат? Ще се провалят. Увереността им се срива.

— Стан, не разбирам какво...

— Я си задръж плювалника затворен за малко, сополанко. Работата достатъчно прецаква главата ти и ако трябва да мислиш и за това, много скоро ще излезеш от строя.

— Нищо ми няма. Само веднъж се е случило.

— Обясни ми тогава как допусна една безполезна отрепка като Глен Адамс да ти влезе под кожата тази сутрин. Защото това не е оня Майк Неш, когото познавам. Онзи Майк Неш никога не би изгубил самообладание по този начин.

Колкото и да не му харесваше, Неш осъзна, че Хърли е доста близо до истината. Малко по-нахакано, отколкото беше уместно, той попита:

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Опитвам се да ти кажа, че докато ти се кахъриш за члена си, Рим гори. Това е проблем на цялата страна. На проклетото общество. Никой вече не вярва, че имаме сериозни проблеми. Деветдесет процента от проклетите политици в този град или си мислят, че вече няма война срещу тероризма, или вярват, че ако се държим добре към тези фанатици, те ще ни оставят на мира. Е, това няма да се случи, по дяволите. Варварите нахлуват, а ние си губим времето да се пазарим за правата на обратните, за свободата на религията, правото да носиш оръжие, глобалното затопляне и всякакви други глупости. Тези идиоти в крайна сметка ще се събудят и ще видят опасността, но ще бъде твърде късно. — Огледа се, за да се увери, че наблизо няма никой, и продължи: — Ти трябва да правиш секс, момче. После трябва да

откриеш негодника, който е издал операцията ви на „Поуст“, и да му пръснеш главата.

— Стига, Стан, не говориш сериозно.

— За кое?

— Сам ще се погрижа за сексуалния си живот, разбрахме ли се? Нека само не го обсъждаме повече.

Хърли прокара ръка през набръчканото си лице и каза:

— Момко, ако някой в Ленгли пуска такава информация на репортерите, значи е предател, а предателите в нашия занаят ги разстрелват. Поне така се правеше, преди тия мухльовци с компютрите да дойдат на мода и всички да се превърнат в мекотели.

— Искаш да убия мой колега в ЦРУ? — не повярва на ушите си Неш.

— Убил си доста хора. Не ми казвай, че няма да имаш куража.

— Никога не съм убивал друг американец.

— Това не е американец. Това е предател, заплашващ да провали тайна операция, която допринася за сигурността на тази страна повече от каквото и да било друго през последните двайсет години. Вече имаме потвърждение, че се подготвя трета терористична група. Какво, по дяволите, чакаш да стане? Да нападнат някое училище и да вземат децата за заложници? Да взривят атомна бомба във Вашингтон?

— Не.

Майк поклати глава. Това бяха кошмарните сценарии, които сънуваше от единайсети септември насам.

— Тогава си опичай акъла и хвани тия отрепки, преди да са ни нападнали.

## 28.

### ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА „БАГРАМ“ АФГАНИСТАН

Лиланд чакаше на опашката в стола, като буташе табличката си. Понеже не можеше да използва дясната си ръка, предпочете спагетите пред месото, което трудно се режеше дори с две здрави ръце и остър нож. Подмина салатите, взе парче торта с боровинки и едва тогава дойде най-трудният момент. Той се обърна и погледна огромното помещение. Тази част никога не беше приятна — да си намери място за сядане, за предпочитане до някого, който му харесва.

Столът беше полупразен. Лиланд се огледа за познати лица, но не видя. Обикновено по това време беше дежурен, но Гарисън му беше дал почивка. Избра свободна маса, остави таблата си и отиде при щанда с напитките. Взе си чаша, напълни я с лед и си наля диетична кока-кола. Върна се на масата, седна и отпи. Замисли се за командира си и за съвета, който му беше дал — да изчака четирийсет и осем часа, преди да подаде официална жалба.

Лиланд се изкушаваше да не се подчини на генерала, но не знаеше на кого да вярва. Бяха станали толкова много нередности, че главата го заболяваше само като си помислеше за компромисите, които го караха да направи. И накрая, за капак, Гарисън поиска да си поговорят насаме. Неофициално. Като между войници. Думите на генерала бяха по-болезнени от ударите на оня фашист от ЦРУ. Гарисън му каза, че всички мислели Лиланд за труден характер. Не било само негова оценка, а и на предишния му командир. Вече бил пропуснал едно повишение в майор. Гарисън му обясни, че е станало така, защото не го харесвали нито по-висшите офицери, нито подчинените му войници.

Ясно му заяви, че ако иска способностите му да бъдат оценени и да расте в йерархията, трябва да престане да се държи като задник. „Все едно сме на състезание по популярност“ — помисли си Лиланд. Това противоречеше на всичко, което го бяха учили. Тук не беше

гимназия. Повишенията не зависеха от популярността. Бяха във война, а по време на битки се гледаха резултатите, талантът и постиженията. Важни бяха действията, а той действаше.

В предишното му поделение имаше двама души приблизително на неговата възраст, които бяха повишени. Лиланд го прие като лична обида и го отдаде на факта, че командирът не го харесваше. Сега отново служеше при командир, който не го харесваше.

Заби вилицата си в разварените спагети и намери парче пилешко месо. Опита се да завърти вилицата, но не успя. Засрами се от несръчността си и се огледа, за да се увери, че никой не го гледа. Доволен, че е останал незабелязан, той се приведе и несръчно набута спагети в устата си. Почувства как гъстият сос потича по брадичката му и грабна салфетка. Докато се бършеше, се замисли за предишния си командир. Той не беше завършил военна академия и това обясняваше ненавистта му. Лиланд винаги бе чувствал такова отношение сред офицерите, които са получили образование в по-малко реномирани учебни заведения. Гарисън обаче беше завършил академията. Дали просто Лиланд бе от онези офицери, които никога не спечелваха симпатията на висшестоящите? Не знаеше, но не изключваше тази възможност. Той в нито едно отношение не отговаряше на стандартите и очакванията на командирите си.

Всичко, което се случваше, беше крайно нередно. Лиланд се чувстваше като разглобен. Китката му пулсираше, окото го болеше, но най-тежко бе наранена честта му. Да нарушиш правилата беше едно, но това бе много по-лошо. Тези хора прекрачваха, пренебрегваха и поругаваха всеки закон, изграждащ гръбнака на военновъздушните сили на САЩ. Той никога не се беше чувствал толкова самотен, дори при ужасните извращения, на които го бяха подлагали старите курсанти през първата му година в академията. Това не беше справедливо. Той правеше всичко по устав. Заслужаваше да го повишат в майор, но не искаше да стане по този начин. Държеше командирите да оценят таланта и трудолюбието му. Каза си, че на много по-дълбоко, по-самоотвержено ниво желанието му е да получи справедливост. Предложението за бързо издигане до чин полковник беше чист подкуп. Наистина ли го мислеха за толкова безпринципен?

Лиланд не внимаваше и изсипа почти цяла вилица спагети върху униформата си. Изруга наум и остави прибора. Докато се бършеше, чу

смях от близката маса. Обърна се и видя един майор и две медицински сестри да му се присмиват. Много добре познаваше другия офицер и го мразеше. Казваше се Клиф Колинс и беше завършил военновъздушното училище към Университета на Дакота. Беше атлетичен, красив, остроумен и доста самовлюбен. Всъщност бе ярък пример за всички недостатъци на системата за раздаване на офицерски звания.

Напрежението от последните няколко дни бе изчерпало търпението му. Той погледна сърдито Колинс и каза:

— Смешно ли ви се вижда, майоре?

— Извинявайте, капитане — отвърна Колинс с неискрена усмивка.

— Не изглежда да съжалявате, майоре.

Лиланд се втрени заплашително в другия офицер. Изражението на Колинс се промени, усмивката му изчезна.

— Радвам се, че страданието на друг човек толкова ви забавлява — добави Лиланд.

Майорът кимна, поколеба се за момент, после измърмори:

— Е... не можеше да се случи на по-симпатичен човек. Добър апетит, капитане. Дами, да отидем да видим какъв филм дават.

Колинс и двете жени станаха и излязоха.

Лиланд ги изпрати с поглед. Нещо стегна гърдите му. Какво означаваше това? Нима Колинс знаеше какво се е случило и ако беше така, колко души още знаеха? Лицето му се изчерви от гняв. Във военните бази беше пълно с клюкари като в американска гимназия. От мисълта, че другите си шушукат за случката зад гърба му, започна да му се повдига. Всички бяха толкова разпасани! Той си помисли за нещо, което му бяха дали в академията. Спомняше си за него, когато се нуждаеше от напътствия, и от време на време то му напомняше кой е и за какво е тук.

Остави таблата на масата и тръгна направо към стаята си. Това, което търсеше, се намираше на дъното на шкафчето му и след няколко минути го намери между страниците на Библията. Взе тънката синя книжка и прочете на глас:

— „Ценностите на американската армия. Почтеност. Общото пред личното. Съвършенство във всичко, което правим.“

За него днес те означаваха много повече, отколкото преди десет години, когато ги беше чел за първи път като кадет. Защо генерал Гарисън не разбираше колко са важни? Продължи да преглежда книжката, която му бяха дали навремето в академията. На втората страница намери цитата, който търсеше:

През 1965 г. бях ранен и съвсем сам (пленник в северновиетнамски затвор). Осъзнах, че цялата власт е у тях. Не знаех как ще се спася, запазвайки честта и самоуважението си. Единственото, което осъзнавах, бе, че ако запазиш достойнството си, не могат да те подчинят и наранят. Когато си изправен пред опитен изнудвач и манипулатор, компромисите се умножават и се натрупват. Не могат да те подчинят, ако не направиш първата стъпка да „се срещнеш с тях по средата“, както се изразяват, или се опиташ да се пазариш.

Адмирал Джеймс Б. Стокдейл

Лиланд прокара пръсти по страницата и отново прочете думите на глас. Този път очите му се насълзиха. Когато свърши, си каза, че няма да направи първия компромис. Нямахше да се срещне с тях по средата. Нямахше да направи първата крачка. Щеше да им се противопостави. Щеше да им покаже какво означава да запазиш почтеността и честта си.

Затвори книжката, отново я прибра в Библията и се замисли какви възможности му остават. Ако не изиграе добре картите си, можеше много лесно да провали кариерата си. Ако уцели момента, можеше да се катапултира на висок пост. Но къде да отиде най-напред? Беше изолиран в база на хиляди километри от онези, които биха проявили най-голямо разбиране към него. На кого да се обади? Към кого да се обърне? Можеше да се оплаче в отдела за специални разследвания, разбира се, но това криеше много проблеми. Много хора вероятно биха го обявили за предател и старата гвардия, която все още командваше в армията, вече нямаше да му има доверие. Името му завинаги щеше да остане свързано със скандала, който със сигурност щеше да избухне. Нуждаеше се от някого, който да привлече

вниманието върху него. Да разгласи случая, да покаже, че той е истинската жертва на това извращение на правосъдието.

Нервно закрачи напред-назад в малката стая. Замисли се дали да не се обади на някого от познатите си офицери от висшето командване, но никой не му се струваше подходящ. Кой би се съгласил да кръстоса шпаги с ЦРУ? Изведнъж спря, спомни си събитията от тази седмица и възкликна:

— Разбира се!

Изтича при малкото бюро, което използваше заедно с друг офицер. Премести няколко списания, разрови купчината отворени пликосе, писма, химикалки и други боклуци и най-сетне я намери. Красива визитна картичка с щампа на златен орел по средата. Лиланд я грабна от бюрото и я вдигна, сякаш беше печеливш билет от лотария. Погали с пръст изписаното с релефни букви име и се почуди дали човекът, на когото беше, ще си го спомни. След кратко колебание реши, че ще си спомни. Това беше неговият шанс. Щеше да се обади във Вашингтон, да сигнализира за случилото се и тогава онзи арогантен глупак щеше да отговаря за всичко, което е сторил.

Грабна една от предплатените телефонни карти, които бе получил като бонус, и се замисли кое ще е най-безопасното място, от което да се обади. В момента във Вашингтон приближаваше обяд. Може би времето беше подходящо. Тръгна към вратата. За първи път днес се усмихваше. Докато бързаше по коридора, мислено се обърна към Рап: „Ще видим дали ще си толкова нахакан, след като приключи с теб. Ще съжаляваш, че си ме докоснал.“

## 29.

### ТРОЙНАТА ГРАНИЦА, УРУГВАЙ

Наближаваше пладне. Слънцето беше високо в небето. Долината ставаше все по-гореща и влажна, сякаш се превръщаше в супа. Карим пропъди една голяма буболечка, която едва не влетя в носа му, и избърса челото си с маслинозелената си кърпа. Погледна синьобелия самолет „Баслър ВТ-67“. По принцип представляваше стара машина DC-3, снабдена с два двигателя „Прат и Уитни“, нов корпус и навигационни уреди. Беше само на двайсетина метра от паянтовата барака и двата му пропелера блестяха на слънцето.

Бяха докарали трактора от края на джунглата и бяха сменили лопатата му с устройство за повдигане. Бяха закарали двете палети с кокаин колкото можеха по-близо до самолета. Четирима от хората на Карим стояха в редица и товареха пакетите с наркотик. Работеха непрекъснато вече час. Едната палета беше натоварена и сега бяха стигнали до средата на другата. За разлика от мъжете, които току-що бяха избили, тези не се оплакваха и работеха много по-ефикасно.

Карим погледна часовника си и си помисли за постовете, които беше поставил на двете главни пътеки. Включи радиостанцията и попита какво става. И от двете места му докладваха, че положението е спокойно. Почувства, че гърдите му се свиват и пулсът му се ускорява. Колебаеше се между две противоречащи си мисли. Първата беше желанието да се махат по-скоро от това ужасно място, а втората — страхът му от самолети. С нови двигатели или не, тази машина беше адски стара. От приятеля си Хаким знаеше, че е наистина морално остаряла. Близко сто хиляди били произведени през трийсетте години и през Втората световна война, но това говореше добре за тях. Щом още ги ремонтираха и летяха, това бе свидетелство за простото и надеждно устройство на машините.

Карим нервно погледна зад рамото си самолета и се почуди дали приятелят му от детинство знае какво прави. По отношение на



летенето — със сигурност. Хаким беше способен пилот. Летеше от шестнайсетгодишен. Хеликоптери, самолети, планери — можеше да управлява почти всичко, което му попаднеше. Освен това бе долетял и се беше приземил само с леко разклащане. Карим се притесняваше повече как ще натоварят самолета. Не разбираше много от тези неща, а те си бяха цяла наука. Двамата мъже се познаваха от седемгодишни. Живееха през няколко къщи и ходеха в едно и също училище. Той знаеше, че приятелят му има много таланти, но ученето не беше сред тях. Хаким никога не се беше представял добре в училище и мисълта, че сега той отговаря за натоварването на над петстотин килограма в самолета, безпокоеше Карим.

Приблужи се до летателния апарат и каза на хората си да направят петминутна почивка. Четиримата бяха плувнали в пот и сигурно бяха жадни.

Хаким надникна от вратата и се усмихна, показвайки пролуката между предните си зъби.

— Карим, ти си гений.

Карим нервно погледна зад рамото си момчетата.

Хаким забеляза безпокойството му и измърмори:

— Кога най-после ще го преодолееш?

— Може би никога.

— Значи си глупак — отбеляза приятелят му, като сниши глас.

Ако друг му беше казал такова нещо, би се изкушил да го убие, но понеже това бе старият му приятел, се престори, че не е чул. Като вярващ мюсюлманин той мразеше наркотиците, но сега нямаше голям избор.

— Обичам те като роден брат, но не разбираш начина, по който е устроен светът.

Карим се гордееше, че не разбира този начин. Начин, който караше човек да се отклони от верния път. Преди три години беше убедил Хаким да се включи в свещената война и двамата бяха отишли заедно в Пакистан. Само година, след като бе завършил училище, Карим беше видял много малко от света. Наркотиците бяха непознати в родния му град. След като завърши образованието си, родителите му отчаяно се опитваха да му намерят жена от страх да не отиде да се бие в Афганистан или в Ирак. За Ирак дори не си беше помислял. Ислямският свят бе станал по-добър без Саддам Хюсеин и той не

искаше да дава живота си за партията „Баас“, за да може отново се обърне срещу саудитските си съседи и да потиска братята си мюсюлмани.

Затова отиде в Пакистан да се сражава за „Ал Кайда“ и талибаните. Карим беше подготвен за всички психически и физически предизвикателства, но никога не би се досетил за ролята, която търговията с хероин играеше за борбата. Опиумът беше навсякъде. Отглеждаха го, събираха го, продаваха го, разпространяваха го. Много от чуждестранните бойци бяха пристрастени към него. За тях той бе най-добрият начин да се справят с трудностите в планината и в борбата срещу невидимия враг, който можеше неочаквано да нанесе удар във всеки момент, денем и нощем. За талибаните наркотикът беше жизнена сила.

Карим не се боеше, че може да се пристрасти към хероина, но се безпокоеше за Хахим. Още по-тревожно обаче беше безотговорното отношение на водачите на „Ал Кайда“. Не можеше да повярва как се принизяват до обикновени наркотърговци. Това, че с такава готовност се замесват в нещо, срещу което пророкът категорично се е противопоставял, обезсмисляше вярата им и силно отблъскваше доброволците, които искаха да се сражават за тях.

Карим погледна наполовина разтоварената палета, тъжно поклати глава и каза:

— Не знам дали Той ще ни прости това.

— Ох — измърмори Хахим, — понякога ми иде да те удуша. — Скочи от самолета, отиде при палетата и взе един пакет кокаин. — Имаш ли представа колко струва това?

— Ти ми каза, че ако имаме късмет, можем да получим един милион долара.

— Да — засмя се приятелят му, — но тогава не знаех, че има толкова много. Говорехме за няколко торби. Това всичкото... — той се отдръпна, разпери ръце и ги завъртя в кръг — това струва... дори аз не знам... десет милиона, може би и повече.

Карим не успя да скрие изненадата си.

— Десет милиона?

— Може би и повече.

— Нямах представа...

— Сега какво мислиш за наркотиците? — Хаким прегърна приятеля си през рамо. — Казах ти, че ще стане. Помисли какво можеш да направиш с толкова пари. Вече няма да се налага да им искаш разрешение. Ще можеш сам да финансираш и да управляваш операциите си.

Карим се усмихна леко. Никога нямаше да забрави какво му бе казал приятелят му една нощ преди около две години, докато седяха край лагерния огън. Карим беше в особено набожно настроение и се ядосваше, че Хаким отделя твърде много време за търговия с наркотици в Афганистан. Спорът започна с едно просто твърдение на Хаким: С какво е по-различен опиумът от нефта? Карим беше потресен от глупостта на този въпрос, но не за дълго. Хаким ясно изложи становището си — че опиумът е ресурс, който с нищо не е по-различен от всяка друга стока. Когато Карим изтъкна, че нефтът не унищожавя живота на хората, приятелят му се изсмя. Какво са допринесли парите от търговията с нефт за Саудитска Арабия? В университета многократно бяха обсъждали тази тема. Нефтът разваляше страната им. Хаким дори заяви, че приятелят му е лицемер. Той с готовност вземаше нефтени долари, за да води джихад, а смяташе, че парите от местното земеделие някак си не са достойни за каузата.

Тази нощ си легнаха скарани, но Карим започна да се пита какво би искал Аллах. Искаше да победят — да, но дали на всяка цена? Не беше сигурен, но когато водачите на „Ал Кайда“ и талибаните започнаха да се проявяват като все по-некадърни, започна да търси други начини. Трябваше да намери други възможности да продължи борбата без помощта на „Ал Кайда“. Не след дълго Карим ги изостави. Искаше сам да си осигурява парите. Пари, които никога не би могъл да печели в Саудитска Арабия, защото там нямаше финансова свобода. Кралското семейство и приятелите му имаха монопол над властта и богатството.

Когато Карим видя пистата и наркотиците, първата му мисъл беше за Хаким. През следващите няколко месеца той все повече се замисляше как да стане независим от „Ал Кайда“. В кодирано електронно писмо до приятеля си той му описа идеята и Хаким веднага я прие. След изчезването на другите две групи Карим реши да извика Хаким да ги превози.

— Хубав ден е днес, Карим.

— Да, така е.

— Няма ли да се усмихнеш? Поне да покажеш, че си щастлив.

— Аллах обича смирените.

— Аллах иска и да си щастлив, а днес е такъв ден.

Карим леко се усмихна, но после си спомни какво му предстои. Отново стана сериозен и Хаким го попита какво има. Карим погледна хората си, които бяха седнали на земята и пиеха от манерките си. След седмица и нещо всички щяха да са мъртви. Тези красиви млади тела, пълни с живот, щяха да бъдат разкъсани и смазани или надупчени с куршуми. Единствената му утеха бе, че ще накара Америка да страда. Щеше да я накара да изпита истински страх, а после щеше да има второ нападение, трето, четвърто... След успеха им мнозина щяха да заемат тяхното място. Щяха да удрят Америка вълна след вълна. Той щеше да поведе истински джихад. Не да нанесе един голям удар и после да се скрие и да бездейства. Сегашните водачи на „Ал Кайда“ го отвращаваха.

— Какво има? — попита Хаким.

— Когато започнем да избиваме американци, тогава ще си позволя да се усмихна. Дотогава няма да има празнуване.

## 30.

### ВАШИНГТОН

На връщане Неш пое по околоръстния път, обикаляйки града обратно на часовниковата стрелка. Спираше на привидно случайни места: бензиностанция, кафене, аптека. И двата му телефона бяха изключени, с извадени батерии. Вграденото джипиес устройство на микробуса отдавна бе излязло от строя. Така, ако се опитаха да го следят, нямаше да засекаат местата, на които спираше всяка седмица. Веднага след нападенията срещу Ню Йорк и Вашингтон тези мерки не бяха необходими. В Саудитска Арабия и Сирия, да. Той беше свикнал някой да го следи, докато работеше там, но не и тук, в Америка.

След като решиха да действат на територията на Щатите обаче, нещата се промениха. По политически причини ФБР не харесваше идеята да изпраща агенти под прикритие в джамии. Предложението бе правено от много хора безброй пъти. В Бюрото знаеха, че тази мярка е важна за националната сигурност, но също си даваха сметка, че който подпише такова решение, ще бъде разпънат на кръст на Капитолия, затова се опитваха да държат среден курс. Решиха да не закачат джамиите, а да се насочат към мюсюлманските благотворителни организации. Това беше добро начало и имаше много успешни операции, особено от финансова гледна точка. Момчетата от Бюрото си ги биваше за това. Можеха да разследват абсолютно всичко. Пращаха стотина способни и мотивирани агенти и проблемът изчезваше. Събираха всяка улика, до последната прашинка, и сглобяваха удивително ясна картина на онова, което се случваше.

При разследването на благотворителните организации се оказва, че много от тези на пръв поглед безупречни институции всъщност са параван за военизирани терористични групировки като „Хизбула“, „Хамас“ и „Ал Кайда“. Точно както при организираната престъпност, групировките се адаптираха. Промениха начина си на работа, бавно се скриха зад стените на джамиите и ФБР спря като пред невидима

преграда. Преграда, забулена в мъглата на Първата поправка: правото да изповядваш религията си, да говориш каквото ти харесва и да общуваш с когото намериш за добре. Те го нарушаваха постоянно — „те“ бяха хората от Националния антитерористичен център (НАТЦ). Главният мозък в борбата срещу тероризма във всичките му новопоявили се форми.

Малцината, които не се страхуваха да мълчат, казваха, че причината не е в Първата поправка. Решението да се стои далече от джамиите бе израз на политическа коректност в най-висшата ѝ форма. Хората във ФБР се бояха да не бъдат обвинени във фанатизъм, задето шпионират малцинствата, и този страх бе породен от нелогичната, основаваща се на емоции и криворазбрана етичност философия от шейсетте години. Тъй като ислямът беше нещо различно, никой не смееше да го критикува. Един от колегите на Неш в Бюрото го обясни най-добре веднъж, когато каза: „Ако утре взривят клиника за аборти, при което загинат стотици хора, и отговорността бъде поета от бели мъже, членове на баптистка групировка, противопоставяща се на абортите, мислиш ли, че ще се поколебаем да изпратим агенти под прикритие в църквите им?“

Никой не задаваше открито този въпрос. Чуха се слухове, че някой отгоре е наредил да продължават да разследват благотворителните организации, но да не пипат джамиите. Това беше преди около две години и се говореше, че тогава Кенеди, Стан Хърли и неколцина отбрани сенатори са се събрали и са взели решение, че нещо трябва да се направи. Извикаха Неш и Рап и им дадоха нареждания. Казаха им, че всичко трябва да се прави тайно. За начало им отпуснаха бюджет от десет милиона долара. Първият един милион бе оставен в сейфове в една стара банка в Уилямсбърг. Докараха още пари от чуждестранни източници, за което нямаше нито една разписка. Всички следи се унищожаваша. Кенеди имаше доверие на Неш и Рап, че ще харчат разумно, и те така и правеха. Най-трудното бе набирането на агенти. Започнаха с четирима, които вербуваха, като им осигуриха шанса да служат на страната си и купчина пари. По милион на човек, освободени от данъци и с възможност да ги държат в каквито искат банки във или извън страната.

Набелязаха си четири джамии. Една във Вашингтон, една във Филадельфия и две в района на Ню Йорк. Сега агентите бяха осем и

получаваха постоянен поток от информация. Първо научиха, че „Ал Кайда“ тренира командоси, които смята да изпрати в Америка за координирани атаки над отделни лица и цели сгради. През последните шест месеца попаднаха на истинска златна жила от сведения. Откриваха все повече звена на терористичната мрежа, създадена, за да организира и води свещената война в Америка. Две въоръжени групи бяха обезвредени и беше потвърдено съществуването на трета. А сега го караха да зареже всичко. Да потули нещата, сякаш нищо не се е случило. Да се подготви за разследването.

Неш влезе през един от пропускателните пунктове на НАТЦ и остави колата в подземния гараж. Не знаеше от какво се страхува повече — да се качи горе или да се яви пред Комисията по разузнаването по-късно следобед. Поне отношенията му към хората от комисията бяха ясни, тоест смяташе три четвърти от тях за боклуци. Горе беше пълно с хора, които харесваше. Хора, които уважаваше и които отново се налагаше да лъже. Този вътрешен конфликт го изтощаваше, караше го да мисли за Хърли и за коментара му, че всичко е свързано.

Сложи батериите на телефоните си, включи ги и тръгна към асансьора. Когато вратата се отвори на шестия етаж, той с нежелание слезе. Закрачи по постлания с килими коридор, доближи електронната си карта до едно четящо устройство и изчака да чуе изщракването, показващо, че може да отвори вратата. Влезе в голямата зала, пълна с хора на практика от всяка служба, свързана с опазването на обществения ред и разузнаването; имаше представители и на военните. Седяха в тесни работни кутийки, проектирани за максимална ефективност. На едната стена имаше огромен екран като в киносалон. На него течаха новини от осем различни телевизионни канала.

Неш не погледна колегите си, но по тишината, която бавно се разпространи из залата, усети, че всички се обръщат да го погледнат. Цяла сутрин се беше подготвял психически за това, което щеше да стане сега. Гласовата му поща беше пълна и той дори не си бе дал труда да я почисти. Реши да го отложи за времето, когато щеше да седне на бюрото си и да я провери през стационарния си телефон. Освен това хората, които бяха важни за него, знаеха на кой номер да му се обадят.

Тръгна наляво до стената на залата. Мина покрай няколко остъклени кабинета и продължи напред с наведена глава. Почти беше стигнал до своя, когато чу познат глас да изрича името му. Обърна се и застана лице в лице с Арт Харис. Четирийсет и две годишният агент беше заместник-директор на техния отдел. Висок, пооплешивял и с кожа с цвета на силно кафе, изглеждаше в необичайно добра физическа форма за човек, който прекарва почти всеки ден зад бюрото.

Харис държеше едната си ръка върху служебния зигзаур, а с другата — тазсутрешния брой на „Поуст“.

— Ще ми кажеш ли какви, по дяволите, са тези глупости?

— Добър ден, Арт.

— Не ми се прави на много учтив. Искам обяснение.

— Няма какво да обяснявам.

— Глупости.

Неш посочи хълбока му:

— Да не смяташ да ме застреляш, а, каубой?

Харис се почувства малко глупаво пред погледите на всички и отмести ръката си от кобура.

— Не сменяй темата. Попитах те нещо.

— Не смятам, че ти дължа обяснения.

— Не се прави на отворен, Неш. Мога да направя така, че още днес да изхвърчиш оттук.

— С голямо удоволствие. Макар че твоите нежни грижи сигурно ще ми липсват.

Харис размаха вестника:

— Престани да увърташ.

— Всичко това са лъжи, Арт.

— Измислици, а?

— Да.

— Знаеш, че не съм голям любител на „Поуст“. Винаги вкарват малко повече пикантерия във всичко, което пишат, но нямам впечатлението да печатат откровени глупости.

— Не знам какво да ти кажа.

— Защо не истината?

Неш въздъхна:

— Арт, не знам как да го кажа по друг начин. Нямам представа за какво пише този репортер.



— Ако разбере, че ме лъжеш, ще ти закова задника на стената.

— Надуто копеле! — Майк направи крачка към Харис. — Нима си готов да започнеш разследване срещу някого само въз основа на писания във „Вашингтон Поуст“? Защото, ако е така, може би е по-добре да разследваш твоите хора защо са такива бездарни страхливци.

Заместник-директорът пристъпи бързо напред и застана на няколко сантиметра от Неш.

— Хайде да слезем в гаража и да се разберем по мъжки.

— Знаеш, че нямаш шанс срещу мен.

— Не бъди толкова сигурен.

— Сигурен съм. — Майк се отдръпна. — Защо не се обадиш на репортера да го попиташ защо печата лъжи срещу ЦРУ? Можеш да го обвиниш в измяна.

Влезе в кабинета си и затръшна вратата. С усмивка на лицето отиде до бюрото си и погледна списъка на хората, които са го търсили. Проклетите имена заемаха цяла страница и половина. Жена му се беше обаждала три пъти. Неш бързо отся най-важните разговори и погледна часовника си. Имаше около час до тръгването за срещата в Комисията по разузнаването. Беше готов на всичко, за да я пропусне, но знаеше, че няма избор. Трябваше да седи там, да слуша надутите им приказки, после да ги излъже и да им благодари за мъдрите и патриотични напътствия.

## 31.

Сенатор Лонсдейл погледна таблото с резултата от гласуването и се огледа за гузни погледи. Беше чакала шестнайсет години, докато партията ѝ вземе контрол в Сената, а сега, с петима души мнозинство, не можеха да прокарат дори просто финансово решение. Тя огледа пленарната зала, търсейки изменника. Никога не беше харесвала онази надута мижитурка от Илинойс и открито се беше противопоставила срещу назначаването му. Тя впи тъмнокафявите си очи в него и прошепна няколко ругатни по негов адрес.

После, също толкова внезапно, изражението ѝ отново се промени. Придаде си спокоен вид. Спомни си предупреждението, което бе получила от съветниците си преди около месец. Хората смятали, че изглежда стара, злобна и страдаща от запек. Цели две седмици бяха необходими на тия страхливци да се решат да ѝ кажат, че в Интернет имало цял сайт, посветен на ужасния ѝ външен вид. Бяха изпратили цяла осемчленна делегация в кабинета ѝ, за да ѝ покажат снимки от сайта. Началникът на екипа ѝ Ралф Уосън, който не знаел нищо, случайно влезе на презентацията и остана шокиран. След като видя няколко увеличени снимки на набръчканото ѝ и разкривено лице, той — за огромно удоволствие на всички — обяви, че шефката му прилича на незадоволена лесбийка. Освен неин най-близък съветник и приятел Уосън беше гей, което му позволяваше да прави безнаказано всякакви скандални изказвания.

Колкото и да не ѝ се искаше да признае, Лонсдейл знаеше, че е прав. Сякаш Майката-Природа бе изсмукала всяка капчица живот от кожата на лицето ѝ и го беше насякла с дълбоки бръчки. Вечерта, когато се прибра вкъщи, тя извади няколко скорошни снимки и още повече се потисна. Сякаш с навършване на петдесет и осем се беше състарила с цяло десетилетие. Бе качила три, ако не и пет килограма. Ставаше все по-мързелива. Лонсдейл не беше от хората, които ще седнат да се самосъжеляват, затова още на другия ден започна строга диета, удвои дневния брой на цигарите от четири на осем, започна да

ходи пеша и да използва стълбите при всяка възможност. Отиде на дерматолог и се подложи на два сеанса с дермабразия, от която адски болеше, но изглежда помагаше.

Месец по-късно бе отслабнала с три килограма и реши да свали още толкова. Отиде на зъболекар да си избели зъбите и най-накрая се съгласи да се подложи на лека козметична операция. Само около очите. Не нещо сериозно, далеч от тия истории с ботулиновия токсин. Беше срещала много от ония побъркани кучки на благотворителни събирания. Приличаха на изроди, с глупави, ококорени, безжизнени като маски лица. Не се оплакваше на колегите си за това, но беше очевидно, че за жена е много по-трудно да работи в този занаят.

Лонсдейл обу черните си обувки с високи токчета и отново си напомни да запази спокойно изражение на лицето си. Бавно, но последователно се учеше да внимава с физиономиите, които прави. Тя се изправи и подръпна сребристите си сако. Тръгна между банките, като прибра дългата си катраненочерна коса първо зад лявото, после зад дясното ухо. Когато слезе в най-долната част, спря за малко пред масата, където седеше ръководството на парламентарната група.

— Много добре, господа! — жлъчно рече.

После се приближи до сенатора от Илинойс и се наведе. Усмихна се любезно и прошепна:

— Опичай си акъла, Дики. Правиш ни за смях.

Лонсдейл излезе от залата и влезе в гардеробната. Двама от помощниците ѝ я чакаха. Мъж и жена, или по-точно — момче и момиче. Младата жена носеше тъмночервена кожена папка, която притискаше силно до едрите си гърди. Беше облечена с кремав кашмирен пуловер с къси ръкави. Сенаторката изведнъж ѝ завидя за младостта. Това и гневът от проваленото гласуване я направиха сприхава.

— Какво има?

Младата жена, още ненавършила двайсет и пет, отвори папката и погледна записките си.

— Имате възможност за фотосесия с профсъюза на водопроводчиците...

Лонсдейл изслуша развълнувания отчет на помощничката си за официалните мероприятия до края на деня. Звучеше като списък на покойници, но за съжаление не можеше да пропусне никое от тях.

Младежът се приближи. Казваше се Трент или Тревор, или нещо подобно.

— Уейд Клайн чака в кабинета ви.

— В кой от двата? — попита сенаторката, като се стараеше въпросът ѝ да прозвучи равнодушно.

— На горния етаж.

Като старши сенатор в партията си Лонсдейл имаше един кабинет на Капитолия и друг, по-голям, в офисцентъра на Сената, сградата „Дирксън“.

— Каза ли какво иска?

— Не.

Без да губи време, тя излезе от гардеробната. Понечи да тръгне към стълбите, но спря и реши да вземе асансьора. Сърцето ѝ се беше разтуптяло при перспективата да се види с любимия си служител от Министерството на правосъдието. Не искаше да се появява пред него задъхана и зачервена. Пола, Пастъл, Пърл или както ѝ беше там името, я последва в асансьора заедно с Трент. Изчака да види кое копче ще натисне началничката ѝ. Надолу означаваше към трамвая и срещата с водопроводчиците; нагоре — при симпатичния юрист от Министерството на правосъдието. Лонсдейл натисна копчето за четвъртия етаж и помощничката ѝ веднага започна да пише електронно писмо на портативния си компютър, за да предупреди колегите си, че сенаторката ще закъснее за фотосесията.

Офисът на Лонсдейл на Капитолия се състоеше от пет помещения: приемна с две секретарки, заседателна зала, оперативно помещение, в което се бяха сместили петима юридически съветници, голяма стая за началника на екипа и просторен кабинет за нея, с тераса, гледаща към Върховния съд, сенатските сгради „Ръсел“, „Дирксън“ и „Харт“ и вашингтонската гара. Лонсдейл знаеше, че Клайн я чака в личния ѝ кабинет. Мина покрай секретарките си, без да обръща внимание на жалните им погледи, влезе в личните си покои и затвори вратата.

Клайн не си даде труд да стане. Беше се разположил на кожения диван с разкопчано сако, разкриващо хилавата му фигура. Погледна сенаторката и отбеляза:

— Фантастична си. Какво е това, „Дона Карън“?

— Позна.

Лонсдейл пристъпи кокетно, леко приклезна, разпери ръце и направи елегантен реверанс. В допълнение към сребристото сако и полата в същия цвят носеше черен колан, черна блуза и черни обувки на високи токчета. Изобщо не изглеждаше на петдесет и осем.

— Поотслабнала си.

— О, нищо особено.

Тя се завъртя и отиде при бюрото си. Беше изключително доволна, че Клайн забеляза.

Кабинетът беше в европейски стил, с триметров таван, украсен с позлатени гипсови орнаменти, масивна каменна камина и големи маслени портрети на добре охранени мъже, живели преди столетия. Лонсдейл отвори горното чекмедже и извади пакет „Марлборо лайтс“. Показа ги на Клайн.

— Искаш ли една?

— Защо мислиш, че съм тук? — усмихна се той. — Освен, разбира се, за да ти се люблювам?

Двамата излязоха на терасата като ученици, които се измъкват тайно да пушат. Денят беше прекрасен. Слънцето грееше, въздухът беше малко влажен. На терасата имаше цветя. Лонсдейл погледна Клайн в очите, докато той палеше цигарата си, и почувства вълнение. Тя отмести очи и издиша облак дим. „Тези проклети очи“ — помисли си. Бяха с онзи налудничав сивкавосин цвят, който сякаш те поглъща. Ако ги загледаш прекалено дълго, започваш да си мислиш неща, които не са много уместни в разгара на работния ден.

— Става дума за онова, което ме накара да проуча — каза Клайн, след като запали цигарата.

Магията се развали, Лонсдейл за момент се почувства объркана, но побърза да скрие смущението си.

— За кое?

— За двамата черни рицари от Ленгли. Рап и Неш.

— А, тия двамата ли? Моля те, кажи ми, че си намерил нещо, за което да ги осъдим.

— Иска ми се да бях, но със скоростта, с която се движим, и двамата ще се пенсионираме, преди да получа възможност да ги разпитам.

— Мълчат ли?

— Не точно. Просто не мога да ги открия. От месец искам да ги разпитам, а те не се появяват. В петък най-сетне се видях с директор Кенеди. Много хладнокръвна кучка, между другото.

— Не ми е любимият човек във Вашингтон.

— Е, поспречкахме се и не беше приятно. Заявих ѝ, че ако не ми сервира Неш и Рап до този петък, ще раздавам призовки.

— И какво?

Клайн всмукна от цигарата и сви рамене:

— Нали ти казвам, хладнокръвна кучка. Просто седеше и ме гледаше. — Той се загледа към гарата и след малко добави: — Честно ти казвам, побиват ме тръпки от нея.

— Защо?

— Останах с впечатление, че иска да ми направи нещо лошо.

Лонсдейл се изкиска като малко момиченце.

— Не е смешно — намръщи се юристът. — Има достатъчно власт.

Тя закри устата си. Смееше се, защото и на нея ѝ се искаше да направи нещо лошо на Клайн, макар и вероятно не същото, което Кенеди.

— Извинявай... Не исках да излезе, че не ти съчувствам. — Докосна стегнатия му бицепс. — Ти си голямо момче. Мисля, че можеш да се грижиш за себе си.

— Не ме разбирай погрешно. Пратил съм зад решетките много негодници, но тези са друга работа. Не са обикновени престъпници.

— Не съм съгласна с теб. Точно такива са и затова трябва да отидат в затвора.

— Барбара, не ми липсва желание. Твърдо съм убеден, че тези хора трябва да бъдат изправени пред съда, но би било глупаво, ако не осъзнаваме факта, че са опасни.

— Тук съм съгласна, но сега не е време за колебание. Тази въображаема война срещу тероризма се проточи твърде дълго. Време е да действваме. Видя ли проклетата статия в „Поуст“ тази сутрин?

— Да.

— Трябва да извикаш репортера в съда, да го накараш да назове източниците си и да започнеш с призовките.

Призоваването на репортери в съда не вършеше работа. Много прокурори се бяха опитвали, но единственото, което постигаха, бе да

превърнат журналиста в мъченик и да му помогнат да издаде книга.

— Няма да е зле, ако накараш твоите комисии да ги попритиснат.

— Уейд... сладурче, опитвала съм и ще продължавам да ги притискам. Неш ще се яви пред комисията днес. Срещу тези хора не може да се действа с убеждения. Налага се да ги изправим до стената. Трябва да ги накараме сами да се оплетат в лъжите си.

Клайн се загледа в далечината. Дръпна силно от цигарата и се намръщи.

— Какво? — попита тя, твърде нетърпелива да чуе какво му е хрумнало.

— Президентът.

— Какво той?

— Чух, че с Кенеди били близки. Говори се дори, че харесвал Рап.

— Не се тревожи за политическите интриги. Това е моя грижа. Просто разобличи тези копелета и ги изкарай за назидание. Да покажем на американския народ, че сме правова държава. — Лонсдейл го посочи с пръст и добави: — Ако го направиш, Уейд, този град е твой.

## 32.

### КАПИТОЛИЯ

Неш се облегна с две ръце на масата и погледна деветте мъже и жени, които бяха дошли да го съдят. Единственото хубаво беше, че шестима от членовете на комисията не си бяха дали труда да дойдат — десет, ако добавеше и четиримата почетни членове, бивши сенатори със специален статут, участващи в работата на по-важните комисии. Неш беше сигурен, че ако бяха на пресконференцията в стая 216, щяха да позират пред камерите, за да покажат на избирателите си колко усърдно работят за тях. Да гъделичкат ненаситното си самолюбие.

Сега обаче бяха тук, в Камерата, една от най-охраняваните, ако не и най-охраняваната зала на Капитолия. Тук нямаше златен герб или надпис, известяващ посетителя, че това е сборното място на Комисията по разузнаване. Имаше само две букви и три цифри — СХ 219. СХ означаваше „сградата Харт“, а 219 беше деветнайсета стая на втория етаж. Пялото помещение бе облицовано със стомана, която спираше всички електромагнитни лъчения, влизащи или излизащи от стаята. Допускаха се само помощният персонал, все стари служители на Капитолия, членовете на комисията, само най-старите и опитни техни съветници и онези, които бяха повикани за разпит или инструктаж. Самата зала се състоеше от няколко по-малки помещения за индивидуални срещи и едно по-голямо, където се събираше цялата комисия.

Мобилни телефони, фотоапарати и записващи устройства се събираха на вратата. Всичко казано в СХ 219 оставаше там, но това правило все по-често се нарушаваше. Неш не подозираше персонала, обслужващ комисията, а нейните членове. Макар че някои спазваха правилата, той и колегите му имаха чувството, че поне половината членове на комисията редовно изнасят поверителна информация. В някои случаи ставаше неволно. Работата на повечето политици бе да говорят пред различни групи от хора ден след ден. Когато приказва



толкова много, човек забравя какво е позволено и какво не бива да казва. Най-опасни обаче бяха сенаторите с влияние в собствените си партии. Те страдаха от параноя, живееха с фиксидеята, че опонентите им искат да ги унищожат и затова смятаха за допустимо да издават секретна информация, ако с това ще уронят престижа на противника.

В друго историческо време тези търговци на влияние щяха да отиват на бесилото или нещо по-лошо, но във великата демокрация тази затворена в себе си каста се мобилизираше и защитаваше. Те виждаха в противниците си същите слабости, които наблюдаваха у себе си, затова, ако в този затворен клуб на избраници избухнеше скандал, те загърбваха противоречията си и измъкваха колегите си. Но пази Боже някой друг да сгази лука!

Неш се радваше, че О'Браян реши да дойде. Никой не го признаваше, но Майк знаеше, че колегите му се тревожат, че отива неподготвен, и се опасяваха да не изпусне нервите си пред комисията. И с пълно право, защото не бяха минали и двацет минути, а той вече беше отвратен. От деветте присъстващи сенатори само двама можеха да се смятат привърженици на ЦРУ. Шестима бяха твърди противници на Управлението, а от шестимата независими сенатори в комисията само един присъстваше. Това беше изненадващо. Те не искаха да слушат кавги и заплахи. Умерените сенатори щяха да дойдат по-късно и да прочетат стенограмите или да бъдат информирани от помощния персонал.

Освен ако някой не разполагаше с уличаваща информация, днес нищо съществено нямаше да се случи. Такава беше тяхната игра. Сенаторите се интересуваха от истината. Някои искаха да я знаят, други — не, но всички питаха за нея. О'Браян и Неш щяха да ги гледат в очите и да ги лъжат, отговаряйки на въпроси, зададени по девет различни начина. Това беше зоната на здрача, която преди единайсети септември се бе стопила почти до нулата, но след това беше нараснала неимоверно. Военните бяха предприели тактиката „не чул и не видял“, а сега разузнавателните служби следваха принципа „Питайте, пък ние няма да ви кажем“. Поне докато медиите не надушеха нещо. Тогава за пореден път се разиграваше знаменитата сцена от „Казабланка“: „Шокиран съм, че тук се играе хазарт.“

— Господин Неш, някои членове на комисията смятат, че в миналото не сте били съвсем искрен с нас.

Той погледна сенатора от Върмонт, който беше задал въпроса. Това бе може би най-големият издайник на секретна информация.

— Това въпрос ли е или твърдение, господине?

— И двете.

Сенаторът му се усмихна, сякаш искаше да го изяде за закуска.

Неш с удоволствие би им казал, че ги е лъгал, че са знаели, че ги лъже, че са искали да ги излъже, защото така ги спасяваше от отговорност, но не бяха такива правилата на тази игра. Неговата работа беше да лъже, да разкрива терористични мрежи и да пази Америка. Имайки това предвид, защо трябваше да казва истината пред комисия от политици, които многократно са доказвали, че за да спасят постовете си, са готови да издадат всяка тайна? Разбира се, той не издаде мислите си. Вместо това се обърна към сенатора и с любезен тон каза:

— Господине, ако имате по-конкретен въпрос, с удоволствие ще отговоря на него.

— Моят уважаван колега е твърде възпитан, за да каже направо, че ви смята за лъжец.

Неколцина членове на комисията замърмориха неодобрително заради тона на сенаторката от Мисури. Неш погледна Барбара Лонсдейл. Беше хубава жена с големи кафяви очи и фин нос. Винаги се обличаше модерно и много се гордееше с външния си вид. В момента тези красиви очи бяха втренчени в него и съвършено очертаните ѝ устни бяха леко повдигнати нагоре. Изглеждаше доволна, че е нарушила любезния тон на заседанието.

Когато присъстващите се поуспокоиха, Неш попита:

— Госпожо сенатор, а *вие* смятате ли ме за лъжец?

О'Браян го ритна под масата.

— Аз съм предпазлив човек, господин Неш, затова ще подбера внимателно думите си. Аз съм един от членовете на комисията, които смятат, че не бяхте съвсем искрен с нас.

— С други думи, мислите, че съм ви излъгал?

— Ако така предпочитате да се изразявате, нямам нищо против.

— Госпожо, уверявам ви, че информацията във „Вашингтон Поуст“ е абсолютно неточна. Защо му е на ЦРУ да започва операция, която очевидно не е в правомощията ни?

— Очевидно не е в правомощията ви. Тя е противозаконна и ви гарантирам, че ако открия, че някой от двамата ви ме е излъгал, за което имам силни подозрения, ще се постарая да прекарате колкото е възможно по-голяма част от живота си зад решетките.

— Защо обвинявате тези хора заради една вестникарска статия, която показва очевидна враждебност към ЦРУ? Някой може ли да отговори на този въпрос?

Това беше сенатор Гейл Кендрик от Вирджиния. Двете с Лонсдейл не се понасяха, въпреки че бяха от една партия. Кендрик беше достатъчно умна да разбере, че едни от най-крупните работодатели в щата й са ЦРУ и сродните му агенции в сферата на държавната сигурност. Знаеше също, че ако има ново нападение, то вероятно ще засегне нейните избиратели, а не жителите на Мисури.

— Установила съм — отговори Лонсдейл, — че вестниците като „Поуст“ обикновено са първите, които научават такива новини.

— Съжалявам, не съм в сената толкова отдавна колкото вас, но се отнасям с малко по-голямо подозрение към вестникарските писания.

— Също от опит знам — авторитетно добави Лонсдейл, — че „Поуст“ рядко публикува информация от непроверени източници.

— Източниците също могат да лъжат. Ако се доверяваме на всичко, което пише „Поуст“, би трябвало да повярваме, че спите с десетина от най-влиятелните мъже във Вашингтон.

Сега Неш подритна О’Браян под масата. Наведе се към него и прошепна:

— Гледай сега майтап.

Кендрик не отстъпваше по елегантност на Лонсдейл, но беше с десет години по-млада и имаше щастлив брак, или поне така го представяше. От киселата физиономия на Лонсдейл стана повече от ясно, че ударът на съперничката й е попаднал в целта. Преди да се стигне до развръзка обаче, Ралф Уосън, шефът на екипа на Лонсдейл, влезе и прошепна нещо на ухото на началничката си. След кратък разговор тя се изправи и двамата излязоха. Преди Неш да си помисли нещо, младшият сенатор от Кентъки му зададе въпрос.

### 33.

Лонсдейл и Уосън влязоха в кабинета ѝ в „Дирксън“ през страничната врата, за да избегнат фоайето и всички, които може би я чакаха там. Когато минаваха покрай административния секретар на сенаторката, Уосън му нареди да задържа всички разговори. Влязоха в кабинета; Лонсдейл събу обувките си и седна на бюрото. Уосън свали самото и разхлаби вратовръзката си. Сгъна дрехата и я преметна на страничната облегалка на дългия диван. Върна се при бюрото на началничката си и разпери ръце, но преди да каже нещо, Лонсдейл го погледна строго и той замълча. Сенаторката отвори едно чекмедже и извади цигара, запалка и няколко празни листа. Запали цигарата, остави запалката и взе химикалка. По средата на страницата написа името на Мич Рап с главни букви.

— Повтори пак, но по-бавно. Този майор... как му беше името?

— Капитан... Капитан Лиланд. Миналата седмица го видяхме в Афганистан.

— Има ли причина да съм го запомнила?

— Не. Не е достатъчно хубав.

— Ти обаче си го запомнил.

— Да.

— Защо? — подозрително попита тя.

— Не е това, което си мислиш.

— Дано. Защото ако застана зад този човек и ЦРУ разбере, че е обратен и е отишъл при началника на екипа ми, който също е гей, ще има проблеми.

— Бабс, нямам представа дали е гей, или е хетеро. Запомнил съм го, защото изказа някои тревоги за ЦРУ и методите им на разпит.

— По-добре да не е гей.

— Какво значение има?

— Може и да няма, но искам да разбереш. Знаеш, че не обичам изненадите. — Лонсдейл дръпна от цигарата и издиша дима. — Тия гадове няма да се дадат без бой.

— Не... със сигурност няма.

— Само не ми казвай, че е по-добре да се откажа.

— Не, само мисля, че трябва да внимаваш.

— Ралф, според това, което току-що ми каза, Рап е нападнал офицер.

— Насинил му окото и му навехнал китката. Има опасения за разкъсани сухожилия. Лекарят му казал, че щяло да е по-добре, ако я бил счупил.

— Има ли снимки?

— Не знам, но съм сигурен, че са го гледали на рентген.

— Имам предвид снимки на окото... подутата китка... такива снимки.

— Не знам.

— Казал ти е, че електронната поща е най-добрият начин за контакт с него, така ли?

— Да.

— Пиши му да направи снимки и да ни ги изпрати.

Уосън се отдръпна назад, сякаш се готвеше да посрещне гнева на началничката си.

— Не съм сигурен, че ще иска.

— Защо? — настръхна тя.

— Не желае да се разбере, че той пръв ни е потърсил. Исква да започнем разследване, сякаш сме дочули слухове.

Лонсдейл се намръщи:

— Това е глупаво.

— Не чак толкова. Особено ако се стреми да израсне в кариерата.

— Мога да му издействам всякакви услуги и председателят на Комисията по въоръжените сили да му осигури какъвто пост поиска.

— Разбира се, Бабс. Той се домогва до по-висок чин.

Лонсдейл се престори, че не го чува.

— Трябва да го накараме да направи официално изявление. Кой доверен човек имаме там?

— Бабс — почти изкрещя Уосън, — ти не ме слушаш и ако познаваш поне малко военните, щеше да разбереш защо няма да се покаже открито... защо няма да направи официално изявление.

— Ралф, сигурно ще се изненадаш, но изобщо не ми дреме. Този човек ми поднася топките на Мич Рап на тепсия и аз не смятам да се

откажа. Кажи на капитана, че ако не подаде официална жалба, ще го смятаме за съучастник.

Уосън уморено завъртя очи. Като началник на екипа на сенаторката той имаше много функции и една от тях беше да я пази от самата нея. Тя бе ненадмината в предизборните кампании, защото като прославения генерал Джаксън не беше способна да отстъпва. Винаги нападаше и не позволяваше на врага да завземе нито сантиметър. Това бе една от причините Уосън винаги да ѝ представя информацията на малки порции. Така поне имаше шанс да я накара да се замисли.

— Има още нещо, което не съм ти казал.

— Спал си с него, нали?

Лонсдейл се ококори, сякаш кафявите ѝ очи щяха да изпаднат.

— Стига сме обсъждали сексуалния ми живот, ясно ли е? Не съм спал с него, никога няма да спя с него и ако още веднъж засегнеш темата, ще те фрасна с телбода.

— Добре де — измърмори тя, сякаш Уосън беше този, който се държи неразумно.

— Направи ли си труда да спреш да говориш и да се замислиш защо Рап му е причинил такова нещо?

— Имаш предвид да удари друг човек? Няма какво да се замислям. Той е маниак с наклонности на убиец.

— Предупреждавал съм те безброй пъти — натърти Уосън и я погледна изключително сериозно. — Ако искаш да победиш Рап и Кенеди, трябва да престанеш да ги подценяваш.

— Да спорим ли искаш?

— Не... Рап определено има наклонности на убиец, но не мисля, че е побъркан.

— Добре... да приемем за момент този компромис. Какво още има да ми казваш?

— Не се ли запита защо Лиланд е искал да арестува Рап?

— И така... защо Лиланд е искал да арестува Рап?

Той плесна с ръце, сякаш предстоеше да съобщи най-интересната новина.

— Спомняш ли си двамата високопоставени затворници, които видяхме, докато бяхме там? Абу Хагани и Мохамад ал-Хак?

— Да. — Сенаторката изгаси фаса си. — И си спомням, че дадох изрични заповеди да бъдат третираны според всички изисквания на

Женевската конвенция.

— Да, точно така, но господин Рап явно не е знаел за тези заповеди, защото в малките часове миналата събота през нощта той и няколко други неизвестни лица пристигнали в базата дегизирани като офицери от Службата за специално разследване на ВВС.

— Сигурен ли си?

— Така твърди капитан Лиланд. Рап отишъл в специалния арест за разпити, където бяха затворени Ал-Хак и Хагани.

Уосън замълча, за да засили ефекта.

— И? — нетърпеливо попита Лонсдейл.

— Набил единия от затворниците и заплашвал другия.

— Набил? Конкретизирай. Ударил плесница, фраснал с юмрук, ритнал го?

— Пребил го с юмруци и се опитал да го души. Имало много кръв.

— Моля те, кажи ми, че капитанът го има на запис.

Тя посегна за още една цигара и си позволи за момент да помечтае за триумфа, когато пусне записа на Рап, пребиващ беззащитен затворник.

— Не могат да го намерят. Явно Рап е изключил охранителната камера или някой е унищожил записа.

Лонсдейл се намръщи, облегна се назад и си пое дълбоко въздух, преди да заговори:

— Кой друг освен Лиланд е видял какво се случва?

— Командирът на базата и няколко войници.

Лонсдейл бързо си записа нещо.

— Командирът на базата не е ли подал доклад?

— Не. Според Лиланд командирът и Стивън Ромър, който е специален помощник на министъра на отбраната, му казали да не подава официално оплакване и да изчака, докато фактите се изяснят. Обещали му всеки пост, който си пожелае.

— Охо... става още по-интересно! — Сенаторката остави химикалката. — Имаме престъпление и опит за прикриване. Сега единственият въпрос е как да запазим тайната от комисиите по въоръжените сили и разузнаването.

— Няма да е лесно.

Лонсдейл погледна съветника си.

— Ще го представя като нарушаване на гражданските свободи.

— На Лиланд ли?

— Да.

— Ама той не иска да свидетелства.

— Не ме интересува. Ще го принудя да свидетелства.

— Той ни трябва, за да задвижим нещата.

— Ще изпратя двама агенти да го принудят да подаде жалба.

Къде е Рап?

— Трябва да се върне от Афганистан. Не знам кога се очаква да кацне.

— Със самолет на ЦРУ ли?

— Така мисля. Лиланд каза, че Ридли го взел и днес следобед заминали от базата.

— И Ридли ли е замесен? — развълнувано попита Лонсдейл. — О, това е фантастично. — Тя записа още няколко имена и ограда това на Рап. — Ами Неш? Не е ли бил и той там?

— Не знам. Лиланд не го спомена.

Сенаторката почука с химикалката и дръпна от цигарата. След няколко секунди каза:

— Ето какво ще направим. Искам да разбереш къде ще кацне самолетът на Рап. Ще изпратиш Уейд, който ще го хване още там. Като главен отговорник за защитата на гражданските права към Министерството на правосъдието той ще открие представителя на ФБР в базата и ще му нареди да издири Лиланд и да му вземе показания. Ще ни ги изпрати и ние ще ги предадем на някой съдия... — Щракна с пръсти. — Кой съдия е подходящ?

— Брудър. Изключително либерален. Ще приеме с удоволствие възможността да се занимае с нещо такова.

— Добре. Ще го използваме, но не трябва да вдигаме шум.

— Ти си председател на Комисията по правосъдие. Вярвай ми, Брудър ще ни подкрепи.

— Няма да разгласяваме пред никого. Аз, ти, Клайн, Брудър и само още един член на екипа. Веднага ми изпрати Клайн.

— Слушам.

Уосън вече се беше приближил до един телефон и вдигна слушалката, за да нареди на другите от екипа да извикат Уейд Клайн.



Лонсдейл се завъртя със стола си и погледна навън. Ухили се доволно. Вече си представяше развързката. Тази нощ щеше да действа тихо, а утре сутринта с Клайн щяха да направят пресконференция и да пуснат истинска бомба над нищо неподозиращия Вашингтон. Колегите ѝ в комисиите по разузнаването и въоръжените сили щяха да побеснеят, но какво биха могли да сторят, освен да застанат зад нея и да я подкрепят? Това обещавахе да стане един от най-големите скандали, избухвали в града. Щеше да влезе в учебниците по история. Тя от години предупреждаваше президента и колегите си за ЦРУ и никой не я слушаше. Сега нямаше да имат друг избор.

## 34.

### КУБА

Карим стоеше зад един от пикапите и гледаше как товарят кокаина в двете моторници. На път от Уругвай към Куба бяха спрели да заредят във Венецуела и там хората му смениха камуфлажните с цивилни дрехи. Разглобиха карабините, но оставиха пистолетите затъкнати в коланите на панталоните си.

Той почти очакваше при кацането в Куба да бъдат обградени, наркотиците им да бъдат конфискувани, а те хвърлени да гният с години в някой мрачен, влажен затвор. Хаким не спираше да го убеждава, че всичко ще бъде наред. Кубинските военни помагаша на наркотрафикантите. Така добавяха по нещо към мизерните си заплати и показваха среден пръст на американците. Хаким внимателно бе планирал всяка стъпка от пътуването им. Половин година бе обикалял района, беше се срещал с различни хора и беше преценявал на кого може да има доверие. С никого не говореше за ислям или джихад. Дейността му беше свързана с наркотици — нещо, към което Съединените щати проявяваха по-голяма търпимост, отколкото към исляма.

Карим странеше от войниците, които ги бяха посрещнали на летището, и заповяда на хората си да направят същото. Всички говореха малко испански, но не можеха да се сравняват с Хаким, който знаеше езика перфектно. Войниците бяха десет, все от кубинската армия. Девет редници и един офицер. Носеха автомати. „Калашников“, сякаш бяха обикновени мобилни телефони. Повечето дори не бяха заредени. Всичко това много безпокоеше Карим. За човек, свикнал винаги да владее положението, това бе най-тежката част от пътуването. Трябваше просто да чака и да се осланя на съдбата.

Хаким и кубинският офицер се хилеха на нещо. Карим предположи, че кубинецът има на разположение три пъти повече кокаин, отколкото са му казали първоначално. Комисионата му от

десет процента би надхвърлила един милион долара, ако можеше да прехвърли дрогата по подходящите канали. Хаким беше измислил всичко идеално. Навсякъде, където минаваше, се беше представял за посредник на наркокартел, който търси нови пътища за контрабанда в Съединените щати. Ако знаеха, че това е само еднократна пратка, може би щяха да вземат наркотиците и да го хвърлят в затвора, дори по-лошо. Той обаче им се представяше за много по-сериозен играч. Беше им казал, че не се интересува от еднократни сделки. Търсел партньори за създаване на самостоятелен канал. Щели да пробват няколко варианта, а после да започнат да докарват пратки на всеки две-три седмици. При такива числа всеки, който не е религиозен фанатик, би се изкушил.

Кубинският офицер и Хаким се сбогуваха. Прегърнаха се, разцелуваха се по двете бузи и обявиха на висок глас:

— *Вива ла революсион!*

Войниците повториха призива и размахаха автоматите. Хаким се забави още малко да благодари на всеки поотделно. Ръкуваше се с един, потупваше по рамото друг, усмихваше се, поглеждаше всеки в очите. Карим винаги се беше удивлявал на уменията на приятеля си да спечели симпатиите на всеки, с когото се срещне. Той бе хамелеон, способен да общува еднакво добре с принцове и с просяци. Никога не показваше равнодушие, винаги се интересуваше с какво се занимават събеседниците му или пък как са пътували от едно до друго място. Как някой е отворил перачница, как друг е станал професор, как трети е основал строителна фирма, как четвърти поддържа яхтата си, как пети се е захванал с търговия с ценни книжа... и така нататък. Ако не бяха толкова добри приятели, вероятно щеше да се почувства застрашен от лекотата, с която Хаким общуваше.

Приятелството им се бе затвърдило още в детските им години. Младежкото съревнование между тях беше прераснало в дълбоко уважение. За това спомагаше и фактът, че Хаким бе от хората, които най-безрезервно вярваха в Карим. По-добър в учението и неотстъпващ му физически, Карим винаги беше пример за подражание. Хаким бе първият, който повярва, че приятелят му е призван да стане историческа личност и да се бори за спасяването на исляма от атаките на Запада. Като юноши бяха мечтали за величие. Бяха анализирали кое

е хубаво и кое куца при различните джихадистки групи и планираха свои стратегии.

Хаким пръв предложи да създадат собствена мрежа. И двамата бяха станали подозрителни към вътрешните борби при талибаните и „Ал Кайда“. Интригите ги отвращаваха и те подозираха, че различни фракции саботират братята си по оръжие, като издават информация на американците. Карим не желаше да изпрати Хаким сам да проучи възможностите, но старият му приятел беше убедителен както винаги. След като Заухири го натовари с малоумния си племенник, той реши, че може с чиста съвест да изпрати Хаким да действа.

Карим огледа малката флотилия и изпита огромна гордост от приятеля си. Никога не беше разбирал съвсем значението на думата „ирония“ и му се струваше, че много хора я бъркат със „стечение на обстоятелствата“. Каквато и да беше истината, струваше му се много забавно, че като дете Хаким бе лудо влюбен в американския писател Ърнест Хемингуей. Той толкова се възхищаваше от жаждата за приключения на този човек, че тринайсетгодишен, след като прочете „Старецът и морето“, отиде сам на автостоп до Джида, където убедил един рибар да го вземе за един ден в лодката. На деветнайсет изкачи връх Килиманджаро, а на двацет и една осъществи, както твърдеше, най-голямата си мечта — да лови риба меч във Флоридския залив. Една студена вечер Хаким му довери, че истинската причина да отиде да се сражава в Афганистан била, че през Испанската гражданска война Хемингуей отишъл като доброволец шофьор на линейка. Чувствал, че един мъж не може да твърди, че е живял, ако не е изпитал суровата тръпка от войната.

Хаким се приближи и се усмихна. Постави ръка на рамото на Карим и каза:

— Не беше зле, нали?

— Удивляваш ме.

— Дори след толкова години?

— Да, дори след толкова години. — Карим нервно погледна войниците зад рамото си. — Пускат ли ни вече да тръгваме?

— Дори настояват да тръгваме. — Хаким посочи мъжете в моторниците, чиито двигатели вече работеха. — Не искат да се мотаем излишно.

— Хубаво. Значи тръгваме, а?

— Да. — Хаким посочи на запад към залязващото слънце. — Натоварил съм храна. Тръгваме сега и ще излезем в международни води покрай западния бряг на острова. После се насочваме към Флорида Кийс.

Двамата мъже стъпиха на стария дървен кей, като внимаваха с грубите и изгнили дъски.

— Сигурен ли си, че това е най-подходящото място?

Карим мислеше, че трябва да влязат в страната по на север. Около Тампа или дори към Западна Флорида.

— Казвал съм ти и преди, приятелю. Това е игра на числа.

— Знам... повече разходи, повече лодки...

— Да. Те не могат да различат наркотрафиканти от рибари. Тази нощ няма да бързаме и спокойно ще стигнем до Кийс.

— Ами ако се появи крайбрежният патрул?

— Тогава ще бягаме като от дявол. — Хаким посочи двете сивкави лодки. Всяка имаше мощен извънбордов мотор. — Тези лодки не отстъпват по бързина на никой друг плавателен съд.

— Не отстъпват, но не са по-бързи.

— Не, но не се тревожи. Имаме тайно оръжие.

Карим се намръщи:

— Какво тайно оръжие?

— Ти и хората ти. Патрулът не е свикнал да стрелят по тях. — Хаким се изсмя и посочи втората лодка. — Следвай ме на двеста метра дистанция. Всичко е програмирано в джипиеса, а ако имаш въпроси, можеш да ми се обадиш по радиостанцията.

Карим протегна ръка и спря приятеля си.

— Чакай. Какъв е резервният план? Ще бягаме ли?

— Общо взето, да.

Карим отново почувства безпокойство.

— След всичко, което сме преживели... след толкова подготовка... до това ли ще стигнем?

— Не, приятелю, ще стигнем до нещо повече, но не можеш да предвидиш всичко. Идва момент, когато трябва да се доверим на вярата си.

Хаким видя вълнението на приятеля си. Очите му се стрелкаха наляво-надясно, не можеше да фокусира погледа си върху нищо. Дишаше на пресекулки.

— Нали не предпочиташ да влезеш със самолет в страната с толкова много оръжие?

Карим не отговори.

— Искаше да намеря начин да проникнеш в Америка с оръжието и взривовете. Няма лесен начин, приятелю, и ти знаеше какво те чака. Идва момент, когато трябва да се осланяме на Аллах и да продължим напред. — Хаким хвана приятеля си за раменете. — Погледни ме в очите. Поеми си дълбоко дъх. Повярвай ми, че ще ти помогна през тази част на пътуването. Съвсем близо сме. Америка е точно зад хоризонта. Когато слънцето изгрее, ще сте там.

— Ами ако...

Хаким го прекъсна:

— Няма време за колебание... за въпроси. Време е за действие. Спомни си, че винаги си ми казвал, че победата обича смелите. Сега е нашият момент да бъдем смели. Довери ми се. Качи се в твоята лодка и плавай след мен. Аз ще те превода към този етап от мисията ти, няма да те разочаровам.

## 35.

АРЛИНГТЪН, ВИРДЖИНИЯ

Неш спря минивана си до очукан форд таурус и влезе в „Сейфудей Фууд анд Дръг“. Взе количка и тръгна между щандовете с продукти. Единственото, което му трябваше, беше мляко за Чарли, но имаше и друга причина да е в магазина. Той взе шест банана, два големи грейпфрута и един пъпеш. От друг щанд взе фъстъчено масло, защото от опит знаеше, че то никога не стига. На следващия ред видя човека, когото търсеше. Той чакаше пред арабските питки. Русата му коса стърчеше изпод бейзболна шапка с щампа на „Вашингтон Нешъналс“.

Неш спря количката до него и огледа пространството между щандовете, за да се увери, че не могат да ги подслушат. Като се преструваше, че гледа плоските питки, каза:

— Как си, приятел?

— По-добре от теб — отвърна другият.

На ръст беше почти колкото Неш, може би малко по-слаб и с десетина години по-стар.

— Без съмнение — съгласи се Майк.

Спомни си, че в понеделник вечер ядат най-често дюнер, и взе една кутия арабски хляб за всеки случай.

— Как са децата?

— Добре.

— Чарли? — попита другият, като се преструваше, че чете етикета на една кутия.

— Тази сутрин каза любимата дума на кръстника си.

Другият мъж се обърна и го погледна.

— Будалкаш ли ме?

— Де да беше така.

— Страхотно!

— Не, не е — раздразнено измърмори Неш. — Едва на една годинка е.

Скот Коулман се засмя беззвучно. С Неш се познаваха от малко повече от седем години и много се бяха сблизжили. Всъщност Коулман привлече вниманието на Рап върху него. Това беше по времето, когато тичаха из планините на Афганистан и се забавляваха с преследване на талибани и бойци на „Ал Кайда“. Сега страхливците се криеха от другата страна на границата и пакистанците не ги пускаха да довършат работата.

Усмихнат, Коулман промърмори:

— Трябва да се поразвеселиш, приятел. Казвал съм ти и преди, решението е да не приемаш тези гадости твърде насериозно. Направиш ли го, губиш проницателността си, губиш самообладанието си и тогава се прецакваш.

Неш беше слушал тази лекция много пъти. Близо десет години по-стар от него, Коулман беше служил като „тюлен“, а от малко преди атаките на единайсети септември имаше собствена охранителна фирма във Вашингтон. Реката от пари, която се беше изляла във фирми като неговата, го бе направила богат човек, но не толкова, колкото можеше да бъде. Коулман съзнателно беше взел решение да не разширява бизнеса си. Не искаше да управлява голяма компания и да командва стотици хора.

— Чете ли тазсутрешния вестник? — попита Неш.

— Да. — Коулман взе кутия питки, сложи ги в количката си и тръгна. — Моли се ония негодници от Капитолия да не се разровят твърде дълбоко, че тогава ще загазиш.

— Тъкмо идвам от среща с Комисията по разузнаването. Беше голямо забавление.

— Имаш ли представа как тоя репортер се е добрал до информацията?

Неш зави зад щанда и взе пакет бисквити.

— Списъкът със заподозрените ми е кратък.

— Да го чуем.

— След малко. Репортерът... Джо Барейро... има ли проблем да го поставиш на пасивно наблюдение.

Коулман се огледа, преди да отговори:

— Никакъв.

— Добре. Първо провери близките телефонни автомати, после електронната поща. Имаш ли още достъп до сървъра на „Поуст“?



Коулман се изсмя.

— Какво толкова казах? — недоумяващо попита Майк.

— Виж се само. Голям мъж стана, а пак ме учиш как да си върша работата.

Неш го погледна смутено. Дори леко засрамено.

— Извинявай. Знам, че си разбираш от работата. Казвам го повече заради себе си, да отмятам задачите.

— Добре. Не искам да ти прегреят реотаните.

— Проверяваш твърдия му диск, а също на редактора му, проверяваш за всеки случай колегите, които седят около него. И момчетата му... не забравяй да провериш телефоните им.

— Ако ми дадеш списъка със заподозрените, ще стане по-бързо.

— Чакай да помисля... — Присви очи.

— Ако са се срещнали лично, мога да проверя книгата за посетители на редакцията от последния месец.

Неш се замисли за момент, претегли плюсовете и минусите и реши, че му е все едно. Трябваше да се добере до тази информация, а кой беше по-подходящ от Коулман да свърши работата. Съвсем тихо прошепна:

— Глен Адамс.

Скот закима, първо бавно, после — по-ентусиазирано:

— Връзва се. Шибан нарцисист. Сигурно мрази всеки, който си върши добре работата. А като оперативен работник беше пълен некадърник.

Неш също беше на това мнение.

— Трябва да действаме бързо — каза. — Трябва да знам колко информация имат и откъде я имат.

— Ще се заема още тази вечер. Ще ходиш ли на мача на Рори в събота?

Той имаше предвид четиринайсетгодишния син на Неш.

— Ако не съм в затвора.

— Хайде... без мрачни мисли. Едногодишният ти син е на път да овладее най-важната дума в английския език.

Неш се усмихна. Спомни си как Чарли пусна като бомба първата си ругатня на закуска. Спомни си ужасеното изражение на съпругата си.

— Ще ти разкажа какво стана някой път, като седнем на бира. Голям майтап. Ако си в квартала тази седмица, отбий се да прием по нещо.

— Не знам, доста съм натоварен, а сега искаш да поема и това...

— Маги и децата много ще ти се зарадват.

— Маги със сигурност — не пропусна да отбележи Коулман.

— Защо всички „тюлени“ сте такива свине?

— О, пък вие в морската пехота сте каймакът на обществото.

Неш се ухили:

— Големи чаровници сме, а?

— Добре изглеждате с парадните тъмносини униформи, но това е всичко. — Приятелят му свърна между следващите два щанда и без да се обърне, добави: — Поддържай малкия палавник във форма.

„Е, това е върхът! — помисли си Неш, като гледаше как Коулман се отдалечава с количката. — Като че ли всички знаят, че тази нощ не съм го вдигнал.“

## 36.

### МЕЖДУНАРОДНО ЛЕТИЩЕ „ДЪЛЕС“

Самолетът „Гълфстрийм G-500“ се спусна през облаците на две хиляди метра; хидравличният механизъм за приземяване се завъртя в долна позиция и се заключи с леко изщракване, което събуди Рап от необичайно дълбок сън. Той завъртя главата си надясно и вдигна щората на илюминатора. Хиляди светлини го приветстваха. От всички летища на света това вероятно му беше най-добре познато. Бе строено преди раждането му. Бяха го наместили тук, на границата между окръзите Феърфакс и Лаудън. По онова време наоколо нямало нищо друго освен ниви и конеферми. Сега имаше шосета, паркинги, търговски комплекси, магазини, хотели, жилищни кварталчета. Типичен градски пейзаж.

Рап погледна колите, преминаващи по Съли Роуд покрай старата плантация, и както много пъти досега, изпита лека завист. Запита се какво би било, ако можеше да се смени с тези хора. Да живее, без да подозира за нещата, които сега знаеше. Какво би било да се събудиш, да целунеш съпругата си и децата си и просто да отидеш на работа в някой офис, както правеха толкова много от приятелите му, с които бяха израснали заедно? Никога не размишляваше над този въпрос повече от няколко секунди и никога не се самосъжаляваше. Истината бе, че обичаше работата си. Много години му бяха нужни, за да достигне до това прозрение, и много трудности бе преживял, но в крайна сметка го осъзна.

Странно, но убийството на съпругата му и още нероденото му дете бе това, което го накара да го признае. Не веднага, разбира се. Бяха заложили бомба в къщата му в Чесапийк Бей. Рап за пореден път излъга смъртта, но цената беше животът на жената, която обичаше, и детето, което така копнееше да прегърне и да отгледа. Той се замисли за онзи блажен кратък период, който бяха изживели заедно, след като

тя му съобщи, че е бременна. Беше само седмица, но той още чувстваше емоциите, сякаш се случваше сега.

Прекрасната Ана със smaragdovozelени очи излъчваше сияние, което я правеше да изглежда като излязла от приказка. Рап не си беше представял, че може да бъде по-красива, но бременността някак я бе разхубавила. Безупречната ѝ кожа блестеше, а очите ѝ искряха по-жизнерадостно от обикновено. Вълнуваше се от мисълта, че ще даде на съпруга си нещо, което той толкова много желае. Този безценен подарък, детето, щеше да е решаващият аргумент, който да го накара да се откаже от опасната си професия. Веднъж, докато се любеха, му беше казала, че вече е сторил достатъчно за страната си. Имаше белези от ножове, куршуми, изтезания, време беше да се оттегли. Да отстъпи мястото си на друг.

Въпреки либералните ѝ възгледи Ана не беше като кон с капаци. Много добре знаеше какво представляват онези фанатици и нито за миг не си правеше илюзията, че в същността си работата на съпруга ѝ е нещо друго освен безмилостно преследване и убиване на такива негодници, преди да са успели да събудят още по-голяма омраза и да избият още невинни хора. Никога не го беше признавала открито, но тя се гордееше с него. Брат ѝ му беше доверил след смъртта ѝ, че Ана смятала съпруга си за най-благородния човек, когото е познавала.

След като неочаквано му я отнеха, първата му реакция беше предвидима. Той взе скръбта, гнева и отчаянието, запрати ги на дъното на душата си и използва енергията им, за да събере сили да осъществи отмъщението си. Двама от виновниците остави живи. Причините бяха сложни, но Рап беше сигурен, че Ана би пожелала така. След като получи възмездие и се изправи очи в очи с действителността, целият му свят сякаш се срива. Моралният му компас, чувството му за добро и зло се дестабилизираха и той се озова без ориентир наред морето от чувство за вина и самообвинения.

След като цял живот бе толкова сигурен в себе си и действията си, логичният изход беше само един. Той просто изчезна. Шест месеца никой не знаеше къде е. Нито брат му, нито дори началниците му в Ленгли. Върна се друг човек. Наранен, но не сломен, той бе осъзнал грешките си. Беше разбрал слабостите си и как се отразяват на работата му. Знаеше, че до края на дните си ще се обвинява, че се е самозалъгвал, че може да води нормален живот, и ще носи вината за

смъртта на жена си. Всяка сутрин я молеше да му прости, всяка вечер ѝ се извиняваше, че я е въвлякъл в своя отворотен свят. Понякога се замисляше, че тя доброволно прие съдбата си. Надарена с невероятно силна воля, никой не можеше да я убеди да направи нещо, което тя не иска. Беше останала с него, защото го обичаше, и в крайна сметка това бе единственото, което му даваше утеха, правеше го щастлив и дори понякога извикваше усмивка на лицето му. Тя вярваше в него и го обичаше.

Близко две години му бяха нужни да достигне до това състояние и тогава като с магия раната започна да заздравява. Не съвсем, разбира се. Все още имаше белег, прорязващ дълбоко душата му, но сега поне не се даваше в морето от вина, гняв и самосъжаление. Никога нямаше да оздравее напълно, но поне си беше възвърнал самоувереността. Чувството му за цел се бе възстановило и той се чувстваше много по-мъдър, отколкото преди нещастията.

Имаше и още нещо. Животът на човек, който вече второ десетилетие работи тайно, действа сам, месеци наред пребивава в чужди страни, бе тежък. Живот на човек, който се налага да заблуждава всички около себе си, дори най-близките си. Рап носеше огромно чувство за отговорност. За първото беше споделил само пред Кенеди. Заради работата и необходимостта да действа сам Рап бе обучен да спасява само себе си. Сега обаче виждаше хора като Майк Неш и семейството му и разбираше колко много са застрашени. Изведнъж изпита нуждата да закриля тези хора.

В избледняващата светлина от атаките, които за кратко бяха събудили Америка за опасността от ислямския фундаментализъм, политиците се бяха върнали към старите си навици. Бяха се обърнали срещу хората, които сами бяха извикали да спасяват страната. Рап не спираше да се изненадва, че това бяха същите политици, които веднага след единайсети септември многократно бяха питали ЦРУ дали използва достатъчно ефикасни методи за разпит. Сега отричаха да са говорили такива неща. Бяха преминали в нападение. Бяха надушили възможността и рано или късно щяха да започнат да съсипват живота на хората, за които Рап се чувстваше отговорен. Всеотдайни мъже и жени, които се бяха жертвали за страната си, когато тя имаше най-голяма нужда от тях. Сега неблагоприятни сенатори и конгресмени

обикаляха като акули, търсейки възможност да тласнат политическата си кариера към още по-големи висоти.

Самолетът се спусна и гладко кацна на пистата. Ридли се събуди и след като се протегна, извади телефона си и започна да проверява текстовите съобщения. Рап продължи да гледа през илюминатора, докато минаваха покрай големия терминал към района за частни самолети, където ЦРУ имаше собствен хангар. Когато спряха успоредно на сградата, той забеляза две полицейски патрулки и още шест държавни коли. Началството в Ленгли не обичаше голямата показност и това не беше нормално посрещане на двама шпиони, завръщащи се от Афганистан. Ридли беше твърде зает със съобщенията и той реши да не го смущава.

Когато самолетът спря окончателно, Рап взе сака си, благодари на екипажа и излезе. Долу имаше девет мъже и една жена. Отдалече си личеше, че са от ФБР. Всичките приличаха на хора, които се приемат твърде насериозно, придават си твърде голяма важност.

Един от агентите се приближи с някакъв лист в ръката и попита:

— Вие ли сте Мич Рап?

Рап се поколеба дали да не реагира по-агресивно, но се отказа.

— Да, аз съм.

— Имам заповед да ви арестувам. Моля, оставете чантата и вдигнете ръцете на тила си.

Мич го изгледа смаяно:

— Слушайте. Защо просто не ми покажете с коя кола искате да ме закарате? Ще дойда с вас... ще хвърля сака в багажника и ще се кача.

Агентът премести дясната си ръка към кобура.

— Няма да повтарям. Оставете чантата...

В този момент Ридли се показа от самолета и изкрещя:

— Какво, по дяволите, става тук?

Агентът го погледна, после — Рап, сетне — пак Ридли.

— Господине, имам заповед да арестувам този човек. Не се намесвайте.

Ридли изтича надолу по стълбите, мина покрай Рап и спря на около метър от агента.

— От ФБР ли сте? — изрева.

Агентът беше с половин глава по-висок от него. Погледна го отвисоко и предупреди:

— Не ме принуждавайте да използвам сила.

— Не ме принуждавай да те изритам от собствеността ми, новобранец. Аз съм заместник-директор на Службата за тайно разузнаване в Ленгли ти се намиращ на моя територия. Затова, преди да арестуващ хората ми, искам обяснение какво, по дяволите, става.

Агентът направи крачка назад и отговори:

— Просто си върша работата. — Посочи Рап: — Имам заповед да арестувам този човек. Не са ми казали защо, просто ми наредиха да го направя.

— Кой от Министерството на правосъдието?

— Уейд Клайн.

— Това сигурно е виц. Дай да видя заповедта. — Ридли протегна ръката си и след като агентът се подвоуми, заплаши: — Или искаш да се обадя на директор Пауъл?

Агентът не хареса накъде отиват нещата и му подаде заповедта.

Ридли я разгъна, прочете я набързо и му я върна.

— Знаеш ли кой е този? — попита и посочи с палец Рап.

Агентът поклати глава.

Ридли се приближи и понижи глас, та само агентът да го чуе:

— Този човек е герой на Америка, а това... — дръпна заповедта от ръцете му и я размаха — ... това е една празна хартийка. Затова слушай, агент — не знам кой си. Не мога да ти попреча да го арестуващ, но ако го накараш да пълзи по асфалта като някой обикновен престъпник, гарантирам ти, че ще съсия кариерата ти. Ще използвам всичките си връзки в Бюрото, за да се уверя, че ще прекараш близките три години в Йемен, претърсвайки корабни контейнери. Как предпочиташ?

Агентът се замисли за момент, после попита:

— От вашите хора ли е?

— Не е от моите хора. Единствените двама души, пред които се отчита, са директорът на ЦРУ и президентът и дори те невинаги имат власт да го контролират.

## 37.

### ФЛОРИДА КИЙС

Слънцето се издигна и огря с ярките си лъчи синята морска шир. Всичките девет мъже бяха излезли на палубата за това ново свидетелство на могъществото на Аллах, даващо начало на още един ден от славното им пътешествие. Бяха прекарали нощта скупчени един до друг в двете лодки, леко поклащани от вълните. Въпреки спокойното време четирима бяха повърнали. Хаким изпитваше извратено удоволствие да гледа как привързаните към твърдата земя борци за свобода толкова лесно се огъват от спокойното движение на океана. Още по-забавно бе да гледа как старият му приятел Карим се ядосва, че не е подготвил хората си за това сравнително кратко изпитание.

След молитвата разпределиха храната и Карим напомни на хората си да пият повече вода, особено онези, които бяха повръщали. Хаким отново провери координатите, после се качи на дългия нос на бързата лодка. Заоглежда с бинокъла едно тъмно петно на хоризонта. Бяха на около шестнайсет морски мили източно от Маратон, Флорида. На север, почти на същото разстояние, беше станцията на бреговата охрана в Исламорада. По на юг и на запад се намираше станцията на Кий Уест. И двете бази бяха достатъчно добре екипирани с летателни апарати и плавателни съдове, за да им създадат сериозни проблеми, но Кий Уест го тревожеше повече. Там беше командният център на новата Гранична хеликоптерна ескадрила. Колкото по на север отиваха, толкова повече частни яхти и рибарски съдове, идващи от Маями, срещаха — излетници, сновящи между Южна Флорида и Бахамските острови. Хаким огледа повърхността, после вдигна бинокъла към небето. Нависоко се виждаха белите дири на няколко самолета, но все още нямаше следи от хеликоптери. От по-ранните си пътувания той знаеше, че са най-активни през нощта и по-късно през деня, когато трафикът се усилваше. Патрулните катери не го тревожеха толкова. В



този район патрулираха малко и не бяха толкова тежко въоръжени. Проблемът щяха да са хеликоптерите. Те бяха по-бързи от моторниците му и нещо по-лошо, можеха да ги следят от разстояние и да повикат помощ. Ако не внимаваха, на брега можеше да ги посрещне цял отряд полицаи.

Това беше най-трудната част на плана, но Хаким мислеше, че е намерил решението. Карим дойде при него на носа и той попита:

— Страх ли те е?

Вече знаеше, как ще отговори приятелят му:

— Само глупаците и лъжците казват, че не ги е страх.

— Е, приятелю, аз от кои съм тогава?

Хаким продължи да оглежда небето. Отиваха към Кий Уест.

— Не те ли е страх? — загрижено попита Карим.

— Не. Ни най-малко.

— Защо предизвикваш съдбата? Знаеш, че не трябва да говориш такива неща.

Хаким се засмя:

— Вълнувам се. Ти защо не се вълнуваш? Нали това е, за което толкова се труди? Днес е велик ден. — Посочи ивицата земя на хоризонта. — Там, приятелю мой, е големият Сатана. След няколко минути ще пришпорим двигателите и ще проникнем през защитата му. Защита, която струва милиарди, но пак не може да ни спре.

Карим се намръщи:

— Убеден ли си, че не могат да ни спрат?

— Да, убеден съм. — Той свали бинокъла. — Кога ще започнеш да вярваш в съдбата си? От години те убеждавам, че това е твоето призвание. — Хаким отново посочи брега на Америка.

— Аллах предпочита да сме смирени.

— Бъди смирен тогава, но това не ми пречи да се вълнувам. Някой трябва да напише книга за днешния ден. След броени дни целият арабски свят ще говори за новите лъвове от „Ал Кайда“ и техния водач, великият Карим Нур-ад-Дин, който заби нож в сърцето на Америка.

— Още не сме направили нищо.

— Грешно ли е да се надяваш?

Карим се замисли за момент, сетне се съгласи:

— Предполагам, че не.

— Представям си физиономиите на ония страхливи бабички, когато новината стигне до бърлогите им в планината. Зауахири ще побеснее, че с любовника си милионер няма пак да оберат славата.

— Не говори така за него — гневно предупреди приятелят му.

— Съжалявам, но знаеш какво мисля. Зауахири го е покварил.

— Въпреки това заслужава уважение. — Карим мразеше водачите на „Ал Кайда“, но сънародникът му от Саудитска Арабия не заслужаваше да го хулят така. — Е, кажи ми сега великия си план. Наистина ли си сигурен, че ще стигнем необезпокоявано брега и ще разтоварим наркотиците?

— Зависи от бреговата охрана.

— Ами ако се появят?

— Ще им избягаме.

— Ами ако изпратят хеликоптер? Както се опасяваше снощи.

— Ти карай напред, пък аз ще му мисля за хеликоптера.

— Това ли е? Това ли е целият план?

Хаким се усмихна чаровно, показвайки ослепителнобелите си зъби.

— Не. Имам няколко скрити коза.

— Ахмед?

— Да, той е един от тях. Всъщност сега е идеалният момент да му покажа какъв подарък съм му донесъл.

Той заобиколи стъклото пред руля и се вмъкна в трюма. След малко се появи с дълга черна правоъгълна кутия. Погледна към другата лодка и извика:

— Ахмед, имам нещо за тебе.

Двайсет и четири годишният мароканец скочи от единия плавателен съд на другия, когато двата се приближиха достатъчно. Хаким постави кутията върху плоската възглавничка и отвори ключалките. Вдигна капака. Вътре имаше голям снайпер.

Ахмед ахна:

— Петдесеткалиброва барета. Най-голямата ми мечта е да стрелям с такова оръжие.

— Ще се справиш ли? — попита Хаким.

— Разбира се. Откъде го имаш?

— От Нашвил, Тенеси.

— Не ги ли правеха там?

— Наблизо.

Ахмед взе оръжието и погледна през оптичния мерник.

— Кога ще мога да стрелям с него?

— Да се надяваме, че няма да е скоро, но ако се наложи, знаеш ли как се борави с това?

— Няма какво толкова да се знае. Това е един от най-добрите снайпери, правени някога. Здрав... точен... много лесен за използване.

— Чудесно. Има три пълни десетпатронни пълнителя.

Хаким посочи кутията.

— Какви патрони?

— Петдесеткалиброви VMG, бронебойни, запалителни.

Мароканецът го погледна удивено:

— Само войските на НАТО имат такива боеприпаси.

— Сега и ти имаш — засмя се Хаким.

— Как, за Бога, си намерил...

— Ще ти разкажа, докато пътуваме за Вашингтон. Ще имаме предостатъчно време. Сега обаче трябва да действаме. — Хаким се обърна към Карим, който стоеше от другата страна на предното стъкло. — Готов ли си, приятелю?

— Да.

— Чудесно. Спомнете си какво тренирахме снощи. Всички да заемат местата си и включваме моторите.

Мъжете побързаха да се разпределят в лодките.

— Не забравяйте. Дръжте оръжията скрити, докато аз или Карим не ви кажем да ги извадите. — Хаким се обърна към Ахмед и прошепна: — Стой близо до мен и бъди готов да използваш новата си играчка.

Включи моторите един по един и изчака приятелят му да направи същото. След минута нареди да увеличат скоростта и скоро се движеха с петнайсет възела. С развята от течението коса, Хаким се обърна към Ахмед:

— Запознат ли си с устройството на хеликоптер „МН-65С Долфин“?

Мароканецът поклати глава.

— Няма проблем. — Хаким отвори малката жабка и извади няколко листа. — Ето схемите. Заградил съм трите места, където е най-уязвим. Ако се натъкнем на такъв, информацията ще ти е полезна.

## 38.

### ВАШИНГТОН

На Рап му идеше да се изсмее на ситуацията. Ето го сега, с оранжев затворнически гащеризон и окован с верига за метална маса в стая, воняща на урина. Бетонните стени на тясното помещение за разпити бяха покрити с петна от телесни течности, за които не му се искаше дори да мисли. Фактът, че Америка се отнасяше към терористите по-добре, отколкото към собствените си граждани, бе поредното доказателство колко безумно е всичко. Намираше се в Централната институция за принудително задържане, или както бе известно повече, вашингтонският затвор. Сградата бе в един от най-мизерните и престъпни квартали на Америка. През всяка от последните трийсет години Южен Вашингтон осигуряваше на столицата едно от първите пет места по убийства в страната, най-често първото. Затворът беше пълен с бандити, наркомани и всякаква паплач, бродеща по далеч небезопасните улици на града.

Политическите сили, които стояха зад ареста му, явно си въобразяваха, че ще успеят някак да го сплашат, като го затворят на това място, и това доказваше, че са или много глупави, или много тесногръди, а вероятно и двете. След като го снимаха и му взеха отпечатъци, го накараха да свали дрехите си, да сложи оранжев затворнически гащеризон и хартиени чехли и го тикнаха в общото помещение. Без адвокат, без право на обаждане, само Ридли се застъпваше за него, сипейки закани като възпитателка от детска градина, опитваща се да обуздае децата. Ридли ги предупреди, че допускат грешка. Повтаряше им да не го слагат в общото помещение, но надзирателите не искаха да чуят — били длъжни да се отнасят еднакво с всички.

Рап остана по-малко от пет минути в голямата обща килия. Почти със самото му влизане един хилав чернокож, надрусан до козирката, се изпречи пред него. Вместо да се опита да го заговори,

Рап го фрасна бързо в слънчевия сплит и го изпрати на пода зинал като риба на сухо. Двама малко по-едри и по-млади негри се засегнаха от това и тръгнаха към него, като крещяха какви неща щели да сторят на новото момче за бой. Рап ги погледна и за пет секунди ги прецени. Оня отляво се приближи с половин крачка по-бързо и замахна с юмрук. Рап отмести главата си само с десетина сантиметра и избегна удара. Леко се завъртя и срита нападателя отстрани на дясното коляно. След неуспешния удар негрът остана за секунда с деветдесет и пет процента от тежестта си пренесена върху предния крак. Ритникът на Рап го накара да приклепне и да заподскача, сякаш ходеше на кокили.

Другият нападна в същия момент и успя да сграбчи Рап за гащеризона за около две секунди, преди агентът от ЦРУ да се освободи с няколко бързи удара в някои от жизненоважните му органи. После хвана негра за китката, изви я на 180 градуса и така изпъна ръката му в лакътя, че я насочи право към тавана. С бърз ритник в корема го изпрати на пода. За момент цялото помещение притихна. Рап огледа затворниците и се опита да прецени настроението им. Всички погледи бяха обърнати към него. Неколцина като че ли се колебаеха дали да не го нападнат. Той реши, че най-добрият начин да спре насилието е, като даде личен пример. Последният му нападател лежеше все още с изпънатата ръка. Рап коленичи, вдигна лявата му ръка над главата и рязко спусна лакътя си. Лакътната става на затворника изпраця като суха клонка.

Когато надзирателите дотичаха, първият нападател тъкмо си поемаше дъх, но другите двама се търкаляха на пода с изкривени под необичаен ъгъл крайници и пищяха от болка. След кратко съвещание пазачите решиха да преместят Рап в една от стаите за разпити. Точно там седеше от около един часа през нощта досега. Китките и глезените му бяха с белезници и оковани с вериги за масата. Бетонните стени бяха голи. След като нямаше какво да гледа и какво да прави, той облегна главата си на масата и се опита да заспи. Бе загубил представа за времето, но имаше чувството, че е стоял около десет часа, което означаваше, че по-вероятно да е около пет. Зачуди се какво е предприела Кенеди. Имаше голяма вероятност да се опитва да го измъкне, но в този град нищо не беше сигурно.

Когато вратата най-после се отвори, видя мъж приблизително на неговата възраст, със син костюм и вратовръзка на яркозелени и сини

райета. Беше красив, но не мъжествен. Изглеждаше твърде съвършен, твърде изтупан. Беше положил прекалено много усилия за външния си вид. Носеше чаша кафе, кифла и кожена папка под мишница. Затвори вратата с ритник и седна срещу Рап.

След като оправи вратовръзката си и отпи глътка кафе, каза:

— Много сте загазили.

Мич го погледна с кафявите си очи, които бяха толкова тъмни, че изглеждаха почти черни, и нищо не каза.

— Да удариш офицер от американската армия е много тежко престъпление. — Непознатият го погледна с най-сериозното си изражение и отвори папката. — Да не споменаваме, че сте се представили за полковник и сте проникнали във военна база, без да сте упълномощен за това. Бих казал, че най-последно късметът ви изневери, господин Рап.

Рап мълчеше. Гледаше другия мъж и се питаше дали наистина си въобразява, че ще успее да го сплаши.

— Очакват ви десет години... може би повече.

Мич се изкиска.

— Смешно ли ви се вижда?

— Да, престорената ви самоувереност е забавна.

Оня отпи глътка кафе и мрачно заяви:

— Съмнявам се, че ще ви е смешно, когато ви тикнат във федерален затвор за любовница на обикновените престъпници.

Рап присви очи, челото му се набърчи. Усети нещо в човека срещу себе си. Нещо, от което трябваше да се пази.

— Кой сте вие.

Другият мъж поглади вратовръзката си и отговори:

— Аз съм Уейд Клайн... Главен отговорник по личната тайна и гражданските свободи в Министерството на правосъдието. Освен това съм най-страшният ви кошмар, господин Рап.

— Нима?

— Да. Аз съм неподкупен и не харесвам хора, които си мислят, че могат да не спазват правилата.

Мич кимна и погледна камерата в ъгъла:

— Като заговорихме за правила, бихте ли ми обяснили защо още не съм видял адвоката си?

Клайн се усмихна и вдигна вежда.

— Понякога е трудно да намериш адвокат посред нощ. Сигурен съм, че ще дойде за официалното предявяване на обвинения срещу вас.

— Хъм... Много мило от ваша страна да дойдете да ме видите преди адвокатата ми, но мисля, че ще го преживея.

Клайн отчупи парче от кифлата и го лапна.

— Какво ще кажете, ако ви съобщя, че мога да накарам всички обвинения да изчезнат?

— Как?

— Ако помогнете за разследването ми. Ако ми разкажете за шефовете си в Ленгли. Ако разкриете за незаконните шпионски операции в страната. Само така можете да се спасите.

— Това шега ли е?

— Господин Рап, приличам ли ви на шегаджия?

Рап се замисли, че това е добър довод. Този човек явно се вземаше твърде насериозно, за да се шегува.

— Знаете ли какво мисля, Клайн? Мисля, че в момента извън тази стая се вихри истински ураган от лайна. Мисля, че много хора в Пентагона и на Капитолия са побеснели.

— Така ли мислите?

— Да... И мисля, че сте дочули за малкото недоразумение между мен и капитан Лиланд и сте решили да го използвате, без да се допитате до шефовете си. Мисля, че президентът е скастрил главния прокурор, а той на свой ред ви го е начукал на вас и понеже сте отчаян и мразите да губите, сте решили, че единственият начин да спасите задника си е с тази скалъпена сделка... да ми обещаете, че ще бъдете снизходителен към мен, ако свидетелствам за всички гадости, които съм виждал в ЦРУ през последните осемнайсет години.

— Уверявам ви, господин Рап, аз не отправям напразни заплахи. Достатъчно отдавна съм в съдебната система, за да мога да осъществя нещо, което съм казал.

— Помогнете ми тогава да ви вляза в положението, защото нямате нищо срещу мен. Онзи малък спор между мен и капитан Лиланд... има две версии за случилото се и дори да вярвате на всичко, което казва, а това е голяма грешка, най-много да ме обвините в нарушаване на дисциплината. И двамата много добре знаем, че никога няма да видя вътрешността на затвора, камо ли да изпитам сексуалното насилие, с което ме заплашвате. Колкото до представянето

ми за полковник от армията... — Рап сви рамене — ... такава ни е работата в Службата за тайно разузнаване. Затова, ако нямате срещу мен нещо друго, което премълчавате, просто си губите времето.

— Е — отговори Клайн, като се усмихна широко, — има и още нещо.

— Какво?

— Това, че сте били и изтезавали затворник.

Мич се усмихна. Беше очаквал този ход.

— Нямам представа за какво говорите.

— Имате, и още как. Капитан Лиланд и генерал Гарисън вече подадоха официални доклади. — Клайн погледна записките си. — Става дума за затворника Абу Хагани. Имаме снимки на раните и синините по лицето му.

— Няма такава нещо.

— На записите от камерите се вижда всичко. — Клайн го погледна с немигащи очи. — По-добре приемете сделката, която ви предлагам, защото иначе ще попаднете под медиен обстрел, пред който случаят „Абу Гариб“ ще изглежда като детска игра.

Ако не беше говорил с Маркъс Дюмон, който го бе уверил, че всички записи са унищожени, Рап можеше леко да се притесни, но ако ги имаше, Клайн нямаше да ги спомене така. Той погледна записките на юриста.

— Покажете ми го.

— Кое?

— Записа.

— Във ФБР е — спокойно отговори Клайн. — Анализират го за доказателство.

— Как не! — Рап се усмихна и погледна другия мъж, сякаш е разбрал вица. — Няmate нищо, Клайн.

— Имам и вие ще се сгромолясате... и ще повлечете цялото котило плъхове със себе си.

— Много умеете да говорите, Клайн — самоуверено отбеляза Мич. — Виждам съм такива като вас да идват и да си отиват всяка година. Познато ми е това поведение на борец за справедливост. Обещавате, че ще се борите с престъпността и ще защитавате свободата, но и двамата знаем защо го правите.

Клайн го погледна развеселено:



— Нямам търпение да го чуя. Един побойник от ЦРУ да снесе златно яйце от мъдрост.

— Причината е в самолюбието ви. Не в чувството ви за дълг. Искате да се прочуете. Искате да се изкачите по стълбицата на успеха. Може някой ден да се кандидатира за висш държавен пост или да отворите собствена кантора. Вие сте един обикновен страхливец с костюм. Не бихте издържали и един ден там, където работим ние.

— Никога не бих паднал толкова ниско, че да върша онова, което правите вие.

— Имате предвид да убивате терористи и да спасявате хора. Разбира се, че не, защото сте жалък егоист.

— Знаете ли какво мисля — разпалено заговори Клайн. — Мисля, че сте с болен мозък. Мисля, че се възбуждате, когато биете беззащитни хора. — Заобиколи масата и прошепна в ухото му: — Мисля, че получавате оргазъм от това.

Постави ръката си на врата на Рап и започна да стиска.

— Само веднъж ще ви предупредя — с твърд глас изрече Рап. — Махнете си ръцете от мен веднага.

— Какво? — изсмя се Клайн. — Можеш да го правиш на другите, а не търпиш да го правят с теб.

Мич прошепна едва чуто:

— Нямаме представа с кого си имате работа.

— Имам работа с човек, който се възбужда сексуално, когато бие вързани мъже.

Клайн игриво го плесна по тила.

— Само толкова ли ти стиска? — попита Рап, който все по-трудно контролираше гнева си.

Клайн го удари по-силно, после сграбчи кичур от буйната му черна коса и дръпна главата му назад.

— Защо трябва да спазвам правилата, след като ти не ги считаеш? А, господин отворко?

— Защото съм си свалил белезниците, идиот такъв.

Очите на Клайн застинаха за момент, после се преместиха от лицето на Рап към скута му, където видя свободните белезници и веригата.

Преди другият мъж да успее да реагира, Мич го сграбчи за вратовръзката. Извъртя се, изправи се и го изблъска до стената, където

му нанесе бърз ритник с коляно в слабините. Хвана вратовръзката с две ръце и започна да стяга възела.

Когато лицето на Клайн започна да посинява, Рап попита:

— Кой е отворкото сега?

## 39.

### ФЛОРИДА КИЙС

Хаким включи радара, отбеляза местоположението на няколко плавателни съда около самата граница на териториалните води на Съединените щати и отново го изключи. Всичко изглеждаше нормално, поне в сравнение с другите три пробни пътувания, които беше направил с лодката. Преди няколко месеца бе взел решение да проникнат в страната в понеделник. За флоридската брегова охрана уикендите бяха истински ад. Хиляди плавателни съдове излизаха в открито море и макар че повечето съботно-неделни мореплаватели бяха разумни и спазваха реда, имаше и доста, които се напиваха, правеха глупости и създаваха много проблеми. Затова след натоварен уикенд бреговата охрана винаги започваше малко мудно.

Сега идваше онази част, която приятелят му никога нямаше да разбере. Карим беше твърде закостенял. В много отношения точно това качество го правеше такъв способен водач, но липсата на доверие и гъвкавост го затрудняваше в много други отношения. В определен момент се налагаше да разчитат на помощ от Америка. Хаким знаеше, че успехът им би бил невъзможен, ако действат едностранно.

Като се престори, че е изпуснал нещо, той се наведе и извади мобилния телефон от джоба си. Бързо набра номер и вдигна апарата до ухото си. Започна да брой позвъняванията, като всяко от тях го караше да се чувства все по-неспокоен. На шестото от другата страна най-после вдигнаха.

— Ало.

— Майк, Джо се обажда. Как е?

— Добре.

— Още ли закусваш?

— Да. Чакам те.

— Чудесно. Там съм след двайсет минути.

— Ще те чакам.

Хаким пак прибра телефона и се изправи. Погледна Карим и му направи знак, че всичко е наред. Карим, сериозен както винаги, леко кимна. Хаким се подвоуми за момент. Притесняваше се не за себе си, а за приятеля си. При цялата си целеустременост, интелект и талант той беше малко недодялан. Твърде скован, особено за сравнително безгрижна страна като Америка. Той се опасяваше, че ще се набива твърде много на очи. За това също имаше план. Поне докато стигнат до Вашингтон.

Хаким взе големите слушалки от таблото и ги вдигна над главата си. Размаха ги, докато Карим разбра какво трябва да направи, и ги сложи на ушите си. След като форсират двигателите, това щеше да е единственият начин да разговарят. Карим също си сложи слушалки и след кратка проверка на радиостанцията включиха мощните мотори. Машините забръмчаха силно. Ако не броим състезателните двигатели, тези бяха едни от най-бързите. Въпреки това не можеха да избягат от хеликоптер.

Един порив на вятъра набразди повърхността пред носа. Хаким погледна на изток. Морето беше сравнително спокойно, но нямаше да е за дълго. Времето беше едно от нещата, които не можеше да предвиди. Ако се наложеше да плават с пълна мощност в бурно море, това щеше да е сериозен проблем. Карим нямаше достатъчно познания по корабоплаване, за да се справи с големите вълни.

Хаким натисна копчето за предаване на слушалките си и каза:

— Чарли, ще те изпреваря за закуска. — Бяха проиграли плана миналата нощ. Точно както в Афганистан трябваше да внимават, защото американците подслушваха всичко. — Запомни, не се опитвай да ме спреш.

Погледна приятеля си и му даде знак, че всичко е наред.

Хаким усили трите двигателя и очерта курса. Беше тренирал това плаване по абсолютно същия начин предишния път. Насочи лодката направо към Маратон с постоянна скорост от трийсет километра в час. Карим изостана на петдесетина метра отзад. След двайсет минути Хаким включи радара и този път го остави. Малко преди да излязат от международни води, той извика Ахмед. Даде му бинокъла и му нареди да оглежда небето за хеликоптери.

Всички наркотици бяха прехвърлени в лодката на Хаким, а всички бойци освен Ахмед бяха при Карим.

Хаким бе разкрил тази част от плана, докато бяха в открито море, и приятелят му никак не се зарадва. Преди да тръгнат от Куба, не си беше дал сметка, че целият товар и всички хора можеха лесно да се поберат само в едната лодка. От личен опит в Афганистан беше научил, че колкото по-прост е планът, толкова по-голяма е вероятността да успее. Идеята да използват две лодки, при положение че и една би свършила работа, не му хареса. Хаким му обясни съображенията си, но Карим, упорит както винаги, не отстъпваше:

— Защо не прехвърлим всичко в една лодка и не зарежем другата в морето?

На Хаким му идеше да го удуши. Двамата се уединиха на носа и започнаха да спорят приглушено. Накрая Хаким се наложи, като каза на приятеля си, че се държи като тлъстите водачи на талибаните, които никога не са стъпвали на фронта, но си мислят, че знаят всичко. Карим, който от няколко месеца бе свикнал всички да правят каквото той каже, едва не го изхвърли през борда. Положи голямо усилие да се успокои и в крайна сметка позволи на Хаким да продължи по своя план.

Двете лодки навлязоха в американски води. Като знаеше, че приятелят му ще съсредоточи цялото си внимание върху поддържането на курса, Хаким се съмняваше, че забелязва най-важното, което се случва. Продължиха още две мили към Маратон. Това беше най-опасният момент. Американската брегова охрана беше много добре финансирана и разполагаше с най-добрата екипировка, която можеше да се намери, но все пак имаше ограничени възможности. При толкова хиляди плавателни съдове, идващи и отиващи към Кийс, ресурсите трябваше да се използват разумно. Ако плавателният съд отиваше в някой по-голям крайбрежен град като Маратон, бреговата охрана можеше да го провери на влизане в пристанището или да изпрати катер да го пресрещне. Хеликоптерите бяха скъпи и много по-малко от стотиците патрулни лодки, които се използваха за охрана на бреговата линия.

На петата миля от брега пулсът на Хаким започна да се ускорява. Той погледна радара и огледа хоризонта. Имаше пет-шест други плавателни съда, но никой не изглеждаше достатъчно близо, за да е патрулен катер, изпратен да ги пресрещне. Небето също беше чисто.

Когато наближиха тримилната граница, Хаким почувства възбудата от адреналина. Това харесваше в живота — да изпита истинско вълнение, каращо вените да пулсират. Хаким се изсмя високо срещу шибацияя лицето вятър. Погледна към приятеля си, който, намръщен, се беше свил зад защитното стъкло. Карим никога нямаше да разбере увлечението му по Ърнест Хемингуей, но пък и той мразеше всичко американско. Особено някой толкова типичен американец като Хемингуей. Хаким обаче беше чел всичките му произведения, а също и няколко биографични книги. Бе ходил в къщата му на Кий Уест и в кубинския му дом, но не можеше да се прстраши да посети къщата в Айдахо, където писателят е пръснал главата си с ловна пушка. Не искаше да мисли за този период от живота му. Предпочиташе по-младия Хемингуей, който като че ли всеки месец е търсил нови приключения.

Хаким погледна навигационните прибори. Само след няколко секунди трябваше да завият на север. Не беше сигурен, че през живота му е имало момент, когато да е изпитвал по-силно вълнение. Той натисна копчето за предаване върху слушалките си и започна да брои секундите. На „нула“ започна да завива. Карим остана откъм бакборда и направи завоя според указанията му така, че сега той беше лодката, която беше по-близо до брега.

Хаким потупа Ахмед по рамото и изкрещя:

— Слизай долу и подготви снайпера. — Мароканецът погледна нервно на север, затова по-възрастният арабин добави: — Не се безпокой, засега няма опасност. Просто искам да сме подготвени.

Ахмед се хвана за парапета и слезе по четирите стъпала в трюма. След малко през вратата се показа триъгълното дуло на 50-калибровото оръжие. Ахмед фиксира двуногата и погледна през мерника. След като се увери, че позицията му е удобна за стрелба, подпря приклада на килима и вдигна бинокъла.

Навън Хаким даде знак на Карим да ускори и започна бавно и равномерно да натиска дроселите. Трите извънбордови двигателя зареваха с пълна мощност. Лодките веднага ускориха. След пет секунди вече пореха водата с деветдесет километра в час. След още пет достигнаха сто и двайсет и както се бяха разбрали, Хаким върна малко дроселите, за да се движат равномерно. Лодките се изравниха и той даде на Карим половин дължина преднина.

Хаким постоянно следеше за натрапници. Изчакваше една пълна 180-градусова обиколка на радара, после оглеждаше небето. Хеликоптерите на бреговата охрана развиваха максимум 260 километра в час, но обикновено се движеха с около сто и петдесет. Затова не се безпокоеше, че някой ще ги изненада от базата в Кий Уест. Проблемът беше право напред, в Исламорада, но дори за тамошните патрули времето бързо изтичаше. Навигационните прибори отброяваха минутите до следващата промяна на курса. Бяха само на четири мили от брега и морето все още бе спокойно. Ако се наложеше, лесно можеха да увеличат скоростта.

Хаким беше започнал малко да съжалява, че няма да се сблъскат с бреговата охрана, когато забеляза петно на хоризонта. За малко щеше да го пропусне, но слънцето попадна под подходящ ъгъл върху предното стъкло на хеликоптера. Проблясъкът привлече вниманието му върху черната точка. Бяха толкова близо, но ако направеха следващия завой твърде бързо, екипът на хеликоптера щеше да засече новия им курс, а той не искаше това.

Той взе бързо решение и натисна копчето за предаване:

— Чарли, намали на шейсет километра в час.

Хаким върна назад дроселите и се загледа към приближаващия се хеликоптер. Вече различаваше тумбестия черен нос, предното стъкло и червеното отделение на двигателите. Бе обмислил следващия си ход много внимателно. Беше рисковано, но при това числено превъзходство на бреговата охрана нямаха по-добра тактика.

— Намали на трийсет километра в час — нареди на Карим.

— Нали ми каза да не спирам — изненада се приятелят му.

— Знам, но размислих. — Той го погледна и се усмихна. — Имай ми вяра.

Хеликоптерът бързо се приближаваше. Толкова бързо, че за момент Хаким си помисли, че ще ги подмине, но машината промени курса си и той разбра, че ще заходят, за да ги огледат по-добре.

— Ахмед — извика. — Помни, че може би ще имаш възможност само за един изстрел.

Носът на хеликоптера се вдигна — признак, че намалява скоростта. Започна да заобикаля откъм десния борд. Хаким не си направи труда да включи радиостанцията на общата честота, макар че от хеликоптера със сигурност се опитваха да се свържат с него.

Машината беше на около половин километър откъм десния му борд. Хаким продължи да поддържа курса, чакайки хеликоптерът да извърши маневрата, за която беше слушал. Когато двете лодки се приближиха на неколкостотин метра една от друга, машината започна да кръжи около тях.

„Хубаво — помисли си Хаким. — Точно както ми бяха казали. Приблужи се... приблужи се.“ Започна да маха на хеликоптера, но без да пипа регулаторите на моторите. Във водите около Флорида плаваха всякакви идиоти и бреговата охрана се занимаваше с тях всеки ден. Нямаше да открие огън, освен ако не се опитаха да бягат, а той все още нямаше намерение да го прави. Хеликоптерът се обърна със страната си към тях, летейки успоредно на двете лодки. По високоговорителя изгърмя някакъв глас и макар че го чу много добре, Хаким посочи слушалките си и поклати глава. Всичко щеше да се реши в следващите няколко минути. Хаким енергично направи знак да го заобиколят отзад и да погледнат двигателите му. Ако продължаваха да се движат толкова бавно, можеха да извикат патрулен катер и тогава щеше да стане сериозно.

Хеликоптерът „МН-65 Долфин“ беше кралят на тези места и след като патрульът беше вече тук, нищо не му пречеше да огледа потблизко. Лъскавият черен хеликоптер продължи да обикаля, за да мине зад двете лодки. Хаким продължи да ръкомаха и да се усмихва, като в същото време изкрещя:

— Ахмед, ще се появят откъм десния борд!

Лодката мина пред хеликоптера. Хаким видя, че имат лека картечница. Картечарят носеше летателен костюм и каска и държеше оръжието с две ръце, но не насочено към тях.

— Помни, първо в двигателите! — изкрещя Хаким.

Хеликоптерът се задържа на петнайсетина метра над водата и бавно заобиколи, докато застана точно зад тях. Хаким не смееше да погледне надолу, макар че изкушението беше огромно. Първият изстрел почти го изхвърли зад борда; топъл въздух от барутните газове лъхна краката му. Мобилизирайки цялото си самообладание, той продължи да гледа хеликоптера, за да брой попаденията. Беше сигурен, че първите три куршума са улучили по-близкия двигател, а може би са засегнали и по-далечния. Големите бронебойни муниции развиваха



две-три хиляди градуса и можеха да пробият почти всичко на хеликоптера, включително моторите.

Още един куршум улучи отсека на двигателите, после, докато машината губеше мощност и височина, по опашката ѝ една по една започнаха да се появяват дупки, докато стабилизиращият ротор на края ѝ се пръсна. Сякаш ръката на Аллах запрата хеликоптера във въздуха. Носът му се килна рязко напред, опашката се завъртя и той се стовари в морето, разпадайки се на парченца.

Хаким бе като замаян. Двамата с Карим се спогледаха и се усмихнаха. След миг осъзнаха, че трябва да действат бързо. Хаким натисна дроселите и дръпна напред. Карим последва примера му след секунда и скоро двете лодки пореха водата с близо сто и шейсет километра в час. Хаким погледна радара и с облекчение установи, че най-близкият плавателен съд е на повече от миля на север от тях. С малко късмет щяха да са на сушата, преди бреговата охрана да получи потвърждение, че хеликоптерът ѝ е свален.

## 40.

АРЛИНГТЪН, ВИРДЖИНИЯ

За Неш вторник започна почти както и понеделник. Събуди се с ужасно главоболие, взе Чарли от креватчето и слезе на долния етаж. За щастие тази сутрин в „Поуст“ нямаше статия за противозаконната му дейност, но се оказа, че има друг проблем. Жена му отново бе решила да наложи контрол и беше изключила и двата му мобилни телефона. Нощите му обикновено си приличаха по това, че винаги бяха неспокойни, но веднъж на около три седмици умората надделяваше и той спеше непробудно по девет-десет часа. Тази нощ беше такава.

Беше сложил десетгодишния си син Джак в леглото малко след девет часа и бе заспал при него, докато му четеше приказка. По някое време около полунощ се добра до своето легло и отново заспа, проснат по корем. В седем без нещо се събуди от боксовата тренировка на Чарли и едва след като го сложи на столчето, установи, че телефоните му са изключени, а домашният е поставен на режим да не звъни. Няколко минути по-късно тя влезе грациозно в кухнята и когато Неш поиска обяснение, отговори, че ако е изтощен, нямало да е полезен нито за семейството, нито за страната си.

Неш включи телефоните си и пред очите му числото за броя на получените съобщения стремглаво започна да расте. Имаше шестнайсет гласови и четирийсет и седем текстови и електронни писма. Първите две не бяха нищо съществено, но от третото болката отново започна да цепи главата му. Следващите още повече влошиха нещата. Половината бяха от Ридли, който го молеше за помощ. Неш се почувства като глупак. Докато всичко това е ставало, той беше спал спокойно в леглото.

Втурна се да се подготви за излизане и се поряза, докато се бръснеше, толкова дълбоко, че се наложи да залепи на раничката на адамовата си ябълка парче тоалетна хартия. В осем вече излизаше на задна с минивана. В края на улицата спря, преди да завие надясно, и

изведнъж застина с крак на спирачката. Втренчи се в надписа. На едно дърво с кабарчета бе закачен яркожълт лист с думите „Изгубено куче“, изписани с главни печатни букви. Неш остана няколко секунди неподвижно. Защо тази сутрин? Защо изобщо се случваше? Всичко би трябвало да е потулено.

Той трескаво се замисли за процедурите, които ще започнат. Знаеше, че е спешно, но беше вторник и отначало не си даде сметка как това ще повлияе върху дневния му ред. След малко се сети, „Джава шак“ на „Франклин“. Той изключи мигача и даде газ. За пет минути щеше да стигне. Помисли дали да не се обади на Ридли или О’Браян и да провери какво става с Рап, но реши да не говори с тях, докато не изясни проблема.

Мина веднъж покрай мястото, за да прецени ситуацията, после намери свободно място за паркиране. Слезе от колата и пушна един долар на монети в автомата за таксуване. Намести 45-калибровия глок на десния си хълбок и бързо огледа хората и колите на тротоара срещу магазина за гуми. Небрежно закопча сакото си и тръгна към заведението. Беше облачно и температурата беше около двайсет градуса. Когато стигна кафенето, огледа масите отвън, но не видя когото търсеше.

Влезе и си поръча кафе от бара. Имаше трима други клиенти. Двама със сигурност не бяха неговият човек, затова насочи вниманието си към третия, чието лице оставаше скрито зад притурката с новини от града на „Поуст“. Неш се приближи до масата му и попита:

— Може ли да погледна спортната страница?

Другият смъкна единия ъгъл на вестника, погледна го гневно, но любезно каза:

— Заповядайте.

Неш взе спортната страница и седна с лице към вратата, както седеше и другият клиент. Отпи глътка кафе и вдигна вестника.

Мъжът до него прошепна:

— Кой, по дяволите, ни е издал?

Майк закри лицето си с вестника, като се преструваше, че чете.

— Опитвам се да разбера.

Другият забарабани с дългите си черни пръсти по масата.

— Знаеш ли откога не съм пил бира?

Неш нямаше желание отново да обсъжда темата, но знаеше, че агентът е подложен на силен стрес. Беше се запознал с Крис Джонсън към края на втората си мисия в Ирак, когато служеше в Сто и първа въздушна дивизия. Може би не беше зле да го остави да изпусне напрежението за минута.

— Сто осемдесет и четири шибани дни — отговори си сам негърът.

— Повярвай ми, и моята не е много розова.

— Почти година не съм гледал футболен или бейзболен мач. От седем месеца не съм спал с жена... по дяволите... дори не съм гледал порно.

— Успокой се.

— Искаш да се успокоя? — изсъска чернокожият. — По цял ден кисна в тая шибана смрадлива джамия. При малко късмет могат да те заведат на баня веднъж седмично.

— Никой не твърди, че не си си свършил добре работата.

— Не е това проблемът. Проблемът е, че загубих адски много време. Хвърлих почти цяла година от живота си, която, между другото, никога няма да си върна.

— Знам.

— Ям скапаната им храна, търпя антиеврейските им приказки, фанатизма им, начина, по който се отнасят към жените и дъщерите си... а сега, когато най-сетне спечелих доверието им... ти свиваш знамената.

— Решението не е мое. Спуснаха го отгоре.

— Майната им тогава.

Неш се обърна и го погледна в очите:

— Говори по-тихо. Това е заповед.

Другият мъж се облегна назад и гневно изпуктя. След малко измърмори:

— Ще убия някого.

„Всички се побъркват“ — помисли си Майк.

— Никого няма да убиваш. Ще им обясниш спокойно, че майка ти е болна и трябва да се прибереш в Атланта. После ще се скриеш и ще чакаш, докато дам други нареждания.

— Не мога да повярвам, че това се случва.

— Повярвай. Оттегли се. Веднага.

— Не мога.

Неш погледна настоятелно бившия рейнджър:

— Можеш и ще го направиш.

— Твърде близо съм.

На Неш започна да му кипва. В Службата за тайни разследвания нямаше човек, който да не е склонен поне мъничко към неподчинение, но това беше прекалено.

Той свали вестника и като заряза всички шпионски преструвки, каза на висок глас:

— Това е заповед. Искам да прекратиш всичко. Разбираш ли?

Другият мъж се замисли за момент. Някой влезе в кафенето и той погледна към вратата. Вдигна отново вестника и прошепна:

— Преди няколко дни започна да става нещо.

— Недей.

— Какво да не правя?

— Недей да си измисляш глупости.

— Не си измислям. Получиха се няколко сандъка.

— Чудо голямо — измърмори Неш привидно отегчен. Трябваше да свършва тук и да тръгва към службата. — Центърът получава по три-четири пратки дневно.

— Така е, но тази не дойде в обичайните часове.

— Стига. Търсиш под вола теле.

— Изслушай ме за секунда. Сандъците пристигнаха преди два дни, по време на вечерната молитва. Когато се молят, обикновено не правят нищо друго. Шестима от по-младите фанатици обаче ги нямаше, затова се измъкнах навън да видя какво става.

— И какво?

— Видях да свалят сандъците в подземие.

— Какво има в сандъците?

— Не знам. Прибраха ги в склада и сложиха два нови катинара.

— Това е адски неубедително.

— Дай ми четирийсет и осем часа. Аз ти дадох една година от живота си. Можеш да ми отпуснеш четирийсет и осем часа.

Неш вдигна чашата си, докато обмисляше какво да прави. Истината беше, че само още двама освен него знаеха истинската самоличност на мъжа до него и те никога не биха го издали на ФБР.

Докато той мислеше, чернокожият попита:

— Извадихте ли снимка на оня тип, за когото ти говорих?

— Не. Не можах да изпратя човек достатъчно бързо.

— Е, днес или утре се очаква да пристигне в града.

Неш знаеше, че може да пропилее цялата сутрин в такива спорове, а нямаше време. „Една година от живота ми.“ Думите отекваха в ушите му.

— Никой не знае, че съществувам. Дай ми само два дни и се махам. Ще вляза в първия отворен бар, който видя, и ще си поръчам една голяма шибана бира. Една от ония литровите. Ще се натряскам и ще изчукам някоя мацка.

— Може ли преди това да ми докладваш? — усмихна се Неш.

— Ако носиш бира.

Неш кимна:

— Зарежи стандартните протоколи. Пращай ми съобщения на този номер. — Написа номера в ъгъла на вестника. — В десет и после пак в десет. Разбра ли?

— Да. Два пъти на ден.

— Не пропускай шибаните проверки.

— Слушам — послушно отговори чернокожият, след като получи каквото искаше.

— И имай предвид, че няма да има подкрепления, които да ти спасят кожата. Сам си. Ти дори не съществуваш.

— Не съм стигнал дотук, за да се проваля. Ще разбия тия задници.

— Два дни. Толкова ти давам. После се махаш. — Майк се наведе напред и го погледна в очите. — Ясно ли е?

— Абсолютно.

Неш сгъна страницата със спортните новини и я подаде на Джонсън. Без да каже и дума повече, стана и излезе.

## 41.

### КАПИТОЛИЯ

Широкият коридор пред заседателната зала на Комисията по разузнаването на Сената беше пълен с обслужващ персонал. Някои изглеждаха, че вършат поръчки, но удивително много просто се мотаеха — стояха облежнати на стените и около вратите, събрани на групички с колегите си със сходни политически убеждения. Неш знаеше, че не би трябвало да се изненадва. Това беше развлечение за зле платените партийни членове — мъже и жени, боготворящи или сенатора, за когото работеха, или партията му, а по-вероятно и двете. Дребната сензация от днешния следобед бе причината да работят за такива мизерни заплати. Повечето от тях можеха да излязат на улицата и за няколко часа да си намерят работа, на която ще получават поне двойно на онова, което вземаха тук. Единственото, което ги задържаше, беше близостта до властта. Привличането на влиятелни мъже и жени, които тайно обсъждат въпроси, имащи дългосрочни последствия.

Неш се спря пред вратата и огледа лицата на консервативно облечените служители. Повечето изглеждаха наскоро завършили колеж. Той изпита гняв срещу цялата система. Тези хора изобщо не би трябвало да са тук. Нищо, казано зад вратата на зала СХ 219, не трябваше да стига до ушите им. Бяха твърде млади и твърде мотивирани политически, за да имат достъп до тайни, засягащи националната сигурност. Въпреки това имаха. Изслушването вероятно щеше да продължи до късно вечерта и по-старшите сенаторски помощници щяха да си тръгнат в близките няколко часа, за да предадат нареждания от шефовете си до екипите им, и така бавно, но невъзвратимо щеше да започне изтичане на информация. Отначало щеше да изглежда съвсем невинно.

Щеше да се разчуе кой в какво настроение е бил, кой е бил ядосан и кой се е опитвал да успокои обстановката. После щяха да

изтичат факти. Десетина-двайсет процента от казаното на заседанието. Това можеше да се очаква от персонала. Истинската вреда щяха да нанесат сенаторите — мъже и няколко жени, обиграни в най-гнузната от всички игри — политиката. В областта на обществените отношения те бяха като босове на уличната мафия, готови на всичко, само и само да победят. Шестима щяха да спазват правилата до края, други шестима щяха да се сдържат, докато някой друг издаде информация. Оставаха двама-трима сенатори, в зависимост от проблема, плюс четиримата почетни членове на комисията, които бяха най-големите вредители. Точно с тях искаше да се срещне Рап и никой с изключение на Кенеди не го смяташе за разумен ход. Неш не знаеше какво е намислила, но всичко това го притесняваше. Имаше лошо предчувствие. Нямаше представа какво щеше да се случи, но мисълта караше сърцето му да се свива. Последният път, когато бе почувствал такова нещо, беше точно преди мисията му в Афганистан, където едва не загина.

Той прогони мрачните си мисли и влезе в стаята. Извади двата си мобилни телефона и ги подаде на един служител, който ги сложи в номерирани отделения за съхранение, докато собственикът им си тръгне. Внасянето на електронни устройства в секретната стая без специално разрешение бе строго забранено. Като предпазна мярка, ако някой се опита да изтегли списъка с обажданията му, съобщенията или бележника с адреси, Неш беше извадил СИМ-картите и батериите на апаратите.

Той се качи по ниската рампа и влезе в секретната част на залата. Промъкна се покрай няколко души в тясното вътрешно преддверие, отвори остъклената врата на главното помещение и се чу силен шум. Издигнатата част на залата, предназначена за сенаторите, беше пълна. Шестнайсет от деветнайсетте места бяха заети, а отзад се тълпяха по-нисши служители — обслужващи самата комисия или от екипите на членовете ѝ. Имаше поне по двама души от хората на всеки сенатор, може би и повече. Чудѝ се после защо не могат да пазят тайни!

Пред него имаше два реда столове и дълга маса, където седяха шестима души. Неш познаваше добре четирима, други двама — бегло и се надяваше да не се налага да ги опознава по-добре. Главният юрист на ЦРУ и заместникът му седяха от двете страни на Кенеди по средата на масата. Чарлз О'Браян, директорът на Службата за тайно



разузнаване, също беше там със заместника си Роб Ридли. Рап беше последният, седнал най открая, отляво. Неш взе стола зад приятеля си и стисна рамото му.

Рап се обърна и се усмихна самоуверено. Носеше тъмносин костюм на фини райета, бяла риза и копринена вратовръзка на светлосини капки.

— Радвам се, че дойде.

Неш се наведе и прошепна:

— Сигурен ли си?

— Абсолютно — бодро отвърна Мич.

— Нали знаеш... — Майк посочи с очи мъжете и жените, представляващи една пета от Сената на САЩ — ... това са гадни копелета, Мич. Не играят честно.

Рап се засмя небрежно:

— Имам няколко скрити коза. Само гледай и си дръж устата затворена. Тук си само защото те поискаха да дойдеш.

— Не съм съгласен ти да поемеш цялата вина.

— Няма значение дали си съгласен или не. Тук не командваш ти. Дръж се като дисциплиниран морски пехотинец и слушай.

Шумът стана по-оглушителен и в залата влязоха още двама сенатори. Боб Сафърд, председател на комисията, и Еван Уейли, заместник-председател, се опитваха да стигнат до местата си, но на всяка крачка ги спираше или колега, или някой от служителите. Ридли беше казал на Неш, че между двете партии и различните фракции във всяка от тях вече е имало сериозни спречквания за начина на водене на заседанието и дали изобщо Комисията по разузнаването трябва да получи първата хапка от забранения плод. Комисиите по въоръжените сили и правосъдието се опитваха да грабнат кокала, а трябваше да се съобразяват и с Камарата на представителите. Имаше реална опасност да прекарат цяла година в разпити пред всички тези комисии, а може би и пред специален прокурор или в съдебна зала.

Сафърд призова за тишина и през следващите пет минути бяха отправени предложения и въпроси, нямащи нищо общо с хората, извикани да свидетелстват. Типично за Сената. Когато изясниха всичко, Сафърд погледна записките си и вдигна очилата си на челото, както имаше навик, когато наблизо нямаше камери.

— Директор Кенеди, бих искал да кажа, че съм силно загрижен от обвиненията, повдигнати срещу един от служителите ви.

Хлътнолите очи на Сафърд се спряха върху Рап, който вдигна ръка, в случай че някой не е разбрал, че става дума за него. Неш потрепери. Приятелят му беше в едно от онези свои настроения, когато не се боеше за нищо.

Сафърд се усмихна, но не се обърна директно към Рап. Това щеше да стане по-късно. Отново заговори на Кенеди:

— Днес в Сената имаше много спорове. Няколко председатели на комисии смятат, че подозренията за противозаконно и определено непрофесионално поведение на господин Рап би трябвало да се обсъдят в техните комисии по по-открит начин. Със сенатор Уейли успяхме да ги убедим, че засега проблемът трябва да се разисква в тази комисия.

— Бих искала да кажа за протокола — намеси се сенатор Лонсдейл, — че като председател на Комисията по правосъдието категорично не съм съгласна с вашето решение и смятам още утре да свикам открито заседание за изясняване на този случай.

— Не се съмнявам — отегчено отговори Сафърд.

— А аз искам да се запише в протокола — обади се сенатор Ръсел Шелдън, — че като бивш офицер във военновъздушните сили, бивш прокурор и настоящ член на Комисията по въоръжените сили съм силно разтревожен от, както изглежда, опита за прикриване на случая от ЦРУ и някои хора в Пентагона. Потресен съм от липсата на професионализъм, демонстрирана от господин Рап, и ще настоявам да му бъде потърсена отговорност с цялата сила на закона.

Унило отпуснал рамене, Сафърд огледа колегите си около масата и попита:

— Свършихме ли, или днес сме в рубриката „Микрофонът е ваш“?

Неколцина от по-старите сенатори се подсмихнаха, доволни, че един от опитните им събратя е поставил младоците на място.

— Защото — продължи Сафърд — няма да допусна такова нещо. Всички знаете правилника. Всеки член на комисията получава петнайсет минути за въпроси. Дали ще изразявате жалбите си устно... дали ще ги подавате писмено... не ме интересува. Само си изчаквайте реда. Ясно ли е.

Няколко сенатори кимнаха, но повечето просто не му обърнаха внимание.

— Така, директор Кенеди. Имате ли да кажете нещо, преди да започнем?

Кенеди се наведе напред и любезно отговори:

— Не, господин председателю.

Сафърд погледна колегите си и даде начало на въпросите.

## 42.

БРЪНСУИК, ДЖОРДЖИЯ

Хаким стисна зъби и със стаен гняв погледна трупа. Дупката от куршума се виждаше ясно на тила. Равна малка точка, не по-голяма от десетцентова монета. Слава на Аллах, че лежеше по очи, защото той не искаше да вижда какво е направил едрокалибровият куршум с лицето. Толкова много от плътта бе разкъсана от другата страна на главата, че той си представяше огромна дупка, зейнала на мястото на устата и носа.

— Каква загуба — измърмори.

Бяха пропътували близо осемстотин километра за по-малко от осем часа от най-южната точка на Флорида до границата на щата. Такава беше целта на Хаким и той я бе постигнал. Отново погледна трупа и не знаеше дали да плаче, или да се смее. Да плаче за момчето, чието единствено престъпление бе, че им е помогнало; или да се смее, защото не искаше да плаче. За първи път започна да се съмнява в чувствата на приятеля си. Нещо в този човек се беше променило.

Спомни си събитията от деня. Как бе започнал със славното унищожаване на хеликоптера на бреговата охрана и лудото плаване към брега. Въодушевлението да се носиш с бясна скорост през морето със сто и шейсет километра в час, да те брули вятърът и да знаеш, че всяка секунда може да е фатална. Тогава Карим изглеждаше щастлив. Хаким го погледна и го видя да се усмихва, както не го беше виждал от години. За съжаление това не продължи дълго. Щом слязоха на брега и нагазиха във високата трева на щатския парк „Лонг Кий“, той се вкисна. Пребледня от гняв, когато видя хората от наркокартела, които ги чакаха с джипове, за да разтоварят кокаина. Беше очаквал, че просто ще зарежат лодките и никой няма да ги види. Започна да мърмори за безопасността на мисията и разни други глупости, които Хаким предположи, че е прочел в някой наръчник на американската армия. Явно не си даваше сметка, че Американските специални части имат

неограничени възможности за транспорт от едно до друго място. Самолетоносачи за милиарди долари, подводници, свръхзвукови самолети и най-добрите хеликоптери с най-опитните пилоти на света. Този малък отряд на „Ал Кайда“ обаче разчиташе само на себе си и Карим жестоко се заблуждаваше, ако си мислеше, че може да подражава на американците — сам с девет бойци.

Почти стигнаха до бой в този спор и Хаким не се съмняваше, че ако пуерториканците не бяха толкова добре въоръжени, приятелят му щеше да ги екзекутира на място. Хаким пое командването в свои ръце и нареди на момчетата да помогнат за разтоварването на кокаина. Карим се опита да се противопостави, обаче Хаким му се развика как смята да плати за всичко, което искаха да направят. После с доста потих глас го попита как очаква да се измъкне, след като все хаос в страната.

Карим не беше в свои води и той използва лекото си преимущество, като му каза, че е много скъпо да си осигуриш безопасно излизане от страната. Сякаш по сигнал един от пуерториканците им даде торба с един милион долара и това затвори устата на Карим. Останалите пари, около осем милиона, щяха да бъдат преведени в дубайска банка. Хората от наркокартела си разбираха от работата. Първите осем пакета кокаин бяха натоварени на два мотоциклета, които веднага потеглиха. Така трафикантите щяха да покрият разходите си, ако останалите наркотици бъдат заловени.

Кокаинът бе разтоварен за по-малко от десет минути и тогава дойде следващата изненада за Карим. След стотина метра във високата трева ги чакаше микробус. Хаким го запозна с Мохамад, либийски студент от Университета в Маями, когото бе вербувал преди няколко месеца. Това вбеси Карим. Побесня, че приятелят му е потърсил услугите на непознат човек без неговото одобрение. Ако не бяха чули бръмчене на хеликоптер, можеше да се случи и там, което, разбира се, щеше да е глупаво.

„Чиста загуба — помисли си Хаким, гледайки трупа. — Безсмислена загуба на човешки живот... и за какво?“

Десетте се качиха в петнайсетместния микробус и потеглиха на север по национално шосе №1. Задните стъкла бяха затъмнени, тъй че момчетата можеха да се преоблекат на спокойствие. Хаким и Мохамад бяха осигурили фланелки, чорапи, анцузи и бейзболни шапки. Всичко

освен чорапите беше в синьо, бяло и червено и носеше емблемата на Американския университет във Вашингтон. Бяха купили дрехите по Интернет от магазина на университета. Микробусът беше с регистрация от федералния окръг и имаше табелка, че превозва учащи. Ако ги спреше полицията, щяха да кажат, че се връщат от спортно състезание във Флоридския международен университет.

Минаха през Маями малко преди сутрешния пиков час. Междущатско шосе №95 бе натоварено, но повечето коли излизаха към Палм Бийч и скоро нещата се успокоиха. Държаха радиото включено на една станция, предаваща само новини, и се движеха с пет километра над разрешената скорост. Карим обърна внимание на това, но Хаким изтъкна, че повечето коли карат с десет-петнайсет километра превишение. Иначе Карим беше мълчалив и в микробуса се чувстваше напрежение. Имаха 95-литров резервоар и спряха да заредят веднъж южно от Джаксънвил. Единственият, който слезе от колата, беше Мохамад. Тогава Карим се наведе към Хаким и прошепна предупредително в ухото му.

Когато отново потеглиха, Карим поиска пътна карта и след около час и половина накара Мохамад да отбие на следващия изход. Хората му трябвало да се поразтъпчат. Излязоха от шосе №95 при Хикъри Блъф и влязоха в щатския парк „Блайт Айланд“. С приближаване към водата високите борове отстъпваха място на мангрови дървета, покрити с тропически мъх. Навлизаха все по-навътре и по-навътре и Хаким изпита мрачно предчувствие, но нищо не каза. Стигнаха до черен път, който като че ли просто изчезваше в гъстата гора. Клетият Мохамад го видя и попита дали да тръгне по него. Карим му нареди да го направи.

След неколкостотин метра спряха. Бойците слязоха. Карим им даде няколко кратки указания с жестове и те мълчаливо се разпръснаха. Двама се отдалечиха назад по пътя, за да следят, в случай че някой дойде. Други двама отидоха още по-назад, а останалите трима застанаха около микробуса. Карим отиде при студента и Хаким пред возилото. След няколко секунди посочи над рамото на Мохамад към гората и попита:

— Какво е това?

Хаким видя всичко като на забавен каданс. Карим извади 45-калибровия си глок от кобура. На дулото бе завит дебел

десетсантиметров заглушител. Приблужи оръжието на няколко сантиметра от главата на младежа и дръпна спусъка. Тежкият куршум излетя с изпукване от дулото и след части от секундата от предната част на главата на Мохамад изригна червен гейзер. На Хаким му се стори, сякаш студентът повърна собственото си лице.

Все още с насочен напред пистолет, преди трупът да се просне на земята, Карим каза:

— Какво си мислеше?

Думите му звучаха така, сякаш някой му говореше от другата страна на дебела завеса. Хаким бавно вдигна глава и погледна приятеля си от детинство. За първи път в живота си почувства, че не познава достатъчно човека, когото смяташе за свой брат. Бавно се извърна от сгърченото тяло и попита:

— Какво ти става?

Карим сякаш не чу въпроса му.

— Не трябваше да го вземаш.

— Ама ти не знаеш нищо за него. Дори един въпрос не му зададе.

— Няма значение. Той е външен човек. Не можем да му се доверим.

— Да не мислиш, че работи за ФБР?

— Човек никога не знае. Това е проблемът.

— Проблемът е, че си станал параноик и ожесточен фанатик.

— Не ми говори така.

— Или какво? Ще ме застреляш като него ли? Както застреля Захария.

— Мога да го направя.

Хаким изсумтя презрително:

— Помисли добре! Ти винаги си бил по-добрият ученик. Ако работеше за ФБР, не мислиш ли, че хеликоптерите им вече щяха да са над нас.

— Може да са искали първо да видят къде отиваме.

— Я се погледни... ти дори сам не си вярваш. Мислиш, че ще оставят девет мургави мъже да свалят техен хеликоптер и да тръгнат необезпокоявано към Вашингтон и Ню Йорк?

— Не е в това въпросът.

— В какво е въпросът?

— На никого не можем да имаме доверие. — Карим повиши глас: — Казах ти го още в началото. Можем да вярваме само на хора, които са се сражавали с нас в Афганистан.

— Колко такива хора има според теб в Америка?

— Това е проблемът! — изкрещя приятелят му. — Дадох ти изрични заповеди. Ти си само съветник. Работата ти е да вървиш напред и да ни подготвяш пътя.

— И какво, в името на Аллах, мислиш, че правя?

— Постави под заплаха цялата мисия, като намеси този студент. — Карим погледна с отвращение трупа. — Ако не ми беше приятел, не знам какво щях да направя.

— Ако не ми беше като брат, щях да те размажа от бой — изрева Хаким и стисна юмруци.

— Няма да те предупреждавам повече. Не ми говори с такъв тон. Хаким доближи лицето си на сантиметри от Каримовото и гневно изсъска:

— Мисля, че ти трябва да внимаваш. Твърде много вярваш в призиванието си и си се главозамаял.

Карим блъсна приятеля си.

— Заповядвам ти да се качиш в микробуса... веднага.

Хаким не помръдна.

— Никой не ти е бил по-предан от мен. Никой не е вярвал в теб повече от мен, а гледай как ми се отплащаш — изсъска, като посочи трупа.

— Ти си глупак.

— Внимавай какво говориш, Карим. Аз не съм някой от твоите работи, на които си промивал мозъците шест месеца в джунглата.

— Тези хора са елитни войници.

— Може би, но още нищо не са показали. Стигнали сте дотук благодарение на моите умения и находчивост и помощта на един двайсет и две годишен студент.

— Не ни трябва чужда помощ!

— Ха-ха! — изсмя се Хаким на това безумно твърдение. — Защо тогава ме прати тук?

Карим не отговори.

— Време е да тръгваме.

Погледна хората си и им даде знак с ръце.



Хаким го хвана за яката на анцуга и изкрещя:

— Изпрати ме тук, защото не можеш да го направиш сам, а не искаш да го признаеш, защото си се надул прекалено много. Аз не съм като войниците ти, Карим. Аз съм ти равен.

Карим опря пистолета в корема на приятеля си.

— Ще те убия още сега, ако не ме пуснеш.

Хаким се вгледа в очите му, търсейки знак, че блъфтира, но не видя такъв. Затова го пусна и отстъпи назад.

— Чудесно. Да бъде, както искаш. Но когато стигнем до Вашингтон, аз се махам. След като ти и хората ти сте толкова талантиливи, сигурно няма да имате проблем да завършите мисията си без мен. — Тръгна към вратата на шофьора и добави шепнешком: — Желая ти късмет на връщане в Пакистан.

## 43.

### КАПИТОЛИЯ

Неш седеше мълчаливо и слушаше как един след друг сенаторите засипват началниците му с въпроси. Рап поемаше повечето упреци, а след него — Кенеди, но двамата удържаха фронта срещу интелектуалните атаки. Макар че обикновено пестеше комплиментите за тази банда надути пуяци, Неш трябваше да признае, че сенаторите не са никак глупави. Имаха недостатъци, разбира се, но не и когато се стигнеше до словесни битки.

Вече близо два часа наблюдаваше как се опитват да намерят пропуски в обясненията на Рап и Кенеди. Защитата на началничката му беше доста по-лесна. По отношение на действията на Мич за нея бе достатъчно да отрича, че е знаела за операцията. Би било твърде лесно, ако не беше фактът, че тя отговаряше за всички действия на подчинените си. Тринайсет от деветнайсетте членове на комисията бяха юристи, а двама бяха работили като прокурори. Когато не се налагаше да се показват пред журналистите, те говореха бързо и по същество. На Неш му се стори, че са малко по-предпазливи от обичайното.

Първата група сенатори наблегнаха на факта, че Рап и Кенеди дават показания под клетва, и когато обясненията им бяха записани в протокола, следващите членове на комисията започнаха да търсят несъответствия и да се опитват да ги накарат сами да си противоречат. И в това отношение на Кенеди ѝ беше по-лесно, макар че неколцина сенатори се опитаха да я упрекнат за недисциплинираността на Рап. Обвиняваха я, че ѝ липсват лидерски качества и отчетност. Един дори заяви, че от няколко години я предупреждавал да държи Рап по-изкъсо.

Това беше единственият път, когато директорката на ЦРУ изрази възмущение. С тон, граничещ с неподчинение, възнегодува срещу презрителното отношение на комисията към най-самоотвержения ѝ таен агент.

— Независимо от личните ви чувства — заяви тя — би трябвало да имате някакво уважение към жертвите, които този човек е направил за родината си.

Повечето сенатори приеха думите ѝ сериозно, но имаше и подигравателни усмивки, и шушукане. Заседанието се проточи и приближаваше време за вечеря. Когато близо една трета от членовете на комисията все още не бяха задали въпросите си, председателят предложи петнайсетминутна почивка. Петимата агенти се оттеглиха в една от по-малките стаи за частни разговори, а двамата адвокати на ЦРУ отидоха да поговорят с председателя. Настроението на Кенеди както винаги беше неразгадаемо; О'Браян и Ридли приличаха на изморени стари войници, които знаят, че са по средата на вече загубена битка. От друга страна, Рап беше възбуден, обикаляше из стаята, като потъркваше ръце, сякаш гореше от нетърпение да се върне в залата.

Сигурно забеляза изражението на Майк, защото стисна рамото му и каза:

— Горے главата. Забавлението тепърва започва.

— Не ми изглежда много забавно.

Рап се засмя:

— Не съм се забавлявал толкова, откакто удавих оня нещастник в...

— Мич! — изкрещя Кенеди от другата страна на стаята, уплашена да не издаде повече подробности за едно убийство, за което само двамата знаеха.

— Спокойно, бе. — Рап огледа стаята. — Много сте напрегнати.

Кенеди извади телефона си и се обади в службата. Ридли се приближи до Рап и Неш и измърмори:

— Сериозно, Мич, какво, по дяволите, си мислиш? Тия приятели здравата са ни подхванали.

— Не вас. Мене са подхванали.

— Мислиш ли, че това няма да се отрази на всички останали?

— Не съм казал такова нещо.

— Със сигурност ще ни се отрази. Може дори да ни попречи да си вършим работата.

— Какво имаш предвид под „работа“? Да тичаме тук по пет пъти седмично, да им се подмазваме и да пишем обяснения? Или да разбиваме терористичните групи, преди да ни ударят.

— Знаеш какво имам предвид.

— Понякога не съм сигурен, Роб. — Той махна към Неш и добави: — Вижте се вие двамата. Изглеждате сломени. Изглеждате засрамени.

— Тревожим се — изтъкна Майк.

— За какво? Аз владея положението.

— Определено не изглежда така.

Ридли се обърна и отиде при О'Браян.

Рап погледна Неш:

— Какво му става?

— Мич — отегчено измърмори той, — ти понякога просто не разбираш.

— И ти ли ще ми се отваряш, младши? — леко се засегна Рап.

Неш сведе очи.

— Положението наистина не изглежда добро.

— Всичко върви според очакванията ми.

— Те включват ли отиване в затвора?

— Няма да отида в затвора, гарантирам ти.

— Ами ние?

— Нали не разпитват вас?

— Засега. Това е проблемът при тези неща, Мич. Скандалът винаги се разраства, ти сам го каза. Преди да е приключил случаят, още пет комисии ще разследват какво се е случило.

— Нека.

— Мислиш ли, че това няма да ни се отрази както лично, така и професионално?

— Аз съм този, когото искат да разобличат.

— За това няма съмнение, но това няма да е хирургически въздушен удар. Тези хора никога не пипат деликатно. Ще ни засипят с бомби и мога да ти гарантирам, че няколко от нас ще паднат.

Рап въздъхна:

— Значи затова сте толкова оклюмали.

— Да — отговори Неш. — Имаме семейства, Мич. Маги се бои до смърт, че федералните могат да се появят някой ден и да ме отвеждат с белезници пред децата. Да нахълтат, докато вечеряме. Поне веднъж седмично сънува кошмари. Има страни, в които сега не мога да отида заради проклетите споразумения за екстрадиране. Италия! Бяхме там

на медения си месец, а сега не можем да се върнем. Тази гадост вреди на семействата ни. Погледни Роб. — Той посочи Ридли. — Има три деца, които иска да изпрати в колеж. Какво, по дяволите, мислиш, че може да направи, ако тия задници го уволнят и му вземат пенсията? Как ще наеме адвокати, които да го спасят от затвор?

Рап кимна, сякаш за първи път си даваше сметка за положението. Обърна се към О'Браян и Ридли в другия ъгъл на стаята.

— Момчета, елате насам.

Двамата си размениха още няколко думи и се приближиха.

— Джентълмени, може би не съм бил достатъчно ясен. Чък — обърна се към О'Браян, — ти вероятно повече разбираш какво става, защото Айрини те държи в течение. И така, вие двамата сте достатъчно запознати с положението и достатъчно отдавна играете тази игра, за да можете, ако поискате, да кажете на всеки от тези сенатори да си го начука.

— Така е — потвърди О'Браян, без да се усмихне на шегата.

— Затова обясненията ми са главно за тези двамата, но мисля, че не е зле и ти да ги чуеш. — Погледна Неш и Ридли и продължи: — През последните шест години постоянно отлагаме тази битка. Имам предвид тия гадости долу. — Рап посочи пода. — Тази комисия. Ние сме като настъпваща армия, която отбягва големите градове, защото знаем, че ще стане неприятно, ако се опитаме да прочистим улиците квартал по квартал. Отбягваме проблема твърде дълго и сега трябва спешно да го разрешим. Линиите ни за доставки са прекъснати и увереността ни е сломена. Постоянно се оглеждаме и чакаме кога правителството ще ни удари в гръб.

Неш и Ридли се спогледаха мрачно и кимнаха с разбиране. Мич се приведе напред и продължи:

— Е, аз направих някои издънки и като бивши морски пехотинци трябва да разбирате какво става всъщност. Този сблъсък с Капитолия щеше да се получи, независимо дали сме го искали или не. Знаете най-добрата тактика... ако една битка е неизбежна, най-добре е ти да избереш времето и мястото. Предвиди ходовете на врага и го изненадай. Ето защо реших да ускоря нещата... и двамата знаете какъв е отговорът. Тази трета терористична група, която ни тревожи... с нея ударихме на камък. Дори не знаем откъде да започнем с търсенето на тези хора.

— Добре, но какво се надяваш да постигнеш? — попита Неш. — Сам искаш да се качиш на кръста. Не разбирам.

— Нямам намерение да ставам мъченик — усмихна се Рап. — Много добре ме познаваш. Просто се опитвам да реша проблема веднъж завинаги.

— Защо? — попита Ридли. — Защо сега?

— Защото мисля, че ще ни ударят. Нали ти казах, че предпочитам аз да избирам времето и мястото на битката. Забелязахте ли, че никой сенатор не ме попита защо съм поел такъв голям риск да проведе операцията точно по този начин?

Другите трима мъже се спогледаха.

— Не.

— Така е, защото са прекалено вгълбени в собствения си свят. Ние допуснахме да ни възприемат като банда негодници, които бият затворници, защото получават някакво перверзно, садистично удоволствие от това. Те искат да ни контролират, но ние не можем да ги накараме да отговарят за действията си.

— Как, по дяволите, смяташ да ги накараш да отговарят за действията си? — с пресипнал глас попита О'Браян.

— Като им разкажа за двете терористични групи, които заловихме, и че има трета, все още неоткрита.

— А какво ще правиш, когато поискат подробности за плана ни? Единствената причина, поради която не сме им казали нищо, е, че те винаги искат да знаят подробности. Ще им кажеш ли, че британците са предали затворниците на тайландците, които ги изтезаваха?

— Ще видиш, когато се върнем в залата.

— Какво чакаш? Остана една трета, които не са се изказали.

— Чакам Лонсдейл — усмихна се Рап.

— Защо нея? — попита Неш.

— Защото тя е председател на правосъдната комисия, а нещата отиват натам.

Един от служителите на комисията се показа на вратата и ги подкани да се връщат в залата. Рап каза, че веднага идват, и когато вратата се затвори, погледна колегите си един по един в очите и заяви:

— Всички можете да отричате, затова не гледайте толкова умърлушено. Вие сте воини... гордейте се с това, което правите.

## 44.

Сенатор Лонсдейл крачеше по коридора с максималната скорост, която ѝ позволяваха черните кожени обувки на високи токчета. Хилавият като върлина началник на екипа ѝ подтичваше до нея, макар че дългите му тънки крака му позволяваха да прави два пъти по-дълги крачки от нейните. Минаха от сенатската града „Харт“ в „Дирксън“. На практика изглеждаха като две сгради, но между всеки от етажите им имаше връзка. Лонсдейл и Уосън влязоха през служебния вход за сенатори. Уосън спря да размени няколко думи с двамата други служители, но сенаторката продължи напред.

Влезе в големия си кабинет и затвори вратата. Този силно се различаваше от служебните ѝ помещения на Капитолия. Размерът беше почти същият, но докато другият кабинет бе луксозен, тук обзавеждането беше просто практично. Нямаше мраморни или гипсови орнаменти, само голи стени и килими. Мебелите бяха в същия стил — с прави очертания и леко модернистични.

Лонсдейл изрита обувките си настрана и грабна цигарите и запалката от горното чекмедже. Включи специалната вентилационна уредба, която бе поръчала да инсталират, и запали първата цигара за деня. Ароматният топъл дим изпълни дробовете ѝ и тя започна да се успокоява. Беше се наложило да мобилизира цялото си самообладание, за да седи цели два часа и да мълчи, докато колегите ѝ си чешат езиците. Джо Валдес, когото никога не беше смятала за особено интелигентен, ръсеше глупост след глупост. Виждаше се, че като председател на Комисията по международни отношения и той се опитва да грабне част от славата, но той беше пети в списъка и тя не смяташе да му отстъпи и трошичка.

След още две дръпвания погледна списъка с хората, които са я търсили. Повечето не бяха достатъчно важни, за да им се обади днес, но имаше неколцина, с които трябваше да говори довечера, след като свърши тук. Засега искаше да се подготви психически, преди да разбие това свърталище на лъжци. Почти всичките ѝ колеги бяха надхвърлили

полагащите им се петнайсет минути и Лонсдейл смяташе да направи същото. Тя знаеше, че като председател на Комисията по правосъдието всички ще очакват от нея да притисне негодниците, а четвърт час не беше достатъчен, за да разпита и петимата.

На бюрото ѝ имаше голям хартиен плик. Тя го отвори и прочете предложенията на екипа ѝ за въпроси, основаващи се на вече зададените. Когато приключи с четенето, допуши и изгаси фаса в кристалния пепелник. Замисли се и реши да изпуши още една цигара. Тъкмо я запали, когато Уосън влезе. Както винаги той затвори вратата след себе си.

— Пет минути.

Тя кимна и издиша облак дим над рамото си към вентилационната уредба.

— Втора ли ти е? — попита Уосън, като я погледна любопитно.

— Откога ми броиш цигарите?

— Напоследък си ги увеличила — неодобрително отбеляза той.

Лонсдейл сбърчи изящния си малък нос и за момент изглеждаше, сякаш ще му се изплези. Понякога Уосън я нервираше, може би защото никой друг не я познаваше толкова добре. След смъртта на съпруга ѝ преди тринайсет години той ѝ беше постоянен спътник. Беше ѝ едновременно като баща, съпруг и приятел.

— Чудо голямо — измърмори тя и отново дръпна. — Пак пуша само по един пакет седмично.

Уосън знаеше, че пуши почти два пакета, но сега нямаше време да спорят за това.

— Прегледа ли въпросите?

— Да.

— И какво?

— Добри са.

— Решила ли си с кого ще започнеш?

— С Кенеди. — Тя се обърна и се погледна в голямото огледало на стената. — Ще загрея с нея, после ще разбия Рап, а ако имам време, ще разнищя и Неш.

— Разумна стратегия.

Лонсдейл приглади черното си дизайнерско сако и панталона със същия цвят. Забеляза няколко бръчки на лицето си и се намръщи.

Уосън прочете мислите ѝ и каза:



— Бъди спокойна, няма да има камери.

Беше прав. Тя остави недопушената цигара в пепелника и взе чантичката си с гримове от шкафчето зад бюрото. Извади пудрата.

— Можеш ли да повярваш, че Джо Валдес е сенатор на Съединените американски щати?

— Не се отличава с феноменален интелект.

— Пък и тази кучка Пати Лам. Ще се опита да ми отнеме случая и да го прати в Комисията по вътрешна сигурност.

— Нека само да опита — измърмори Уосън и погледна часовника си. — Никога няма да стане.

Лонсдейл остави пудрата и подръпна яката на бялата си риза. Започна да очертава устните си.

— Накрая само с Тед Дарби ще се доредим.

— Да, така ще стане. И двамата ще получите разглеждане в комисиите си. Няма как да му вземем случая, но и той няма как да ни попречи.

Тя се замисли за председателя на Комисията по въоръжените сили.

— Сигурно си прав.

— Време е да се връщаме. Нали не искаш да започнат без теб и някой друг да ги погне, както ти имаш намерение?

Лонсдейл изгаси цигарата.

— Прав си, Ралфи.

Напарфюмира се набързо, сложи си обувките и двамата излязоха. Личните ѝ асистенти чакаха в малкото фоайе. И двамата ѝ пожелаха късмет и да разбие на пух и прах ония негодници. Лонсдейл ги погледна решително, но добронамерено и размаха юмрук, преди да излезе в коридора. По пътя към заседателната зала на комисията още хора ѝ пожелаха успех. Днес беше голям ден за Капитолия и всички знаеха, че тя ще нанесе съкрушителния удар.

Лонсдейл бе сред последните, които влязоха в залата. Седна на мястото си и погледна служителите на ЦРУ. На лицето ѝ бавно се изписа неодобрение и тя тъжно поклати глава. Сенатор Сафърд призова за тишина и преди да даде думата на Лонсдейл, напомни на свидетелите, че все още са под клетва.

— Сенатор Лонсдейл — завърши той, като вдигна очилата върху лъскавото си чело, — имате думата.

Тя благодари на председателя и погледна бележките си, макар че онова, което щеше да каже, не беше написано. Бавно свали стилните си черни очила и каза:

— Госпожо Кенеди, мисля, че представянето ви като директор на Централното разузнавателно управление е позор за тази страна от самото ви назначаване. Провалите ви следват един след друг и не разбирам защо просто не си подадете оставката.

От другата страна на масата заваляха възражения, дори съпартийците на Лонсдейл клатеха глави. Сафърд заудря с чукчето си, докато настъпи тишина, и предупреди:

— Целта на днешното заседание е да получим информация, а не да отправяме обвинения без доказателства.

Лонсдейл продължи настъплението:

— Дори не говоря за противозаконни действия. До тях ще стигна след малко. Говоря за крещяща некомпетентност. Не за пръв път се занимаваме с господин Рап. Комисията отдавна предупреждава директор Кенеди да упражнява по-строг контрол над този свой служител. Очевидно тя умишлено не се съобразява със съветите ни или е неспособна да се справи с хората си. Каквато и да е истината — добави, като гледаше Кенеди право в очите, — тя трябва да си отиде.

Отново се чува възражения; сенатор Гейл Кендрик се намеси:

— Искам да напомня на нашата колежка от Мисури, че директор Кенеди е посветила близо двайсет и пет години от живота си в служба на тази страна и заслужава малко уважение независимо от нечии политически убеждения.

— Искате да уважавам някого само защото е бил бюрократ в продължение на двайсет и пет години, без да отчитате нарушенията и беззаконията, които е допускал или вършил?

— Ето — заяви Кендрик, като се обърна към председателя и заместника му, — така ще се държи, ако случаят бъде прехвърлен към нейната комисия. Ще превърне изслушването в съдебен процес и ще се живее в ролята на съдия, въпреки че е предубедена.

— Не е вярно — възрази не особено убедително Лонсдейл.

— Познавам ви. Единствената ви цел е да я опозорите пред телевизионните камери.

— Комисията ми ще доведе нещата дотам, накъдето сочат фактите — заяви Лонсдейл, като изгледа хладно другата сенаторка.

— Ще нанесете тежък удар на организация, която прави всичко, за да ни защитава от враговете ни.

— Бих искала да напомня на сенатора от Вирджиния, че ние сме законова държава. Нашата работа е да следим за спазването на законите.

— Бих искала да напомня на сенатора от Мисури, че никъде в конституцията не се казва, че сме длъжни да се откажем от защитата срещу враговете ни.

Членовете на комисията отново се разкрещяха. Сафърд отново заудря с чукчето и след като залата поутихна, Лонсдейл продължи, без да чака покана:

— Мисля, че всички ще се съгласите, че да удариш офицер от ВВС на САЩ е престъпление. Кажете, господин Рап, съгласен ли сте с това?

Той се усмихна леко.

— Смешно ли ви е, господин Рап?

— Не, госпожо. Намирам вашата прямота за доста ободряваща.

— Ще ви бъда благодарна, ако и вие сте толкова прям, когато отговаряте на въпросите ми.

— Ще се постарая, госпожо.

— Говорехме за престъпления — повтори Лонсдейл. — Господин Рап, признавате ли, че сте нарушили няколко закона?

— Тук не сме на едно мнение, госпожо сенатор, но доколкото разбирам, вие смятате, че съм извършил престъпление или дори няколко престъпления.

Тя леко се изненада от привидната му готовност да отговаря на въпросите ѝ.

— Ами да започнем с първото. Да удариш офицер от американската армия... това престъпление ли е?

Рап вече беше отрекъл да е удрял капитан Лиланд, но въпреки това отговори:

— Съгласен съм, че е престъпление, но аз не съм удрял въпросния човек.

— Ако ви призова пред Комисията по правосъдие, ще отговорите ли на същия въпрос, или ще се позовете на Петата поправка?

— Съвсем честно ще ви отговоря на въпроса, госпожо сенатор — без колебание отвърна Мич.

Колегите на Лонсдейл зашушукаха изненадано.

— Значи няма да се позовете на Петата поправка, така ли? — настоя тя.

— Нямам никакво желание да го правя, госпожо.

— Нека да не говорим за желание в този случай. — Лонсдейл бе свикнала да работи с адвокати и остана с чувството, че този начин на изразяване дава вратичка на Рап. — Заявявате ли официално, че ще свидетелствате пред моята комисия и няма да използвате Петата поправка?

— Да, официално го заявявам.

Шокът, предизвикан от откритостта на Рап, бе голям. Всеки сенатор отдели няколко секунди да се спогледа със съседите си и да сподели изненадата си. Но никой не беше по-смаян от Лонсдейл. От известно време живееше с мисълта, че ще се наложи насила да завлече Рап пред комисията си и да го разпъва на кръст, докато той упорито отказва да признае за престъпленията си. Нямахше нищо против това. Агентите от ЦРУ сами издаваха вината си, когато се позоваваха на Петата поправка. Тази неочаквана промяна обаче беше още по-добра.

Лонсдейл погледна Кенеди и презрително я попита:

— Ами вие, директор Кенеди? Ще свидетелствате ли пред комисията, или ще се позовете на Петата поправка?

— Като всеки американски гражданин аз си запазвам правото да използвам Петата поправка.

Лонсдейл поклати глава с огромно разочарование. Отново се обърна към Рап:

— Така, господин Рап. Значи, ако ви попитам за разпита на Абу Хагани — афганистански затворник, намиращ се под охрана на военновъздушните сили — няма да се позовете на правото си да не отговаряте, което ви дава Петата поправка?

— Ще отговоря на всичките ви въпроси, госпожо.

Отговорите му бяха толкова неочаквани, че тя не знаеше какво да прави. Като усети това, началникът на екипа ѝ се наведе напред и докосна рамото ѝ. Лонсдейл се обърна и Уосън прошепна на ухото ѝ:

— Няма смисъл да ги разпитваш тук, където всичко остава засекретено. Запази си патроните за твоята комисия.

„Разумен съвет, както винаги“ — помисли си Лонсдейл. Кимна, погледна Боб Сафърд и каза:

— Нямам повече въпроси, господин председателю.

## 45.

АРЛИНГТЪН, ВИРДЖИНИЯ

Неш улучи топката за тенис, висяща от тавана на гаража, като военен пилот, съсредоточил цялото си внимание върху обливана от проливен дъжд платформа на самолетоносач. Гаражът беше проектиран за две коли, а не за две коли, три велосипеда, две бебешки колички, стара триколка, тротинетки, ролкови кънки, скейтбордове и всякакви стикове, бухалки и топки, познати на човечеството. Топката за тенис отскочи от предното стъкло и Неш превключи скоростния лост на режим „Паркиране“. „Моят гараж е моята крепост — помисли си той. — Може би ще е най-разумно да остана тук цяла нощ.“ Но колкото и да му се искаше да се скрие за няколко дни, той копнееше да види децата си.

Слезе и отиде отзад да вземе покупките от багажника. Спря при задната врата, остави едната торба и провери дръжката. Беше отключено. Кръвта му кипна. Сто пъти беше казвал на семейството си, че вратите трябва постоянно да са заключени. Той отвори и внесе торбите в кухнята, където завари десетгодишния си син седнал само на една педя от телевизора с купичка овесени ядки пред себе си. Неш остави покупките на пода, върна се в килера, заключи вратата към гаража и отвори оръжейния сейф. Свали черния кобур от колана си и го прибра.

Когато се върна в кухнята, четиринайсетгодишната му дъщеря го чакаше с Чарли в ръце. Приличаше на майка си. Имаше нежна като слонова кост кожа и лъскава черна коса.

— Здравсти, татко.

Неш я целуна по бузата и я попита как е минал денят ѝ. Вместо отговор тя протегна ръце и му връчи бебето.

— Мама трябваше да се прибере преди двацет минути. Закъснявам за репетиция.

Без повече обяснения нарами раницата си и излезе отзад.

Неш погледна веселите очи на Чарли и в този момент от другата страна на стаята чу:

— Мисля, че има бомба в гащите.

Неш погледна десетгодишното хлапе, забило поглед в телевизора. Неохотно обърна бебето и подуши дупето му. Намръщи се:

— Леле, смърди!

— Казах ти — измърмори синът му, като лапна още една лъжица овесени ядки.

— Майка ти още ли не те е научила да сменяш памперси?

— Не — поклати глава Джак. — Това е женска работа.

На Неш му стана смешно, но строго изрече:

— Чакай само майка ти да чуе как говориш.

Джак бавно обърна глава към баща си:

— Знаеш ли кой говори така?

— Няма значение. Ти си на десет. Ако кажеш такова нещо пред майка си, ще получиш шамар. А пък аз ще загазя — добави под носа си Неш.

— Чул съм го от тебе, татко.

Неш занесе Чарли в другия край на кухнята, като измърмори, докато минаваше покрай Джак:

— Заобиколен съм от предатели.

Влезе в хола и остави Чарли на пода. Клекна до него и взе няколко мокри кърпички и нов памперс. Чарли вирна крачетата си и започна да издава звуци като бръмчене на мотор. Неш се засмя, разроши рядката му руса косица. След като подготви всичко, той се захвана за работа. Разкопча и смъкна гащеризона на бебето и отлепи мръсния памперс.

Неш извърна главата си настрани и пое въздух.

— Ето това е изтезание. — Погледна Чарли и добави: — С какво те хранят, приятелче? Изглежда ужасно. — Обърна главата си към кухнята и извика: — Джак, ела тук.

След няколко секунди русокосото хлапе се показа на вратата.

— Да, татко?

Неш тъкмо довършваше с бърсането. Събра стария памперс и го залепи като пакет.

— Изхвърли това в кошчето. — Като видя нежеланието на сина си, добави за всеки случай: — Моля те.

Жена му твърдеше, че децата ще помагат с по-голямо желание, ако всички в къщата се държат малко по-учтиво. Неш възразяваше, че със старите му бойни другари са вършили много неприятни неща, без никой да ги моли за нищо. Маги пък изтъкваше, че това не е морската пехота и децата им не са войници.

Неш подаде смачкания памперс с размер на бейзболна топка към сина си.

Хлапето не помръдна.

— Три седмици не си ми давал джобни.

— Така ли? Ти пък от десет години не си ми плащал наем, тъй че ако не искаш да спиш до кофата за памперси, по-добре си размърдай задника.

Момчето закри с фланелката носа си и взе памперса с два пръста, сякаш беше радиоактивен отпадък. Бебето още миришеше, затова Неш реши да го изкъпе. Занесе го в пералното помещение и започна да пълни един леген. Джак се върна от мисията си в гаража.

— Как беше училището днес?

— Нормално... Как е гърбината?

— По-добре, благодаря.

— Ами кратуната? — Джак посочи главата си.

Неш се усмихна. Джак беше семейният комедиант.

— Кратуната е добре. Не е в цветущо здраве, но още я бива. Днес имаше ли контролно?

— Тест.

— Как мина?

— Двайсет пет от дваайсет и пет възможни.

— Браво. — Майк сложи малко сапун във водата. — Написа ли си домашното?

— Кога не съм си написал домашното в момента, в който се прибера от училище? За другия си син трябва да се тревожиш... за троглодита.

Неш погледна строго сина си.

— Много сложна дума за десетгодишно дете. — Постави Чарли в легена. — Знаеш ли поне какво означава?

Джак заподскача като маймуна. Озъби се и изкряска:

— Пещерен човек.



След като изгледа сина си с неодобрение, Неш взе гъбата за къпане. Рори, второто му дете, имаше трудности в училището, но беше отличен спортист. Бе на тринайсет и скоро щеше да започне да се бръсне.

— Джак, нека да те посъветвам нещо. Не наричай брат си така пред него.

— Той постоянно ме нарича женчо.

— Така правят големите братя.

— Аз не се държа така към Чарли.

Неш погледна бебето, което весело пляскаше във водата и дъвчеше насапунената гъба. Пак се обърна към Джак:

— Хайде, наречи го женчо, ако така ще се почувстваш по-добре.

Джак се усмихна и се приближи до легена.

— Женчо. Чарли, ти си дребосък и женчо.

Чарли погледна брат си и изпищя пронизително. Тримата се засмяха. Неш прегърна десетгодишния си син и го целуна по челото.

— Ще говоря с него, Джак, но трябва да разбереш, че в момента Рори преживява труден период в училище. Не се справя толкова добре като тебе.

— Е, какво? Бих предпочел да се справям със спортовете като него.

— Приятел, ти дори не си започнал да влизаш в пубертета.

— Рори беше добър във всичко и преди пубертета.

— Всички имаме някаква дарба, сине. И аз бях добър спортист, но сега бих предпочел да имах твоя мозък вместо тия мускули.

В този момент влезе Маги с вързана на опашка коса. Погледна с любов съпруга си, прегърнал третото им дете, и бебето, едва показващо главица над ръба на легена.

— О... каква трогателна сцена! Татко, малкият му помощник и прекрасното ми бебче!

Чарли ровеше за нещо под водата, но щом чу гласа на майка си, големите му кафяви очи затърсиха най-важния човек на света. Той се усмихна и протегна пръстчета над ръба на легена. Хвана се за края, с усилие се изправи с целите си шейсет и осем сантиметра и изписка думата, която гордо бе произнесъл няколко пъти преди дванайсет часа, докато закусваше.

Маги застина неподвижно. Неш едва сдържа смеха си, а Джак веднага се заоправдава:

— Не съм го научил аз. — Никой от родителите му не каза нищо, затова той побърза да добави: — Сигурно Рори му я е казал.

— Майка ти го научи — заяви Неш не без задоволство.

— Сякаш не ругаеш постоянно, докато си вкъщи! — сопна се Маги.

— Джак, кажи кой ругае повече. Аз или майка ти?

Джак погледна единия, после другия, но прояви достатъчно здрав разум, за да се шмугне покрай баща си и да избяга в кухнята.

— Ааа, не! Няма да ме забъркате в този спор — извика, докато се отдалечаваше.

Маги скръсти сърдито ръце.

— Сигурна съм, че и преди е чувал думата от теб.

Неш кимна, бръкна в сапунената вода и извади гъбата. Започна да търка дупето на Чарли.

— Готов съм да призная всичко, ако така ще се почувстваш по-добре, принцесо.

Чарли погледна майка си. Повтори думата, която толкова я смущаваше, но този път много по-тихо. Неш вече не се сдържа и избухна в смях.

Маги, която също едва се сдържаше, каза:

— Майкъл, не трябва да му обръщаш внимание.

Чарли се усмихна на баща си и повтори думата още два пъти. Неш се разсмя още по-силно. Детето реагира също толкова бурно и започна да повтаря ругатнята все по-енергично. Майк съвсем изгуби самообладание и направо се разтресе от смях.

— Престани! — изкрещя Маги. — Само го насърчаваш!

Той се опита да спре, но така стана още по-лошо. Маги, на която никак не ѝ беше забавно, удари съпруга си по рамото и изкрещя:

— По дяволите, Майкъл, не е смешно!

Чарли изведнъж престана да повтаря думата. Погледна майка си, после — баща си и кафявите му очи сякаш станаха по-големи. Втренчи се в разяреното лице на майка си и долната му устна затрепери. Големите му кафяви очи се напълниха със сълзи. В следващия момент ревна.

— Не, миличко — опита се да го успокои Маги. — Мама и татко се обичат.

— През повечето време — измърмори Неш.

Тя го погледна толкова заплашително, че той инстинктивно закри слабините си със сухата ръка. Чарли плачеше сърцераздирателно. Маги го погали по бузата и занарежда:

— Слушай... мама и татко се обичат. Виж, миличко!

Маги обгърна с ръце врата на съпруга си и доближи лицето му към своето. Неш задържа ръката си пред семейните ценности, в случай че това е хитър трик и тя реши да го изрита между краката. Маги силно и шумно целуна съпруга си. Обърна се към Чарли, който още плачеше, и каза:

— Виждаш ли? Мама и татко се обичат.

Той не млъкна, затова тя отново целуна мъжа си.

Неш се убеди, че жена му няма намерение да го удари, затова се включи със страст. След секунда целувката им вече не беше само за пред детето. Неш я притисна по-силно към себе си. Чарли бавно престана да плаче, но те продължиха да се притискат. Маги бръкна под колана му и стисна леко.

Отмести устните си от неговите и му подаде бузата си.

— Долу май всичко действа както трябва.

Неш закима енергично:

— Да се качим горе.

— Ще трябва да почакаш.

— Желая те — изстена той.

— И аз те обичам.

Чарли се закиска.

— Точно така — каза Маги. — Мама и татко се обичат.

Бебето отново изрече мръсната дума, малко по-тихо и внимателно този път.

Неш го погледна и измърмори:

— Точно така, приятел.

Маги най-сетне не издържа и се разсмя:

— Ужасен си!

— Знам.

— Как мина денят? — загрижено попита тя.

— Беше интересно.

— Но не можеш да ми разкажеш.

— Не.

Тя леко настръхна. Щастливият момент отмина и в малкия им дом отново се завърна стресът от работата.

— Само ми обещавай, че ще ме предупредиш, ако стане. Не искам някоя сутрин да се събудя и да прочета във вестника.

Неш я целуна по челото.

— Обещавам.

## 46.

### КАПИТОЛИЯ

Сенатор Лонсдейл тихо излезе на терасата на кабинета си. Застана неподвижно и се загледа в далечината. Залязващото слънце къпеше колоните на Върховния съд с брилянтно оранжево сияние, но тя не забелязваше тази красота. Стоеше като вцепенена от любов девойка и гледаше втренчено Уейд Клайн, застанал с гръб към нея, опрян с една ръка на парапета, а с другата държеше мобилния си телефон. Никога не го беше виждала без сако и сега плъзна поглед по широките му рамене и стегнатите му задни части. Лонсдейл си пое леко дъх и прехапа долната си устна. Като девойка може би пак бе оглеждала така мъжете, но не си спомняше да е имала такива еротични мисли.

След смъртта на съпруга си бе имала не един любовник, но никога толкова млад. „Това — помисли си — трябва да стане много дискретно.“

Клайн се обърна и се усмихна. Вдигна предупредително пръст.

— Трябва да тръгвам. Сенаторът е там. Ще ти се обадя по-късно. Нещо в тона му загатваше, че „сенаторът“ е жена.

— С кого ще се срещаш? — попита Лонсдейл с възможно най-голямо безразличие.

След кратко колебание Клайн отговори:

— Жена ми. Живее в Ню Йорк.

— О! — изненада се тя, като веднага отбеляза факта, че преди да затвори, той не беше казал на жена си, че я обича. — Заедно ли живеете?

— И да, и не — малко глуповато отвърна Клайн. — Имам апартамент там, но съм толкова зает, че е късмет, ако успея да се прибера веднъж на две седмици.

— Е — отбеляза тя, като отново огледа тялото му, — очевидно намираш време да ходиш на фитнес.

— Това е единственото, което ми помага да не полудея.

— Не забравяй, че животът е кратък. Научих този урок по трудния начин със съпруга си. Той работеше по седемдесет-осемдесет часа седмично, искаше да изгради семеен бизнес, а умря на четирийсет и пет.

— Много жалко.

— Така е. Е, все пак ми остави красива дъщеря и финансова сигурност.

— Сигурен съм, че е наследила красотата си от теб — усмихна се Клайн.

— Благодаря. — Лонсдейл добре знаеше как да приема комплименти. — Искаш ли да пийнем по нещо или просто да изпушим по една цигара.

— С удоволствие.

— Чудесно. — Тя влезе в стаята. — Аз ще пия водка с лед и лимонов сок. Ти какво искаш?

— Същото, но нека аз да наляя. Само ми кажи къде е алкохолът и ще се погрижа.

Лонсдейл му показва, после взе цигарите си и отново излезе на верандата. Клайн се върна след малко и ѝ подаде питието.

— Ох, имах нужда от нещо такова.

Понечи да отпие, но сенаторката го спря:

— Първо да вдигнем наздравица. — Вдигна чашата. — Да изживеем живота си, без да пропуснем нещо! — Намигна му и отпи.

— Пия за това.

— Е, как мина денят?

— Беше доста скапан — небрежно отговори Клайн. — Всъщност... бих казал, че беше един от най-лошите в живота ми.

Сенаторката остави чашата си на черната масичка до тях.

— Наистина ли?

— И още как.

— Какво стана?

Клайн се замисли за събитията през деня. Съжаляваше, че се е поддал на инстинкта си и е имал глупостта да подцени Рап. В крайна сметка този човек беше професионален убиец. Дори само една трета от слуховете да бяха верни, той бе вършил неописуеми неща. Кой бяха те да си мислят, че ще го изобличат? Пък и едно беше да използваш

правосъдната система, а съвсем друго да навлезеш на негова територия, както глупаво бе направил той. Спомни си случилото се в тясната стая за разпити. Знаеше, че много нощи наред щеше да го сънува в кошмарите си.

Имаше късмет, че оня луд не го уби. След като го души, докато изпадна в безсъзнание, Рап отново си беше сложил белезниците и бе извикал охраната. Клайн се събуди и се озова в неловка ситуация; каза, че не си спомня какво е станало. Беше участвал в две сбивания през живота си. По-скоро спречквания. Първият път бе в колежа, вторият — когато беше на около двайсет и пет. И двата пъти бе защитавал честта на свои гаджета. Беше се отървявал със скъсани дрехи и леки драскотини. Не се беше стигало до удари с юмруци и счупвания. И двата пъти се беше прибрал и приятелките му го бяха възнаграждавали за храбрата постъпка. Сега обаче нямаше да има такава награда, макар че ако поискаше, сигурно можеше да вкара в леглото си жената, която стоеше пред него. Беше красива, елегантна и една от най-влиятелните жени в Америка. Освен това тази разлика във възрастта за първи път в живота му го привличаше. Трябваше обаче да почака. Тази карта беше твърде ценна, за да я проиграе толкова рано.

Върна се в мислите си към момента, когато бе видял белезниците на Рап свободни в скута му. Ужасът, който изпита в този миг, не можеше да се сравнява с никое друго чувство в живота му. Когато си даде сметка, че е съвсем сам в тази тясна стаичка с един от най-опасните убийци, които можеш да срещнеш, Клайн се беше вцепенил от ужас. Ако знаеше, че Рап е без белезници, никога нямаше да му се подиграва. Сам не вярваше на глупостта си да помисли, че може да го дразни безнаказано.

После не разбра точно какво стана, помнеше само неясни движения и болка. Рап се хвърли върху него като някой от онези големи лъвове, които можеш да гледаш по „Нешънъл Джеографик“, и Клайн беше беззащитен в лапите му. Сега, като се замислеше, не можеше да каже дали заради своя вцепеняващ страх, или благодарение на уменията на Рап, но в крайна сметка той се почувства напълно безсилен. Смяташе, че е в по-добра форма от деветдесет и девет процента от хората наоколо, беше тренирал кикбокс и дори бе участвал в мачове, но не можа да използва нищо от наученото точно когато имаше най-голяма нужда от това.

Рап го душеше със собствената му вратовръзка и говореше с дълбокия си, самоуверен и решителен глас, а той какво направи? Подмокри се! Опитваше се да се успокои, че го е направил, след като е припаднал, но знаеше, че е станало, докато е бил в съзнание, защото си спомняше как топлата течност потече по крачола му и той си помисли, че убиецът го е наръгал с нож и това е кръвта му. Спомняше си мокротата, след като се свести. Спомняше си лицето на Рап, което изразяваше крайно презрение. Изражението му казваше: „Не предполагам, че си такъв страхливец.“ Клайн никога не се беше чувствал толкова унижен. Споменът го накара да потрепери.

Това не убягна от погледа на Лонсдейл, която попита:

— Какво има?

Той поклати глава:

— Нищо. Наистина имах много лош ден.

Всъщност може би беше най-лошият ден в живота му, но Клайн не искаше да се показва толкова слаб пред жената, от която в много отношения зависеше бъдещето му.

— Какво се случи?

Клайн премълча за случката от сутринта и заразказва за станалото няколко часа по-късно:

— За начало заместник-главният прокурор ми три сол на главата близо половин час, после помощник-главният прокурор на криминалния отдел ми чете конско, после директорът на ФБР се обади да ми каже да си извадя ръцете от задника и да свърша някаква работа, а няколко минути по-късно се обади самият главен прокурор, за да ми напомни кой всъщност е шефът ми. От кабинета на държавния секретар Уика ми бяха оставили съобщение и накрая се обади министърът на отбраната Ингланд.

Лонсдейл очакваше малко натиск от Министерството на правосъдието, но не и от членовете на кабинета.

— Какво каза Ингланд?

Той я погледна и измърмори:

— Нарече ме твой лакей.

— Мой лакей ли? — леко се стъписа тя.

— Да. Каза, че много добре знае кой стои зад този шум и че няма да се занимава с някакъв пиклив прокурор, който си вре носа в неща, които вече са изяснени.



— Надявам се, си му казал, че изобщо не са изяснени.

Клайн взе цигарите. Запали една и я подаде на Лонсдейл.

— Мисля, че не беше в настроение да слуша мнението ми.

Сенаторката взе цигарата и изпита възбуда при мисълта, че преди малко до нея са се докосвали устните на Клайн.

— Няма от какво да се тревожиш.

— Като гледам накъде вървят нещата, май има доста неща, от които да се тревожа.

Лонсдейл отпи голяма глътка, после го хвана за ръката.

— Имай ми доверие, Уейд. Опитват се да те сплашат, за да се откажеш, като се надяват проблемът сам да изчезне, но това няма да стане. Цялата тази жалка история ще бъде разнищена от комисията ми вдругиден и тогава ти ще си герой.

Клайн замълча за известно време, после се огледа и се разсмя.

— Какво е толкова смешно?

— Не знам. Сетих се за нещо, което баща ми обичаше да казва.

— Какво?

— Той също беше прокурор. Всички известни адвокати в Ню Йорк трепереха от него. „Синко — обичаше да казва, — знаеш ли какво е общото между тях?“ „Умни са“ — отговорях аз. Той се засмиваше и казваше: „Да, така е, но общото между тях е, че всички ги мразят.“

— Старата истина, че не можеш да успееш и хората да не те намразят — съгласи се Лонсдейл.

— Вероятно.

— Не се бой, аз ще удържа на думата си. Криминалният отдел е твой.

— Не и ако Белия дом е против.

— Ако президентът иска някой от съдиите му да одобри решението, той ще го направи, повярвай ми.

Клайн отпи от чашата си и попита:

— Е, какво ще правим сега?

— Какво ще кажеш за вечеря?

— О — възкликна той, опитвайки се да си спечели една секунда повече, за да помисли, — с удоволствие бих дошъл, но имам ангажименти. Вече трябва да тръгвам.

Лонсдейл се вгледа в тези проклети сивкавосини очи и си помисли дали да не го целуне.

— Ама аз едва съм дошла.

— Закъсня с четирийсет и пет минути — напомни ѝ той.

— Аз съм сенаторка — усмихна се тя. — Имам много ангажименти.

Клайн отстъпи крачка назад и се засмя непринудено. Вдигна чашата си и отбеляза:

— Най-хубавата сенаторка на Капитолия.

Лонсдейл се изчерви.

— С такива комплименти можеш да постигнеш всичко.

— Ще го запомня, но ще трябва да отложим вечерята.

Тя се разочарова, но не се издаде.

— Знам. И аз имам още три ангажимента за вечерта, но ми се искаше да прекарам няколко часа в приятна компания.

— Следващия път — каза той малко прибързано. — Обещавам.

— Добре. — За да не чуе и други откази, Лонсдейл му подаде бузата си за целувка и добави: — Тръгвай тогава.

Клайн целуна гладката кожа под дясната ѝ скула и се оттегли. Тя го изпрати с поглед, докато пресичаше кабинета ѝ, и след като той излезе, въздъхна тежко и започна да си вее със свободната ръка.

## 47.

Ралф Уосън влезе в просторния кабинет и погледна подозрително умърлушеното лице на началничката си. Беше се разминал с Уейд Клайн в коридора и правилно се досети, че загрижеността на сенаторката се дължи на красивото момче-чудо от Министерството на правосъдието. Прямо както винаги, той попита:

— Искаш да те чука, а?

— Моля? — погледна го тя потресена.

— Не се прави на възмутена.

— Ох...

— Знаех си.

Тя се усмихна:

— Е, може да ми е минало през ума.

— Ще спечеля цяло състояние.

Шефката му го хвана за ръката.

— За какво говориш?

— Обзаложихме се с колегите — отвърна той с престорена небрежност.

— Идиот!

— Такъв съм си.

Уосън отиде при бара. Докато си приготвяше уиски с лед, попита:

— Е, добре... защо не го направите?

Лонсдейл се разположи върху копринената тапицерия на дивана в стил ампир и събу обувките си.

— Знаеш ли защо?

— Не, не знам.

— Ами, за начало... той е малко млад.

— Това никога не е било пречка за теб.

— Сега е различно.

— В какво отношение? — попита Уосън, като се настани на едно кресло.

— Той дължи работата си на мен.  
— Кого го интересува? Хората го правят постоянно.  
— Женен е.  
— В наши дни това няма никакво значение.  
— Мислех, че се грижиш за добрия ми имидж — отбеляза тя и го погледна любопитно.  
— Така е. Просто в последно време си малко напрегната.  
— Напрегната?  
— Разгонена — поясни Уосън, като отпи глътка уиски.  
— Мислиш, че трябва да се изучавам с някого, за да ми мине?  
— По принцип, да. Никой няма да те обвинява. Поне сред нашите хора. Чакалите ще се опитат да го използват срещу тебе, но в крайна сметка това само ще помогне за имиджа ти. Дватама ще бъдете идеална двойка.  
— Мога да му бъда майка.  
— Теоретично, да. Но ти не изглеждаш с двацет години по-стара.  
— Благодаря — усмихна се тя.  
— Поне докато не се съблечеш — бързо добави Уосън.  
— Ужасен си!  
— Шегувам се. — Той вдигна чашата си. — Знаеш девиза ми... Само веднъж се живее. Затова започни да живееш. Изчукай се с него, освободи напрежението и забрави тези глупости с Рап и Неш.  
Лонсдейл го погледна изненадано:  
— Това откъде го измисли?  
— Всички в екипа говорят за това.  
— За Рап ли?  
— Не, за това, че си незадоволена.  
— Зарежи глупостите за малко. Защо, за бога, мислиш, че трябва да оставя негодниците от ЦРУ да се измъкнат?  
— Не знам — сви рамене Уосън. — Защото може би постъпват правилно.  
Лонсдейл се втренчи в дългогодишния си съветник и дълго време не каза нищо.  
— Не говориш сериозно.  
— Сериозно говоря и не разбирам защо си се захванала с такава злоба с тях. В този град има толкова нередности.

Тя остави чашата. Беше свикнала с шегите му, но това беше друго. Сърдито попита:

— Шегуваш се, нали?

— Не, говоря сериозно.

— Ако е така, мисля, че грешиш.

— Погледнала ли си резултатите от социологическите проучвания по този въпрос?

— Да... над деветдесет процента от гражданите са против изтезанията.

— И над седемдесет процента смятат, че трябва да кастрираме педофилите.

— Процентът не е толкова висок.

— Зависи как ще зададеш въпроса.

— Това може да се каже за всяко социологическо проучване — пренебрежително каза Лонсдейл.

Уосън вдигна пръст:

— Точно така са се получили деветдесетте процента против изтезанията. Въпросът е бил зададен без контекст. Да или не на изтезанията. — Намръщи се. — Тъй де, кой кретен ще се обяви за изтезанията?

— Изненадващо много хора.

— Чела ли си „Време за убиване“ на Гришам?

— Да.

— Спомняш ли си, когато двама селянци изнасилват момиченцето и бащата ги убива? Ще осъдиш ли бащата, или ще го пуснеш? За момент престани да мислиш като политик. Когато четеше книгата, да го осъдят ли искаше, или да го освободят?

— Да го освободят, разбира се. Но това няма нищо общо с...

— Има, и още как! — прекъсна я Уосън.

— Ти пиан ли си?

— Де да бях. — Той отпи голяма глътка. — Задай си един въпрос. Защо Рап с такава готовност се явява пред твоята комисия?

— Защото няма друг избор.

— Глупости. Знаеш, че от месеци те върти на малкия си пръст.

— Защо тогава?

— Защото така е решил. — Уосън се наведе към началничката си, която заклати скептично глава. — Искам да разбереш нещо.

Терористите са като педофилите.

— Моля? Откога си станал фанатик от десницата?

Уосън продължи, сякаш не чу обвинението:

— Ако попиташ сто души дали са за изтезанията, нищожен брой ще кажат „да“. Ако попиташ сто души дали педофилите трябва да се кастрират... същата работа. — Уосън допи уискито си, взе празната чаша на сенаторката и пак отиде при бара. — Ама я им покажи снимка на петгодишната Сузи Джоунс и им кажи, че е била отвлечена посред нощ от леглото, замъкната в някое мазе и изнасилена неколкократно от грозен, космат четирийсет и пет годишен мъж, два пъти осъждан за сексуален тормоз на малолетни. — Той сложи лед в двете чаши. — Кажи им, че държавата е похарчила стотици хиляди долари в опит да поправи тази отрепка. Обясни им, че процентът на превъзпиталите се педофили е под пет, и тогава ги попитай дали искат на това нищожество да му бъдат отрязани топките. — Уосън наля уиски в чашите и се върна при дивана и креслата. Подаде на Лонсдейл едното питие и допълни: — Тогава числата ще се обърнат. Деветдесет процента ще са за кастрирането.

Седна на креслото и вдигна краката си на масичката.

— Аргументите ти са безпочвени. Хората се отвращават да гледат изтезания.

— Бъркаш престъплението с наказанието. Никой от хората, за които току-що споменах, не искат да виждат как педофилът става евнух. Но това не означава, че не са съгласни някой друг да свърши работата вместо тях.

— Ама обвиняемите трябва първо да бъдат осъдени. Голяма грешка е някой да наказва човек, който не се е явил пред съда. Точно това прави страната ни толкова уникална. — Лонсдейл поклати глава. — Не, аргументите ти са безсмислени.

— Ти приемаш, че Рап е искал да накаже онзи човек. — Уосън отпи глътка уиски. — Не мисля, че е било така. Мисля, че се е опитвал да го накара да проговори.

— Това са глупости. Ние сме правова държава.

Уосън вдигна ръце:

— Изчакай да довърша, преди да започнеш една от онези речи в стила на Джеферсън, каквито вие, сенаторите много обичате да произнасяте. Ако попиташ хората дали са за изтезанията, деветдесет

процента ще са против. Попитай ги обаче какво трябва да направи ЦРУ, ако залови висш член на „Ал Кайда“, който е организиран нападения в Афганистан или Ирак и е убил хиляди души. Кажим им, че ЦРУ има проверена информация, че се подготвя нова атака, и този човек може да даде сведения, с чиято помощ тя да бъде предотвратена. Попитай ги дали е допустимо да понабият този тип, или да го накарат да си помисли, че ще се удави, за да издаде тази информация. Тогава изведнъж седемдесет процента ще са за. — Той вдигна пръст. — Слушай нататък. Мога да вдигна този процент до деветдесет, ако дадеш на хората трета възможност за избор.

— Каква?

— Не им казвай какво става. Просто се погрижи за нещата. Народът няма нужда да знае всичко, което прави правителството.

— Значи възможностите са разрешаване на изтезанията, забрана на изтезанията и заравяне на главата в пясъка, така ли?

— Именно.

— Това е смехотворно.

— Това е действителността, Бабс.

Тя енергично поклати глава:

— Това е интелектуален мързел.

— Може би... а може би не е.

— Сериозно ли говориш?

Уосън не отговори веднага. Достатъчно добре познаваше началничката си, за да знае, че е склонна изобщо да не го слуша повече. Затова внимателно подбра думите:

— Ти си умна и красива жена, Барбара. Хората те обичат. Ти си едновременно звезда и политик и винаги се справяш отлично при тези изслушвания. Изглеждаш прекрасно по телевизията, но трябва да те предупредя.

Тя завъртя отегчено очи.

— Добре, да чуем.

— Мич Рап е хубав, суров мъж. От онези мъже, които американците се надяват, че бдят над спокойствието им нощем.

— Той е хулиган.

Уосън енергично поклати глава:

— Може да е много неща, не мога да проникна в душата му, но съм сигурен, че не е обикновен престъпник. Не го подценявай. Не

подценявай Айрини Кенеди и Майк Неш. Те не са глупаци и въпреки личната ти предубеденост имат чар.

— На народа му е писнало от тази война срещу тероризма, Ралф, и когато разоблича тези хора за противозаконните им действия, американците няма да бъдат доволни.

Уосън подържа чашата си с две ръце за известно време. След малко каза:

— Не бъди толкова самоуверена, Барбара.



## 48.

### ВАШИНГТОН

Страх, очакване, скука, безпокойство, възбуда и сега — стаяващ дъха възторг. Микробусът преваля нисък хълм и пред Карим се откри необятно море от светлини, мостове и монументи. Сърцето му затуптя лудо. Отляво видя големия квадратен бял връх на мемориала на Линкълн. Точно напред беше мемориалът на Джеферсън, а паметникът на Вашингтон стърчеше зад него като острие на огромен меч. Малко по-назад, отдясно, се издигаше Капитолия върху ниско възвишение. Самият размер на сградата бе крещящ пример за изобилието на Америка. Изобилие, което бяха придобили с насилие, арогантност и колониално господство.

По време на това пътуване Карим беше изпитал много емоции, най-вече отегчение по време на изолацията в Южна Америка. Това бе пътят към призванието му; саможертвата, която великите хора трябва да направят, за да се калят преди изпитанието, което ще ги направи по-силни или ще ги пречупи. Отегчението беше изчезнало. Сега, като гледаше светлините на вражеската столица, това изпитание му се струваше нищожно. Почуди се дали така са се чувствали великите воители на исляма, когато са гледали лагерните огньовете на врага в нощта преди голяма битка. Душата му се изпълни с огромна гордост и радост, че той е избрал да нанесе този смъртоносен удар по волята на Аллах.

Карим въздъхна прочувствено. Защо беше такъв късметлия? Защо Аллах избра именно него за този съдбовен удар? Карим чувстваше призванието си по-силно от всякога. Съвсем скоро щеше да се нареди до най-легендарните пълководци на правата вяра. Това щеше да е само началото, първият от многото градове, в който щеше да всее хаос и страх сред слабите и безбожни американци.

Всичко, през което бе минал досега, щеше да е досадна подготовка за пътуването към славата. Точно както е сторил Мохамед, за да поведе милиони в борбата за исляма. Веднъж и завинаги да

прогони неверниците и мръсните евреи от люлката на великата религия и да възстанови халифата. Да върне мира и справедливостта в родните си земи. Не тази глупост, наречена демокрация, с която американците толкова се гордееха. Тази порочна система на управление от народа на страна, в която царят алчността и порока. Американците бяха разглезени поколения наред и сега щяха да загубят всичко. Карим виждаше пътя си, сякаш Аллах му беше дал карта. Американците преживяваха последните дни на неуспешния си експеримент и той щеше да помогне за падението им.

Честта бе огромна. На неговите плещи се падаше отговорността да върне историята в правия път. Ислямът отново щеше да заеме полагащото му се място на световната сцена и те щяха да прочистят земите си от неверниците. Очите на Карим бавно се напълниха със сълзи и той закри лицето си, та другите да не го видят в това състояние.

В този момент Хаким попита:

— Добре ли си?

Подаде му една от салфетките, останали от храната, която бяха взели от една закусвалня. Карим избърса очите и издуха носа си, като се опитваше да увери приятеля си, че всичко е наред. След случката в Джорджия двамата почти не бяха разговаряли. Карим не разбираше защо приятелят му е толкова разстроен от смъртта на другия шофьор. Стотици хиляди вече бяха загинали в тази свещена война. Един човек не беше по-важен от мисията. Какво значение имаше още един мъченик?

— Трябва да се обадим — каза Хаким, като погледна в огледалото за обратно виждане и премина в съседната лента.

Карим погледна часовника на таблото. Зелените цифри показваха 10:27. Пътуваха близо седемнайсет часа, през повечето време по шосе №95. Както много често ставаше през последната година, вярата им отново щеше да ги заведе на позната територия. Той взе телефона от централната конзола и го разгледа. Намери червеното копче за включване на непознатия апарат, понечи да го натисне, но се подвоуми. Повечето хора виждаха в мобилния телефон само удобството, което им осигуряваше. Съвсем друго отношение обаче имаха онези, които се бяха сражавали срещу американците в Афганистан и Ирак. За тях телефонът бе като игра на руска рулетка. Всеки път, когато го

включиш, е предизвикателство към съдбата. Зауахири и Бин Ладен не използваха мобилни телефони от години, а другите водачи на „Ал Кайда“ и талибаните прибягваха до тях само в краен случай. Десетки бяха убити или заловени след обаждане по телефона. Само минута да поговориш и в следващия момент някоя ракета те удря и те разкъсва на парчета.

— Хайде — подкани го безгрижно Хахим. — Не забравяй, че тук сте като игла в копа сено.

Бяха обсъждали тази тема безброй пъти. В планинските райони на границата между Афганистан и Пакистан на хиляди квадратни километри живееха по-малко от един милион души. Много малко от тях имаха мобилни телефони, а покритието на цифровите и аналоговите беше изключително ограничено. Единствените, които работеха добре, бяха сателитните, а те криеха още по-голяма опасност. Сателитните телефони бяха изключително скъпи и редки и използваха изкуствените спътници на орбита около Земята, които бяха почти без изключение собственост на западни телекомуникационни компании. Но това не беше всичко. Говореше се, че правителството на САЩ има шпионски сателити за милиарди долари, застинали на геосинхронна орбита над района, а също дистанционно управлявани разузнавателни самолети. Ето защо бойците в Афганистан се въздържаха да използват мобилни телефони. В Америка обаче почти всеки имаше и властите нямаха право да подслушват разговори без разрешение от съда.

Карим затвори очи и натисна копчето. След десет секунди дисплеят светна. Той се огледа и започна да набира номер, който знаеше наизуст. Със запотени ръце вдигна телефона до ухото си и се заслуша в странните сигнали.

— Ало — чу се глас от другата страна, издаващ само следа от чужд акцент.

— Джо — пресипнало каза Карим. — Чък се обажда. Как си?

След пауза, малко по-дълга от обичайното, гласът отговори:

— Добре съм, Чък. В града ли си?

— Да.

— Ще се отбиеш ли да се видим?

— Да.

— Кога идваш?

Карим закри телефона с ръка и попита:

— След колко време ще стигнем?

— Двайсет минути.

Той каза кога да ги очакват и затвори.

— Звучеше нервно — отбеляза.

— Нормално е — сви рамене Хаким.

— Колко още ще ми се сърдиш?

— Не знам. Колко още невинни хора ще убиеш?

Въпросът не беше неочакван, но Карим се засегна.

— Няма война без жертви.

— Когато ти си наблизо, със сигурност.

— Нима предпочиташ да оставиш цялата операция в ръцете на едно двайсет и три годишно хлапе, което не е засвидетелствало никаква вярност към каузата.

— Пак това елементарно мислене.

— Благодарение на това елементарно мислене сме стигнали дотук.

— Не — упорито поклати глава Хаким. — Дотук стигнахме благодарение на мен и това двайсет и три годишно хлапе, на което ти се отблагодари с куршум в главата.

Карим не желаше да се карат повече. Поне не сега. Искаше да се наслади на този велик момент, когато навлизаха в сърцето на американската столица.

— Какво искаш да направя сега?

— Искам да започнеш да се съветваш с мен, преди да направиш друга такава глупост. Живял съм доста в тази страна. Разбирам начина им на живот. Знам кое може да мине незабелязано и кое — не. Въпреки всички филми, които си накарал хората си да гледат, въпреки всички уроци те все още говорят като чужденци. Държат се неспокойно, което ще възбуди подозрението на американците и ще се забележи.

Карим не обичаше да го критикуват.

— Какво общо има това с убиването на хлапето?

Хаким долови цинизма в гласа на приятеля си и се сопна:

— Има много общо. Той беше наш съюзник и можехме да го използваме. Можеше да пита за посоката, когато се загубим, да поръчва храна и да прави почти всичко, без да възбуди подозрения. А всички вие... — махна назад в микробуса — ... с поведението си само привличате неприятности. Днес не видях нито един от вас да се

усмихне. Нито веднъж за цял ден. Каквото и да си мислиш, хората в тази страна са щастливи. Те се усмихват и когато видят мургави намусени мъже, движещи се като роботи, това започва да ги безпокои.

Карим не желаше да се съгласи с приятеля си, а дори когато се налагаше, го правеше така, че да не покаже слабост пред хората си. Затова тихо и властно изрече:

— Ще говорим за това после.

— Няма да пропусна — измърмори Хаким.

Завиха наляво и пред тях се откри масивен, ярко осветен комплекс. Хаким го посочи:

— Това е Пентагонът. Няма да видиш и следа от атаките на единайсети септември. За година всичко беше почистено и поправено. Тези американци — добави, като погледна заблудения си приятел — не са мързеливи безбожници, каквито си ги представяш.

— Ще видим — самоуверено отговори Карим. — Ще видим.

## 49.

АРЛИНГТЪН, ВИРДЖИНИЯ

В осем часа Маги сложи Чарли да спи, след което се зае с Джак. Десетгодишното хлапе използва различни оправдания, за да отложи часа на лягането, и правеше всичко по-бавно от обичайното. Тя най-сетне осъзна, че синът ѝ се мотае, за да види баща си, преди да заспи. Неш беше отишъл да вземе двамата най-големи от следучилищните им занимания. Джак като че ли най-трудно от всички приемаше честите отсъствия на баща си. Маги знаеше, че трябва да го обсъди със съпруга си, но се опасяваше да не го подложи на още по-голям стрес.

Тя каза на Джак да се пъха под завивките и че ще се върне след малко. Отиде в спалнята си, свали роклята си и облече пижама. След като изми зъбите си, влезе при Джак и го накара да се отдръпне в единия край на леглото. Джак и Рори спяха в една стая. Леглата им бяха едно до друго, разделени с нощно шкафче. Маги легна до сина си и го прегърна през слабичките рамене. Целуна го по челото и разроши щръкналата му коса.

— Наред ли е всичко, миличък?

— Да... защо питаш?

— Защото майките правят така. Питаме, тревожим се и остаряваме, а вие, децата, изсмуквате живота ни и ни превръщате в стари мумии.

Джак разтревожено погледна майка си.

— За мене ти си най-красивата, мамо.

Маги го целуна по челото и го прегърна силно. Знаеше, че след една-две години синът ѝ ще се отчужди от нея. Щеше да стане неусетно, както се беше случило с Рори. Шанън още споделяше всичко с нея, но тези проклети момчета твърде много приличаха на баща си. Джак щеше да престане да я държи за ръка и да ѝ казва, че е красива, и тогава щяха да започнат кавгите.

— Ти си добро момче, Джак.

Синът ѝ се канеше да я попита нещо, но звънецът го прекъсна. Маги погледна часовника до леглото. Беше почти девет. Каза на Джак да кротува и слезе да види кой звъни. Когато надникна през шпионката, видя Тод де Граф, чийто син ходеше на училище с Рори.

Тя отвори. Думата „здравей“ заседна на гърлото ѝ, когато видя Дерек де Граф окървавен и насинен. След няколко секунди успя да промълви:

— Божичко... какво е станало?

— Синът ти, това е станало.

Маги премести поглед от момчето към бащата.

— Моля?

— Добре ме чу, Маги. Синът ти го е пребил след училище.

— Ама... нали са приятели? Защо го е направил?

— Добър въпрос. И аз искам това да го попитам.

Де Граф погледна над рамото на Маги да види дали синът ѝ е вътре.

— Още не се е прибрал. Ама защо ще прави такава нещо?

— Според Дерек нещо се закачали. Рори избухнал без причина.

Тя се замисли колко странно се държеше синът ѝ напоследък. Не беше изключено така да е станало. Той бе взел твърде много от баща си.

— Ужасно съжалявам. Уверявам те, че ще се заема с това веднага щом се прибере. — Поклати глава и добави: — Лошо му се пише!

— Не плащам по двайсет и осем бона годишно, за да пребият детето ми.

— Тод, обещавам ти, че Рори ще бъде наказан строго и веднага щом се прибере вкъщи, лично ще го доведе да се извини.

— Идеята не е добра — поклати глава Де Граф. — Кристи е много разстроена. Едва я убедих да не звъни в полицията.

Маги изведнъж си даде сметка за друг проблем. Малкият негодник щеше да се сдобие с полицейско досие и тогава можеше да се сбогува с всички възможности за добро образование. После се замисли за Кристи Хилквест де Граф, може би най-истеричната и надута майка сред кварталните клюкарки, които ни най-малко не се стесняваха да се държат като ученички. Почувства как ирландската ѝ кръв кипва. Тя се извини на бащата и сина и обеща да се обади, щом хубаво се накара на Рори.

След като затвори вратата, влезе в кухнята и отиде направо при хладилника. Извади бутилка шардоне „Тоустид Хед“ и започна да се бори с тапата. Джак се появи на вратата, изглеждаше загрижен.

Маги го погледна:

— Бързо в леглото, малкия. Няма да е здравословно да си тук, когато брат ти се прибере.

Отвори шкафа и посегна към една малка чаша, но размисли. Случаят беше като за голяма, за бургундско. След като изля близо една трета от бутилката в чашата, тя отпи голяма глътка и се облегна на мраморния плот. Мислеше за три различни неща едновременно. Как щеше да реагира съпругът ѝ на новината, на колко жени се е обадила вече Кристи де Граф и какво наказание да измисли за тринайсетгодишното чудовище?

Почти бе допила виното, когато чу колата да влиза в гаража. Изчака да дойдат в стаята, гневът ѝ бавно растеше. Шанън се появи първа. Разговаряше по мобилния си телефон, тъй че не забележа заплашителния поглед на майка си. Рори и баща му влязоха след нея.

Неш погледна жена си и си помисли: „Олеле, какво съм направил пък сега?“

— Какво е станало, скъпа?

— Ами... Дерек и баща му дойдоха преди малко. — Тя погледна сина си. — Би ли ми обяснил защо си насинил окото на Дерек?

Рори се размърда неловко и започна да заеква:

— Говореше глупости... и му казах да престане, но той...

— Ти даваш ли си сметка, че могат да те изключат от училище!  
— изкрещя тя.

— Ама, мамо, той...

— Не ме интересува какво е направил!

— Ама той...

— Чу ли ме? Каквото и да е казал, това не те оправдава. Знаеш ли колко плащаме, за да учиш в „Сидуел“?

Рори затрепери и изкрещя:

— Не ме интересува! Дори не ми харесва там!

— Не смей да повишаваш тон, момченце! Веднага се качвай в стаята си! — Маги посочи към коридора. — С баща ти ще обсъдим как да те накажем, но отсега мога да ти кажа да забравиш за тренировките по лакрос.



Рори се дръпна от баща си и избяга в коридора.

— Мразя те!

— Това няма да ти помогне, момченце! — изкрещя майка му след него.

Обърна се към съпруга си:

— Можеш ли да повярваш? — Взе бутилката от плота и изля виното в чашата. — Не знам какво трябва да направим.

Неш се запита за секунда коя, по дяволите, е тази жена в кухнята му.

— Маги... какво, по дяволите, ти става?

— На мен ли? Може би не си обърнал внимание, Майкъл, но това училище струва двайсет и осем хиляди долара годишно и там не търпят побойници. Ще го изхвърлят.

— Не мислиш ли, че първо трябва да го изслушаме, преди да предприемем каквото и да било?

— Няма какво да го изслушваме. Сбиванията са забранени. Това е тяхната политика. Всичко се проваля. Ще го изхвърлят и тогава сбогом, Харвард!

— О, това ли било?!

— Не ми говори така. Ти си виновен. Изобщо не трябваше да позволявам да го запишеш на уроци по бокс. Достатъчно е, че е наследил склонността към агресия, която имате с братята ти.

— За какво говориш?

— Помниш ли... помниш ли оня бар, дето го изпочупихте с братята ти? Ако оня полицай не беше служил като морски пехотинец и ти не беше в отпуск, сега щеше да го пише в досието ти.

— Доколкото си спомням, ти ме ревнуваше, че заговорих някакво момиче, и реши да си просиш черпене от всички мъже на бара. Пък и ако не беше завряла хубавото си задниче пред лицето на оня тип, той нямаше да те сграбчи и Шон нямаше да го нокаутира.

Маги посочи себе си:

— Случилото се тогава не беше моя грешка и това, което става сега, също не е по моя вина. Проблемите идват от твоето семейство. Брат ти Патрик преби някакъв човек в Атлантик Сити миналия месец, а е на трийсет и пет.

— Онзи си го е търсел.

— О... сигурна съм. Ти и твоите братя... търсите всеки повод да се сбиете, а сега си го предал и на сина ни. — Маги погледна към тавана и изстена: — Не мога да повярвам, че това се случва. Ще го изритат от най-доброто училище във Вашингтон. Имаш ли представа колко връзки използва баща ми, за да го приемат?

Неш не искаше да слуша повече. Той никога не беше харесвал идеята да изпратят Рори в това училище за мамини синчета, но нямаше достатъчно свободно време, за да го осуети.

— Знаеш ли какво, Маги? Няма значение колко пари е направил баща ти и няма значение колко печелиш ти. Те никога няма да те пуснат в спретнатия им клуб. Колкото и да се напъваш, винаги ще си останеш потомка на ирландци католици от Бостън.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Ти ми кажи. Аз се гордея с произхода си. Но не съм сигурен, че ти се чувстваш по същия начин.

— Не смей да ми говориш така! — изкрещя тя и вдигна чашата, сякаш искаше да го замери с нея.

Неш махна пренебрежително и излезе от кухнята.

— Ето кой не умее да си сдържа нервите.

— Не сме свършили този разговор! — извика тя.

— Напротив. Свършихме.

Майк се качи на горния етаж. Почука леко на вратата на момчетата и влезе. Рори лежеше по корем, заровил лице във възглавницата, и хлипаше. Джак седеше на леглото и четеше, изглеждаше уплашен. Неш се приближи и дръпна одеялото му.

— Иди да почетеш в леглото на мама. Ще дойда да те извикам, като свърша.

— Какво става? — прошепна Джак.

— Всичко е наред, приятел.

Той го побутна към вратата и затвори след него. Приближи се до леглото на Рори, седна на ръба и постави ръка върху гърба на големия си син.

— Рори, опитай се да се успокоиш. Искам да ми разкажеш какво се случи.

Момчето изхлипа:

— Какво значение има?... Мама не се интересува.

— Аз се интересувам. Затова престани да плачеш и се обърни. — Потърка сина си по гърба и добави: — И аз доста съм се бил, когато бях на твоите години. Баща ми казваше, че за да има сбиване, трябва да има двама души. Майка ти не разбира, защото е жена, но аз знам. Ти си добро дете. Съмнявам се, че си се нахвърлил да биеш Дерек безпричинно... Особено като знам какво разглезено мамино детенце е — добави съзаклятнически.

Рори се обърна и се успокои достатъчно, за да започне да разказва:

— Ами, свършихме тренировката по лакрос... и чакахме репетицията на театралния кръжок... който го мразя... но мама ме накара да се запиша.

Като спомена майка си, Рори отново се разхлипа.

— Я се стегни! — смъмри го Неш.

— Дерек чакаше да го вземат и започна да приказва за Шанън. Говореше... разни неща.

— Какви неща?

— Каза, че тя била... и че той искал... толкова... искал да прави секс с нея... само че използва други думи. Използва думата, която сте ни забранили да казваме.

Майк почувства как гневът му нараства.

— Коя дума.

— Онази трибуквената.

„Шибано копеленце“? — помисли си Неш.

— Това ли е всичко?

— Казах му да престане, защото ще го ударя... и тогава той започна да говори за мама.

— Така ли? — изненада се Неш. — Какво каза?

Момчето потрепери.

— Предпочитам да не казвам.

— Каж ми — настоя Неш.

— Каза... че мама е...

— Какво?

— Нарече я МИЧКА.

— МИЧКА? — не повярва Неш. Знаеше, че съкращението означава „майка, която искам да чукам“. — Какво друго каза?

— Каза, че иска да прави с мама същото, което беше казал за Шанън.

— И тогава ти го удари.

Рори кимна.

— Хубаво.

— Значи няма да ме накажете? — обнадеждено попита момчето.

— Ако зависи от мене, не. — Неш се наведе и го целуна по челото. — Нека да поговоря с майка ти, после ще те извикам.

Той се изправи и тръгна към вратата. Там спря и пак се обърна към сина си:

— Рори, харесва ли ти да учиш в „Сидуел“?

Синът му поклати глава и сълзите му отново потекоха. Неш се почувства като абсолютен нещастник, че не се е застъпил за сина си. Че не е ударил по масата и не е наложил волята си. Работата го съсипваше и семейството му страдаше от това. В този момент реши, че ще направи каквото трябва за Рори и ще сложи всичко в ред.

## 50.

### ВАШИНГТОН

Джамията беше превърната в магазин в един престъпен квартал на около два километра източно от Капитолия, недалеч от гробището на Конгреса. Сградата бе триетажна, с тухлени стени, олющена боя и прогнили дървени дограми. Микробусът обиколи веднъж квартала да видят дали някой не наблюдава, но всичко изглеждаше нормално. Освен това техният човек не беше използвал предварително уговорената парола, за да ги предупреди за опасност. Хаким спря от другата страна на улицата на две пресечки от джамията и даде ключовете на Фарид. Младежът, ако видеше нещо необичайно или не получи сигнал от тях до петнайсет минути, трябваше да отиде в малък склад, който Хаким бе взел под наем, на няколко километра от това място.

Карим и Хаким провериха оръжията си, преди да слязат. Карим взе радиостанцията и я пъхна в големия преден джоб на анорака си. Дватамата се спогледаха, кимнаха си и слязоха. Тръгнаха един до друг по улицата. Докато Хаким вървеше спокойно, Карим бързаше пред него. И докато Хаким разглеждаше оградената с дървета улица, погледът на приятеля му нервно се стрелкаше от една паркирана кола към друга.

— Успокой се — каза Хаким. — В такъв квартал това, че изглеждаш нервен, е достатъчен повод за полицията да те спре за разпит.

Карим забави крачка, изравни се с приятеля си и с усилия престана да се оглежда. Успокояваше го фактът, че отиват в джамия. Ако не беше го наблюдавал в Афганистан със собствените си очи, никога нямаше да повярва, но това бе самата истина — американците не нападаха храмовете. Дори от джамията да стреляха по тях, те чакаха с часове, дори с дни, докато дойдат афганистанските войници да прочистят. Самите американци обаче никога не щурмуваха храмове. Това позволяваше на „Ал Кайда“ и талибаните да крият много оръжие

в джамиите по селата, когато се оттегляха. През пролетта започваха нова офанзива или просто грабваха пушките и продължаваха боевете. За Карим това бе един от най-ярките примери за глупостта и слабостта на американците.

Когато приближиха, забелязаха някакъв силует на един от горните прозорци. Джамията бе на първия етаж; на втория и третия имаше офиси и апартаменти. Сградата заемаше една четвърт от карето между четири улици и макар че беше грозна, добре изпълняваше функцията си. От вратата на два-три метра пред тях излезе облак тютюнев дим. Двамата забавиха ход.

— Джо — каза Карим с най-доброто си американско произношение.

От вратата надникна дребосък с голям нос и още по-големи уши. Усмихна се нервно:

— Чък?

Дръпна още веднъж от цигарата, след което я хвърли на тротоара и излезе да ги посрещне. Протегна ръце.

— Радвам се да те видя.

Двамата се прегърнаха и се разцелуваха по двете бузи. Дребосъкът прегърна Хаким и тримата влязоха.

— Насам.

Джо откряна една врата, зад която започваше стълбище.

Слязоха по скърцащите дървени стъпала в мазето и се озоваха в голямо помещение с нисък таван, под който минаваха голи тръби. На всички стени имаше рафтове, а от лявата страна — стар товарен асансьор, излизащ на уличката зад сградата. Хаким го погледна, защото си спомни как миналата седмица го беше използвал, за да разтовари една много важна доставка. Имаше и други складови помещения и две офисни в задната част на подземиято.

— Защо си толкова нервен? — попита Карим дребосъка.

На Хаким въпросът му се стори глупав, защото домакинът им винаги изглеждаше неспокоен по някаква причина.

— Случи се нещо — нервно отговори мъжът, когото наричаха Джо.

— Какво? — изведнъж се обезпокои Карим.

Истинското име на дребосъка бе Абад бин Бааз. Той също беше от Саудитска Арабия и с Карим се познаваха от студентските си

години в университета „Крал Фейсал“. После бяха учили заедно и в Ислямския университет в Медина. Хаким го наричаше галено „Порчето“ заради външния му вид. Беше нисък, с голям крив нос и щръкнали уши, които се опитваше да прикрива, като си пускаше дълга коса.

Абад нервно запристъпва от крак на крак и посочи коридора, водещ към складовете и офисите. Погледна Хаким:

— Поставих камера, както предложи.

Хаким почувства погледа на Карим върху себе си, затова се обърна и бързо обясни:

— След като получихме пратката, сложихме катинар и аз го накарах да инсталира малка охранителна камера, за да наглеждаме нещата.

Карим се обърна пак към Абад:

— Продължавай.

— Всеки ден гледам записите. — Дребосъкът неспокойно потърка ръце. — Има един човек, дето ни помага от време на време. Няколко пъти го виждах на записа, но не ми направи впечатление. Снощи обаче по време на молитвата забелязах, че се е измъкнал, затова взех няколко души и слязохме.

— По тези стълби ли? По които сега дойдохме?

— Да, и го заварихме по-нататък по коридора.

Карим и Хаким се спогледаха.

— Сигурно ви е чул — отбеляза Карим.

— Така мисля.

— Какво правеше?

— Беше в едно от складовите помещения и местеше някакви сандъци. Докато другите го разпитваха защо не е на молитва, аз влязох в офиса и прегледах записа.

— И? — подкани го Хаким, който се опасяваше, че вече се досеща за отговора.

— Видях, че е правил нещо около вратата. Затова грабнах пистолета и го заплаших. Завързахме го и го претърсихме.

— Намерихте ли нещо?

— Това.

Абад извади нещо, приличащо на миниатюрен зъболекарски инструмент, и три картончета в прозрачно вакуумно пликче.

Сърцето на Хаким се сви.

— Това е шперц, а тези картончета... — затвори очи и понижи глас — ... се използват за откриване на химикали...

— Какви химикали? — попита Абад.

— От онези, които се срещат в експлозивите.

Хаким направи една крачка и погледна към стълбището. Вече си представяше как нахлуват въоръжени федерални агенти.

— Разпитахте ли го? — попита шепнешком.

— Нямах време за това.

Хаким погледна Карим, сякаш казваше: „Нали те предупредих.“  
Беше му казал, че Абад не е подходящ за задачата. Приятелят му бе отвърнал, че човекът просто е карък. Хаким заяви, че е карък, защото е глупак. Той хвана Карим за ръката и каза:

— Да се махаме оттук.

Карим дръпна ръката си.

— След малко. — Обърна се към Абад: — Каза ли ви нещо?

— Твърди, че си правим прибързани изводи. Само искам да се увери, че в склада всичко е наред.

— Това не ми харесва — измърмори Хаким.

— На мен също — каза Карим. — Но преди да се откажем от тази възможност, искам да съм сигурен. — Погледна Абад: — Провери ли за подслушвателни устройства?

Преди дребосъкът да отговори, Хаким се намеси:

— Няма как да ги открием дори да има. Аз не се нагърбвам с тази задача. Нямаме никаква представа от техниката им.

Карим се замисли за момент.

— Искам да го видя.

— Не — възпротиви се Хаким. — Не можем да допуснем да види лицето ти. Трябва да тръгваме. — Посочи Абад. — Той трябваше да ни предупреди изобщо да не идваме.

— Тук аз командвам — твърдо заяви Карим. — Няма да се задоволя с жалкия ти резервен план.

Хаким въздъхна; знаеше, че никога няма да разубеди Карим. Обърна се към Абад:

— Пази ли го някой?

— Да.



Хаким тръгна към стълбите и направи знак на Карим да го последва. Когато останаха сами, погледна приятеля си и измърмори:

— Ти сякаш си сляп, когато става дума за него. Тази сутрин уби човек, триста пъти по-умен от този кретен; човек, който с нищо не застрашаваше плана ти. А този още го търпиш.

Положението беше доста по-сложно, но на Карим не му се обясняваше сега.

— По-късно ще говорим за това. Хайде... заведи момчетата на другото място, което си подготвил. Ще държим връзка.

— Ами ако не се обадиш?

— Ако не се обадя до седем часа сутринта, незабавно пристъпете към резервния план.

Хаким не помръдна, затова Карим го хвана за рамото и го побутна към вратата. Когато приятелят му тръгна, даде знак на Абад да го води. Накара го да постави постове. После влезе сам в склада. Не си даде труд да крие лицето си.

Погледна чернокожия, седнал на пода. Глезените, коленете и китките му бяха омотани с водопроводно тиксо. Карим го огледа внимателно. Забеляза добрата му физическа форма и се втренчи в очите му. Стори му се твърде спокоен за положението, в което се намираще. Арабинът извади ножа си и попита:

— Как се казваш?

— Мохамед — отговори негърът през зъби и го погледна предпазливо, сякаш преценяваше ситуацията.

— Аха. Сигурно.

Карим се усмихна и насочи ножа към пленника. Приблужи се. Негърът присви очи, но не извика от страх и това също направи впечатление на арабина. Карим хвана ножа обратно, дръпна яката на пленника и разряза фланелката над рамото му.

— Какво правиш? — извика черният.

— Когато се биех в Афганистан, съм убил доста американци.

— Браво на теб. Това е несправедлива война.

— Така е — кимна Карим. — Често ги събличахме и ги излагахме на показ за местните селяни.

Този път така нареченият Мохамед не каза нищо.

— Всички до един бяха татуирани.

Карим видя страх в очите на чернокожия. Продължи да реже фланелката му. На десния бицепс нямаше нищо, но на левия видя мастило. Грубо премести пленника и се усмихна. Върху ръката на негъра беше татуирана глава на орел с отворена човка и думите: „Креслив орел“.

— Аха... виждам, че си бил в армията.

— Много хора са били в армията.

— Много ли хора служат в елитни подразделения като Сто и първа въздушна дивизия? — Той почака да чуе отговор, но не получи.

— Как се казваш?

— Казах ти... Мохамед.

— Не. — Карим приближи ножа до лицето на негъра. — Питам за истинското ти име. Името, с което те знаеха в армията.

## 51.

АРЛИНГТЪН, ВИРДЖИНИЯ

Неш намери жена си в кабинета на първия етаж. Проверяваше електронната си поща. Той влезе и затвори очи. Маги го погледна. Личеше, че е ядосана. Той се вгледа в намръщаното ѝ лице, обърнато в профил, в изящната ѝ фигура. Като дете беше ходила на уроци по балет. Много я обичаше, но в този момент всичко му напомняше каква разглезена кучка може да бъде понякога. „Слушай Маги или бягай“ — обичаха да казват двамата му братя и сестра му.

Той седна на мекото кожено кресло до камината и каза:

— Не се ли интересуваш какво мисли синът ти за случилото се?

Тя не си направи труда да го погледне.

— Спести си думите. В момента пиша писмо до директорката. Ако съм достатъчно убедителна, може да спася амбициите на сина ни за добро образование.

— Мисля, че това са *твоите* амбиции, Маги.

— Ако се опитваш да ме предизвикаш, просто излез. Хайде. — Посочи му вратата. — Единственият начин да го спасим е, като помолим за прошка. Съгласна съм на всякакво наказание, само да не го изключат. Ще уведомя и няколко учители, че ще му забраним да играе лакрос.

— Как не! Няма да го спираме да играе лакрос и трябва да разбереш, че той не е някой от клиентите ти. Няма да използваш адвокатските си трикове.

— О... и още как! Край на лакроса — заяви Маги, сякаш беше свършен факт. — И онзи летен лагер, на който искаше да отиде... може да забрави за него. Чакай само да изпратя това писмо и после...

Внезапно млъкна и погледна съпруга си, който се беше навел до бюрото.

Неш бе решил, че е чул достатъчно. Дръпна кабела на компютъра и се изправи.

— Какво правиш!? — изкрещя Маги.

— Спестявам ти срама.

Тя притисна лицето си с длани и се втренчи в екрана.

— Ти не трябва да се месиш. Аз съм тази, която има опит да се справям в такива ситуации...

Продължи да говори, но Неш престана да слуша. Искаше да ѝ закрещи, че не знае нищо за ситуациите, в които той е свикнал да се справя. Искаше да ѝ разкаже за сложните операции, които е ръководил срещу най-опасните организации на планетата. Искаше да ѝ каже, че когато той сбърка, загиват хора, а когато тя допусне грешка, капризните ѝ клиенти просто отиват да пилеят парите си другаде. Но не можеше, защото в крайна сметка сам бе избрал тази неблагоприятна професия, която едва не му беше струвала живота, а сега може би щеше да го изпрати в затвора.

— Маги, аз съм ти съпруг и те обичам, затова сега просто млъкни и ме изслушай.

Тя се изправи и изкрещя гневно:

— Не ми казвай да мълча!

— Дерек, онзи дрисльо, е казал на Рори, че иска да *шиба* Шанън.

— Моля?

— Казал, че иска да чука нашата дъщеря, и Рори го предупредил, че ако не престане да говори така, ще го удари. И знаеш какво направило онова лайно?

Маги поклати глава.

— Нарекло те МИЧКА.

— МИЧКА?

— „Майката, която искам да чукам“.

Тя го изгледа потресено и долната ѝ челюст увисна.

— Това е отвратително.

— Така е — все по-разпалено продължи Неш. — Казал на Рори, че иска да те чука.

— Боже мой!

— Кажи ми сега, госпожо адвокат, доволна ли си, че така наруга сина си? Доволна ли си, че изобщо не поиска да го изслушаш?

За няколко минути тя не знаеше какво да каже. След малко измърмори:

— Явно реагирах прекалено емоционално. Но — добави с леко възмущение в гласа — Рори е можел да постъпи по-разумно. Не може да удря съучениците си винаги, когато кажат нещо, което не му харесва.

— Ти изобщо способна ли си да признаеш, че си сгрешила?

— Не съм сгрешила, Майкъл.

— Ох... — въздъхна Неш. — Хлапетото е постъпило правилно.

— Не, не е постъпил правилно. В „Сидуел“ не търпят абсолютно никакво насилие.

— Майната му на „Сидуел“ и престани да се държиш като адвокат. Става дума за сина ти.

— Не ми говори така!

— Знаеш ли колко пъти съм те чувал да казваш на клиентите си да мълчат? Убеждаваш ги, че когато не разбират нещо, трябва да си затворят устата и да изслушат фактите. Това е твоят девиз, но тази вечер ти предпочете да не се придържаш към него. Беше взела решение предварително и когато Рори влезе, от вратата се нахвърли върху него като военен диктатор от Третия свят.

— За това може да се спори. Важното в случая е, че насилието не решава нищо. Това не е начин за разрешаване на проблеми.

— Млъкни, Маги! — разпалено заговори Неш. — Обичам те и винаги ще те обичам, затова ти казвам да си затвориш хубавата малка уста за малко. Престани да мислиш като адвокат и се опитай да бъдеш майка. Рори достатъчно пъти е предупредил онова копеленце, но то не го е послушало. Продължило да го дразни и тогава той му е дал каквото заслужава.

Маги се опита да каже нещо, но съпругът ѝ вдигна ръка:

— Замълчи. Не казвай нищо. Идеята да го изпратим в това проклето елитно училище беше само твоя. Аз нямах нищо против да изпратим Шанън. Имат хубав театрален кръжок, но това не е подходящото място за Рори. Това училище е фабрика за мухльовци.

Жена му скръсти ръце и го погледна предизвикателно.

— Това ли е всичко?

Неш гневно закричи напред-назад из стаята.

— Синът ти плаче горе. Син, който те обича. Обича те толкова много, че е готов да защитава честта ти, нещо, за което в наше време

човек трябва да се гордее. Сега е много огорчен. Объркан е, защото мисли, че е постъпил правилно.

— Съжалявам, че не му позволих да разкаже какво се е случило, но, Майкъл...

— Няма „но“! Не искам да чувам повече „но“! Нима предпочиташ да беше оставил съученика си да разправя каква си кучка? Защото, уверявам те, много деца на неговата възраст биха направили точно това.

Маги кимна бавно, като че ли обмисляше какво да прави.

— Ако го обичаш толкова, колкото той обича теб, ще се качиш и ще му се извиниш, без да приказваш повече за нетърпимост към насилието и други глупости.

— Добре — отстъпи тя. — Изчакай само минутка.

## 52.

### ВАШИНГТОН

Ралф Уосън седеше на бара и пиеше коктейл „Манхатън“. Беше втората му чаша за по-малко от един час. В дванайсет без четвърт във вторник вечер заведението беше почти празно. Човекът, с когото имаше среща, закъсняваше и това изобщо не го изненада, макар че не се познаваха. Достатъчно знаеше за него, за да се досети, че ще го накара да чака. Изводът му не се основаваше на никакви факти, просто интуицията му го подсказваше. Уосън бе отменил любовна среща заради тази и се надяваше, че няма да съжалява за решението си, защото през последната година сексуалният му живот съвсем куцаше. Утешаваше се, че работата му го изисква, но знаеше, че не е точно така. Беше се уморил от толкова совалки до Ню Йорк и Маями. Беше навършил петдесет и вече си даваше сметка, че му предстоят по-малко години, отколкото са минали.

Забеляза, че човекът, когото чакаше, е дошъл едва когато барманът дойде и го попита дали ще желае нещо за пиене. Мъжът отговори с плътен, монотонен глас. Уосън вдигна очи и го видя в огледалото зад бара. Видът на новодошлия и гласът му го изпълниха със страх. Той се обърна със стола си и осъзна, че мъжът трябва да е влязъл през задната врата. Носеше черно военно яке с висока яка и много джобове. Уосън си представяше, че са пълни с различни джажди, повечето — смъртоносни.

Рап хвърли една двайсетачка на бара и взе бутилка бира „Съмит“.

— Е, Ралф — изрече небрежно, като оглеждаше всички в помещението освен човека, на когото говореше, — защо ме повикахте?

— Ъ... — заекна Уосън, изненадан от въпроса. — Благодаря, че дойдохте.

Разбира се — никакво извинение, че е закъснял четирийсет и пет минути. Сякаш нищо не беше станало. Рап само кимна.

— Да седнем в онова сепаре — предложи и посочи към едно в дъното на заведението.

— Добре.

Мич остави един долар бакшиш за бармана и прибра останалата част от рестото. Двамата седнаха в сепарето: Рап — с лице към главния вход, Уосън — с гръб. Уосън стисна малката чаша с дългите си пръсти и отново му благодари, че е дошъл.

— Няма проблем — отвърна спокойно агентът от ЦРУ. — С какво мога да ви помогна?

— Утре ще бъде тежък ден за вас.

Рап сви рамене, сякаш искаше да каже, че е имал и по-тежки.

— Шефката ми е доста настървена.

— И още как. Заседание, предавано по националната телевизия, е голяма безплатна реклама.

— Така е — усмихна се Уосън, — а вие изглеждате доста спокоен за човек, който ще бъде подложен на кръстосан разпит пред националната телевизия.

Агентът отново сви рамене:

— Да кажем, че съм преживял и по-лошо.

— О... не се съмнявам, но това е различно. — Ралф отпи глътка от питието си. — Тази компания не играе честно. Картите ще са наредени предварително.

— Сигурен съм, че ще има нечестни ходове.

Самоувереността му не убягна на Уосън.

— Това не ви ли притеснява?

— Мога да се грижа за себе си.

Уосън го огледа за момент: живи очи, хубаво, сурово лице. Седнал така пред него, изглеждаше честен човек. Не лишения от морал звяр, какъвто го представяха някои — макар че не беше трудно да си представиш, че е способен на всякакви жестокости.

— Защо имам чувството, че знаете нещо, което не е известно на друг.

Рап се усмихна. Над белега на лявата му буза се появи трапчинка.

— Знам много неща, които не са известни на другите, Ралф. Такава ми е работата.



— Да, но би трябвало да съобщите тези тайни пред Комисията по разузнаването, не е ли така? — саркастично попита той.

— И двамата знаем, че би било грешка.

Уосън кимна и замислено се втренчи в чашата си. Рап го изглежда изпитателно.

— Трябва да свалите картите, Ралф. Не вие сте този, който е в деликатно положение, а аз.

— Не бъдете толкова сигурен. Ако Бабс разбере, че съм тук с вас, ще усуче тестисите ми около изящните си тънки пръсти.

— Може би — засмя се Рап, — но никой няма да ви изпрати в затвора.

— Така е. — Уосън отново отпи от питието. После добави малко смутено: — Да знаете, че не всички ви мислим за чудовище.

— Само шефката ви.

— Понякога е прекалено емоционална.

Мич не коментира.

— Днес ми се обади един приятел от Ню Йорк — продължи Уосън. — Каза ми: „Какво кара началничката ти да си мисли, че американците искат да дадат конституционни права на банда хомофоби, които набират умствено изостанали деца за атентатори-самоубийци?“

— Казахте ли й го?

— Не.

— А трябваше.

— Може би ще й го кажа — измърмори без особен ентузиазъм. — Може би утре сутринта... Между другото, обсъждат дали сутрешното изслушване да не е закрито.

— Чух.

Залата на Комисията по правосъдието беше изолирана срещу подслушване. Много често, когато членовете й очакваха да се изнесе деликатна информация, заседанията се провеждаха без присъствието на журналисти.

— Защо го правите? — измънка Уосън.

— Кое?

— Защо се съгласихте да дадете показания. Можехте да се позовете на Петата поправка и да затрудните противниците си.

— Може да помислите, че съм се побъркал, но смятам, че позоваването на Петата поправка само ще ги улесни. Това е тяхната игра. Откритостта и честността са нещо непознато в този град.

— Тук сте прав. Затова са и тези предложения за закрито заседание. Страх ги е, че ще кажете нещо, което ще ги постави в неудобно положение.

Рап отпи глътка бира и мълчаливо се усмихна.

— Подозирам, че сте замислили нещо — отбеляза Ралф.

— Единственото, което съм замислил за утре, е да отговарям на въпросите на комисията.

Уосън кимна и най-сетне призна:

— Опитах се да я разубедя.

— Не виждам как ще стане.

— Така е. — Той поклати глава. — Колкото и да ми се иска да се откаже, не мисля, че ще го направи.

— Ами, тогава утре сутринта ще си премерим силите.

Уосън кимна мрачно:

— Иска ми се да можех да помогна, ако има начин. Тези боричкания вредят на всички.

— Съгласен съм, но изглежда, че по някои важни проблеми мненията ни силно се различават.

— Това ме навежда на основния въпрос: Защо?

— Защо какво? — не разбра Рап.

— Защо рискувахте кариерата си заради тази операция?

Мич се усмихна. Уосън бе първият, който се беше досетил.

— Ралф, това е въпрос за милион долара.

## 53.

Карим запуши устата на негъра с парцал и събу обувките му. Приблужи върха на ножа на няколко сантиметра от очите му и каза:

— Ноктите могат да пораснат отново, но пръстите не могат.

Беше чул един афганистанец да използва тези думи към британски парашутист, когото бяха заловили при една нощна битка. Тази вечер научи много. И преди това знаеше, че за да накараш някого да проговори, се иска талант, но не го беше оценил, докато не го наблюдава със собствените си очи. Имаше няколко основни принципа. Първо, че всеки проговаря. Колкото и да е силен, рано или късно пленникът винаги се пречупва. Единственият път, когато не стана, разпитваният не издържа на мъченията и умря от сърдечен удар. Другият основен принцип бе, че можеш да накараш всеки да каже всичко. В случая този урок беше по-важен за Карим. Пленникът беше в добра форма и изглеждаше още ненавършил трийсет. Сърцето му щеше да издържи много изтезания.

Не искаше да започва с въпроса дали е агент на ЦРУ, защото чернокожият щеше да признае, само и само да спре болката. Трябваше да го накара сам да каже за кого работи. Без подсказващи въпроси.

— В такива ситуации съм установил, че е най-добре да покажа на пленника, че съм сериозен. — Той погледна Абад, който стоеше зад негъра, и нареди: — Стисни го силно през гърдите.

Хвана десния крак на негъра и постави върха на ножа под нокътя на палеца. Втренчи се в ужасените му очи и каза:

— Мога да обработвам този пръст с часове.

Пленникът започна да се гърчи. Карим стисна крака и заби ножа под нокътя. Чернокожият застина от болка. След няколко секунди престана да се гърчи и задиша учестено.

— Отпуши му устата — нареди Карим на Абад. След като заповедта бе изпълнена, попита: — Кажете ми името, ако обичаш. Истинското, което използваше, когато беше рейнджър.

— Тони... Тони Джоунс.

Той се усмихна:

— Не ти вярвам, но ще проверим.

Изправи се, взе един мобилен телефон от близката полица, набра номер и каза името на човека от другата страна на линията.

— Запуши му устата — заповяда след това.

— Не! — закрещя чернокожият. — Дори не знаеш дали лъжа, или казвам истината!

— Знам, че лъжеш.

— Не лъжа — проплака пленникът.

— Нима? Кажи ми тогава защо се опитваше да влезеш в склада от другата страна на коридора?

— Ами... само... оглеждах... Кълна се. Работата ми е да следя какво става тук.

Карим кимна на Абад отново да му запуши устата. Пленникът започна да се съпротивлява, но напразно. Когато устата му отново бе запушена, Карим пак пъкна острието под нокътя му и го размърда. Чернокожият се преви и се загърчи от болка. Той изчака да му мине и пак попита:

— За кого работиш?

След като извадиха парцала от устата му, пленникът измуча:

— Дърводелец съм. Работя за себе си. — Изви главата си назад.  
— Абад, моля те, кажи му. Ти ме познаваш.

— Той не те познава — изсмя се Карим. — Никой тук не те познава, нали?

— Не е вярно!

— Вярно е. — Карим вдигна ножа. Една капка кръв се стече по сребристото острие. — Още веднъж ще те попитам. Ако ме излъжеш, палецът си отива. И така... за кого работиш?

Очите на негъра се изпълниха със страх.

— Казах ти за кого работя! Работя за себе си. Не разбирам защо ми причиняваш това!

Карим даде знак и Абад отново пъкна парцала в устата на пленника. Този път се наложи и двамата да го държат, докато успеят. Карим седна върху десния му крак и когато го задържа сравнително неподвижно, заби ножа в палеца. Чернокожият започна да се мята, затова острието преряза не само този, а и съседния пръст. Писъците на пленника бяха заглушени от парцала, но той се гърчеше от болка.

Карим го изчака да се успокои, след което бързо срязва оставащите сухожилия на палеца. Продължи в този дух още трийсет минути, като отрязва още два пръста, докато накрая негърът, хлипащ неконтролируемо, изплю съкращението, което очакваше арабинът.

— ЦРУ!

Карим изпита странно чувство за победа. Бе успял да прекърши пленника, но това потвърждаваше най-лошите им страхове.

— Кой е шефът ти? — попита, като приближи устните си само на няколко сантиметра от ухото на черния.

Бяха отпушили устата му. Пленникът вече нямаше сили да се съпротивлява. Поколеба се, затова Карим заби ножа в остатъка от един пръст на десния му крак. Нещастникът понечи да закрепчи, но Абад бързо грабна парцала. Набута го в устата му и изчака да млъкне.

— Кой е шефът ти? — повтори Карим.

— Майк...

— Майк кой? — изкрещя Карим, като го сграбчи за раменете.

— Майк Неш.

Карим го пусна. Името му беше познато. „Ал Кайда“ имаше информатори в саудитското и пакистанското разузнаване. В хода на подготовката Карим бе поискал информация за американските антитерористични операции. Искаше да знае с кого си има работа и как ще реагират на атаките му. Смяташе също да превърне преследвача в преследван.

— Майк Неш — повтори той. — Бивш морски пехотинец, женен, с четири деца, живее в Арлингтън или Александрия, не си спомням точно къде. За същия ли Майк Неш работиш?

Пленникът не отговори.

— За същия Майк Неш, който е подчинен на Мич Рап?

Негърът го погледна объркано и промълви:

— Кой си ти?

— Ах — весело възкликна Карим, — колко е приятно, когато врагът не знае кой си! Но нека да се върнем на онова, за което говорехме.

През следващия час той изтръгна от пленника толкова информация, колкото сметна за разумно. Знаеше, че за такъв агент някъде се води документация, но понеже нямаше как да я провери, нямаше смисъл да се задълбочава. Вместо това се съсредоточи върху

нещата, които шпионинът е открил в джамията и за които вече е съобщил на началниците си. Научи, че не им е казал нищо съществено. Всъщност *единственото*, което бяха научили от него, бе как Абад е разправял наляво и надясно, че се готви нещо голямо. Също, че пратката се пази под ключ в подземиято на джамията. Той разпитва чернокожия половин час само по този въпрос. Накрая се убеди, че е имал само подозрения.

Карим излезе от стаята и се замисли дали е извлякъл цялата важна информация. Струваше ли си да се помъчи още малко? Това беше най-важният въпрос. Часът приближаваше един през нощта. Съмняваше се шпионинът да е трябвало да докладва в полунощ, но дори така да беше, Майк Неш вероятно вече спеше. До сутринта едва ли щеше да се случи нещо, затова той се обади на Хаким и му нареди да махне трите задни седалки на микробуса и да се върне в джамията с още двама от хората му.

Имаше дващест и пет кашона, всеки — по дващест килограма. Бяха запечатани, с надписи „Хуманитарна помощ“ отстрани. Съдържанието им наистина бе взето от американското правителство, но едва ли можеше да се използва за хуманитарни цели. Кашоните бяха пълни с пластичен експлозив С-4 от американската армия. Пратката беше загубена в Кувейт, след което бе излязла на черния пазар. Карим нареди на Абад да отключи склада и накара хората си да качат кашоните на товарния асансьор. Хаким дойде след дващест минути. От момента, в който се показа на вратата, стана ясно, че никак не е доволен от промяната в плана.

Слезе в подземиято и заяви:

— Трябва веднага да се махаме.

Карим се усмихна:

— Няма нищо страшно. Разпитах го внимателно. По-късно ще ти разкажа. Най-належащото сега е да натоварим кашоните в микробуса.

— Ама те ще дойдат да го търсят — нервно изтъкна Хаким.

— Да, рано или късно, но едва ли ще е преди съмване. Сега престани да спориш с мен — добави с изненадващо весел глас Карим. — Да действаме.

Първата партида от дванащест кашона тръгна нагоре, а вече носеха следващите. Хората на Карим бяха организирали щафета — от

склада, през коридора, до асансьора. Горے други товареха в микробуса. Общо седем души свършиха работата за петнайсетина минути.

Когато се канеха да тръгват, Абад се намъкна между Карим и Хаким и попита разтревожено:

— Какво да правим с него?

Посочи към дупката в тротоара, където тъкмо се спускаше товарният асансьор.

Под „него“ имаше предвид двацет и девет годишния Крис Джонсън, бивш войник от американската армия, Сто и първа въздушна дивизия, участвал на две мисии в Афганистан и една в Ирак. При последната беше вербуван от Майк Неш да се включи към антитерористичното звено в ЦРУ. Какво ще правят с него, бе повече от ясно. Въпросът беше кой ще го направи.

— Убийте го — отговори Карим спокойно, сякаш ставаше дума за преместването на още един кашон.

Абад сведе очи и замърмори неразбираемо, като пристъпваше от крак на крак.

— Аз... ъммм...

— Ти го направи — изсъска Хаким, като погледна приятеля си.

Карим огледа улицата и си помисли, че може би твърде много предизвикват съдбата. Нямахме време да спорят.

Обърна се към Хаким:

— Изчакай ме в микробуса. — Погледна Абад: — Ела с мен.

Карим се върна в подземиято на джамията. Погледна окървавения затворник на пода. Беше причинил жестоки болки на чернокожия, но имаше чувството, че не е достатъчно. Реши, че би било твърде бързо, ако просто го избави от мъките. В момент на неочаквано вдъхновение каза на Абад:

— Имаш ли видеокамера?

— Да, в офиса.

— Донеси я.

Абад излезе и след малко се върна с камерата.

— Пусни я и внимавай да не снимаш лицето ми. — Карим вдигна качулката на анорака и се обърна с гръб към Абад.

— Записва ли?

— Да.

— Снимай в близък план, след като свърша.

Той хвана Джонсън за косата и изви главата му назад. Вгледа се в изтерзаните му очи и каза:

— Ти си измамник и се поруга с исляма. За такива като теб има специално място в ада.

Допря ножа до гърлото на пленника, точно под адамовата му ябълка, и заби острието в меката плът. Раната порозовя, побеля, после стана тъмночервена и кръвта потече. Карим се изправи и загледа Джонсън, който започна да се дави в собствената си кръв. Близо трийсет секунди минаха, докато агентът най-сетне издъхна и се свлече безжизнен на пода.

Карим избърса ножа с остатъците от разкъсаната фланелка на чернокожия и се обърна към Абад:

— Увийте го в едно молитвено килимче, закарайте го някъде, където няма да ви видят, полейте го с бензин и го изгорете.



## 54.

АРЛИНГТЪН, ВИРДЖИНИЯ

Неш се събуди от алармата на часовника в 6:30. Стана, без да мисли за миналата вечер или за каквото и да било друго. Знаеше, че ако не държи главата си наведена и не се съсредоточи, няма да успее да излезе от вратата. Късите панталони, чорапите, ризата и пуловерът бяха на стола в ъгъла на стаята, където ги беше оставил, преди да си легне. Вдигна ги и тихо слезе на долния етаж. В кухнята събу долнището на пижамата и си сложи екипа за тичане. Изпи чаша студена вода от чешмата, отиде при задния вход и отвори шкафа си. На горната полица имаше черен сейф с биометрична ключалка. Той постави десния си палец върху стъкленото прозорче и след секунда вратичката изпиука и се отвори. Имаше три пистолета с по два резервни пълнителя за всеки.

Неш взе един глок 23 от горната полица и издърпа затвора, за да се увери, че зарядната камера е празна. Дръпна рамата и зареди. Така в пълнителя оставаха още девет патрона. Той пъкна компактния 40-калибров пистолет в торбичката на кръста си заедно с ключовете и единия от мобилните си телефони, който не си направи труда да включи. Изключи алармата, докато отвори вратата, после пак я включи и излезе. Правеше всичко това машинално. „Добрите навици са ключът към успеха“ — обичаше да казва треньорът му по борба в училище. В Морската пехота пък му втъпяваха: „Дисциплината е това, което ни прави непобедими.“ Сега, на този още по-висш етап от битието си, Неш живееше с много по-простата максима: „Една грешка, и си мъртъв.“

Тичешком излезе на тротоара. На широката, оградена с дървета улица имаше спрени само две коли и те му бяха познати. Джипът „Рангльър“ беше на Гилсфордрави, а хондата „Акорд“ — на Краусови. Той тръгна към парка „Закари Тейлър“. Дотам и обратно бяха пет километра и ако не ги вземеше за двацет минути, вероятно целият ден

щеше да му бъде черен. Допреди експлозията изминаваше разстоянието за по-малко от осемнайсет минути.

Неш тичаше по много причини, но най-важната бе, че физическото натоварване му помагаше да проясни мислите си. Беше взел най-трудните решение в живота си, докато тичаше. Бе разрешил най-трудните проблеми, пред които се беше изправял, и бе измислил как да се измъкне от не една безнадеждна ситуация. Тази сутрин не правеше изключение. Краката му започнаха по-леко да се отделят от паважа и той нагоди крачките си по пулсирането в слепоочията си. Най-много мислеше за Рори. Съжалението, че не е бил със семейството си, когато са имали нужда от него, го изгаряше като нажежен шрапнел. Някои неща трябваше да се променят. Не знаеше за какво, но беше сигурен, че Рори има нужда от него. Знаеше, че въпреки всичко, което ѝ беше наговорил миналата вечер, жена му ще отиде в училището и ще се опита да заглади нещата.

— Това няма да стане — заяви задъхано Неш, докато бягаше.

Чакаше да му се обадят и да го извикат на Капитолия да даде показания. Кенеди бе дала ясно да се разбере, че няма да позволи да свидетелства на открито заседание. Ако Комисията по правосъдието закрийеше заседанието, можеха да го принудят да отговаря, но иначе не. Нямаше представа какво ще излезе от тази каша, но Рап изглеждаше напълно уверен, че ще спечели. След това Неш си припомни другите задачи за деня. Някои бяха рутинни, като разговора, който трябваше да проведе с личния отдел за бюрократичните проблеми на един от подчинените си зад граница; други бяха по-деликатни. Например как да съобщи на Рап и Ридли, че е позволил на Крис Джонсън да остане още един ден в джамията. Мич навярно нямаше го упрекне, но Ридли сигурно щеше да побеснее.

Когато се върна вкъщи, Маги вече хранеше Чарли със скъпата бебешка храна, от която акото му миришеше толкова лошо. Неш целуна меката руса косица на бебето, после гъстата коса на жена си.

— Добро утро — поздрави, като отиде до умивалника за чаша.

— Добро утро — равнодушно отвърна Маги.

— Как спа?

— Отвратително. Ти?

— Учудващо добре.

Неш взе кърпа и избърса потта от лицето си.

— Не използвай кърпите за чинии, за да си бършеш потното лице — измърмори жена му, докато пъхаше лъжичка с бебешка храна в устата на Чарли.

Неш я погледна и се почуди как е разбрала. Остави кърпата и заобиколи масата. Бебето го погледна с глуповата усмивка, в ъгълчето на устата му се показваше нещо зелено. Майк се ококори и раздвижи устните си, сякаш казваше думата, която толкова беше харесала на детето миналия ден. Чарли зарита с крачета и я измънка. Маги изстена и опря челото си върху масата, отчаяна от едногодишния малчуган.

— Браво, скъпа — каза Неш и излезе, за да си вземе душ на горния етаж.

След трийсет минути пак слезе, гладко обръснат и облечен със сивия дизайнерски костюм, който съпругата му му бе подарила за рождения ден. Седна на компютъра в кабинета и отвори електронната си поща. От снощи се бяха получил девет имейла. Той бързо прегледа графата на подателите за името на Джонсън. Не го намери и се намръщи. Бързо отиде при етажерката и взе служебния си миникомпютър „Блекбери“. Бързо прегледа трийсет и четирите нови съобщения и пак не намери нищо от Джонсън.

С нарастваща тревога се замисли какво би могло да накара Джонсън да не спази часа на доклада. Не се сети за нито една добра причина, но за доста лоши. Коленичи и отвори един шкаф; вътре имаше сейф. Той постави палеца си върху прозорчето и вратичката се отвори. Вътре имаше телефон „Моторола“. Включи го и се обади в апартамента на Джонсън. След осем позвънявания телефонният секретар се включи и той затвори. Опита се да се свърже с мобилния телефон на агента, но попадна на гласовата поща.

Първите болки пронизаха лявото му слепоочие. Неш хвана главата си с две ръце и я притисна.

— Не, само не днес! Не днес!

— Добре ли си?

Майк вдигна глава и видя жена си, облечена за работа, на вратата.

— Да, всичко е наред.

Тя го погледна, сякаш знаеше, че лъже, но в същото време разбираше, че няма как да говорят за това.

— Роузи се обади преди малко. Има проблеми с колата, затова ще вземе автобуса. Ще наглеждаш ли Чарли, докато тя пристигне? Имам важна закуска с клиент.

Лека тревога обзе Неш. Намираще се в такъв период от брака си, в който и най-малката дреболия може да доведе до сериозни проблеми. Никой не обичаше да греша, а вчера Маги бе направила голям гаф с Рори. Сега обаче, упорита както винаги, вместо да се извини за поведението си и да забрави всичко, го подлагаше на това изпитание: „Докажи ми, че съм по-важна от работата ти. Покажи ми, че още ме обичаш.“

Тя много страдаше заради случилото се с Рори. Вероятно в момента мислеше, че е лоша майка. Неш бързо измисли как да съчетае нещата. И преди беше водил Чарли в службата; проблемът бе как да го върне вкъщи и да стигне до центъра на града за изслушването пред комисията в 9:30. Знаеше, че не могат да започнат навреме, защото половината сенатори щяха да закъснеят, затова каза:

— Да... Мога да го взема в службата и ще го оставя, преди да тръгна за изслушването.

Напрегнатото лице на Маги придоби по-меко изражение, на устните ѝ се изписа усмивка, макар и не на облекчение.

— Чудесно. Сега ще го приготвя.

## 55.

АНАКОСТИЯ РИВЪР, ВАШИНГТОН

Складът приличаше на изоставена постройка от някоя източноевропейска страна преди падането на Желязната завеса. Половината стъкла липсваха, части от покрива също бяха паднали. Ръждясалите ламарини на стените бяха очукани, дори отлепени на места. Изцапаният с машинно масло бетон и щайгите бяха покрити с птичи изпражнения; из помещението с големина колкото половин футболно игрище бяха разхвърлени нарязани автомобилни гуми и други боклуци. Нищо обаче не можеше да влоши настроението на Карим.

Абад и тримата, които му бяха помогнали, се върнаха малко преди изгрев, точно както им беше наредил. Бяха пъхнали трупа на убития шпионин в багажника на крадена кола, бяха я закарали на някакъв изоставен парцел и я бяха запалили. Той им благодари за добре свършената работа, след което, точно когато лъчите на изгряващото слънце започваха да се показват, ги покани да останат да се помолят заедно. Тринайсетте мъже се обърнаха с лице към Мека и коленичиха на мръсния под. Хората на Карим не се притесняваха от мръсотията. Отдавна се бяха научили да не обръщат внимание на такива неща. На Абад и неговите хора обаче явно не им беше удобно. След трийсет минути, когато свършиха молитвата, Карим прегърна всички един по един и им благодари за саможертвата, дори на тримата, които бе довел Абад.

Поиска да поговори с тях насаме и ги поведе към вратата, през която бяха влезли. Поговори им няколко минути, после неочаквано извади 9-милиметровия си глок със заглушител и ги застреля в главите.

Хаким се вцепени от жестокостта на приятеля си. Огледа се да види дали другите ще реагират като него, но мъжете се държаха, сякаш нищо не се е случило. Карим ги беше превърнал в безжалостни

роботи. Само Абад изглеждаше шокиран от случилото се, но той бе твърде малодушен, за да се опълчи.

Карим се приближи, носейки със себе си миризма на барутен дим. Усмихна се и тъжно поклати глава:

— За съжаление трябваше да го направя.

— Защо? — сопна се приятелят му.

— Защото видяха лицата ни.

— Какво значение има?

— От ЦРУ ще тръгнат да търсят агента си. Не можем да си позволим пропуски.

— Пропуски? — Хаким посочи към труповете. — Така ли наричаме вече братята си мюсюлмани?

Карим нямаше да допусне нищо да помрачи настроението му.

— Стига, Хаким, спорили сме сто пъти за това. Мнозина се жертваха за вярата, милиони наши братя. Но американските мюсюлмани не са дали нищо. Тези трима мъже се жертваха като мъченици и ще бъдат възнаградени от Аллах. Ще отидат в рая.

„Те не се жертваха — помисли си Хаким. — Ти ги пожертва, или по-точно, уби ги.“ Не го каза от страх за собствения си живот. Погледна спокойното лице на приятеля си и най-сетне осъзна колко се е променил през последната година.

— Хайде — подкани го Карим, — имаме много работа за вършene. Реших да изтегля плана с два дни напред.

Това привлече вниманието на всички. Хората на Карим бяха твърде дисциплинирани, за да задават въпроси. Абад обаче не беше.

— Днес ли? — попита с треперлив глас.

— Да, днес.

— Ама аз не съм готов — възрази той, като затрепери. — Имам да довърша някои неща в офиса... вкъщи...

— Нищо не може да се направи. От ЦРУ ще дойдат да търсят своя човек, а не можем да чакаме това да стане. Щом разберат какво се е случило, ще вдигнат тревога и тогава работата ни ще стане много трудна.

— Ама моят самолетен билет... Мога да тръгна едва утре. Какво ще правя сега? — запелтечи Абад.

Карим приятелски постави ръка на рамото му.

— Не се безпокой. Аз ще се погрижа за теб. Сега се прибери в апартамента си. Вземи само най-необходимото — една чанта — и пак ела.

— Ама... — понечи да каже Абад.

Карим постави ръка на устата му.

— Недей да спориш. Това е заповед. Ще направиш точно каквото ти казвам. Сега върви и побързай.

Силно раздразнен, Хаким се почуди защо приятелят му не застреля този кретен, както правеше с всички други. Вместо това спокойно остави Абад да си тръгне, който се отдалечи, като спираше след няколко крачки и поглеждаше назад, докато стигна вратата. Преди нещастникът да излезе, Карим повтори указанията си още веднъж и отново го подкани да побърза.

— Така — обърна се към Хаким, като приятелски постави ръка на рамото му. — Както виждаш, хората ми са готови. Мъченическите им жилетки са подготвени.

Тази сутрин бойците бяха разделили пластичния експлозив на по-малки плочки, които закрепиха от вътрешната страна на специални жилетки. По-късно щяха да ги облекат и ако всичко върви по плана, да загинат с тях.

— Сигурен ли си, че е разумно да изтеглим плана напред? — попита Хаким.

— Да.

— Опасявам се да не допуснем грешка от бързане. Грешка, която може да провали мисията.

— Не — поклати глава Карим. — Хората ми са готови. Това е правилното решение. Твърде рисковано е да чакаме. Трябва да се възползваме от възможността.

— Ами уличните камери?

— Предполагам, че можеш да се обадиш на твоя човек.

— Сега ли? — попита той, като вече пресмяташе времевата разлика между Холандия и Вашингтон.

— Да.

— Ще се опитам — не много уверено измърмори Хаким.

Това беше уговорено няколко месеца предварително.

— Ще успееш, приятелю. Ти винаги успяваш. Точно затова, въпреки липсата на вяра у теб, допуснах да участваш в тази велика

битка.

— Ами ако не успее да блокира системата?

— Ще действаме без него. Готово ли е посланието ми?

Имаше предвид предварително записано обръщение, което щеше да бъде разпространено по Интернет. В него той се представяше като Лъва на „Ал Кайда“. Когато го види, Заухири сигурно щеше да получи удар.

— Посланието ти е готово. Няма да има проблем да се пусне.

— Чудесно.

— Ако нашият човек не успее да блокира системата... — той се наведе така, че само Карим да го чуе — ... ще трябва да се махнем от града още днес следобед.

— Първо да видим какво ще направи — спокойно отговори Карим. — Аллах е с нас. Уверен съм, че пак няма да ме разочароваш. Не съм бил толкова път, за да изпълня мисията само наполовина. Трябва да успеем или да умрем. Ясен ли съм?

— Значи си размислил, така ли? — тихо попита Хаким.

— Оставям се в ръцете на съдбата. Ако Аллах иска да оцелея, ще оцелея.

„Ами аз?“ — идеше му да попита, но ясно осъзнаваше, че приятелят му се е превърнал в истински религиозен фанатик. Хаким бе виждал този поглед в очите на много хора в Афганистан. Мъже, които бяха готови да застанат пред американските куршуми, уверени, че Аллах ще ги предпази. Като гледаше големите, безумни очи на приятеля си, той за първи се запита защо се е замесил в това. Неговата помощ беше чисто организационна. Без него нямаше да успеят да проникнат в страната. Задачата му бе да осигури допълнителното финансиране и да вербува хакерите, които щяха да обезвредят хилядите камери за наблюдение по вашингтонските улици. И последно, трябваше да осигури своето и Каримовото бягство от страната. Сега тези приказки за Аллах и съдбата все повече започваха да му звучат като самоубийствена мисия.



## 56.

### АРЛИНГТЪН, ВИРДЖИНИЯ

Неш натисна копчето на дистанционното и страничната врата на минивана се отвори сама. Той седна по средата зад двете предни седалки и настани крал Чарли в плюшеното му бебешко столче. След кратка борба с презрамките, закопчалките и катарамите седна зад волана, запали и потегли на задна под аплодисментите на едногодишния специалист по ругатните на задната седалка. Националният антитерористичен център се намираше на по-малко от десет километра. Неш имаше време най-много за един-два телефонни разговора. Помисли дали да се обади на Рап и Ридли, но нямаше смисъл да ги тревожи на този етап. Имаха достатъчно грижи. Оставаше само една възможност, Скот Коулман. Обади му се и му продиктува адреса на Джонсън и на строежа, където работеше сега. Коулман знаеше за операцията, затова нямаше нужда от повече обяснения. Обеща, че до час ще знае какво става.

На пропускателния пункт на НАТЦ охраната на шега поиска да види значката на Чарли. Неш се засмя, макар че никак не му беше до шеги. След като се легитимира и Чарли получи временен пропуск, спря на мястото си в подземния паркинг и освободи бебето от презрамките. С чантата за памперси на едното рамо и Чарли на другото се качи с асансьора на шестия етаж и влезе в оперативната зала. Това беше третото посещение на бебето в Националния антитерористичен център, а бе ходило в Ленгли още толкова. Това обикновено ставаше в съботните сутрини, когато Неш искаше да даде на Маги възможност да си поспи.

Щом се приближиха до бюрото ѝ, секретарката се изправи и протегна ръце.

— Ела при леля, Чарли.

Неш ѝ предаде бебето и остави чантата до стола. Погледна телевизионните екрани и попита:

— Нещо ново тази сутрин?

Джесика работеше за Неш от три години. Помагаше и на още двама агенти от Ленгли, прикрепени към НАТЦ.

— Оня хеликоптер на бреговата охрана, който беше свален вчера...

— Да?

— Снощи водолази са открили всичките четирима членове на екипажа. Според предварителния доклад причината за смъртта е удавяне. — Джесика погъделичка Чарли под брадичката. — Тази сутрин отново отишли на оглед и открили седем дупки от куршуми. Четири са поразили двигателите. От ФБР са изпратили отряд да потвърди, но според водолазите става дума за петдесети калибър. Бронебойни.

— И мислят, че е било пратка с наркотици?

— Да, но има един проблем. — Тя посочи над подредените едно до друго бюра. — Алберто от Бюрото по наркотиците казва, че наркотрафикантите рядко стрелят по хеликоптери, а и никога не е чувал да са го правили толкова близо до брега.

Неш се почуди дали в товара не е имало и друго освен наркотици.

— Информирай ме какво са открили от ФБР. — Погледна към ъгловия кабинет и попита: — Господин Вкиснат тук ли е?

— Да — отговори тя и погъделичка Чарли по ръчичката. — Защо не оставиш бебчето при мен?

— Ядосан ли е?

— Повече от обичайно.

— Ще взема Чарли. Мога да го използвам за жив щит. — Той взе бебето и добави: — Още нещо. Обади се в кабинета на директора на „Сидуел“ и разбери кога ще се срещне с жена ми.

Джесика се намръщи:

— Защо да не се обадя на Маги?

— Не... всъщност кажи им, че се обаждаш от нейно име.

— Какво става? — загрижено попита тя.

— Рори ударил някакво момче... сложна история, но накратко, онова разглежено копеленце си го е просило.

Секретарката имаше две момчета. Веднага разбра.

— На територията на училището ли е станало?

— Да.

— И като познавам „Сидуел“, сигурно не допускат абсолютно никакво насилие.

— Точно така. И като познавам жена си, тя ще отиде в училището и ще се подмазва на директора, докато уреди нещата.

— А ти сигурно не си поканен.

— Именно.

— Веднага ще се заема. — Джесика посегна към телефона. — Ще ти кажа какво съм открила.

Неш отиде пред вратата на Харис и почука. Отвътре началникът извика който и да го търси, да се маха. Майк отново почука и се усмихна широко на звучните ругатни, които прогърмяха от другата страна.

Вратата се отвори и отвътре се чу ръмженето на Харис:

— Кой шибан кретен...

Занемя, когато видя усмихнатото бебе пред кабинета си.

— Трябва да поговорим — сериозно каза Неш.

Харис направи крачка назад и му махна да влезе. Щом затвори вратата, поведението му коренно се промени. Потърка ръце и ги протегна към Чарли, който доброволно се остави в прегръдките му. Харис го разцелува по пухкавите бузки.

— О... Шийла ще се побърка от ревност, като разбере, че си се отбил.

Неш се усмихна. Шийла беше жената на Харис и не пропускаше възможност да се порадва на Чарли. Представлението, което Неш и Харис бяха изиграли пред всички в службата в понеделник, беше режисирано. Двамата усилено обменяха информация зад кулисите и Майк смяташе, че ще е най-добре, ако всичките им колеги останат с впечатлението, че Харис е бесен заради статията в „Поуст“, докато в действителност знаеше за операцията от самото ѝ начало.

Харис видя, че Чарли гледа към бюрото му, затова седна на стола си и каза:

— Не позволявам на никого да пипа нещата ми, но ти, приятелче, можеш да си играеш с каквото поискаш. Хайде. — След малко погледна Неш и попита: — Какво е станало. Стоиш, като че ли имаш запек, явно не си започнал добре деня.

— Имам проблем.

— Много ли е сериозен?

— Зависи. — Сви рамене и се умисли.

— Можеш да ми кажеш — подкани го Харис.

— Знам. Просто не съм сигурен дали трябва да те забърквам в тази каша.

— Говорили сме за това.

Чарли издрънка силно със синята чаша с инициалите на ФБР и химикалките в нея.

— Браво — насърчи го Харис и отново се обърна към Неш: — Подкрепям те във всичко. Не смятам да правя нещо противозаконно, но и няма да те предам.

— Трябва много да внимаваш с тази история. Без електронни следи... без документи. Предпочитам да няма и свидетелства за проведени разговори.

— Знам как да работя. Кажи ми какво ти трябва.

Майк се загледа през прозореца. След малко каза:

— Един приятел е изчезнал.

— От добрите или от лошите.

— От добрите.

— От колко време го няма?

— Не знам точно.

— Кога за последно си се свързвал с него? — попита Харис, докато масажираше крачето на Чарли.

— Вчера следобед.

— Не е много отдавна.

Неш въздъхна. Трудно щеше да му обясни защо се тревожи. Затова каза само:

— Предвид на обстоятелствата... е цяла вечност.

Харис кимна:

— Искаш ли да проверя в моргата?

Неш се надяваше да не е такъв случай, но трябваше да се направи.

— Каза, че имаш приятели в центъра... в Градското управление.

— Познавам доста хора там. Неколцина са ми доста задължени.

— Добре. Само не оставяй следи. Не искам да се разбере, че ти си разпитвал.

— Знам какво да правя. Кажете ми данните. — Харис разтвори широката си длан и добави: — Чарлз, би ли ми дал химикалката?

Чарли погледна устройството за писане, което държеше, и внимателно го постави в ръката на агента. Усмихна се, доволен от постижението си.

Харис го потърка по гърба.

— Умно момче. Прекалено умно, за да стане морски пехотинец. Ти ще отидеш във флота като чичо си Арти. — Взе лист и се обърна към Неш: — Казвай.

На Майк му хрумнаха десетина хапливи забележки за моряците от флота, но премълча. Започна да описва Джонсън:

— Метър и осемдесет. Чернокож, едър.

— На колко години?

— Към трийсетте.

— Нещо друго?

— Има татуировка от военновъздушните сили на левия бицепс.

— Име?

Неш поклати глава.

— Добре. Ще накарам един приятел да провери в моргата за неидентифицирани.

— Благодаря.

Майк вдигна Чарли от бюрото. Ако нещо се беше случило с Джонсън, никога нямаше да си го прости.

— Ти не трябва ли да ходиш на разпит в центъра? — попита Харис.

— Трябва.

— Е, късмет. Не им се давай на ония мухльовци.

Неш спря на вратата и отбеляза:

— Не съм аз, който се нуждае от късмет днес. Вдигнали са мерника на Рап.

## 57.

### КАПИТОЛИЯ

Рап стоеше с вдигната дясна ръка пред свидетелската маса. Започна да повтаря думите на клетвата след един служител от помощния персонал на комисията. Това бе може би първият път, когато полагаше клетва пред сенатска комисия, и беше решил да говори истината. Знаеше, че това е една от многото причини, поради които мнозина от сенаторите го мразеха. Липсата на уважение, което демонстрираше, ги вбесяваше. Професионални мошеници и лъжци, те не можеха да живеят, без да изкривят истината по някой извратен начин, но не дай Боже някой да се яви пред свещената им комисия и да направи същото.

Когато свърши с клетвата, той седна и погледна деветнайсетте сенатори наредени пред него. Седяха, готови да го осъдят, зад масивна дървена маса с формата на подкова. В Комисията по правосъдие без съмнение се водеха едни от най-ожесточените междупартийни борби в Сената, главно заради споровете около абортите, а също защото едно от задълженията ѝ бе да утвърждава федералните съдии. За съжаление това се отразяваше на всички проблеми, които тя разглеждаше. Около две трети от деветнайсетте членове бяха сред най-радикалните в Сената.

Рап стоеше сам пред дългата свидетелска маса. Беше решил да каже, че проблемът започва и свършва с него. Очакваше разпита със смесени чувства. От една страна, се беше надявал да бъдат достатъчно безотговорни и да открият заседанието за медиите. Така нещата най-после щяха да излязат наяве. Сами щяха да покажат какви разпасани некадърници са. На Ана би ѝ харесало. След като физиономията му се покажеше по телевизията из целия свят, дните му на оперативен служител със сигурност щяха да приключат. Когато се замислеше за това обаче, той винаги осъзнаваше, че ще се уплашат. Откритите

заседания бяха за показност, а тези суетни глупаци не обичаха да се излагат публично.

Председателката бързаше. Искаше да го постави на мерника си, докато не е размислил и не се е отказал. Някои от колегите ѝ обаче не харесваха идеята за заседание с толкова много неизвестни. Бяха свикнали да получават писмени свидетелства предварително — нещо като да получиш примерни отговори на тест и едва тогава да измислиш своите. Цялата система бе създадена за тяхно преимущество и Рап изгаряше от нетърпение да им сервира няколко изненади. Закритото заседание имаше един голям плюс. Така можеха да му дадат по-голяма свобода. Ако имаше камери и членовете на комисията усетеха, че ще бъдат разкрити неудобни факти, щяха да се обединят като глутница хиени и да вият и лаят, докато вдигнат такъв шум, че да заглуши думите на свидетеля. При затворени врати Рап имаше по-голям шанс да изложи всички факти и да принуди сенаторите за момент да забравят политическите интриги.

Лонсдейл свали очилата си и ги остави на масата пред себе си. Той забеляза, че поведението ѝ коренно се е променило след петнайсетминутната пауза. Първите деветдесет минути бяха посветени на изслушването на капитан Лиланд, който бе долетял от Афганистан. Лонсдейл и колегите ѝ се отнасяха към него с вниманието, с което прокурор разпитва жертва на изнасилване. Сега се канеха да се нахвърлят безжалостно върху изнасилвача.

Сенаторката се намръщи неодобрително:

— Господин Рап, надявам се, че следихте внимателно показанията на капитан Лиланд.

Бяха му наредили да седне в залата, докато изслушват Лиланд.

— Да, госпожо председател.

— Сториха ми се много правдоподобни — отбеляза тя, като вдигна няколко листа от масата, — но са в пълно противоречие с писмените показания, които ни представихте.

— Твърдите, че показанията ми са лъжливи, така ли?

— Точно така. Вие изглеждате в отлично здраве, господин Рап, докато капитан Лиланд очевидно е получил физически травми.

Лонсдейл посочи Лиланд, седнал в полупразната зала между двамата си наскоро наети адвокати.

Рап погледна за момент капитана, който носеше парадната си тъмносиня униформа и държеше главата си леко настрани, за да показва насиненото си око. Мич отново се обърна към Лонсдейл:

— Значи, още преди да чуете устните ми показания, вие вече сте си съставили мнение.

— Ще получите възможност да се защитите, господин Рап, но на този етап това очевидно няма да е много лесно.

— Радвам се, че имаме такъв справедлив и безпристрастен председател — саркастично отбеляза той. — Да се чуди човек защо толкова много хора използват правото си да мълчат, гарантирано от Петата поправка, когато се явяват пред тази комисия.

Тя присви очи и се канеше да отговори, но в дъното на залата настъпи лека суматоха. Рап устоя на изкушението да погледне назад, защото така щеше да издаде първата голяма изненада. Лонсдейл и другите сенатори насочиха погледи към централната пътека между банките в залата. Рап чу мелодичен баритон и се помъчи да скрие усмивката си. Знаеше какво ще се случи и повече от всеки друг си даваше сметка, че това ще е исторически момент. За първи път представител на изпълнителната власт щеше да се изправи срещу представители на законодателната на тяхна собствена територия.

— Госпожо председател — изгърмя гласът. — Извинявам се за прекъсването, но тук имам нещо, което е в пряка връзка с проблема, който разисквате.

Рап реши, че вече е безопасно да погледне Ингланд. Министърът на отбраната бе около петдесетте, с гъста прошарена коса. Славеше се като един от най-емоционалните министри в кабинета. Той мина покрай Рап, без да го удостои с поглед, и спря пред масивната маса на комисията. Сенаторите започнаха да си шушукат, изразявайки цяла палитра от реакции — от забавление до загриженост.

— Министър Ингланд — заговори с треперлив глас Лонсдейл, — това е закрито заседание и тъй като не сте в списъка на свидетелите, ще ви...

Той тресна една десетсантиметрова купчина документи върху масата и заяви гръмогласно:

— Ще ви отнема само минутка и след като вие, госпожо председател, сте сметнали за уместно да се бъркате във вътрешните



работи на Министерството на отбраната, смятам за свой дълг да ви върна жеста.

— Моля ви...

— За мен е удоволствие — избумтя невъзмутимо Ингланд. — Уважаеми сенатори — продължи, като плъзна поглед по лицата на седящите зад масата, — това са подписаните показания на генерал Гарисън, командир на военновъздушна база „Баграм“ в Афганистан. Той е прекият началник на капитан Лиланд и е присъствал на инцидента, за който говорите.

— Министър Ингланд — заяви Лонсдейл със заплашителен тон, — това е против всякакви правила. Ако не...

— Не по-малко против правилата от това председателката да се обади на свой приятел в Министерството на правосъдието посред нощ и да го накара да започне разследване в една от поверените ми бази.

— Господин министре...

Веднъж заговорил, той не можеше да бъде спрял:

— Армията на Съединените американски щати има механизми за самоконтрол с дълга традиция. В редките случаи, когато те не са се оказвали ефикасни, на помощ е идвало Министерството на правосъдието. Но никога — повиши тон — в дългата история на тази велика страна Министерството на правосъдието не е започвало разследване на инцидент, толкова очевидно попадащ под юрисдикцията на военното министерство, и то само четирийсет и осем часа, след като се е случил.

— Господине...

— А това — изрева Ингланд — ме навежда на мисълта, че цялата кампания е политически мотивирана.

— Как смееете да се явявате пред комисията ми и да правите такива безпочвени обвинения?

— Безпочвени ли? Моля ви да ми обясните, сенатор Лонсдейл, защо вашият човек от Министерството на правосъдието е взел показания само от един човек, свързан с инцидента?

— Защото — изкрещя тя — той е засегнатата страна.

— На вашия човек не му ли хрумна да вземе показания от генерал Гарисън? Той в крайна сметка е единствената неутрална страна в инцидента.

Ингланд бързо огледа останалите сенатори и видя, че всички погледи са насочени към Лонсдейл в очакване на отговора. След неловко мълчание министърът размаха документа във въздуха и продължи:

— Не се безпокойте, военните го направиха вместо вас. Всъщност те са доста опитни в тези неща. — Направи знак на един служител, който седеше отстрани на масата. — Моля ви, раздайте тези документи на комисията.

— Господин министре — обади се Лонсдейл, едва сдържайки гнева си, — не е необходимо да ви напомням, че всички документи трябва да се подават предварително пред комисията...

— Правя искане за изключение.

Тя нямаше нужда да се обръща. Веднага се досети, че Гейл Кендрик вече е внесла искането. Посегна към чукчето, но преди да го хване, искането бе подкрепено от още десетина сенатори и от двете партии.

— Накратко, дами и господа — обясни Ингланд, — генерал Гарисън потвърждава показанията на господин Рап и казва, че капитан Лиланд или не си спомня добре какво е станало, или си измисля.

Лонсдейл се почувства, сякаш се дави и някой е хвърлил тухла върху главата ѝ. Мислите ѝ се разконцентрираха и потекоха едновременно в десетина различни посоки. Някой я потупа по рамото и тя по навик се наведе назад. Уосън бе зад нея, както винаги. Той ѝ хвърли спасителния пояс, с който да се задържи на повърхността.

Все още изчервена от срам заради разкритията на Ингланд, Лонсдейл сграбчи микрофона.

— Бих искала да напомня на комисията, че схватката между господин Рап и капитан Лиланд е само една от точките на дневния ред. Министър Ингланд, след като вече сте тук, бих искала да разбера защо като че ли изобщо не се притеснявате от факта, че агент на ЦРУ е облякъл униформа на офицер от ВВС и се е промъкнал в една от базите ви с очевидно намерение да извърши действия, противоречащи на Международния кодекс за военно правосъдие и Женевската конвенция.

Залата утихна и всички погледи се насочиха към Ингланд. Той тъжно поклати глава:

— Това му е работата, приятели. Това се очаква да прави. — Погледна няколко сенатори, които бяха кимнали в съгласие. — В цивилизованите кръгове избягваме да говорим за това, не дай Боже да се разчуе публично, но неговата работа е да убива тези копелета, преди те да са убили нас. — Простичките думи на министъра отрезвиха членовете на комисията. С по-мек тон той добави: — Ние затъваме в помята на този скапан град и забравяме едно важно нещо. — Англанд посочи Рап: — Той е на наша страна.

## 58.

След като министър Ингланд излезе от залата, няколко сенатори поискаха петнайсетминутна почивка, за да прочетат показанията на генерал Гарисън. Лонсдейл не се опита да отхвърли искането поради простата причина, че трябваше да събере мислите си и да реши как да действа по-нататък. Върна се в кабинета си в „Дирксън“ и повика Уосън и неколцина старши членове на екипа си. Всичките бяха на мнение, че засега трябва да се откаже от случая „Лиланд“ и да изчака военните да довършат разследването.

Тъй като никой още не беше чел показанията на генерал Гарисън, един от помощниците ѝ ги прочете, докато около нея още се водеха спорове какво да прави по-нататък. Никъде в показанията на Гарисън не се споменаваше, че Рап е бил и заплашвал затворници. Това напълно противоречеше на показанията на Лиланд, който описваше с подробности издевателствата на агента. Уосън беше скептичен. Изтъкна, че всички твърдения на капитана ще бъдат поставени под съмнение, след като прекият му началник на практика го бе нарекъл лъжец.

Лонсдейл обаче имаше нужда от нещо, за което да се залови. Нямахше намерение да свие знамената само защото Ингланд я е изложил пред колегите ѝ. Искаше да удари, и то решително. Заяви, че смята да го постави на кръстосан разпит за насилието над затворниците и хората ѝ трескаво се заеха да измислят въпроси, с които да започне. Очакваха се пет до десет минути за внасяне на искания и други формалности, преди да дойде ред да разпитва Рап.

На връщане към залата Лонсдейл попита:

— Какво става? Много си мълчалив.

Уосън сведе поглед:

— Достатъчно добре те познавам и знам, че няма смисъл да казвам нищо.

— Не си ли съгласен с мен?

— Много често се случва мненията ни да се разминават.

— Да, но обикновено казваш своето.

— Мисля, че вече достатъчно ясно ти казах какво мисля по този въпрос. Министър Ингланд го обясни доста добре.

— Министър Ингланд е лакей на капиталистите — измърмори Лонсдейл, като се усмихна престорено на един сенатор, с когото се разминаха.

— Опита ли се да разгледаш нещата достатъчно непредубедено, за да разбереш какво става?

Тя замълча за момент, след което отговори:

— Разбира се. Винаги го правя.

— Глупости — срязва я Уосън. — Вие политиците сте като родители. Съставяте си някакво мнение и то ви става като родно дете. Не сте обективни.

— Не е вярно.

— Абсолютно вярно е и министърът на отбраната току-що го доказва.

— Как?

— Като ни напомни, че Рап е на наша страна.

— Не съм много сигурна — пренебрежително отвърна Лонсдейл.

— Боже мой — изръмжа Уосън, — понякога си непоносима.

Нима мислиш, че терористите са на наша страна?

— Не говори глупости.

— Отговори ми тогава... на чия страна е Рап? Ако четем досието му, изглежда, че е привърженик на максимата „Да избием всички врагове“.

— Сега ти ми кажи нещо, Ралф — раздразнено измърмори шефката му. — Кой, по дяволите, е на страната на конституцията и Декларацията за правата?

— Историята е твоята ахилесова пета, Барбара. Съмнявам се, че искаш да чуеш мнението ми.

— Какво, по дяволите, означава това? — попита Лонсдейл, когато вратата на залата вече се виждаше в дъното на коридора.

— Тези два документа са родени с кръв. Те не са излезли изпод перото на хора като Джеферсън и не са се запазили само благодарение на високи идеали. Те многократно са били изцапвани с кръв.

— Понякога прекалено драматизираш.

— Ти пък се инатиш, както винаги.

Лонсдейл спря и хвана Уосън за ръката.

— Мислиш, че правя грешка, така ли?

— Барбара, министърът на отбраната току-що те направи за смях в собствената ти комисия. Това не би трябвало да става.

— Какво ще ме посъветваш да направя? — прошепна тя.

— Може би нищо. — Той сви рамене. — От самото начало те предупреждавах да не се захващаш с това.

— Не съм съгласна. Ние сме правова държава. Не можем да позволим на животни като Рап да правят каквото си искат.

— Изтъркано клише. Да не би да предпочиташ терористите да правят каквото си искат?

— Понякога ме вбесяваш.

Уосън я изглежда.

— Затова мълчах. Знаех, че няма да се вслушаш в съвета ми.

— По този въпрос — със сигурност.

Лонсдейл се обърна и влезе в залата. Неколцина от колегите й искаха да разменят няколко думи с нея, но тя мина покрай тях и седна на мястото си. След като бързо огледа присъстващите, удари с чукчето за начало.

## 59.

Рап седеше на свидетелската маса и се опитваше да разбере какво става. Многоуважаемите членове на комисията като че ли не можеха да се разберат как да процедурат. Дори неколцина сенатори от партията на Лонсдейл изглеждаха недоволни, че ги е забъркала в тази каша. Той се чудеше как ли ще реагират, след като им пусне следващата изненада.

След десетина минути спорове Лонсдейл най-сетне се обърна към него:

— Господин Рап, бих искала да ви напомня, че все още сте под клетва.

Рап кимна.

— Говорете в микрофона — сопна се тя, изнервена от препирните с колегите си.

— Знам, че съм под клетва.

С вид, сякаш се опасяваше, че някой може да повдигне друго процедурно предложение, Лонсдейл бързо попита:

— Отричате ли да сте удряли Абу Хагани, докато е бил вързан, в заведение за принудително задържане на американската армия?

В залата настъпи пълна тишина и всички се втренчиха в Мич, който отново стоеше сам пред свидетелската маса. „Всичко се свежда до това — помисли си той. — Покажи им нещо за примамка и им дай да разберат, че имаш сериозни намерения.“

— Госпожо председател, с удоволствие ще отговоря абсолютно честно на въпросите ви, но само ако наредите от залата да излязат всички, които не са членове на комисията.

Тя изсумтя презрително:

— Това няма да стане.

Рап кимна, сякаш приемаше решението ѝ:

— В такъв случай не ми оставяте друг избор, освен да използвам правото си от Петата поправка.

Лонсдейл почувства раздвижване от двете си страни, но без да обръща внимание на шушукането, заяви:

— Господин Рап, вие нямате власт да нареждате какво да се прави в тази комисия. — Махна към петдесетината служители, седнали зад деветнайсетте членове. — Тези хора са минали през строга селекция и аз се чувствам дълбоко засегната, че поставяте под съмнение лоялността им.

Той можеше да спори цял ден за изтичанията на информация от тази и всички останали комисии на Конгреса, но не за това беше дошъл. Погледна иронично Лонсдейл:

— Госпожо председател, при положение че обещавам да отговарям на всичките ви въпроси честно и изчерпателно, мисля, че молбата ми е разумна.

Един от заместник-председателите се наведе и каза нещо на Лонсдейл. Дватама закриха микрофоните си и трескаво зашепнаха нещо. След близо минута сенаторката отново се приближи към микрофона и се покашля.

— Господин Рап, склонни сме да помолим да напуснат залата всички с изключение на членовете на комисията и вас, включително колегите ви от ЦРУ, но искам да имаме кристална яснота по вашето предложение. Обещавате да не избягвате нито един от въпросите ни и да не се позовавате на Петата поправка... така ли?

— Точно така. На въпросите, засягащи проблема, за който сме се събрали, ще отговарям честно и изчерпателно, доколкото мога.

Лонсдейл и заместник-председателят отново закриха микрофоните си и зашепнаха. Рап беше сигурен за две неща. Първо, Лонсдейл бе понесла голям срам от Ингленд и не искаше да претърпи още едно поражение, за което в града можеше да се говори със седмици. Второ, той разчиташе на арогантността на комисията. На такъв разпит всеки един от сенаторите можеше сам да го разнищи. Всички заедно щяха да бъдат безстрашни пред сам човек.

Точно според очакванията му, Лонсдейл свърши консултациите и нареди от залата да излязат всички с изключение на членовете на комисията и свидетеля. Рап не си направи труда да се обърне да види как колегите му излизат. Кенеди знаеше какво се случва, а засега нямаше нужда другите да се замесват толкова. Мич се канеше да



нагази в опасни води и нямаше смисъл да подлага и други на такъв риск.

Лонсдейл се огледа, за да се увери, че всички са излезли. Сега, след като вътре останаха само двайсет души, залата изглеждаше огромна. Тя се почуди за момент дали е било правено досега. В Комисията по разузнаването от време на време се случваше, но тя се съмняваше Комисията по правосъдието някога да е заседавала така. Погледна Рап и с изненада забеляза, че и за първи път тази сутрин изглежда неспокоен.

— Господин Рап, искам да ви предупредя... при най-малкото подозрение, че лъжете, ще...

— Ударих затворника — каза той ясно пред микрофона.

Знаеше, че трябва да им даде нещо, да им покаже, че не прави празни обещания. Освен това нямаше желание да слуша още заплахи от Лонсдейл.

— Принавате ли, че сте ударили вързан затворник?

— По това време още не беше вързан, но да, ударих го.

— Не съм сигурна, че това има значение. Пак е бил в затвора.

— Да, така беше.

Лонсдейл изпита внезапно желание за мъст, но искаше преди това да се увери, че противниците ѝ в комисията са разбрали ясно този момент.

— Принавате ли, че сте го ударили?

— Да.

Тя погледна записките си.

— Принавате ли, че сте го душили?

— Да.

— Беше ли вързан, докато го душахте?

— Да.

Сенаторката замълча за момент, за да придаде повече тежест на казаното.

— От докладите виждам, че сте имали електрошоков пистолет. Използвахте ли го върху затворника?

— Да — без колебание отговори Рап.

Сенаторите си зашушукаха.

— Госпожо председател — намеси се Боб Сафърд, председателят на Комисията по разузнаването, бих искал да ви напомня, че той по

всяко време може да се позове на Петата поправка.

Лонсдейл го изгледа заплашително и изрече:

— Може би уважаемият ми колега не е чул, но свидетелят вече заяви, че не желае да използва правата си по Петата поправка.

— Сенатор Лонсдейл е права. Нямам намерение да използвам Петата поправка.

Лонсдейл погледна свидетелската маса и с изненада видя Рап да излиза пред нея.

— Някой от вас запитвал ли се е защо съм поел риска да проведя такава акция? — След като никой не отговори, той продължи: — Преди няколко седмици с мен се свърза информатор, работещ за чужда разузнавателна служба. Той ме уведоми, че са били заловени две терористични групи, канещи се да проникнат в Съединените щати. Едната е искала да влезе през Лос Анджелис, а другата — през Ню Йорк.

— Защо чуваме за това едва сега? — попита Сафърд.

— Отговорът е сложен, но накратко, съюзниците вече не ни се доверяват в една конкретна област.

— И коя е тази конкретна област? — попита Лонсдейл.

— Методи за интензивен разпит.

— Имате предвид мъчения?

— Наричайте го, както искате, госпожо, но моля ви, не се самозалъгвайте, че тези методи не действат.

— Господин Рап, аз...

— Моля, оставете ме да довърша, госпожо. Много е важно. Въпросната разузнавателна служба има основания да подозира, че има и трета терористична група и тя може би вече е на територията на Съединените щати.

Рап бавно огледа насядалите зад голямата маса. Никой от сенаторите не проявяваше желание да коментира.

Лонсдейл въздъхна дълбоко и заяви:

— Според мен сте си измислили тази трета терористична група само за да се оправдаете.

— Очаквах да кажете това, госпожо, затова ще ви направя едно предложение. Готов съм на открито заседание да повтора това, което казах пред вас. Ако може, още този следобед. Ако искате да ме разследвате и съдите, че съм ударил Абу Хагани — човек, който е

виновен за смъртта на над сто американски войници... човек, чийто специалитет са бомбените атаки над училища, пълни с деца... човек, чийто основен принос за световния тероризъм е, че пръв започна да вербува умствено изостанали хора за атентатори-самоубийци... Ако решите да направите това публично, чудесно. Аз съм готов да защитавам позицията си пред американския народ.

— И каква по-точно е позицията ви, господин Рап? — насмешливо попита тя. — Да не би да предложите Съединените американски щати да приемат като официална политика изтезаването на военнопленници?

Разговорът бе стигнал до повратната точка, която Мич очакваше. Около една трета от сенаторите в комисията се подсмихнаха подигравателно на саркастичната забележка на председателката им. Той се опита да преодолее омразата си към тях и да я удави в съжаление, както го беше посъветвала Кенеди.

— Моята позиция, госпожо председател и уважаеми сенатори, е, че това правителство трябва *неофициално* да си запази правото да използва екстремални мерки в случаите, когато сме заплашени от терористични атаки.

— Екстремални мерки — повтори Лонсдейл, като го погледна неодобрително. — Несъмнено това е евфемизъм за мъчения.

— Госпожо, преди десет години прекарах една седмица в сирийски затвор — заяви Рап без злоба или превъзходство. — От личен опит мога да ви кажа, че има огромна разлика между мъчения и екстремални мерки. — Погледна най-либералните членове на комисията, както го беше посъветвала Кенеди, и продължи: — Дами и господа, уважавам позицията ви по този въпрос. Никой от хората, с които работя, не обича изтезанията. Никой от нас не изпитва удоволствие да причинява болка на затворници и ние не го правим, защото ни е скучно или за да задоволяваме садистичните си наклонности. Правим го в изключително малък брой случаи с единствената цел да спасим живота на наши съотечественици.

— Господин Рап, какво ще стане, ако човекът е невинен? — попита председателят на Комисията по международни отношения.

— Знам само за един такъв случай и аз не съм бил замесен в него. Въпросният човек не е бил изтезаван по начина, по който повечето хора си представят тези разпити, но признавам, че е бил

подложен на сериозен стрес, предназначен за сломяване на волята. Това не е приятно изживяване, но затворникът е бил освободен без физически травми.

— А какво ще кажете за психическите травми? — попита Лонсдейл.

Мич кимна:

— Уместен въпрос. Не се съмнявам, че въпросното лице е преживяло психическа травма. Ние правим всичко възможно, за да компенсирате този човек, и сме му осигурили медицинска помощ. Отново ще кажа, че не се гордея с това и не съм участвал в случая, но признавам, че е станала грешка. Една грешка на стотици разпити.

— Не ни успокоявайте много, господин Рап.

— Това е мръсен занаят, госпожо сенатор. Тези религиозни фанатици искат да ни причинят голямо зло и моята работа е да ги спра. Затова предприех тази рискована операция. Заловихме двама души, висши членове на талибанското командване и тясно свързани с „Ал Кайда“. Мъже, на чиято съвест тежи смъртта на хиляди невинни, а аз нямам право да говоря с тях. Един от тях, Мохамад ал-Хак, призна за съществуването на трета терористична група, без дори да го пипнем с пръст.

— Да, защото сте го заплашили да го предадете на касапина от Мазар-и-Шариф... генерал, как му беше името?

— Точно така. Само по този начин можем да накараме тези хора да говорят. Мохамад ал-Хак не е американски гражданин. Той е терорист.

Лонсдейл заяви с изненадващо спокоен тон:

— Господин Рап, напомням ви, че тази комисия, а също и неколцина федерални съдии вече са обмислили въпроса. Нашата страна е ратифицирала Женевската конвенция. Задължени сме да осигурим на пленниците закрила, която им дава законът.

— Ами терористите, които умишлено нападат цивилни обекти? Кой ги контролира и следи да спазват Женевската конвенция? — Рап погледна към дясната страна на масата и добави: — Всички знаем отговора. Те не са подписвали Женевската конвенция и никога няма да я подпишат. Нещо повече, те нарушават всички правила, записани в този документ. В същото време ние с безкрайната си мъдрост решаваме да им осигурим всички права, върху които те плюят.

— Господин Рап — уморено измърмори Лонсдейл, — ние сме правова държава.

— Да, така е. Открита демокрация. Власт за народа от народа. — Той направи крачка към масата и понижи глас, почти умолително: — Дами и господа, не искам да правя това, но не ми оставяте друг избор. Занимавам се с тази работа от близо двайсет години и напрежението между ЦРУ и Капитолия никога не е било толкова голямо. Забравяме кой е истинският враг. И това не сме ние. — Рап посочи няколко от сенаторите. — Министър Ингленд също го каза. Ние сме един екип. Спомням си как след единайсети септември, когато раната беше все още отворена, мнозина от вас дойдоха да ме питат дали правим достатъчно, за да накараме терористите да говорят. След скандала „Абу Гариб“ отново настръхнахме едни срещу други. — Той замълча за момент, след което се обърна директно към Лонсдейл: — Госпожо председател, аз съм убеден, че в близко бъдеще ни очаква нова атака. Знам със сигурност, че поне един от двамата мъже, които разпитвах миналата седмица, има информация, която може да ни помогне за осуетяване на това нападение. — Погледна от единия до другия край на масата. — Моля ви, помислете за последствията. Помислете как ще реагира американският народ, когато разбере, че тази комисия и членовете ѝ са по-загрижени за съмнителните права на двама фанатизирани, жестоки терористи, отколкото за закрилата на собствените си граждани, които всички вие сте се клели да защитавате.

— Ако някой нападне страната — изтъкна Лонсдейл, — тогава вие и ЦРУ ще бъдете виновни. Не тази комисия.

Рап едва сдържа гнева си. Пренебрегна омразата си към тези хора и порочните им принципи, като се надяваше, че ще намери път към компромис. Той им даваше възможност да се спасят, но Лонсдейл не изглеждаше способна да слезе от пиедестала си и да вземе необходимите мерки за защита на страната. Изгаряше от желание да каже всичко, което мислеше, на тази себична сенаторка, но думите на Кенеди го караха да се сдържа. Тя му беше напомнила, че ще се нуждаят от тези хора, особено след като бомбите избухнат. Президентът ги беше уверил, че никой няма да обвини ЦРУ, дори атаката да се състои. Беше им гарантирал, че ще хвърли вината върху групата от сенатори елитисти и заслепени от власт конгресмени, които от години критикуваха и спъваха работата на Управлението.

Уверен, че в крайна сметка ще имат подкрепата на президента, той се усмихна едва забележимо и каза:

— Ако наистина сте убедена в това, госпожо председател, нека направим почивка за обяд. Нека след това да проведем открито изслушване, на което да присъстват медиите. — Обърна се и посочи празната зала. — Да напълним залата. Аз ще призная всичко пред камерите. Можете да ме унищожите. На избирателите ви много ще им хареса. Ще направя предложението си за използването на екстремални мерки, вие ще ме наречете варварин и ако терористичната група, която смятате, че не съществува, наистина не се появи, ще имате възможност да натрупате много политически дивиденди от случая. Ако сте достатъчно настоятелна, ще можете да ме изхвърлите от Управлението и дори да ме осъдите. — Рап замълча за момент, преди да изложи другата възможност, не толкова благоприятна: — Ако обаче съм прав и тези терористи успеят да стигнат до Вашингтон... и бомбите избухнат... тогава гневът на избирателите ще се излее върху вас.

Той отново погледна събраните около масата. Повечето сенатори го гледаха със загрижени лица. Отново си спомни думите на Кенеди. Беше го предупредила да обуздае желанието си да ги изпрати по дяволите. Трябваше да ги приобщи към случващото се. Не да ги отблъсне. Със съзаклятнически тон Рап добави:

— Има обаче и трета възможност.

Отначало всички мълчаха. След малко сенатор Валдес попита:

— Коя е тя?

— Можете тихомълком да върнете проблема в Комисията по разузнаването, където нещата се решават по-дискретно. — Рап им даде няколко секунди да премислят възможностите, след което продължи: — И така, какво решавате? Открито изслушване днес следобед или връщане в Комисията по разузнаването?

Лонсдейл го погледна, сякаш едва се сдържаше да не метне чукчето по главата му. Приблужи изящно очертаните си устни към микрофона и тъкмо щеше да избълва поредната глупост, когато заместник-председателят и Кент Лам, председател на Комисията по държавните разходи, я дръпнаха настрана. След усилено петнайсетсекундно обсъждане Лонсдейл се наведе към микрофона и каза:

— Господин Рап, свободен сте. Комисията ще се оттегли да обсъди проблема. После ще има почивка за обяд. Ще се съберем отново в два.

— Ще остана в сградата и ще съм на разположение, ако искате да обсъдим нещо на четири очи.

Рап кимна на намръщената сенаторка и излезе.

## 60.

Неш чакаше Рап да се появи от залата на комисията, но времето изтичаше. Секретарката му, както винаги, се беше справила със задачата и го информира, че жена му има уговорка да се види с директорката на гимназията в единайсет и четирийсет и пет. Неш заръча на Кенеди да предаде на Мич да му се обади веднага щом излезе, и тръгна към града. „Сидуел“ беше само на осем километра от Капитолия, но той знаеше, че ще са му нужни поне петнайсет минути да стигне дотам, и то ако хване зелена вълна на светофарите и движението не е много натоварено. Когато излизаше от паркинга на „Дирксън“, с облекчение забеляза, че улицата е пуста. Надеждата му да стигне навреме за срещата бе помрачена, когато попадна в задръстване на Кълъмбъс Съркъл. Единствената възможност бе да свърне по Масачузетс Авеню и да продължи на северозапад.

Едно такси го засече на следващата пресечка и той натисна клаксона. Шофьорът му показа среден пръст. Неш погледна нахалника и за момент си представи какво удовлетворение би изпитал, ако го пресече и го нашиба с антената на собствената му кола. Бързо прогони тази мисъл от главата си и се замисли за сина си. През следващите петнайсет минути можеше да се ядосва и да замисля планове как да избегне скандала, но в крайна сметка най-важното бе бъдещето на Рори. С Маги трябваше да отложат изглаждането на противоречията си за по-късно.

На Томас Съркъл движението беше ужасно и за момент Неш се изкуши да мине по малките улички, но достатъчно често използваше този път и знаеше, че е рисковано. Когато приближаваше Дюпон Съркъл, телефонът му иззвъня. Беше Рап.

— Ало.

— Айрини каза, че си искал да говориш с мен.

— Да. Как мина изслушването?

— Доста добре. Ще ти разкажа по-късно. Какво става?



— Имам малък проблем. — Неш замълча за момент и внимателно обмисли какво да каже, защото можеха да го подслушват. — Онзи купон, който планирахме... и който отменихме. Казах на момчетата и всички са съгласни да не го правим. Само Крис беше против.

— Какъв му е проблемът?

— Каза, че е положил твърде много усилия и не може да се откаже така. Бил близо до нещо интересно.

— Значи още се подготвя, а? — небрежно попита Рап.

— Да, но има малък проблем. Вчера пихме кафе и той обеща да ми се обади снощи и тази сутрин.

— И?

— Още не се е обадил.

— Не е добре. Какво ще правим?

— Обадох се на Скот. Той се опитва да го открие.

След кратко мълчание Мич каза:

— Айрини каза, че си тръгнал по някаква семейна работа.

— Да.

— Кога ще свършиш?

— Ако всичко мине добре, ще се върна към един.

— Добре. Ако има нещо ново, обади ми се.

— Дадено.

— Когато дойдеш, може да отидем там.

— Там ли? — малко разтревожено попита Неш. Почуди се дали приятелят му има предвид джамията.

— Да. Тази работа не ми харесва. Крис няма навик да връзва тенекии. Щом не ти се е обадил, значи има проблем.

— Съгласен съм, но кого, по дяволите, ще повикаме да ни помогне?

— Никого. Затова ще отидем двамата. Връщай се веднага щом свършиш.

— Добре.

Неш изключи телефона.

Когато пресече Рок Крик, движението намаля. Няколко минути по-късно излезе на Уисконсин Авеню и мина покрай Националната катедрала. Погледна часовника на таблото и изруга. Беше единайсет и петдесет и една. „Сидуел“ беше от онези институции, където всичко се

прави с точност до минутата; не се знаеше какви вреди вече е нанесла жена му. Той остави минивана на малкия паркинг пред училището и изтича вътре. Знаеше къде се намира администрацията, но не и кабинетът на директора. Един ученик го упъти и след минута беше пред вратата. Отвътре се чуваха гласове, но не достатъчно силно, за да разбере какво казват.

Той почука и отвори.

— Извинявам се за закъснението.

Усмихна се престорено на жена си и се приближи до подреденото бюро на директорката. Подаде ѝ ръка.

— Аз съм Майк Неш. Бащата на Рори.

Директорката, жена със сериозно лице и прошарена коса, стисна ръката му.

— Аз съм Пеги Барнъм Смит. Директорка на гимназия „Сидуел“. Моля, седнете.

Хладният ѝ тон не убягна на Неш. Той взе стол и седна до жена си, която избягваше погледа му. Погледна Тод и Кристи де Граф, които познаваше съвсем бегло, и забеляза кърпичка в ръката на госпожа Де Граф. Очите и носът ѝ бяха зачервени.

— Какво пропуснах? — попита Майк.

Барнъм Смит се приведе напред и постави ръцете си върху кожената преса за попиване на мастило. Наклони глава към него и обясни:

— Кристи току-що ни разказа за нараняванията на Дерек. Съпругата ви... — директорката кимна към Маги — ... се надява, че ще намерим начин да избегнем изключването. Предложи да изтеглите сина си от отбора по лакрос и мисли, че сто часа общественополезен труд тук, в „Сидуел“, или в организация, посочена от семейство Де Граф, биха били справедливо наказание.

Неш се опита да преглътне гнева, който изпита към жена си, и се обърна към директорката:

— Това няма да стане.

— Нима предпочитате да го изключим?

— Не.

— Ще бъда честна с вас — каза Барнъм Смит. — Ръцете ми са вързани. Политиката на училището е нулева толерантност към насилието.

— А каква е политиката към учениците, които говорят мръсотии?

— Моля? — сепна се директорката.

— Някой от вас запита ли се защо дете като Рори, което никога преди не е създавало неприятности, изведнъж ще реши да пребие свой съученик?

— Какво намеквате? — попита Кристи де Граф, очевидно засегната.

— Всеки спор има две страни. Направихте ли си труда да попитате сина си дали не е предизвикал Рори да го удари?

— Да го предизвика! — възмутено повтори тя. — Лицето на сина ми е като от филм на ужасите. Не мога да повярвам, че водим този разговор. — Обърна се към мъжа си: — Казах ти да се обадим в полицията.

— Мисля, че идеята е чудесна — заяви Неш, като се облегна назад и кръстоса крака. — Сигурен съм, че ръководството на „Сидуел“ много ще се зарадва на рекламата, която ще получи като най-елитното училище във Вашингтон. Полицията ще вземе показания от двете момчета, а също от свидетелите, след което всичко ще отшуми, защото съдилищата за непълнолетни имат да вършат много по-важни неща от разследването на сбиване между две богаташки синчета само защото едното е казало на другото, че иска да шиба сестра му.

Ефектът от думата бе като от бомба. Барнъм Смит се отдръпна назад, сякаш са й ударили плесница. Семейство Де Граф зинаха потресени. Маги просто наведе глава и я подпря на дланите си.

— Да — продължи Майк, — вашето ангелче разказало на Рори какви неща иска да прави с дъщеря ми Шанън... която, между другото, е на четиринайсет. Дерек казал, че била страшна мацка и искал да я шиба.

— Синът ми никога не би казал такова нещо — възмутено заяви Кристи де Граф.

— О... казал го е. Дори го повторил няколко пъти. Рори го предупредил да престане, защото иначе ще го удари. Явно Дерек не го е приел насериозно, защото решил да обижда жена ми. Казал, че Маги е МИЧКА, което е съкратено от „Майка, която искам да...“

Неш не искаше да прекалява с цинизмите, затова само размърда устни, без да каже думата.

Барнъм Смит изглеждаше силно възмутена. Обърна се към семейство Де Граф и попита:

— Говорихте ли с Дерек за това?

— Няма нужда да говоря с моя Дерек — заяви майката. — Той никога не би казал такива неща.

Директорката я изгледа, сякаш искаше да каже: „Да, бе, да.“ Натисна копчето на интеркома.

— Моля, предайте на Дерек де Граф и Рори Неш да се явят в кабинета ми.

Когато директорката вдигна пръста си от копчето, Кристи де Граф се обърна към съпруга си:

— Казах ти, че трябва да доведем адвоката си.

Миникомпютърът на Неш завибрира и той го извади от вътрешния джоб на самото си. Имаше имейл от Арт Харис. Неш го отвори и прочете дребните букви: „Мисля, че намерих твоя човек. Обади ми се спешно.“

В стаята изведнъж стана много горещо. Той разхлаби вратовръзката си и се изправи.

— Много съжалявам. Трябва да тръгвам.

Маги го погледна и видя страха, изписан върху лицето на съпруга си.

— Какво има?

— Проблеми в работата. Ще ти се обадя, когато имам възможност.

Неш стисна успокоително рамото ѝ и излезе. Още на стълбището позвъни на Харис:

— Арт, какво има?

От другата страна на линията се чу тежка въздишка.

— Тази нощ около четири часа пожарната е получила сигнал за горяща кола на изоставен парцел. Загасили огъня, отворили багажника и намерили труп. Според доклада на съдебния лекар това е твоят човек. Има само едно несъответствие.

— Какво? — попита Неш и в сърцето му се събуди слаба надежда.

— Три пръста на десния крак липсват. Според лекаря са били отрязани един по един и не от хирург. Каза също, че изглежда

направено наскоро. Вероятно около часа на убийството, но ще знае със сигурност, след като свърши аутопсията.

— Мамка му!

— Какво искаш да направя?

— Забрави, че сме водили този разговор.

Неш затвори. Погледна училището, после — телефона си. Знаеше какво трябва да направи и се надяваше, че Рори ще го разбере. Качи се в колата и веднага набра номера на Рап. След шест позвънявания се включи гласовата поща. Той се подвоуми за момент; реши да се обади в кабинета на Кенеди. Вдигна секретарката ѝ:

— Обажда се Майк Неш. Веднага трябва да разговарям с Рап. Спешно е.

## 61.

### КАПИТОЛИЯ

Скована от срам, Лонсдейл се върна в кабинета си. Само които я познаваха добре, можеха да се досетят, че е на ръба на нервна криза. Все пак тя бе професионален политик — жена, която умее да изглежда щастлива дори след тримесечна предизборна кампания. Какво бе в сравнение с това двеминутната разходка от залата на комисията до кабинета ѝ? Въпреки това на три пъти за малко да се развика — два пъти на малоумните служители от екипа ѝ, които не разбираха нищо от разчитане на емоции, и веднъж на един сенатор, който бързаше да разбере какво е станало на закритото изслушване. Всеки път Лонсдейл заемаше поза като статуетката на спортния трофей „Хейсман“, с протегната напред ръка и разтворена длан, за да пропъди натрапниците.

Когато най-сетне се добра до кабинета си, тя влезе през частния вход и мина покрай шестимата старши членове на екипа ѝ, които я познаваха достатъчно, за да знаят, че трябва да си държат устите затворени. С лека походка и изкуствена усмивка пресече малката приемна и влезе в личния си кабинет. Секунда след това тежката дървена врата се затръшна.

Всички погледи се насочиха към Уосън. Той плахо погледна масивната врата, през която току-що бе влязла началничката му. Знаеше, че го очаква. Ако някой друг посмееше да влезе през тази врата, можеше да се прости с главата си. Ралф Уосън даде знак всички да продължават работа, после много внимателно отвори вратата, промъкна се в стаята и затвори след себе си. Лонсдейл седеше на големия диван с вдигнати крака и цигара в уста. Уосън забеляза, че не е включила аспиратора, което беше друг лош знак.

Той отиде в другия край на стаята, пусна вентилацията и се присъедини към началничката си в къта за сядане. Настани се на едно от ултрамодерните кресла с голяма хромирана основа и попита:

— Какво, по дяволите, стана?

Лонсдейл изви главата си назад и като избълва голям облак дим, отговори:

— Това беше може би най-лошият ден в живота ми.

Уосън се замисли за покойния ѝ съпруг.

— По-лош от деня, в който почина Джон?

— Не. Не... не по-лош от него. Това беше най-срамният провал в политическата ми кариера.

— Какво стана?

— Всички ме предадоха. Подмокриха се от страх.

— Защо? Какво каза Рап?

Тя наведе глава и за пръв път погледна Уосън.

— Направи горе-долу това, което ти ме предупреди да очаквам от него. Не абсолютно същото, но в този дух. Всички напълниха гащите от страх. Убеди ги, че сме заплашени от терористичен атентат и ако не го пуснат да нарушава закона, ще обвини нас, когато ни ударят.

— Какво ще правим сега? Телефонът не спира да звъни. Ще допуснеш ли пресата на сесията в два часа?

Лонсдейл дръпна от цигарата, бавно издиша дима, след което избухна в истеричен смях.

— Какво е толкова смешно?

— Този следобед няма да има никаква сесия. Поне не в моята комисия.

Той остана потресен:

— Как е възможно?

— Това копеленце накара страхопъзльовците, с които работя, да затреперят. Поиска открито изслушване днес следобед. Готов е да признае пред камерите, че е удрял, душил и пускал ток на проклетия терорист, и ще каже, че го е направил, за да ни защити от въображаема терористична група, която се кани да ни удари всеки момент. После предложи друга възможност — да прехвърлим проблема в Комисията по разузнаването, където нещата могат да се разгледат тайно.

— И какво?

— Собствената ми проклетата партия ме предаде. След трийсетминутни спорове гласуваха да прехвърлят топката на Комисията по разузнаването.

— Как бяха разпределени гласовете?

Тя махна пренебрежително:

— С огромно мнозинство. Резултатът беше седем на едно още преди да стигнат до мен, и то от моята страна на залата.

Уосън присви очи:

— Има ли нещо друго?

Сенаторката отново изви главата си назад и изръмжа:

— Тед Драби ми прошепна по едно време, че ако не се успокоя и не започна да действам разумно, ще се погрижи да ми отнемат председателството.

— Боже мой! — възкликна той.

Тед Дарби бе може би най-влиятелният човек в Сената и никога не отпращаше напразни закани.

— Какво ще правиш сега?

— Не знам. Може би ще се опитам да го разоблича в Комисията по разузнаването, но не очаквам голяма подкрепа.

Уосън погледна часовника си. Тъкмо минаваше дванайсет. Лонсдейл вече закъсняваше за една обедна среща.

— Съжалявам, че трябва да ти напомня, но имаш среща с Джо Барейро.

Тя притисна челото си със свободната си ръка и каза:

— Не мога. Абсурд. Няма да се справя. Сигурно ще изтърся нещо, което ще ме изпрати на електрическия стол в Комисията по етика. По дяволите... дори може би в съда. — Замълча за момент, после се разсмя: — Представи си майтапа! В крайна сметка мен да осъдят!

— Няма да те осъдят. Искаш ли аз да отида вместо теб?

— Не. Просто отмени срещата.

— Лоша идея.

— Защо?

— Барейро не обича да му връзват тенекии. Сигурно ще напише някоя гадост за нас, а сега последното, което ти трябва, са лоши отзиви в пресата.

— Прав си.

— Какво да му кажа?

— Кажу ми, че партията ми ме изостави. Че вече никой не следи държавните чиновници да спазват законите.



— Не е ли по-добре да му кажа, че Рап е съобщил секретни данни и в името на националната сигурност си решила да го изпратиш в Комисията по разузнаването, откъдето има по-малка опасност да изтече информация.

— Да си припиша заслугата ли? — възмутено възкликна тя.

— Това ми е идеята.

— В никакъв случай. Един ден това ще излезе наяве и тогава ще застана пред всички тия безгръбначни... и ще се види кой е бил крив и кой — прав.

— Добре. — Уосън се изправи. — Да му кажа ли, че гласовете са били осемнайсет на два? Чакай да позная: единственият, който те е подкрепил, е нашият юначен комунист Чък Левин?

— Наистина ли мислиш, че имам нужда от това сега?

— Това, от което нямаш нужда, са отрицателни журналистически отзиви.

— Чудесно... Прави каквото искаш — заяви Лонсдейл, без да го погледне.

Уосън сведе очи и се замисли дали да ѝ напомни, че я е предупреждавал за това. Искаше му се да ѝ каже: „Ами какво ще стане, ако Рап е прав? Какво ще направиш, ако станеш за смях пред колегите си?“ Но не можеше. Не в този момент, когато беше сломена. Би било твърде жестоко. Щеше да изчака няколко дни и тогава да я вразуми. А на срещата сега щеше така да представи нещата, че позицията на началничката му да изглежда по-умерена.

## 62.

Рап, Кенеди, О'Браян и Ридли се качиха в „Харт 216“ и се затвориха в една от изолираните съвещателни зали, за да избягнат опасността от подслушване и да могат да използват телефоните си. Сандвичът и пържените картофи на Рап стояха недоядени в пластмасова кутия. Той не можеше да стои на едно място. Бе преметнал сакото си на един стол и скръстил ръце, бавно крачеше от единия край на стаята до другия. О'Браян и Ридли не му обръщаха внимание. Те бяха свикнали колегата им да е постоянно в движение и бързаха да довършат обяда си. Кенеди обаче го гледаше загрижено. Бе затворила кутията със салатата си и я беше отместила. Отпи глътка диетична кока-кола и попита:

— Какво има?

Мич се почеса по дясната ръка.

— Имам лошо предчувствие.

— Каза, че всичко е минало добре — обнадеждено отбеляза тя.

— Така е. Не говоря за комисията... Тревожа се какво става там.

— Той махна към стените.

Кенеди се усмихна. Рап никога не беше харесвал тази бюрократска роля. Не че не се справяше добре — отлично се представяше. Просто беше несравнимо по-способен в полевите операции, когато действаше сам, по собствена преценка. Истинският му талант се похабяваше в сенатските зали, но тя имаше нужда от свидетелските му показания. Ако тя бе съобщила онова, което каза той, половината сенатори щяха да ѝ се изсмеят. Рап обаче беше друга работа. Мръсен, кален, окървавен войник, върнал се от фронтната линия, за да каже на началниците, че положението е доста по-различно, отколкото е изглеждало от безопасните им кресла. Рап бе мъж на действието, който е проливал кръвта си и е вършил велики подвизи за родината. Малцина бяха онези — ако изобщо имаше такива — които знаеха точно какво е направил, но слуховете бяха достатъчни, за да придадат тежест на думите му. Други, такива като Лонсдейл,

толкова мразеха онова, което той олицетворяваше, че не желяеха да се вслушат. Мнозинството обаче бяха разумни, защото те бяха политици, а единственото сигурно при тези хора бе, че работеха за личния си интерес.

— Само още няколко часа днес следобед и да се надяваме, че ще можем да действваме с тяхна подкрепа.

— Не се тревожа за това — сериозно каза Рап. — Тревожа се за тази проклета трета терористична група. Според британците денят на нападението е предвиден за другата седмица.

О'Браян и Ридли прекъснаха разговора си и го погледнаха. Знаеха, че ако той се безпокои, това е основателен повод за тревога.

— Мич, дори не сме сигурни дали третата група съществува, а дори да са се подготвяли, има голям шанс терористите да са се уплашили от залавянето на другите два отряда.

Кенеди наблюдаваше Рап и се беше досетила, че още нещо го безпокои.

— Какво има?

— Говорих с Неш преди обяд — отвърна той, като погледна тримата си колеги. — Един от хората му не се е обадил за последните си два рапорта.

— Кой?

— Крис Джонсън.

— Какви рапорти? Нали прекратихме операцията — ядосано измърмори О'Браян — Трябваше да се оттегли.

— Не ми се перчи, Чък — сръза го Рап не по-малко гневно. — Всички сме вършили оперативна дейност. Всички знаем какво е да си скъсаш задника от работа и изведнъж началството да те спре с някоя глупава заповед.

— Това е друго, Мич. Прекалено силно взеха да ни притискат.

— Никой от нас не е бил там — изтъкна той, като посочи седящите около масата. — Нямам представа какво му е казал Джонсън, за да го убеди да не го изтегля от мисията. Не съм склонен да мъмря някого, че е оставил един от нашите да рискува. Аз съм обучавал Неш. Учил съм го да бъде агресивен, точно като теб, когато обикаляше из цяла Европа, Чарли, или като теб, когато вършеше чудеса в Близкия изток, Роб. Затова, ако искате да си го изкарате на някого, изкарайте си го на мен.

Ридли вдигна ръце:

— Нека да приемем, че Неш е имал основателни причини да остави Джонсън на терена.

— Не може така да решава — възрази О'Браян. — Ако е попаднал на нещо, трябвало е да ни каже и ние да вземем решение.

— Глупости! — избухна Мич, като погледна намръщено О'Браян. — Само не ми казвай, че докато си слухтял в Източен Берлин, не си вземал решения на своя глава, без да кажеш на шефа си.

— Господа — намеси се Кенеди, — някой от вас може ли да обвини Майк Неш, че е действал безотговорно някога?

И тримата поклатиха глави.

— Добре. Тогава да се успокоим и да помислим какво би могло да означава това.

Секретният телефон по средата на масата зазвъня. Ридли вдигна.

— Ало. — Замълча за секунда, после се обърна към Рап: — Неш е.

Мич грабна слушалката.

— Какво става?

— Голям проблем. — Гласът на Неш прозвуча разтревожено.

— Казвай.

— Почти съм сигурен, че Джонсън е в моргата. Дадох негово описание на един приятел и той току-що ми се обади. В четири тази сутрин намерили труп, отговарящ на описанието в багажника на горяща кола.

— По дяволите!

— Има и още нещо, Мич. Мисля, че са го измъчвали. Три пръста на десния крак липсват. Според съдебния лекар не са ампутирани от хирург.

Стомахът на Рап се сви. „Само не сега“ — помисли си.

— Имаш ли всичките му доклади?

— Да.

— Джонсън имаше шестима заподозрени, нали?

— Да.

— Върви в НАТЦ колкото можеш по-скоро и нареди шестимата незабавно да бъдат включени в системата. Да ги поставят на челно място в списъка за следене. Ако някой ти създава проблеми, кажи, че заповедта е на Айрини. Ако продължават да мърморят за протокола,

кажи им първо да обявят онези типове за следене и тогава да ми се обадят.

— Какъв източник да цитирам? Ще искат да знаят откъде имам информацията.

— Кажи им, че я имаме от мой колега в „Мосад“, и ми се обади с потвърждение веднага щом стане. Трябва да бягам.

Рап затвори и погледна Кенеди:

— Джонсън е в моргата с три отрязани пръста. Трябва да свалим картите. Налага се да кажеш на президента да събере Съвета за национална сигурност.

— И какво да им кажем? — намеси се О’Браян. — Че противно на всичко, което говорим, все пак сме изпратили агент под прикритие в джамия и сега е мъртъв? Всички ще отидем зад решетките.

Мич грабна сакото си и тръгна към вратата.

— Не ме интересува какво ще му кажете. Хвърлете отговорността върху мен, кажете, че израелците са дали информацията. Измислете нещо. Същественото е, че ако Джонсън е мъртъв, онези негодници са в града.

Когато Рап стигна до вратата, Кенеди попита:

— Къде отиваш?

— Сигурен съм, че вече са се омели, но ще отида в джамията и ще се опитам да разбера какво е станало.

— Не, няма да ходиш сам!

— Айрини, имай ми доверие. Те имат повече основания да се страхуват, отколкото аз.

Кенеди го изпрати с поглед, после се обърна към Ридли:

— Върви с него. И се погрижи да не убива никого... освен ако не е абсолютно наложително.

Ридли скочи от стола и хукна след Рап. Кенеди взе телефона и набра номера на Ситуационната стая в Белия дом. Когато от другата страна вдигнаха, тя каза:

— Имаме спешен случай. Трябва да говоря с президента.

## 63.

Карим беше с тъмносин костюм, бяла риза и вратовръзка на сиви и сини райета. Отлично смазаният пистолет бе в кобур на десния му хълбок, на левия висеше радиостанция. Тънък кабел с телесен цвят излизаше от яката на ризата му и влизаше в ухото. На ревера му гордо стоеше значка с американското знаме. Той се изпъчи и мина покрай хората си, строени в редица, сякаш бяха на парад. В известен смисъл бяха. В най-лявата част на строя Фарид стоеше пред син форд фюжън. Беше облечен почти като Карим, само нямаше слушалка. Колата беше с фалшиви държавни номера. Ничия задача не беше лека днес, но Фарид пръв щеше да заеме позиция. Ако не успееше, това щеше да окаже лавинообразен ефект върху операцията. След това в редицата бяха спрени три еднакви микробуса „Шевролет“. На страната на всеки от тях бе щампована лилаво-оранжевата емблема на „Федерал Експрес“. Пред микробусите стоеше по един човек, всеки — с униформа на шофьор от куриерската фирма. Десните джобове на панталоните им бяха преправени така, че да поберат пистолетите им със заглушители.

Най-отдясно в строя стояха двама мъже с пълно оборудване на полицейския отряд за бързо реагиране. Зад тях бе спрял голям черен шевролет събърбан, също с фалшиви държавни номера. Беше с тъмни стъкла и сигнална лампа върху предния капак. Карим страшно се гордееше с добре дисциплинираните, обучени като машини мъже пред него. Приближи се до Фазул — един от мароканците, който носеше униформа на куриер от „Федерал Експрес“.

Карим протегна ръката си с обърната нагоре длан и каза:  
— Личното ти оръжие.

Фазул направи точно каквото го бяха учили. С една ръка извади пистолета от джоба и го подаде за проверка с насочено надолу дуло.

Карим взе оръжието и като го завъртя в ръце, с възхищение разгледа идеално смазания затвор. След няколко секунди върна оръжието на младежа и продължи проверката. Направи същото с всеки

от хората си, после се върна пред строя, където стоеше Хаким. Усмихна му се, обърна се и заговори на бойците:

— Ще нанесем съкрушителен удар. Вие се обучавате усилено месеци наред и сега сме към края на едно велико и славно пътуване. — Плъзна поглед по лицата на войниците си и на устните му бавно се изписа лукава усмивка. — Но преди да тръгнем към рая, ще се позабавляваме.

Бойците се засмяха и уверено закимаха.

— Някой има ли въпроси? — попита Карим, като се надяваше никой да няма.

Бяха преговорили всяка част от плана с толкова подробности, че нямаше място за колебание или съмнение. Задачите бяха репетирани с точност до минута. Картите бяха научени наизуст. Маршрутите бяха програмирани с джипиес, тъй че да няма загубили се и да достигнат целите си за броени минути, дори секунди.

Фарид направи крачка напред и застана изпънат като струна, насочил поглед право напред.

— Командире — заговори, — искам от името на всички да кажа, че за нас беше чест да служим под твоето водачество.

Карим погледна безупречния Фарид, сънародника си от Саудитска Арабия. Той единствен от групичката имаше някакви заложиби да стане велик човек. Жалко, че трябваше да умре с останалите.

— За мен беше привилегия да ви вода — заяви. — Аллах е благосклонен към всички вас. За този ден ще се разказва векове напред. Народът ще боготвори храбростта ни, ще се възхищава от уменията ни и ще празнува победата ни. Часът настъпи. Твърде дълго се отбранявахме. Днес е денят, когато ще забием нож в сърцето на врага в името на исляма.

Карим погледна часовника и пак се обърна към Фарид. Кимна.

— Време е. — Погледна Хаким и нареди: — Отвори вратата.

След десет секунди синият седан бавно мина покрай един линкълн таун кар и излезе под лъчите на слънцето. Карим погледна часа. Тръгнаха точно по плана. Сега най-важното бе да действат в синхрон. Искаше всички да пристигнат около дванайсет и трийсет. Ако изпратеше всички коли едновременно, онези, чиито цели бяха най-

близо, щяха да пристигнат по-рано и да се наложи да чакат, а това само увеличаваше риска от непредвидени проблеми.

Две минути по-късно нареди на първия от микробусите на „Федерал Експрес“ да тръгне. После Карим нареди на останалите да се качат по колите. Самият той се настани на дясната седалка на линкълна, а Хахим седна зад волана.

— Твоят човек потвърди ли? — скептично попита Карим.

— Да. Каза, че няма проблем. — Приятелят му посочи часовника на таблото. — Точно в дванайсет и двацет и три източно стандартно време цялата система за следене на уличното движение ще се срине.

— Каза ли му да изкара от строя само камерите. Ако и светофарите откажат, никога няма да се измъкнем от града.

— Той ме увери — отговори Хахим, на когото вече му беше писнало да повтаря едно и също. — Затова съм предвидил и събърбана, за всеки случай.

— Наред ли е всичко с Ахмед? — неспокойно попита Карим.

Хахим въздъхна. Рано сутринта, точно преди изгрев, бе оставил снайпериста близо до втората им цел, за да наблюдава и да дава информация.

— Да, всичко е наред. Говорих с него преди по-малко от трийсет минути.

— Добре. — Карим погледна часовника си и посочи към отворената врата: — Да тръгваме.

Хахим потегли. Другите три коли тръгнаха след линкълна по извитите алеи в запустялата индустриална зона. След като минаха през река Анакостия, три от автомобилите завиха по Кентъки Авеню, а единият микробус продължи по Пенсилвания Авеню. Карим следеше ориентирите. Беше ги изучавал на снимки, но за първи път ги виждаше на живо. Когато стигнаха Стантън Парк, сърцето му затуптя тревожно.

От слушалката му се чу гласът на Фарид:

— Тук е Бил. Готов съм. Приемате ли?

Карим бръкна под самото си и включи радиостанцията на режим „Предаване“:

— Чувам те, Бил. Късмет.

Линкълнът зави по улица С. Третият микробус го следваше, но събърбанът продължи на север по Масачузетс Авеню. Капитолия се издигаше величествено на няколко пресечки напред. После изведнъж



изчезна, когато улицата се спусна и огромната сграда на Сената се появи пред тях. На Първо Авеню Карим почувства, че сърцето му всеки момент ще изскочи от гърдите му. Хаким си заподсвирква някаква мелодия, която не му беше позната. Как беше възможно да е толкова спокоен в такъв момент? Завиха надясно и продължиха на север; целта им беше само на една пресечка напред. Карим погледна надясно и се усмихна при вида на синия автомобил, който Фарид бе оставил на паркинга само няколко минути по-рано.

На Първо Авеню и улица Д Хаким зави по малка пряка вдясно и спря, оставяйки място само колкото микробусът да напъха предницата си зад тях. Карим погледна часовника, който тъкмо се беше сменил от 12:27 на 12:28. Погледна своя на ръката, за да се увери, че се разминават само с няколко секунди.

— Обажда се Джо. Готов съм.

Карим въздъхна и отговори:

— Чувам те, Джо. Късмет.

Хаким забарабани с пръсти по кормилото и отбеляза:

— Двама са готови... един остава.

Само няколко секунди по-късно се чу:

— Тук — Томас. Готов съм.

— Чувам те, Томас. Късмет.

Карим избърса потните си длани в панталона и си пое дълбоко въздух. Не беше свикнал да се чувства толкова изнервен и го отдаваше на напрегнатата ситуация.

— Готов ли си? — попита Хаким.

— Да.

Линкълнът отново тръгна. Микробусът го следваше плътно. След малко спряха пред заведение със зелен навес. На него с бели букви бе изписано: „Монокъл“. Почти веднага зад линкълна микробусът зави вдясно и спря на паркинга до сградата. Карим не виждаше паркинга, но знаеше какво става там. Слезе от колата и отвори задната врата. Точно когато посягаше към куфарчето, получи потвърждение от шофьора на микробуса, че е на позиция. Карим взе куфарчето и без да продума на Хаким, затвори вратата.

Влезе в ресторанта и бързо огледа препълнения салон. Оберкелнерът го посрещна. Карим се усмихна насила и влезе в помещението на бара, който преминаваше отляво по цялата дължина

на сградата. При тази навалица в заведението не би могъл да бъде доволен. Към края на бара тълпата оредя. Там той остави куфарчето на земята и продължи към тоалетната. В тесния коридор се размина с един келнер, като долепи гръб до стената, после продължи към задната врата. Закри очите си с длан, сякаш се пазеше слънцето да не го заслепи.

Постепенно ускори ход, вървеше право на юг. Мина между две паркирани коли и зави на изток. „Само още петдесет крачки“ — помисли си. Потеше се. Бръкна в джоба си и напипа дистанционния детонатор. Изключи предпазителя. След няколко секунди чу леко пиукане от часовника си. Беше 12:30. Идеше му да побегне, но преодоля нарастващата паника.

— Само още няколко крачки — изрече на глас.

Когато стигна до следващата сграда, пред която сравнително малкият ресторант, от който току-що бе излязъл, приличаше на играчка, благодари на Аллах и натисна копчето на детонатора.

## 64.

Рап излезе на Коститюшън Авеню със скорост около сто и десет километра в час. Караше по самата осева линия, принуждавайки идващите насреща коли рязко да се отклоняват встрани, за да му направят път. Единственото, с което можеше да ги предупреди, бе с примигване на фаровете и силно натискане на клаксона. Ридли уплашено се държеше за вратата. На „Тенеси“ ги хвана червен светофар. Рап намали на около четирийсет и пет, огледа се в двете посоки и даде газ. От скоростта Ридли се залепи за седалката. След няколко минути черният чарджър прелетя през кръстовището на Петнайсета улица със сто и дваисет.

— Защо не намалиш малко — нервно предложи Ридли. — Да не привличаме вниманието на полицията.

— Изобщо не ми дреме — отговори Мич, като настъпи спирачката и рязко завъртя волана надясно.

Гумите изсвириха. Излязоха от завоя и продължиха с пълна газ на юг по Шестнайсета улица.

— Мич, мисля, че трябва да се успокоиш — плахо настоя колегата му, като стискаше с една ръка дръжката на вратата, а с другата се подпираше на таблото.

— Роб, когато пристигнем, ще остана толкова спокоен, колкото позволява ситуацията, но това не е тайна операция. Трябва да действаме решително и аз смятам да раздрусам няколко негодници.

— Можем да се обадим на Айрини?

— Мога веднага да спра и да слезеш, ако искаш.

Ридли поклати глава и изръмжа:

— Не, ще участвам. Само искам да намалиш. Не виждам защо трябва да хвърчим с тази скорост, та всички да ни видят.

— Ще направим това, което трябваше да се направи още преди няколко месеца. — Рап стисна волана и избълва куп ругатни.

— Само не удрай никого — измънка Ридли.

Мич го погледна с изражение, намекващо, че не иска да чува повече такива глупости.

— Освен ако не е абсолютно наложително, разбира се — добави Ридли.

— Провери миникомпютъра. Виж дали Неш е изпратил снимки.

След няколко секунди Ридли обяви:

— Ето. Има шест.

— На същите шестима типове ли?

— Да.

— Хубаво ги разгледай. — Рап погледна часовника на таблото.

— В джамията ще е тъпкано. Ще пристигнем точно по средата на обедната молитва.

— Е — обнадеждено отбеляза Ридли, — поне всички ще са там.

На две пресечки от джамията Рап поотпусна газта. Без да отмества поглед от улицата, попита:

— Идвал ли си преди?

— Кварталът не ми е много по вкуса. Освен това няма да е много уместно, ако заварят заместник-директора на НАТЦ да се мотае в джамия. Коеето ме навежда на мисълта... защо го правиш?

— Не сме тръгнали да нападаме тия негодници, само ще влезем и ще огледаме.

— Двама души от ЦРУ? — измърмори Ридли, като се замисли каква ли статия ще се появи в „Поуст“. — Хубаво ще се наредим.

— Спокойно, бе... не идвам за пръв път.

— Какво? — стресна се Ридли.

— Идвал съм два-три пъти.

Отначало Ридли помисли, че се шегува, но после осъзна, че е сериозен.

— Сериозно ли говориш?

— Да, по дяволите. Преди около шест месеца дойдох в петък. Няма да повярваш каква проповед изнесе имамът. Щеше да си помислиш, че си в Мека при най-побърканите фанатици.

Рап намали, когато стигна входа на джамията. Зави зад ъгъла и спря точно пред един пожарен кран. Отвори багажника и слезе. Двамата отидоха отзад и Рап вдигна капака на един сандък. Вътре в стиропорени отливки имаше карабина М-4, два пистолета и шест резервни пълнителя.

— Имаш ли пистолет?

— Да — отвърна Ридли.

— Колко резервни пълнителя имаш?

— Два.

— Добре.

Рап имаше един 9-милиметров глок 19 в кобур на левия си хълбок и два резервни пълнителя с по седемнайсет патрона. Взе заглушителя за пистолета и го прибра в предния си джоб, после грабна 45-калибровия глок 21, в случай че му трябва допълнителна огнева сила.

— Боже мой, Мич, нали само щяхме да огледаме.

Рап взе още един резервен тринайсетпатронен пълнител за 45-калибровия пистолет.

— Крис Джонсън не е слабак. — Дръпна затвора на глока, за да се увери, че е зареден, и го пхна с кобура под колана. — Не смятам да свърша в някой багажник, опечен като картоф. — Отвори друго куфарче и взе две радиостанции и две безжични слушалки. Подаде единия комплект на Ридли. — Аз влизам. Ти стой вън и дръж улицата под око.

— Какво... проклетие! — възкликна удивено Ридли.

Рап проследи погледа на колегата си и видя четирима мъже, които излязоха от страничната врата на джамията и се приближиха до една паркирана кола. Единият беше висок около два метра. Багажникът на колата беше отворен.

— Да вървим — каза Рап, като внимателно затвори багажника, и двамата тръгнаха.

— Как се казваше дребосъкът, за когото говори Джонсън?

— Абад бин Бааз.

— Точно така. Мисля, че това е той... оня ниският.

— И аз така мисля.

— А пък оня високият. И той е от снимките... първият.

— Да. Чудя се защо не са вътре да се молят като всички останали?

Рап вървеше с половин крачка пред Ридли. Внимателно оглеждаше четиримата мъже, преценяваше каква заплаха представляват. Двама носеха якета с отворени яки. Другите бяха по ризи. Никой не изглеждаше въоръжен. Високият пръв ги забеляза.

Вече беше стигнал до колата и бе оставил някакъв сак в багажника. Погледна Рап в очите и без да каже дума, тръгна към двамата агенти.

Погледът на арабина не се хареса на Рап. Този тип бе склонен към насилие. С надеждата да отвлече вниманието му, Мич погледна последния от четиримата и каза:

— Абад, как си? — Непринуденият му тон обърка мъжагата. Деляха ги десетина метра. — Трябва да поговорим.

Рап знаеше, че навлиза на разстояние, на което огнестрелното оръжие не е ефективно, освен ако вече не си го извадил. Мъжагата застана между него и Абад, затова Рап спря и направи знак на Ридли да остане зад него.

— Не ги познавам — каза Абад.

— Влизай в колата — нареди мъжагата и пак тръгна към Мич.

Вдигна лявата си ръка и я размаха, сякаш пропъждаше куче. Изведнъж в дясната се появи малка дървена бухалка.

— Спокойно, юнак — предупреди го Рап.

— Махайте се. Нямате работа тук.

— Така ли? Да си чувал, че тротоарите са обществена собственост?

— Това е имот на джамията. — Мъжагата посочи триетажната тухлена сграда. — Махайте се.

— Няма да стане.

— Тръгвайте си веднага! — изкрещя мъжагата.

Направи крачка напред и вдигна бухалката в опит да сплаши агентите.

На Рап му хрумна, че мръсникът вероятно е използвал същата бухалка върху Джонсън. Погледна го заплашително и предупреди:

— Прибери това нещо, че ще ти го набутам в задника и ще заприличаш на сладолед на клечка.

Мъжагата не се отказа. Размаха бухалката над главата си.

Без да се обръща, Рап каза на колегата си:

— Ако се наложи да стреляш, не го убивай.

Поколеба се, сякаш се канеше да отстъпи. Знаеше, че така нападателят ще продължи да се приближава и ще стане по-невнимателен. Внезапно Рап пренесе цялата си тежест напред и нападна. Ходът му се оказа сполучлив. Мъжагата бе свикнал хората да отстъпват пред него. Когато видя да го нападат, застина за секунда, но

това бе достатъчно за Мич. Направи отвличаща вниманието крачка надясно, но се хвърли право напред. С лявата си ръка хвана ръката му с бухалката, а с дясната сграбчи арабина за гърлото. Натисна с цялата си тежест, пренасяйки инерцията си върху тялото на мъжагата. Арабинът се просна по гръб. Когато залиташе, успя да хване Рап за рамото, но това не спря падането му. Рап не се опита да се задържи. Стовари се върху мъжагата, като блъсна главата му в бетонния тротоар.

Заби коляно в корема на арабина, който потрепери и обели очи. Застина абсолютно неподвижно. Дървената бухалка изпадна от ръката му и се търкулна на тротоара. Рап огледа китките на мъжагата и видя три ясни драскотини. Още няколко имаше по врата му. Изведнъж усети позната миризма. Той се наведе и подуши ризата на арабина. Миришеше на дим. Като от прегоряла храна.

— Мич, какво да правя? — извика Ридли в момента, в който колата запали.

Рап се изправи. С дясната ръка хвана заглушителя; с лявата извади 9-милиметровия глок. Колата тръгна на задна. Рап завинти заглушителя на дулото и вдигна пистолета точно когато автомобилът потегляше. Първите два куршума спускаха гумите от дясната страна. Той мина между две паркирани коли, излезе на улицата и простреля и другите две гуми. Клатушкайки се, колата измина няколко метра, двигателят се мъчеше да преодолее голямото триене. Рап простреля огледалото от страната на шофьора. Двигателят заръмжа по-силно. Рап внимателно се прицели в страничното стъкло на шофьора и стреля в най-предната му част. То се пръсна на парченца.

— Вдигнете ръцете си така, че да ги виждам — изкрещя, — или ще ви пръсна шибаните кратуни! — Приближи се към колата. — Двамата от задната седалка, слизайте с вдигнати ръце. Хайде! Веднага!

Двамата се изсипаха от задната седалка и се проснаха на паважа. Рап се премести наляво така, че да вижда ясно Абад, който седеше зад волана.

— Абад, слизай!

Вратата бавно се отвори и арабинът слезе с вдигнати ръце. Мич махна с пистолета към задницата на колата:

— Ръцете върху багажника! Веднага!

Последва арабина, изрита краката му да се разкрачи и притисна дулото в тила му. Докато пребъркваше джобовете му със свободната

ръка, попита:

— Къде бързаше толкова, Абад?

— Никъде.

— Защо не си вътре да се молиш?

— Аз...

— Не можеш да отговориш, а?

Рап подуши костюма на арабина и усети същата миризма на изгорено. Той буквално заби заглушителя в черепа на Абад.

— На барбекю ли си бил наскоро?

— Какво? — с хриплив глас измънка арабинът.

— Барбекю! Свински пържоли на скара!

— Не разбирам за какво говорите.

Рап хвана дясната му китка и изви ръката му зад гърба. Абад изпищя от болка. Мич приближи лицето си на сантиметри от неговото.

— Знам какво си правил, побъркан извратеняк! Измъчвал си моя приятел снощи, нали? Отрязал си му три пръста, напъхал си го в багажника и си го изгорил.

По лицето на арабина се изписа ужас, че са го разкрили. Рап изви ръката му по-силно.

— Искам адвокат! — изпищя Абад. Очите му се насълзиха от болка.

Рап се изсмя:

— Никакъв адвокат. И знаеш ли защо? Защото не съм ченге. — Завря пистолета в лицето на арабина. — Кога си виждал ченге да използва заглушител, кретен такъв? Ще ти дам две възможности за избор, Абад. — Изви ръката му още малко, без да се интересува от писъците му. — Или ще говориш, или ще ти отрежа пръстите, както си направил с приятеля ми. Само се съмнявам, че ще се отървеш с три. Всъщност съм сигурен, че ще пропееш, преди да започна да режа.

— Искам адвокат!

Мич се обърна към Ридли и тъкмо се канеше да му каже да докара колата, когато шумът от уличното движение бе заглушен от тътен, който проехтя над главите им и продължи като вълна към Мериленд. На всеки човек би му прозвучало като гръмотевица, но не на Рап и Ридли. И двамата знаеха точно от какво е и преди да успеят да кажат нещо, още две експлозии раздраха въздуха.



## 65.

МАКЛЕЙН, ВИРДЖИНИЯ

Неш стоеше в задната част на оперативната зала на шестия етаж на Националния антитерористичен център и гледаше отсрещната стена. Големият монитор бе разделен на четири. Едната секция показваше оценка за броя на пострадалите, на другите три се сменяха кадри от местата на взривовете. По-малки екрани от двете страни предаваха новини на живо от ФОКС, Би Би Си, Си Ен Ен, „Ал Джазира“, „Ал Арабия“ и местния канал на Ен Би Ес.

Бяха взривили три ресторанта почти точно в 12:30. В най-оживения час на обедната почивка. Информацията за броя на пострадалите бяха смразяващи. В момента бяха малко над триста. Неш бе толкова потресен, че попита Арт Харис дали не е печатна грешка. Заместник-директорът на НАТЦ от страна на ФБР му отговори, че според неговите хора дори било малко.

Неш не вярваше на очите си. Беше виждал кръвопролития в Багдад и Афганистан, но само като наблюдател. Съвсем различно изглеждаше, когато се случваше в града, където живееше и работеше. На всичкото отгоре го измъчваше ужасното подозрение, че терористите може да са се добрали до собствените им оценки на риска. Тази атака беше като взета от сценария, за който постоянно предупреждаваха от около седем години. И трите цели — „Монокъл“, „Хоук анд Доув“ и „Боби Ван“ — бяха посочени в доклада като високорискови обекти.

Секретарката му се приближи.

— Директорът чака на телефона. Жена ти също.

— Кажете на Маги, че я обичам и ще се обадя по-късно. — Неш се приближи до Дейв Полсън, който координираше действията в оперативния център, и постави ръка върху рамото му. — Дейв, може ли да използвам някой от телефоните ти?

Полсън имаше четири компютърни монитора и три телефона на бюрото. Той посочи един в другия край.

Неш се обърна към Джесика:

— Ще говоря отгук.

След пет секунди телефонът иззвъня. Неш вдигна.

— Ало.

— Майк, намирам се в ситуационната стая в Белия дом. Кога ще проработят тия проклети камери?

— Всеки момент, така ме увериха.

— Знае ли се какво е станало?

— В системата е проникнал хакер. Мислеха, че ще се оправят сами, но не успяха. Затова се обадох на Маркъс. Преди пет минути говорих с него и каза, че почти е успял.

— Тук имаме малък проблем. Кореспондентката на Си Би Ес преди малко помоли прессекретаря да потвърди информацията, че е имало радиоактивни устройства. Твърди, че източникът ѝ е във вътрешното министерство. Имате ли такава информация?

По напрегнатия тон на Кенеди личеше, че е ядосана.

— Не съм чул такова нещо. От взривовете е минал едва час, но сензорите ни веднага биха засекли мръсна бомба.

— Това казах и на президента. Да си чул някакви слухове?

— Не. В момента съм в оперативния център. Министерството на околната среда има екипи на трите места и вече ни пратиха сигнал, че районите са чисти.

— Добре, защото президентът смята да прочете обръщение към нацията след десет минути. Иска да успокои духовете, преди да се създаде паника и хората да тръгнат да бягат от града.

— Чакай малко. — Той се наведе към Полсън. — Дейв, чул ли си нещо за радиоактивно замърсяване?

— Не. — Полсън енергично поклати глава. — Пожарникарите и спасителите не са подали сигнал; полицията и радиологичните екипи — също.

— Благодаря. — Неш отново вдигна слушалката. — Тук нямаме такива данни. Репортерката или пипа на сляпо, или се осланя само на слухове.

— И аз така мисля. Изчакай за момент.

Неш чу Кенеди да говори успокоително на някого от другата страна на линията. След малко пак се обади:

— Преди да те оставя да работиш, би ли ми разтълкувал данните за пострадалите? Защо в „Хоук анд Доув“ са толкова малко, а в „Боби Ван“ — толкова много?

— Когато бомбата е гръмнала, пред „Боби Ван“ е имало спрял градски автобус, пълен с хора. Освен това в „Боби Ван“ има повече места. „Хоук анд Доув“ е по-малък и според очевидци паркингът е бил пълен, затова терористът се е принудил да спре на платното до някакъв пикап, който за щастие е поел голяма част от ударната вълна.

— Знаеш ли имена?

Неш се беше опасявал от този въпрос. „Хоук анд Доув“ се намирал откъм Камарата на представителите на Капитолия и беше любимо място за много конгресмени. „Монокъл“ бе от страната на Сената и всеки ден по обяд вътре можеше да срещнеш петимашестима сенатори. „Боби Ван“ беше на една пресечка от Белия дом, точно срещу финансовото министерство. На този етап Неш не знаеше нищо конкретно и не смяташе да разпространява слухове.

— Все още нямам информация — отговори.

— Аз имам — измърмори Кенеди, намеквайки за лоши новини. — Не трябва да се разгласява, но министрите Холц и Хамъл са обядвали в „Боби Ван“.

— По дяволите! — прошепна Майк и погледна кадрите от спасителната операция на петнайсата улица. Министърът на финансите и министърът на търговията. Двама членове на правителството.

— Нямаме много информация от „Монокъл“. Ти имаш ли данни?

Неш погледна на големия екран картината, предавана от големия военен хеликоптер, който кръжеше над града. Току-що бе говорил с Арт Харис, който имаше информация от един от своите хора на местопроизшествието.

— Новините не са добри.

— По-точно?

— Цялата сграда се е сринала. Първоначалната ударна вълна е съборила половината, после горният етаж е паднал върху онова, което било останало. Преди няколко минути Харис ми каза, че според един от хората му на местопроизшествието единственият начин някой да е

оцелял е, ако се е намирал в подземие, а дори тогава вероятността е много малка.

— Значи можем да смятаме за мъртъв всеки, който е бил в „Монокъл“.

— Боя се, че да. Обаждаме се в кабинетите на всички сенатори да проверим дали имат представа кой може да е бил там.

Неш отново замълча, докато Кенеди предаваше информацията на някого. Стори му се, че чу гласа на президента. След малко тя отново се обади:

— Какво става със заподозрените, които е заловил Мич?

— Всеки момент ги очакваме. Когато се чухме за последно, бяха в задръстване. Искате да разговаряш със сенатор Лонсдейл.

— Говорих с нея. Президентът изпрати кола с двама агенти да я вземат. Ще накарам някого да ти се обади, когато има нещо ново.

Майк се огледа предпазливо и видя, че единствено Полсън е достатъчно близо, за да го чуе. Отдалечи се малко от него и попита:

— Какво ще правим с арестантите на Мич?

— Нека той да реши.

— Айрини, една трета от хората в тази сграда са от ФБР. Говорят ти за истински вманиачени защитници на закона. Това не е Хиндукуш. Не можем да завлечем ония типове в някое тайно подземие. Федералните не си падат по грубости.

Кенеди въздъхна:

— Остави Мич да действа, както си знае. По-късно ще се оправяме.

Това не успокои Неш.

— Точно това е проблемът, шефке. Всички тия долни мекотели ще си затворят очите днес, когато им изнася, но след година, когато комисиите излязат с докладите и разследванията си, ще се престорят на потресени, че сме се отнесли толкова жестоко към арестуваните.

— Не знам какво да ти кажа, Майк. Може би си прав, но точно в момента най-важното е да получим информация и да хванем тия негодници.

— Защо ги води тук?

— Сега това не е важно. Духът е изпуснат от бутилката. ФБР напълни джамията с агенти. И дума не може да става да ги доведе в

Ленгли. НАТО е съвместна институция. Вие, момчета, сте водещото звено за борба с тероризма, затова вие сте логичният избор.

— Защо просто не ги изгубим от поглед за два-три часа? Мич да си свърши работата на някое скришно място.

— Имай ми доверие... И аз си мислех за същото, но ако съм научила нещо през тези години, то е да го оставям да прави каквото сметне за правилно в такива ситуации. Той е предвидил всичко. Искане бърз разпит. Да ги затвори в различни стаи и да ги притисне веднага. Освен това има нужда от кодирана видеовръзка с Баграм. Мисли, че най-сигурният начин да убеди Ал-Хак да говори е, като накара Лонсдейл да му каже, че сделката им вече не е валидна. Или ще говори, или ще го дадем на генерал Достум.

— Лонсдейл обеща ли да съдейства? — удивено попита Неш.

— Мисля, че атаката отрезви доста хора.

— Дано.

— Трябва да тръгвам. Обади ми се след трийсет минути, ако има новини.

— Дадено.

Той затвори и погледна данните за пострадалите. Засега имаше 327 ранени и 31 потвърдени смъртни случая, и то без да се броят онези в „Монокъл“. Неш се замисли за Джонсън. Неговото име никога нямаше да влезе в списъка, макар че мястото му беше там. Обзе го чувство на вина, че не е вдигнал тревога по-рано. Тогава може би цялото нещастие можеше да се избегне.

## 66.

Двама от бойците тръгнаха да се изтеглят с Оранжевата линия на метрото и се евакуираха от центъра пет минути след първия взрив. Другите двама трябваше да вземат Червената линия и да се прехвърлят на Оранжевата. Затова им беше нужно малко повече, за да се изтеглят, но до един всички излязоха на станция „Уест Фолс“ и се качиха на автобуси за следващата си цел. Пътуваха по двойки, както бяха обучени. Бяха свалили униформените ризи и шапки на „Федерал Експрес“ и ги бяха хвърлили в кофи за боклук. Не се безпокояха, че ще оставят ДНК-следи, просто искаха да се махнат от града. Под куриерските униформи носеха фланелки с дълги ръкави, за да стане по-лесно преобличането. Карим им беше повтарял безброй пъти за този момент. Бомбите щяха да създадат хаос в трафика и беше възможно заради страха от нови атаки метрото да бъде спряно, докато властите разберат какво става.

Четиримата отидоха с автобус до търговския център „Тайсънс Корнър“. Единият се преструваше, че слуша айпод, другите четяха вестници. Когато слязоха от автобуса, продължиха по двойки в посока, обратна на търговския център. Карим ги беше научил как да се държат непринудено. Да се смеят и да се усмихват, за да не привличат внимание. За разлика от първия склад този беше сравнително нов, в идеално състояние. Намираше се в добре уредена индустриална зона. Фарид имаше ключове и влезе от предния вход, където се намираха офисните помещения. Другите трима, с широки панталони и фланелки с дълъг ръкав, заобиколиха отзад, сякаш идваха да разтоварят камион.

По-малко от пет минути след идването им черният линкълн и събърбанът влязоха в празния двор на склада и вратата бе затворена. Карим беше направил толкова точен план, че очакваше този момент. Беше им казал, че срещата ще е радостна, но ще празнуват тихо. Той слезе, усмихна се широко и вдигна юмрук. Приблужи се уверено до четиримата. Първо отиде при Хаким, размаха юмруци над главата си и го прегърна.

— Успяхме! — прошепна в ухото му. — Успяхме. Страшно се гордея с теб!

Отиде при следващия боец и прегърна и него. Мина през всички, като на всеки с тих, но зареден с емоция глас повтаряше колко добре се е справил. Когато прегърна и последния, очите му се бяха насълзили.

Застана пред петимата и заяви:

— През целия си живот не съм се гордял толкова много. Това е велик ден за нас, но още не сме свършили. Трябва да се преоблечете. — Събра ръцете си. — Побързайте. Всичките ви неща са в задницата на камиона. Искан някой да застане на пост и през двайсет минути ще се сменят. Яжте, изпикайте се и пийте вода. Знаете какво да правите. Хиляди пъти сме репетирали. Искан да сме готови за тръгване след трийсет минути, ако се наложи.

Карим се обърна към Хаким и постави ръка на рамото му.

— Свършил си превъзходна работа, приятелю. — Огледа просторния склад. — Идеално е. Пригответе ли телевизорите, които исках?

— Да. — Хаким махна към предната част на склада. — В офиса са. Три броя.

— Хубаво. Да тръгваме. Искан да ги видя.

Офисът беше доста голям, с бюро, диван и нисък шкаф с три телевизора с плосък екран отгоре. Хаким ги включи един по един. Взе дистанционните и превключи на каналите, които смяташе, че ще отразяват най-добре събитието.

Карим огледа екраните. Не се изненада, че няма кадри от въздуха, защото над Капитолия и Белия дом беше забранено за летене. Повечето кадри бяха от камери, стоящи зад барикадите на полицията. Постоянно минаваха линейки. Човек трябваше да се вгледа много внимателно, за да оцени пораженията. Карим дори малко се разочарова, но после една репортерка събщи, че според оценките пострадалите са около петстотин. Той остана възхитен. Беше очаквал около триста. На екрана се появи друг репортер, после дадоха кадри, за които Карим отначало помисли, че са от хеликоптер, но после осъзна, че са снимани от покрива на близка сграда. Той посочи телевизора:

— Увеличи звука на този.

— В момента виждате останките на един от най-известните ресторанти във Вашингтон... — говореше мъжки глас — „Монокъл“.

Сградата е срината до основи.

Карим се приближи към екрана, докато репортерът разговаряше с водещия на канала в Ню Йорк. От постройката беше останала само част от стена в единия ъгъл.

— Напълно унищожен — изкиска се терористът. — Гледай! — Посочи екрана. — Нищо не е останало. Няма начин някой да е оцелял.

Хаким погледна колите на спасителните екипи. Мъже с брадви и лопати се катереха по развалините, две кучета душеха наоколо.

— И аз така мисля — отбеляза.

На екрана се появиха кадри от друга камера, на стотици хора, скупчени в южния край на паркинга. Репортерът бе насочил микрофона към някакво момиче, което плачеше. Изглеждаше на не повече от двайсет години.

— Гледай къде са застанали! — ентузиазирано възкликна Карим. Погледна часовника си. — Идеално. Този път ще гледаме представлението от първия ред.

Хаким не беше сигурен, че иска да гледа от първия ред.

— Ох! — Приятелят му плесна с ръце. — За малко да забравя. Трябва да проверя Ахмед.

Взе мобилния си телефон и натисна седмица. Апаратът автоматично набра номера на Ахмед. След три позвънявания мароканецът вдигна.

— Как е? — попита Карим.

— Добре — тихо отговори боецът. — Тук е голяма суматоха. Предполагам, че всичко е минало успешно.

— Да... идеално.

Карим си представи мароканеца, заровен под купчина листа и борови иглички в парка.

— Поздравления. Както очакваше, тук гъмжи от хора, като в кошер.

— Прекрасно. Ще се придържаме към първоначалния график. Ако има промяна, ще ти се обадя.

— Ще се видим скоро.



## 67.

Рап влезе в асансьора с компанията си от престъпни типове. Освен Ридли и четиримата араби, които беше арестувал, водеше и двама полицаи. Служителите на реда бяха приблизително с ръста и телосложението на мъжагата, когото Рап бе зашеметил. След като сложи белезници на четиримата мъже, Мич напъха двама на задната седалка на полицейската кола, а Абад и един от другите взе със себе си.

Ридли избърза напред и въведе кода си на електронната ключалка на оперативния център. Рап влезе с Абад, полицаите вървяха зад него, водейки едрия мъжага от двете страни. Явно бе създавал проблеми по време на пътуването. След като се беше опитал да счупи страничното стъкло с крак, полицаят, седящ на дясната седалка, го бе неутрализирил със сълзотворен спрей. Със стегнати с белезници зад гърба ръце го бяха оставили да се гърчи безпомощно, неспособен да облекчи болката в очите си. Ако зависеше от него, Рап би нахлузил брезентови торби на главите им, но в момента не разполагаше с такива.

Неш и други двама агенти посрещнаха групичката. Големият екран зад него стана син.

— Къде ще ги заведем?

— Горے — отговори Рап, като погледна балкона. Нямаха четири отделни зали, затова той взе друго решение. — Тези тримата — нареди, като посочи едрия мъжага и двамата други — ги сложи в една стая по очи на пода. Ако се опитат дори само да се погледнат, хората ти могат да ги започнат с ритници.

Неш нервно погледна двамата полицаи. За негова изненада те закимаха одобрително.

Единият дори предложи да помогне и Рап отговори:

— Чудесно. Върви с тези двама агенти. — Когато мъжете се отдалечиха, погледна Ридли: — Качвай тоя малоумник горе и започвайте. Ще дойда след малко.

— С удоволствие. Хайде, малоумник!

Хвана грубо Абад за рамото и той изохка.

— Рамото ми! — запищя. — Извадено е!

— Не е извадено — изрече Рап. — Ако беше, щеше да припаднеш от болка. Само е изкълчено, ако горе не ми разкажеш всичко, което искам да знам, ще откача цялата ти шибана ръка и ще ти я завра в задника.

— Тръгвай — заповяда Ридли и дръпна арестанта за яката.

Неш огледа залата; повечето хора в нея гледаха Рап. Каза му:

— Трябва да поговорим за някои неща.

— Казвай бързо.

Майк постави ръце на кръста си и се канеше да заговори, но Арт Харис се приближи.

— Момчета, ще ви кажа нещо, но не сте го чули от мен — прошепна съзаклятнически. — Току-що ми се обадиха от централата. Изпращат екип.

— Какъв екип? — попита Рап.

— Прокурори и следователи. Открили са следи от силни експлозивни и кръв в джамията.

— Е, какво?

— Това е ФБР, Мич. Със закъснение някой се сетил, че нямат заповед за претърсване. В паника са. Опасяват се, че съдията ще отхвърли всички улики.

— И затова идват тук да поемат разпита?

— Така мисля.

— Мамка им! Само да опитат!

— На твоето място бих впрегнал всичките си усилия през следващите трийсет минути. Ако разбираш какво искам да кажа.

Рап се хвана за главата и изръмжа:

— Кога ще се научат? Това са същите простотии, които ни забъркаха в тази каша.

— Нека аз да се заема с разпита — предложи Неш. — Аз съм виновен за всичко.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако ти бях казал за Джонсън навреме, може би това бедствие щеше да се избегне.

Рап го хвана за ръката и го заведе в ъгъла.

— Млъкни, по дяволите!

— Ама...

— Няма „ама“. Бедствие е, когато дойде ураган. Не можеш да спреш природата или Бог. Това — той посочи екраните — рано или късно щеше да се случи. Не можем вечно да държим под контрол тези хора. Особено когато трябва да се съобразяваме с всякакви глупави правила. Ако беше изтеглил Джонсън в понеделник, както Чък и Роб ти бяха казали, нямаше да заловим тия четирима негодници. Не сме сгрешили чак толкова сериозно, щом сме стигнали дотук. Точно обратното. Затънали сме в тази каша, защото не поехме достатъчно рискове. Жалко за Джонсън и когато му дойде време, ще почетем паметта му, но сега имаме по-важна работа. Не трябва да губим нито секунда. Федералните ще дойдат всеки момент и ще започнат да се правят на важни, ще прочетат правата на тези отрепки. Ще доведат адвокати и след две години може и да успеем да ги изправим на съд. Не ми дреме за тези глупости. Това е фарс. Знаеш ли на какво миришат двама от тия мръсници?

— Не.

— На скара, Мич. Миришат на изгоряло месо. Колко искаш да заложя, че те са участвали в изгарянето на Джонсън?

Неш погледна към площадката на полуетажа над оперативната зала, където агентите качиха четиримата араби, и каза:

— Да побързаме тогава, преди да дойдат костюмарите.

## 68.

Пребледняла като платно агентка стоеше пред стаята и се опитваше да не слуша силните, но сподавени викове, които се чуваха отвътре. Майк Неш я беше помолил да чака там.

— За какво? — попита го тя.

— Информация — гласеше краткият му отговор.

Бяха минали пет минути и макар че не ѝ беше жал за арестанта, когото разпитваха, тя се чувстваше малко неловко при мисълта, че шефът ѝ е основната причина за голяма част от писъците и Бог знае още за какво.

Изведнъж вратата се отвори и Неш се появи с лист хартия в ръка.

— Провери тези имена в АЗТ и ми се обади по телефона веднага щом научиш нещо.

АЗТ беше Архив за заподозрени терористи.

— По-бързо — добави Неш, преди да затвори вратата.

От другата страна на голямата маса Абад бин Бааз седеше с ръце зад гърба на един стол; от очите му течаха сълзи, а черната му коса стърчеше във всички посоки.

Рап се опря с длани на масата и каза:

— Абад, уверявам те, че в момента най-мощният компютър на света обработва тези имена и ако не получим резултат... ръката ти ще излезе от ставата.

— Не ви лъжа. Това са истинските им имена. Попитайте ги, ако искате.

— Разбира се, че мога да ги попитам — търпеливо отговори Мич, — но откъде да знам, че не си ми казал някакви измислени имена, с които предварително сте се уговорили да се представят?

— Казвам ви истината. Бяхме само четиримата.

Рап неочаквано го удари зад тила с дланта си. Абад изскимтя като уплашено куче.

— Предупредих те, че за всяка лъжа ще получаваш шамар. Спомни си пак за снощи. Каза, че по време на вечерната молитва си

заварил моя човек да тършува в подземие то на джамията. Рашид, големият кретен, предложил да го измъчва и ти си се съгласил.

— Да.

— Научили сте, че е от ЦРУ, и Рашид го е убил, завил го в молитвено килимче, напъхал го в багажника, закарал колата на пусто място и я запалил, но ти не си бил там.

— Да! — енергично закима Абад.

— Значи от този момент до момента, когато ви хванахме, ти и малката ти терористична група сте успели да заложите три коли-бомби на различни места в града, да се върнете в джамията и да тръгнете за...

— Рап си даде сметка, че не е задал най-логичния въпрос. — Накъде бяхте тръгнали, Абад?

— Към летището.

— Кое?

— В Балтимор.

— Имате ли вече билети?

— Да.

Неш щракна с пръсти и кимна към далечния ъгъл на стаята. Двамата с Рап се отдалечиха и той му прошепна:

— Лъже. От финансовото министерство се обадиха преди дваайсет минути. Изгледали са записите от камерите на Петнайсета улица. Всичко е записано. Микробусът на „Федерал Експрес“ е спрял пред „Боби Ван“ в дванайсет и дваайсет и девет. Шофьорът е слязъл и се е отдалечил тичешком с пакет в ръка. Двайсет и шест секунди след това микробусът избухнал. Ти беше наредил да следят тия четирима типове. Били са на повече от километър от мястото, в джамията. Не може да са били едновременно на две места. На колко ще се обзаложим, че и при другите два взрива е било така? Това означава, че има замесени поне още трима... може би и повече.

Рап погледна Абад, който ги наблюдаваше уплашено.

— Добре, стига сме си губили времето. — Той се върна при арестанта. — Абад, знаеш ли какво си мисля... за тази примитивна машинка в главата ти? Мисля, че зъбните й колела не могат да се въртят достатъчно бързо, за да изфабрикуват добри лъжи.

От объркания поглед на Абад пролича, че арабинът не разбира мисълта му.

— Искам да кажа — преведе Рап, — че си прекалено глупав, за да организираш такава операция, и на всичкото отгоре не си достатъчно умен, за да измислиш правдоподобни лъжи.

— Не лъжа! — изпищя Абад.

— Кажы имената на другите — спокойно добави Мич.

— Дадох ти всички имена.

— Добре, ето какво ще направим тогава. Ще извадя рамото ти. Вече ти казах, че не е извадено. Само е леко навехнато, което е доказателство, че освен глупак си и страхливец.

— Не лъжа — проплака арабинът.

— Млъкни и ме слушай.

Преди Рап да каже още нещо, на вратата се почука. Неш отиде и я откряна. Без да губи време, Харис предупреди:

— Вече са долу.

И се отдалечи.

Майк отиде при Рап и му прошепна новината. Той отново се обърна към Абад:

— Аз съм си вадил рамо и мога да те уверя, че това е едно от най-болезнените неща, които съм преживявал. Възможно е да повърнеш или да припаднеш, а може би и двете, и ако това стане, с удоволствие ще те гледам как се задушаваш. И така! — изкрещя, като плесна с ръце. — Последен шанс!

— Казах ти всичко.

— Грешен отговор.

Рап натисна главата на Абад върху масата и хвана стегнатите му с белезници китки. Вдигна ги към главата му, докато не чу силно изпукване.

Абад запищя от болка, толкова силно, че Неш се приближи до вратата и я затисна, в случай че някой се опита да влезе.

Рап се наведе на сантиметри от лицето на Абад и каза:

— Мога да ти наместя рамото за две секунди. Трябва само да ми кажеш кой е истинският мозък на операцията.

Арабинът плачеше от болка.

— Мога да направя така, че болката да спре. Само трябва да ми кажеш.

Мич изчака секунди и отново повдигна ръцете му.

Абад някак успя да изпищя още по-силно от миналия път.

— Знам за микробусите от „Федерал Експрес“. Ти ме излъга! — изкрещя Рап.

От носа на Абад течаха сополи, лицето му беше мокро от сълзи. Измънка нещо, но беше абсолютно неразбираемо.

— Кажете името и ще спра болката.

— Карим!

— Карим кой?

Рап отново стисна китките на арабина, в случай че упорства.

— Карим Нур-ад-Дин.

Мич извади ножа от колана си, отвори го и преряза пластмасовите белезници. След като прибра ножа, изправи Абад и го накара да се облегне на стола.

— Не мърдай. Ще стане за секунда.

Хвана го за дясната китка и я дръпна нагоре. Опря длан върху здравото рамо на Абад и рязко дръпна ръката му, при което тя отново се намести.

— Дръж го под око — заръча на Неш. Обърна се пак към Абад: — Ще му кажеш имената на другите. Аз се връщам след пет минути. Ако името, което ми каза, е измислено и не си изпял другите, ще порботим и върху другото рамо.

Рап излезе от стаята, затвори вратата и тичешком се спусна по спираловидното стълбище към оперативния център, за да посрещне посетителите от правосъдното министерство и ФБР.

## 69.

Шестимата бойци стояха строени, с ръце зад гърба. Носеха черни униформи на полицейския специален отряд, кевларени каски и предпазни очила. Бронежилетките им бяха заредени с допълнителни пълнители, гранати и ленти с патрони. Отдолу всеки носеше мъченическата си жилетка — петнайсет килограма пластичен експлозив със стотици метални сачми. Истинско изпитание бе дори да стоиш с толкова екипировка, камо ли да маневрираш и да нападаш. Карим се канеше да произнесе последното си слово към тях, когато Хаким го потупа по рамото.

— Какво има?

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш? — попита Хаким след кратко колебание.

— Какво да направя?

— Да ги изпратиш на смърт.

— Разбира се, че съм сигурен — отговори той.

— Не ти ли стигнаха успехите за един ден?

Карим се разсмя:

— Успехите никога не стигат. Колкото и силен удар да нанесеш на врага, пак е малко.

— Другата бомба трябва да избухне след няколко минути. Вече достатъчно постигна. — Хаким сниши глас. — Защо не ги оставиш да поживеят и да се бият друг ден?

Карим се вгледа в очите на приятеля си.

— Ти не разбираш...

— О, разбирам! — разпалено заговори той. — Най-важното си ти и славата. Искаш да се прочуеш.

— Нима? — Карим махна към хората си. — Добре, иди и ги попитай. Попитай ги дали искат да си тръгнат с теб сега.

Хаким отново огледа лицата на младежите. Съмняваше се, че някой ще пожелае да изостави другите.



— Съмняваш ли се? — Карим се обърна към хората си: — Хаким мисли, че някой от вас би предпочел да не загива днес. — Сред тях се чу мърморене. — Според мен неговата вяра не е толкова силна, колкото нашата. Има ли сред вас някой, който предпочита да пропусне мисията и да напусне страната с Хаким?

Всички извикаха в един глас:

— Не, командире!

— Някой от вас иска ли и аз да дойда с вас?

— Не, командире! — проехтя дружният им отговор дори по-силно от първия.

Карим погледна приятеля си и сви рамене, сякаш искаше да каже: „Ето, видя ли?“ Отново се обърна към бойците:

— Всички знаете колко надежди възлагам на следващата част от операцията. Всеки може да убива беззащитни граждани. Мнозина по-неподготвени от нас са го правили, макар и може би не с тази прецизност. Втората част от плана обаче е друго нещо. Така ще ударим в сърцето на врага. Ще превърнем преследвачите в преследвани. Готови ли сте?

— Тъй вярно! — ентузиазирано изреваха те.

— Хубаво. За мен беше огромна чест да бъда ваш командир. Ще се погрижа целият ислямски свят да научи имената ви и да ви благодари всеки път, когато ги споменава.

Той огледа бойците си, като се стараеше да не мисли за смъртта на тези момчета. Предпочиташе да си представя как ще отидат в рая. Погледна часовника си и добави:

— Време е. Да тръгваме.

Шестимата тронаво отидоха при черния шевролет събърбан и се качиха.

Карим се приближи до черния линкълн и попита Хаким:

— Готов ли си?

— Да.

— Да се махаме тогава. — Карим се огледа за последен път и добави: — Добре се постарахме да заличим следите си. Американците може никога да не разберат, че сме идвали тук.

Хаким погледна приятеля си и с леко съжаление отбеляза:

— След днешния ден американците ще ни преследват до края на света.

— Нека опитат. Уреди ли заминаването?

Хаким кимна:

— За всичко съм се погрижил.

## 70.

Рап ги видя от средата на спираловидното стълбище. Трудно беше да не ги забележи. Трябва да бяха петнайсетина и половината носеха дипломатически куфарчета. Приличаха на банда адвокати, изпратени да губят цял следобед времето на хората от конкурентна кантора. Арт Харис разговаряше с двама души отпред. От жестикулирането му личеше, че се опитва да спечели още малко време на Рап.

Рап въздъхна тежко и нави още малко ръкавите си. Нямахше конкретна стратегия, но едно беше сигурно — ако искаха, тези хора можеха просто да го прекрачат и да си тръгнат с четиримата му арестанти. Имаше само няколко възможни хода, но и с тях едва ли щеше да впечатли тези дебелокожи. Единствената му надежда беше и те като него да са вбесени от това, че някой е взривил три бомби в центъра на Вашингтон, ранявайки и убивайки стотици.

Харис се обърна, видя го и отбеляза:

— За вълка говорехме. Ето го. — Махна към двамата си събеседници и добави: — Мич, това са прокурори Ейб Сиреси от Отдела за национална сигурност и Малкълм Смит от Криминалния отдел.

Рап им подаде ръка. Сиреси беше малко по-нисък от него и червенокос. Беше набит като играч на американски футбол. Смит бе с неговия ръст, но хилав. Приличаше на един от онези мъже, които всяка сутрин стават в пет часа да тичат по седем-осем километра.

— Съжалявам, че не се срещаме при по-добри обстоятелства.

Сиреси каза, че споделя чувствата му, но на Смит явно само едно му беше в главата. Погледна зад Рап и попита:

— Къде са арестуваните?

Той се престори, че не е чул въпроса, и погледна над рамото му.

— Леле, много хора сте довели! Нямате ли престъпници да ловите?

Харис се изкиска сконфузено и отстъпи назад.

Смит се намръщи нервно, огледа Рап от глава до пети и каза:

— Елате да поговорим насаме.

Сиреси го последва и тримата се отдалечиха на пет-шест метра.

Смит разкопча сакото и остави куфарчето си на земята.

— Предупредиха ме за вас, господин Рап.

— Тъй ли? И кой?

Беше му все едно, но реши, че колкото повече говори този човек, толкова повече време ще спечели на Неш при Абад.

— Нека да кажем просто, че в някои кръгове репутацията ви е добре известна. Не искам това да се превръща в състезание по показване на мускули между Министерството на правосъдието и ЦРУ.

— Знаем, че вие сте свършили трудната работа — бързо добави Сиреси, — и не искаме да ви отнемаме признанието, че сте разкрили тези хора.

— Макар че след като свършим, може би ще ви се прииска да го бяхме направили — с усмивка добави Смит.

— Защо така? — попита Рап.

Смит поклати глава и се огледа.

— За нищо на света не мога да си обясня какво са правили двама шпиони от Ленгли в непосредствена близост до джамия точно около времето на взривовете.

— Ами...

— Не — прекъсна го Смит, — не искам да слушам сега. Искам с Ридли добре да обмислите версиите си, преди да говорите с някого от нас.

— Познавам Роб — добави Сиреси. — Той е опитен служител.

Рап започна да подозира, че тези двамата не са чак такива гадняри, за каквито ги мислеше.

— Ето какъв е нашият проблем — продължи Смит. — Имаме един труп в моргата и изглежда, че момчетата, които сте хванали, имат нещо общо с това.

— Ами да... всъщност единият призна, че го е извършил.

— Без да му прочетете правата? — осведоми се Сиреси.

— Разбира се. Аз не чета права.

— Точно затова сме тук — отбеляза Смит. — Мисля, че много хора в този град са склонни да заподозрат, че онзи тип в моргата е бил ваш човек. Май четох нещо във вестника по този повод онзи ден.

Мич се престори на наивен:

— Може би е работил за „Мосад“. Може би някой от моите информатори там се е обадил и ме е помолил да проверя какво става с него.

Сиреси кимна:

— Харесва ми този начин на мислене.

— Виждате ли? — обясни Смит. — Не сме дошли да ви обвиняваме или да ви пречим, но имаме проблем. Поне двама от вашите арестанти са американски граждани и макар че аз лично нямам нищо против дори да ги провесите за краката от покрива и да ги заплашите, че ще ги пуснете да си паднат на главите, като представител на правосъдието не мога да одобря такова поведение.

— Ако станем свидетели на такива действия — добави Сиреси, — ще сме задължени да докладваме за тях.

Тези хора все повече започваха да харесват на Рап.

— Добре, как искате да действаме?

— Докъде сте стигнали с разпита?

— Единият тъкмо проговори. Наложих се малко да го попритисна.

Двамата мъже поклатиха глави.

— Не искаме да знаем подробности, господин Рап.

— Няма да е зле да ми оставите още малко време с него. Искам да се уверя, че не лъже.

— За кого става дума?

— Абад бин Бааз.

— Той има двойно гражданство — намръщи се Сиреси.

— Колко време ви трябва? — попита Смит.

— Един час би било добре.

Двамата се спогледаха неловко.

— Не можем да ви дадем цял час.

Рап тъкмо се канеше да попита колко могат да му дадат, когато една от служителките в оперативната зала изпищя. В голямото помещение настъпи суматоха, много хора започнаха да сочат екраните. Рап също погледна, но не можеше да разбере какво става. Виждаше само трите телевизионни екрана и цифрите за броя на пострадалите.

Изтича при бюрото на оперативния ръководител и попита:

— Дейв, какво става?

Полсън трескаво тракаше по клавишите на компютъра си. Четирите екрана се сляха в една картина. Докато посягаше към мишката, Полсън измърмори:

— Мисля, че се получи вториичен взрив.

— Къде?

— В „Монокъл“. Изчакай секунда, ще върна записа.

Прашният облак на екрана започна да се свива, сякаш бе всмукан от огромна прахосмукачка, докато накрая се събра в една синя кола в епицентъра. Записът отново тръгна напред на много ниска скорост, кадър по кадър.

Рап загледа спасителите и полицаите в непосредствена близост на експлозията. Имаше десетки хора. Освен това се знаеше, че при първите взривове са използвани метални сачми за увеличаване на пораженията. Всеки в радиус от неколкостотин метра можеше да бъде засегнат. Стоящите непосредствено зад загражденията щяха да паднат като осъдени на разстрел. В устата му загорча. Той бе виждал такива неща да се случват в Бейрут, Тел Авив, Багдад и Кандахар. От всички номера на терористите за него този беше най-подъл. Да заложеш бомба, умишлено предназначена за онези, които се притичват на помощ на пострадалите, доказваше стремежа на тези мръсници да убият колкото могат повече невинни хора.

— Какво стана? — попита Смит.

— Току-що избухна още една бомба — отговори Рап, като едва сдържаше гнева си.

— Къде?

Той им обясни. Сложи ръка върху рамото на Полсън и нареди:

— Веднага изтеглете всички от местата на другите два взрива! Вдигни тревога! Изпрати сапъори на двете места да проверят за допълнителни устройства! Действайте незабавно!

Рап загледа хаоса на мястото на експлозията. Беше предупреждавал, че терористите могат да направят такова нещо.

— Възможно ли е да има още взривове? — попита Смит.

— Не знам. Това е проблемът. — Мич погледна по посока на заседателната зала и добави: — Но мисля, че знам как мога да науча.

Смит и Сиреси се спогледаха и се разбраха без думи.

Сиреси погледна часовника си и каза:

— Ще слезем да изпием по едно кафе.

— Добра идея. — Смит подаде визитната си картичка на Рап и  
добави: — Тук е записан мобилният ми номер. Движението е ужасно.  
Обадете ми се, когато докарат арестантите.

Той кимна:

— Добре.

## 71.

Карим седеше на задната седалка, точно зад Хаким. Приятелят му беше в твърде мрачно настроение след успехите през този ден. Карим бе свикнал той да е онзи, който постоянно мълчи и се мръщи, и сега, когато ролите се бяха разменили, се чувстваше неловко. Не му харесваше, когато иначе жизнерадостният му приятел се опитва да помрачи радостта му от победата. Карим искаше да разведри обстановката, но до целта оставаха само няколко минути. След нападението щяха да имат предостатъчно време, но нямаше да бъдат сами. Ахмед щеше да е с тях.

Ахмед беше единственият, когото Карим бе решил да остави жив. Вече бяха достатъчно близо, за да използват радиостанциите, и той натисна копчето за предаване.

— Томас, как е положението?

След кратко изпращяване от радиостанцията се чу:

— Добре е. Идват все повече хора.

Карим се намръщи и се замисли дали мерките за сигурност са затегнати. При нормални условия не би задал такъв въпрос по радиостанцията, но така или иначе американците трудно можеха да ги спрат.

— Засилиха ли охраната?

— Има малко повече патрули, но не е нещо, с което да не мога да се справя.

— Хубаво. Ще се видим скоро.

Карим остави радиостанцията на седалката и погледна отражението на Хаким в огледалото.

— Готова ли е караваната?

— Да.

Той се замисли за плана. С малко късмет утре следобед щяха да са в Канада. В Ашбърн, на не повече от двайсет минути от сегашното им място, ги чакаше каравана, заредена с провизии.

— Докъде можем да стигнем, без да зареждаме?



— Айова — кратко отвърна Хаким.

На Карим му писна от мусенето на приятеля му.

— Какво ти става?

— Нищо.

— Не ме лъжи. Ти си ми като брат. Знам, че нещо те измъчва.

Каж ми. Искам да чуя.

— Променил си се — измърмори Хаким, като даде мигач и зави наляво по „Доли Медисън“.

— Всички се променяме с възрастта.

— Невинаги за добро.

— Намекът ти не ми харесва.

— Едно знам със сигурност. Не ми харесва как си промил мозъка на ония момчета.

— На никого не съм промивал мозъка. Тези мъже са велики воители и ще пожертват живота си в най-великата битка на нашето време — убедено заяви Карим. — Не ги упреквай.

— Не упреквам тях. Упреквам тебе. Ти си приел този култ към смъртта и безотговорно се разпореждаш с живота на другите. И за какво? За да удовлетвориш собственото си... — Хаким поклати глава и замълча.

— Каж го! — сопна се приятелят му.

— Не искам.

— Каж го. Заповядвам ти!

Хаким погледна приятеля си от детинство в огледалото.

— Винаги сме били равни. Виждам, че вече не е така.

— Равни сме, но не в разгара на военна операция. Тогава може да има само един командир.

— В колата сме двама. Двама приятели, които са израснали заедно. Един от нас явно е забравил това.

— А пък един от нас — заяви Карим — е станал мекушав от прекалено много пътуване.

— Мекушав? По-добре да ме нарекат мекушав, отколкото безотговорно да жертвам живота на други хора.

Карим стисна зъби.

— Грижа ме е за тези мъже повече, отколкото можеш да си представиш.

— Защо тогава ги пращаш на смърт?

— Какъв си глупак! — Карим се хвана за облегалката и се наведе напред. — Ние нямаме скъпи бойни самолети и ракети с лазерно насочване. Това е нашият начин да воюваме. Това е начинът да ги победим. Шестима храбри мъже ще дадат живота си днес, но ти си прекалено заслепен от собствените си емоции, вместо да им се възхищаваш.

— Ти пък си прекалено заслепен от манията си за величие. Ако идеята толкова ти харесва, защо не отиде с тях?

Карим се тръсна на седалката. Изруга тихо приятеля си, а после себе си, че е имал глупостта да повдигне темата. Когато минаваха над магистралата за летището, видя гората отляво и няколко покрива отдясно.

— Да не пропуснеш завоя! — извика.

— Знам пътя — измърмори Хаким.

Карим се изкушаваше най-накрая да го постави на мястото му, но нямаха време. До целта имаше по-малко от минута. Той грабна радиостанцията и натисна копчето за предаване.

— Томас, ще сме при теб след по-малко от шейсет секунди. Прието?

— Прието.

Карим погледна назад и видя микробуса да завива на няколко метра след тях. Бяха само на петдесетина метра от големия криволичещ обслужващ път, водещ към върха на хълма. Той отправи мълчалива молитва към Аллах и се благодари на предвидливостта си, че е оставил Ахмед в гората да наблюдава мишената. За секунда само си представи колко изнервящо би било да кара по този път, без да знае какво го чака на пропускателния пункт.

Хаким зави и даде газ. Микробусът ги следваше.

— Бойци — заговори Карим по радиостанцията, — помнете на какво съм ви учил. Движете се заедно, не използвайте асансьора и отидете направо при основната цел.

Пътят зави надясно и целта се показа пред тях. Шестетажната постройка не се отличаваше с нищо от всяка друга административна сграда в околността. Дори кабинката на охраната отпред изглеждаше като на обикновен паркинг. Хаким направи ляв завой и спря пред нея. Смъкна стъклото на прозореца си и посочи към задната седалка. Карим започна да смъква своето стъкло и когато пазачът се приближи,

го погледна през черните си очила, усмихна се и го застреля в лицето. Още преди трупът да падне на земята, един от хората на Карим слезе от микробуса. Приблужи се до кабинката на охраната и постави кубче пластичен експлозив под вратата. Двамата дежурни от другата страна на дебелото бронирано стъкло още не можеха да осъзнаят какво е станало.

Хаким даде газ. Спря веднага вляво, на едно празно място, и в този момент отекна взрив. След няколко секунди се чуха четири изстрела и микробусът мина с висока скорост покрай тях с четирима мъже, застанали на страничните стъпенки и хванали се за горния багажник.

— Томас, ти също можеш да стреляш. — Карим се усмихна, горд от себе си, и като взе решение в последния момент, нареди на приятеля си в колата: — Последвай ги.

Той се обърна и го погледна смаян:

— Ама това не беше в плана.

— Знам, но искам да ги видя как влизат в сградата.

— Не е разумно.

— Всичко е наред. Както виждаш, хванахме ги абсолютно неподготвени. Това е поредното доказателство за самонадеяността им.

— Ще направя обратен завой и ще се махаме оттук. Нали няма да решиш да влезеш с тях?

— Не. — Карим потупа приятеля си по рамото. — Тръгвай! Искам да се насладя на този велик момент. Искам да видя как влизат в сградата.

Хаким вдигна крака си от спирачката и натисна газта. Стигнаха до ъгъла на постройката и рязко завиха наляво. От тази страна две крила на сградата се събираха под формата на буквата V. Микробусът бе минал през тротоара, бе съборил един пилон за знаме и беше спрял на около двайсет метра от главния вход. Мъж и жена излязоха от сградата и се отдръпнаха да направят път. Първият боец от колоната не им обърна внимание, но вторият завъртя карабината си, стреля два пъти и улучи двамата служители в главите.

— Виж ги! — гордо възкликна Карим.

Младежите влязоха в сградата и отвътре се чу стрелба. Карим погледна към шестия етаж. Натам бяха тръгнали хората му. Към главния щаб във войната срещу исляма. Това нямаше бъде отразено от

медиите толкова шумно, колкото другите взривове, но щеше да нанесе много по-голяма вреда на американците. Карим с трепет си представи най-добрите стратегии на Америка, намиращи се в този момент на последния етаж на сградата — в Националния антитерористичен център. Бяха се събрали, за да търсят изход от кризата, опитваха се да открият мъжете, които в този момент прекриваха прага им. Психологическият удар щеше да бъде катастрофален. Защо не можеше да бъде там и да види лицата на самодоволните американци, когато неговите момчета ги покосяват с куршумите си?

— Тръгвам — заяви Хахим.

— Чакай! — Той надникна през прозореца. Чу първия взрив и изпита непреодолимо желание да отиде при хората си. Колата тръгна.  
— Само още мъничко!

Хахим натисна силно спирачката и се обърна:

— Ако искаш, слизай. Аз се махам.

— Добре — тъжно отговори Карим. — Тръгвай.

## 72.

Рап се канеше да се върне на полуетажа, когато на вратата се появи Лонсдейл с двама агенти от Специалната служба. Обикновено спретнатата и елегантна сенаторка беше разрошена и раздърпана. Когато се приближи, Мич видя, че тя плаче. Може би тя по-добре от него знаеше кой е затрупан под останките на ресторанта, любимото място на много сенатори. Сред тях сигурно имаше и нейни приятели.

В началото на кариерата си Рап не беше изпитвал нито грам съчувствие към тази жена, но с възрастта бе започнал да разбира, че повечето участници в този театър не се стремят умишлено да пречат на работата му. Те просто омаловажаваха или не осъзнаваха опасността. Някои бяха наивни и си мислеха, че терористите просто ще си отидат, ако се постареем да ги разберем. Други, като Лонсдейл, смятаха, че законът е най-важен. Че американците като нация не бива да се принизяват до враговете си. За Рап, който отблизо виждаше вредата от действията на тези хора, първото становище изглеждаше наивно, а второто — достойно за уважение, но страшно непрактично.

Той погледна зачервените ѝ очи и се запита дали убийството на колегите ѝ я е накарало да види нещата в друга светлина.

— Сенатор Лонсдейл, благодаря, че дойдохте — поздрави я учтиво той.

Тя се огледа нервно.

— Къде са те?

— Моля? — не разбра отначало Рап.

— Мъжете, които сте заловили — поясни сенаторката, като едва сега го погледна в очите. — Говорих с президента. Каза ми, че сте арестували четирима мъже.

Мич се запита дали политиците ще се научат някога да си държат устите затворени.

— Госпожо сенатор, може би след като уредим видеосрещата с Ал-Хак, ще мога...

— Искам да ги видя сега!

Резкият ѝ тон го стъписа.

— Уверявам ви, че има кой да се погрижи за тях, госпожо.

Лонсдейл стисна юмруци и пристъпи към него. Погледна го с кървясали очи.

— Не ме интересува как се отнасяте към тях, господин Рап. Искам да ги видя веднага.

На Мич изведнъж му стана много любопитно как ще се развият събитията.

— Добре... елате с мен.

След няколко крачки се обърна и каза на агентите от Специалната служба да изчакат. Присъствието на Лонсдейл бе достатъчно усложнение. Нямаше нужда от повече свидетели. Лонсдейл се заизкачва мълчаливо след него. Когато стигнаха пред заседателната зала, Рап почука и каза на сенаторката:

— Изчакайте секунда.

Открехна вратата и видя Абад, седнал от другата страна на масивната дървена маса, притиснал ръката си до гърдите. Неш седеше надвесен над него на ръба на масата. Когато видя колегата си, стана и се приближи. Рап влезе и затвори вратата.

— Заявих му, че е за негово добро да ми каже нещо съществено, преди да се върнеш, или ще извадиш и другото му рамо. Сега постоянно повтаря за някакви униформи на спецполицаи. Призна, че в групата има девет души.

— Девет?

Числото изненада Рап.

— Да. Казва, че ще използват униформи на полицаи от специалния отряд, за да нападнат правителствена сграда.

На вратата се почука.

— Това е Лонсдейл. Иска да го види. Ще я пуснем за малко, после ще се опитаме да измъкнем още информация.

Рап отвори вратата. Лонсдейл влезе и погледна дребосъка с разкривено от болка лице от другата страна на масата.

— Кой е този? — попита хладно.

— Абад бин Бааз. Саудитски гражданин — отговори Рап, като затвори вратата. Реши да премълчи за двойното гражданство.

— Искам да видя адвоката си — проплака арабинът.

— Отговорен ли е за атентатите? — попита Лонсдейл.

— Участва в групата.

Тя се приближи до арестанта и попита:

— Знаеш ли коя съм?

— Не — отговори Абад и я погледна обнадеедено.

— Казвам се сенатор Барбара Лонсдейл.

— Аз съм американски гражданин!

Лонсдейл се престори, че не е чула.

— Знаеш ли къде трябваше да обядвам днес?

— Не — объркано отговори Абад.

— В „Монокъл“. Изпратих ръководителя на политическия ми екип вместо мен.

Арабинът нервно премести поглед от Лонсдейл към Неш и Рап.

— Знаем си правата. Искам адвокат!

Лонсдейл внезапно замахна и го зашлеви.

— Той беше най-добрият ми приятел!

Абад я погледна уплашено и повтори с още по-плачлив глас:

— Аз съм американски гражданин. Имам право на адвокат.

— Ако си американски гражданин, значи си изменник — изсъска тя — и ще използвам цялата си власт, за да ти издействам смъртна присъда.

Рап, който все още стоеше при вратата, чу някакъв шум. С Неш се спогледаха. Шумът отново се чу. Далечен. Приглушен.

— Това да не са изстрели?

Рап понечи да отвори вратата, но чу по-силен гърмеж. Стените леко потрепераха. Ако си участвал в битка дори само веднъж, до края на живота си помниш шумовете, усещанията, миризмите. Рап имаше богат опит. Погледна Неш и на лицето му се изписа силна загриженост.

— Според мен това беше ръчна граната.

— И аз така мисля.

Мич посегна към дръжката на вратата и попита:

— Имаш ли пластмасови белезници у теб?

— Не.

Рап отвори вратата. Инстинктите му подсказваха, че се случва нещо ужасно. Погледна големия екран и се почуди за момент дали шумът и гърмежите не са оттам. Внезапно главната врата на оперативния център се разби и в помещението нахълта мъж с пълно снаряжение на полицаи от специалния отряд. Насочи оръжието си

нагоре към мястото, където точно в този момент стояха двамата агенти, придружаващи Лонсдейл. Те плахо вдигнаха ръце. Нападателят ги застреля в главите.

Рап потрепери, умът му трескаво се опитваше да осмисли немислимото. Още двама мъже с черни униформи нахълтаха през вратата и започнаха да стрелят по специалистите в залата, които отчаяно се опитваха да се скрият. Мич машинално бе стиснал пистолета си с лявата ръка. Обърна се към Неш и изкрещя:

— Зашемети го!

Неш вече бе посегнал към пистолета си. Беше участвал в сражения заедно с Рап и му имаше пълно доверие. Той извади тежкото си оръжие от кобура и удари Абад по слепоочието. Арабинът се стовари на земята.

— Сенаторе — изкрещя Рап, — тичайте в ъгъла и залегнете там!

Неш дотича при него до вратата. Двамата се загледаха в случващото се долу. Водачът на нападателите спря и погледна над рамото си. Вдигна десния си юмрук. Нападателят се наредиха в колона, бяха общо шестима. Водачът посочи напред и шестимата тръгнаха през помещението, като стреляха във всички посоки. Действаха като по учебник. Рап и Неш бяха наблюдавали такива тренировки стотици пъти. Вървящият най-отпред покрива централния сектор. Вторият отговаря за сектора вляво, третият — вдясно. Така се редуват до шестия човек, който стреля навсякъде.

Нападателят стреляха, но това не беше хаотичен огън на необучени войници. Тези хора се целеха точно, само с единични куршуми.

— Това са те! — изкрещя Рап.

— Да ги убием! — отвърна Неш и пристъпи напред.

Мич го спря:

— Имат бронезилетки!

Опита се да прецени ситуацията. Нападателят се движеха отляво надясно спрямо мястото, на което се намираха двамата агенти. Ако започнеха да стрелят сега, при най-голям късмет можеха да свалят двама-трима, преди другите да отвърнат на огъня. Тук нямаша възможност да се скрият и куршумите щяха да ги улучат.

— Искам да пропълзиш до ръба на балкона и да се прицелиш във водача им. Това е слабото им място. Ако го свалиш, аз ще се разправам с



останалите.

— Ще ги атакуваш ли? — поклати глава Неш. — Това е лудост.

Рап сякаш не го чу. Представяше си много ясно всичко. Вдигна левия си лакът и се потупа по хълбока.

— Стреляй първо в шлема му. После се цели в слабото място на бронезилетката. Точно тук, отстрани.

Той избута Неш напред, после приклепна и се запромъква покрай стената.

Неш пропълзя до ръба на платформата, като си мърмореше. В сложна ситуация като тази човек няма време да мисли и да обсъжда планове. Просто изпълняваш и се надяваш да има ефект. Той се подпря на една от пречките на парапета и се прицели във водача на нападателите. От лявата му страна Рап изкрещя:

— Сега!

Майк центрира мерника върху шлема на нападателя и дръпна спусъка. Пистолетът подскочи два сантиметра и отново се върна на предишното си положение. Неш леко свали мерника и стреля още веднъж. Куршумът щеше да порази терориста точно над левия хълбок. След четвъртия изстрел нападателят се гърчеше на земята. Той премести мерника към втория терорист и видя дулото на карабина М-4, насочено право към него.

Рап тичаше по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж. Имаше само един начин да се справи и не беше много сложен. Скочи в оперативната зала и спринтира към нападателите. Държеше пистолета насочен по редицата. Знаеше, че Неш си върши работата, защото водачът на отряда бе обърнат наляво вместо надясно. Рап се приближаваше с бясна скорост. Когато беше на пет метра, изстреля първия куршум и улучи водача в очилата.

Вторият се беше обърнал на една страна и гледаше нагоре. От три метра Рап стреля в оголеното му гърло. Третият долови движение и започна да се обръща, но макар че бързо извъртя главата си към опасността, не успя да реагира с оръжието си. Мич го застреля от два метра точно между очите. Когато прескачаше водача, стреля два пъти във врата на четвъртия и веднъж в лицето на петия.

Шестият нападател стоеше с гръб към него. Посегна с дясната си ръка към жилетката за нов пълнител, без да подозира, че другарите му са свалени. Като прескочи следващите два трупа, Рап хвана

бронезилетката му отзад, пъхна дулото на 9-милиметровия Glock отдолу и стреля два пъти в гърба му.

## 73.

Единственото, което Фарид забеляза, преди да се случи непоправимото, бе как за частица от секундата сякаш всичко притихна. Отначало всичко вървеше добре. Той застреля тримата дежурни на входните бариери и поведе отряда право към стълбите, където разпредели позициите и остана да им пази гърба. Малко изостана на качване, за да убие две жени и един мъж, които им се изпречиха на пътя. Тръгнаха по стълбите към шестия етаж. Да качиш трийсет и пет килограма плюс собствената си тежест шест етажа не беше лесно, но в рая щяха да почиват. Няколко минути и всичко щеше да свърши.

Знаеха, че заветната им цел е в голямото помещение от другата страна на вратата. Карим бе изчислил, че в оперативния център ще има около двеста-триста души — мъже и жени, които се опитват да разберат кой е организиран атаките и координират събирането на улики. Това беше сърцето и душата на сатанинската война на американците срещу исляма. Карим твърдеше, че макар да изглежда, че американските военни са основните им преследвачи в афганистанските и пакистанските планини, всъщност те са само инструменти. Тези хора тук даваха идеите, откриваха, разследваха. Техните мозъци бяха основната сила на Америка във войната. Врагът имаше самолети и танкове за стотици битки. Ако един бъде унищожен, веднага изпращаха друг. Не така беше с тези хора. На Америка щяха да й бъдат нужни години, за да ги замени, а това щеше да даде време на „Ал Кайда“ да се съвземе.

Така твърдеше Карим и Фарид вярваше на всяка негова дума, но не можеше да пренебрегне мисълта, че способният му командир премълчава нещо важно за операцията. Захария, племенникът на Заухири, също го беше почувствал и пръв възрази открито за това. Каза на другите бойци и в отсъствието на Карим те тайно роптаеха. Фарид каза на командира си за проблема. Захария твърдеше, че макар мисията наистина да е достойна и ще порази сърцето на врага, тя

несъмнено ще улесни бягството на Карим. Два дни по-късно младежът бе убит.

Дори преди сблъсъка със Захария Фарид виждаше, че Карим се тревожи за предаността на някои от хората си. С месеци бяха тренирали нападението и Фарид винаги беше начело. Той трябваше да ги вкара в сградата и да ги заведе по стълбите в оперативния център. Нямаше да спират пред нищо. Ако някой им се изпречи, трябваше да го застрелят, но без да спират нито за миг. Лелеяната цел беше на шестия етаж. Затова Карим бе заповядал, след като стигнат до стълбището, Фарид да покрива входа и да пази гърба им.

Той чувстваше, че в този план има някаква по-дълбока идея, но не беше съвсем сигурен до днес. След като всички бойци сложиха жилетките си, Карим го извика настрани и му подаде детонатор. Всяка жилетка имаше детонатор, който трябваше да бъде задействан, щом влязат в сградата. Цифровите устройства можеха да се спират и пускат наново, ако се забавят по пътя към целта. Имаха пет минути да убият колкото могат повече хора, като се движат през помещението и водят ветрилообразен огън с фронт на триста и шейсет градуса. Трийсет секунди преди детонацията всички трябваше да се разпръснат за максимални поражения от взривовете, които при малко късмет щяха да срутят покрива и да убият останалите оцелели. Ако някой от бойците размислеше и решише да се откаже, Фарид трябваше да използва дистанционния детонатор.

Докато лежеше по гръб и се опитваше да осмисли какво се е случило, точно тази мисъл витаеше в съзнанието му. Не разбираше къде бяха сбъркали. Униформите на спецполицаи им бяха послужили идеално. Всеки охранител или агент, когото срещнеха, застиваше. Точно както бе предвидил Карим. Всички освен този мъж, застанал над него. Фарид си спомни как затворът на карабината му спря в крайно задно положение. С палец той натисна лостчето за освобождаване на пълнителя, посегна да вземе нов. Направи му впечатление, че изведнъж гърмежите бяха заглъхнали. Усети движение отзад, после остра болка прониза гърба му. Изпусна карабината и падна на лявата си страна, изтърколи се по гръб.

Сега, проснат на пода, Фарид осъзна, че не чувства краката си. Опита се да ги размърда, но сякаш огромен товар ги притискаше. Той вдигна глава и погледна долната част на тялото си. Всичко изглеждаше

нормално. Отчаяно опита отново да раздвижи краката си и тогава осъзна жестоката истина — че са парализирани. Болката, която го беше пронизала, явно бе от куршуми, които бяха прекъснали гръбначния му стълб. Пораженията обаче бяха доста ниско — все още можеше да движи ръцете си. За секунда си се представи в инвалидна количка, после осъзна, че идеята е абсурдна. Нали все още бяха с жилетките.

Погледна надясно да види какво е станало с другите. Видя само купчина черни обувки, бронезилетки, ръкавици и шлемове. Всички бяха мъртви. Мъжът, застанал над него, закрепя на някого и Фарид си спомни заповедта на Карим. Беше му казал да не се колебае, ако види опасност от провал. Да натисне копчето на детонатора и да взриви жилетките. Фарид се замисли колко ли време е минало от влизането им в сградата. Опита се да си спомни къде е сложил детонатора. Всичко друго бе репетирано, но това допълнение към плана беше дошло в последната минута. Той опипа униформата и се сети, че го е сложил в джоба на левия си хълбок. Посегна надолу, но чу гърмеж, нещо проблесна и силна болка прониза рамото му.

## 74.

Рап застана зад последния терорист и огледа пораженията. Държеше пистолета насочен към взривената врата, защото се опасяваше да не дойдат още. Наоколо се чуваха стонове и викове. Отдясно Арт Харис, с окървавена риза, излезе от кабинета си. Стъпваше несигурно върху счупените стъкла на пода, но иначе изглеждаше добре. Рап имаше един патрон в цевта и още осем в ръкохватката. Освободи наполовина празния пълнител, прибра го в джоба и го смени с пълен.

Започнаха да се появяват още хора. Твърде малко от тях бяха въоръжени.

— Арт! — изкрещя Мич. — Вземи хора и обезопасете вратата!

Харис закрещя заповеди на неколцина агенти.

Рап долови движение под себе си. Погледна надолу и видя, че терористът посяга към джоба си. Той веднага си представи граната. Смъкна пистолета и простреля терориста в рамото. Ръката му подскочи няколко сантиметра, после пак падна под леко неестествен ъгъл. Пръстите му потрепнаха.

След като стъпи върху другата му ръка, Мич се наведе и опипа джоба, към който беше посегнал. Вътре имаше нещо квадратно. Рап бръкна в джоба и извади електронен детонатор с размер на тесте карти. Разгледа го за секунда, после сведе очи към проснатия на пода терорист.

— Колко жалко, че няма да можеш да го използваш.

— Няма значение — отговори раненият на перфектен английски. Усмихна се и добави: — То само щеше да ускори неизбежното.

Рап насочи пистолета си към лицето на терориста и смъкна предпазните му очила.

— Какво означава това?

— Не ме е страх от смъртта. Аз вече станах мъченик. Убих много американци. Аллах ще бъде много доволен от мен.

Мич мразеше тази дума — мъченик. Преди доста време бе научил, че хората, които обичат да я употребяват, са луди фанатици. Фактът, че този човек, на когото току-що бе прекъснал гръбначния стълб, бе ранил в рамото, го гледаше спокойно, като изпаднал във висше религиозно блаженство, беше изключително обезпокоителен. Той го заоглежда от глава до пети. Бронежилетката му бе натъпкана с резервни пълнители за карабината, но нямаше почти нищо друго. На врата му обаче се показваше парче плат, сякаш носеше друга дреха отдолу. Рап напъха детонатора в джоба си и дръпна велкрото и ципа на бойната жилетка. Тя се разтвори и онова, което видя, го накара да се вцепени за секунда. Отдолу имаше друга жилетка и джобовете ѝ, предназначени за пълнители, бяха натъпкани със сивкави плочки пластичен експлозив. Както бомбите, които бяха избухнали по-рано през деня, в мекото вещество бяха напъхани сачми от лагери.

В джобче малко под деколтето на жилетката намери детонатора. Внимателно го извади и погледна цифровия дисплей, който в този момент се смени от четирийсет и четири на четирийсет и три секунди. Той устоя на подтика да изтръгне жиците от устройството, защото това можеше да взриви експлозива. Рап огледа помещението, което сега беше пълно с ранени, викащи за помощ. Абсурдно бе да се опитва да евакуира всички тези хора за малко повече от половин минута. Погледът му се спря върху прозорците от североизточната страна на сградата. Шест етажа под тях беше рампата на подземния паркинг.

Рап не беше сигурен, че стъклото е бронирано, но вероятността да е така беше голяма. Стъклото обаче би трябвало да е предвидено така, че да предпазва от външно нападение, не от вътрешен взрив. Той бързо огледа другите пет трупа. Сигурно всичките имаха такива жилетки.

Точно когато Неш се приближи, Мич се завъртя, насочи пистолета си към прозореца и стреля четири пъти. Куршумите го пробиха, но не го счупиха. Отново изстреля няколко куршума бързо един след друг. За по-малко от четири секунди изпразни пълнителя и в един участък с размери около петдесет на петдесет сантиметра стъклото започна да поддава.

Всички в помещението се втренчиха в този човек, стрелящ като обезумял по прозореца.

Рап посегна към последния си зареден пълнител и изкрещя:

— Носят жилетки с експлозив! Арт, помогнете ми с трупове! Има трийсет секунди, докато започнат да...

Думите му бяха заглушени от изстрелите на Неш, който също започна да стреля по прозореца.

В стъклото се отвори назъбена дупка, голяма, колкото през нея да премине кофа за боклук. Рап прибра пистолета и изкрещя на Неш:

— Хващай го от другата страна!

Наведоха се, хванаха парализирания терорист за краката и за жилетката, вдигнаха го и хукнаха към прозореца. Рап закрепя на останалите, които стояха наблизко и гледаха:

— Хванете някой труп! Бързо!

Когато приближиха прозореца, той извика:

— Не спирай!

Двамата с Неш продължиха и запратаха терориста с главата напред към отвора. Стъклото поддаде и тялото полетя надолу към бетонната рампа.

Двамата не загубиха време да гледат какво е станало долу. Обърнаха се и хукнаха обратно. Още хора се притекоха на помощ, някои бяха ранени. Рап и Неш хванаха последния от шестимата терористи и хукнаха към прозореца. Отпред техни колеги изхвърляха друг труп, както те бяха направили.

Още три тела бързо изхвърчаха през прозореца. Рап започваше да си мисли, че ще успеят, когато хората, носещи друг труп пред тях, го изпуснаха. Неш забави крачка, но Мич изкрещя:

— От моята страна!

Заобиколиха тичешком двамата агенти, един от които бе паднал и от ръката му течеше кръв. Дупката вече бе много по-голяма, тъй че Рап и Неш успяха да прехвърлят трупа от няколко крачки разстояние, после се втурнаха да помагат за последния. Надойдоха и други. Накрая четирима хванаха тялото за краиниците и го изпратиха през прозореца навън.

Рап понечи да погледне, за да се убеди, че мъртвите терористи са паднали върху бетонната рампа, но осъзна каква глупост щеше да направи. Неш го хвана за рамото и го повлече надалеч от прозореца. По пътя накараха всички да се отдръпнат. Внезапно отдолу отекна взрив, ударната вълна разтърси счупения прозорец.



Рап се обърна към Неш, въодушевен от успеха. Видя, че приятелят му с ужасени очи гледа нещо на пода, и проследи погледа му. На земята с дупка в челото лежеше секретарката им Джесика.

## 75.

Когато Неш вкара колата в двора на къщата си, приближаваше полунощ. Той прибра минивана в гаража, изключи от скорост и остана няколко минути с ръце на волана. С нежелание бе тръгнал от службата. Не че не копнееше да види жена си и децата си, просто имаше твърде много работа за вършене. Жертвите в Националния антитерористичен център бяха трийсет и осем, седемнайсет други бяха ранени, трима — с опасност за живота. Единствената утеха бе, че можеше да е много полезна.

Това повтаряха всички като успокоение за онези, които бяха преживели този ад. Мъже като Неш и Рап, заставали неведнъж очи в очи със смъртта, се справяха по-лесно, но мнозина от хората, които бяха станали свидетели на смъртта на свои близки колеги и приятели, едва издържаха. Някои се върнаха на работа, защото подсъзнателно знаеха, че това е единственият начин да не мислят за случилото се, но удивително голям брой или се поддадоха на истерията, или изпаднаха в шок.

Докато помагаше на психологически пострадалите да слязат в кафенето, той внезапно осъзна, че тези хора са цивилни. Не бяха тренирани като морските пехотинци за битки. От Ленгли, ФБР и други служби изпратиха хора на помощ. Арт Харис проведе ожесточен спор с някакъв голям шеф от Бюрото, който искаше оперативният център да бъде запечатан и да се обработи като място на престъпление. Харис беше непреклонен, че центърът трябва да заработи възможно най-скоро. Другият агент не отстъпваше и заповяда разчистването веднага да бъде прекратено. Трупове трябва да останат точно където са били, докато дойдат криминалистите. Двата се разкрещяха и Рап побърза да реши спора. Приблужи се, нокаутира агента и заповяда всички да се връщат на работа.

Неш разговаря само веднъж с жена си. Обади ѝ се, защото се опасяваше да не научи за инцидента от новините. Каза ѝ, че не може да говори повече, но той е добре и ще ѝ телефонира отново веднага щом

се освободи. Не си спомняше преди колко време е било. Предполагаше, че ѝ се е обадил в началото на вечерта. Маги сигурно се побъркваше от тревога.

Той взе ключовете си от стартера и слезе. Затвори гаража и тръгна към къщата. Лампата над умивалника в кухнята светеше, в кабинета — също. Иначе къщата бе абсолютно тъмна. Неш отключи задната врата и влезе в пералното помещение. Изключи алармата, затвори и заключи вратата, отново пусна алармата. Прибра пистолета си в оръжейния сейф и си напомни, че сутринта трябва да зареди пълнителите.

Съблече сакото си и го остави на облегалката на един стол в кухнята. Тихо мина по коридора и надникна в кабинета. Маги седеше на голямото кресло пред камината с одеяло и книга в скута си. Явно го усети, защото клепките ѝ потрепнаха и тя отвори очи; усмивката ѝ изчезна почти толкова бързо, колкото се появи. Втренчи се в ризата на съпруга си.

Неш бе забравил, че има петна от кръв.

— Какво е станало? — загрижено попита Маги.

Той не знаеше какво му е позволено да издава, но и не желаше да говори за случилото се.

— Добре съм, миличка. Кръвта не е моя.

— Когато се обади, каза, че си добре — отбеляза тя, като смъкна книгата и одеялото от скута си. — Не спомена, че си бил в опасност.

— Не съм бил застрашен. Петната са, защото помагах на ранените.

— Онази сграда в Маклейн... дето я показвах по телевизията, с линейки, които постоянно влизаха и излизаха. Там ли си бил?

Неш внезапно осъзна странните изисквания на професията си. Собствената му жена дори не знаеше къде е работното му място. Знаеше само, че има кабинет в сградата на ЦРУ. Нямахше представа за ролята му в Националния антитерористичен център. Може би дори не подозираше, че съществува такава организация.

— Там бях — призна той, — но не мога да ти кажа нищо повече.

Тя го прегърна и го притисна до себе си.

— Децата много се тревожиха.

— Знаем. Искях да се прибера по-рано, но...

— Но не можеш да говориш за това — довърши Маги вместо него.

Това беше редовното му обяснение. То изразяваше странния дисбаланс в брака им. Маги говореше за работата си когато и колкото поискаше. Той не говореше за своята дори в такива моменти, когато споделянето би му помогнало.

— Как мина срещата с директорката и семейство Де Граф, след като си тръгнах?

Маги пристъпи към съпруга си и се усмихна гордо.

— Накратко, с Барнъм Смит убедихме Де Граф да забравят случката.

— Наистина ли?

— Да. А пък с Рори хубаво си поговорихме следобед. Попитах го дали е доволен от „Сидуел“.

— И?

— Не звучеше особено ентузиазизирано. Затова му обещах, че ако не прави бели до края на срока, догодина ще го прехвърлим в гимназията в Джорджтаун.

— Ами тренировъчния лагер по лакрос през лятото?

— Казах му, че това си е ваша работа.

Неш прегърна жена си и я целуна. Като познаваше упорството ѝ, можеше да си представи какво ѝ е струвало това решение.

— Благодаря, скъпа.

Отново я прегърна. Тя изви главата си назад и доближи устните си до неговите.

— Ти беше прав. Прекалено много се бях вживяла в тази история.

— Е, и с мен не се излиза лесно наглава. — Неш се отдръпна и погледна мръсната си риза. — Не ти е лесно с мен, миличка.

— Не, не ми е лесно.

— Съжалявам — промърмори той.

— Няма за какво. — Маги го бутна към стълбите. — Качи се и се изкъпи. Идвам след минутка.

Неш тръгна да се качва.

— Майкъл — тихо каза тя. — Знам, че не можеш да говориш за това, но съжалявам за случилото се днес. Сигурно са загинали и твои приятели.

Неш замислено се загледа над главата на жена си към полуугасналата жар в камината. Точно сега нямаше сили да ѝ каже, че Джесика е загинала. Не искаше да си представя лицата на онези, които вече не бяха между живите, затова само каза:

— Днес беше лош ден за всички.

Тя го погали по ръката.

— Съжалявам, скъпи.

Неш погледна красивото ѝ, съвършено лице и се усмихна окуражително:

— Всичко е наред.

Качи се и понечи да влезе в стаите на децата, но реши първо да се изкъпе. Нямаше да им подейства добре, ако видят баща си посред нощ с окървавена риза. Неш се съблече и влезе под душа. Докато горещата вода се стичаше по раменете му, си пое дълбоко въздух. Напрежението започна да намалява и тогава пред очите му започнаха да изплуват лица. Първо Крис Джонсън. Представи си как са минали последните му часове и потрепери при мисълта, че той е станал причина за това. После си представи хората от антитерористичния център. Джесика, с дупка от куршум в главата. Замисли се за малките ѝ синове, на девет и на шест. Никога вече нямаше да видят майка си.

Буца заседна в гърлото му. Опита се да се сдържи, но чувствата бяха по-силни от него. От очите му потекоха сълзи. Той бавно се отпусна на пода под душа. Пое си въздух и захлипа неудържимо. Не, нищо не беше наред.

## 76.

Лонсдейл стоеше на терасата на кабинета си в Капитолия. На север виждаше светлината на сигналните лампи от полицейските коли и линейките, идващи от другата страна на сградата „Дирксън“. Спасителните действия бяха приключили само преди няколко часа, около трийсет часа след атаките. В мазето бяха открили един оцелял — служител на ресторанта. Всички други бяха мъртви. Седем сенатори и още девет висши членове на политически екипи, включително началникът на нейния — Ралф Уосън. Седемдесет и трима бяха загиналите само в „Монокъл“. Равносметката от деня бе 185 мъртви и 211 ранени.

Лонсдейл дръпна от цигарата и се замисли колко бързо животът ѝ се преобърна. Преди по-малко от трийсет и шест часа тя бе седяла в другия кабинет, твърде разстроена, за да отиде на среща с един репортер. Смъртта на Уосън я бе покрусил. Той беше най-старият ѝ приятел и най-довереният ѝ човек. Мисълта, че тя го бе помолила да отиде вместо нея, я караше да изпитва и чувство на вина. *Как е могла да е толкова слъпа за опасността?* Задаваше си този въпрос по сто пъти на ден.

В момента журналистите не я притесняваха, макар да знаеше, че съвсем скоро ще я подгонят. До края на мандата ѝ оставаха пет години и тя не беше сигурна, че ще иска отново да се кандидатира. Знаеше обаче какво трябва да направи. Беше го осъзнала през тази безсънна нощ, докато се измъчваше със самообвинения. Думите изникваха в съзнанието ѝ като големи заглавия във вестник: Наивна, Лицемерна, Глупава, Заблудена, Малоумна, Арогантна. Списъкът нямаше край. Толкова бе повярвала в собствената си правота, че беше станала жертва на една от най-старите заблуди във Вашингтон. Вместо да разгледа въпроса обстойно и сериозно, тя бе предпочела позицията, която ще ѝ осигури по-голямо политическо влияние. После, подвеждайки сама себе си, беше приписала безчестни намерения на

враговете си — Кенеди, Рап, Неш и много други. Беше се самозаблудила, че те са истинската заплаха.

Сега, докато ехото от експлозиите още отекваше по света, този театър на абсурда бе свършил. Трябваше да избира между две възможности и макар че Уосън вече го нямаше да я посъветва, тя знаеше какво би й казал. Лонсдейл погледна сградата на Върховния съд и изпита горчива мъка. От всички постройки на Капитолия съдът може би означаваше най-много за нея. Решението щеше да й причини известно неудобство.

— Сенатор Лонсдейл — извика една служителка от екипа ѝ през вратата, — посетителите ви дойдоха.

Тя изгаси цигарата и се обърна. Махна на жената да ги покани.

— Можеш да си тръгваш вече, Стефани. Аз ще заключа.

Помощничката ѝ си тръгна, а на терасата излязоха двамата мъже. Лонсдейл не очакваше срещата да мине леко, но трябваше да доведе нещата докрай.

Двамата сурови мъже се приближиха и спряха на няколко крачки от нея.

— Искали сте да ни видите, госпожо сенатор — каза Рап.

— Да — малко плахо отвърна тя. — Чух, че вече сте попаднали на следи.

Рап и Неш кимнаха, но никой от двамата не потвърди с думи.

— Узнах от президента, че според вас трима от терористите са все още на свобода.

— Да.

— Мислите ли, че ще ги хванете?

Рап сви рамене:

— Зависи, госпожо.

— От какво?

— От правилата за дейността ни — намеси се Неш, като посочи точно проблема.

Лонсдейл кимна и взе друга цигара.

— Не ми е лесно, господа, но трябва да го кажа. — Тя запали и дръпна. — Моля да ме извините. Съжалявам за начина, по който се държах. Съжалявам, че поставих под съмнение честността ви. Съжалявам, че моята намеса в разследването ви може да ви е попречила да предотвратите атаките.

Двамата мъже се спогледаха удивени. Мислеха, че Лонсдейл ги е привикала, за да обясни моментното си избухване миналия ден, при което бе ударила плесница на Абад. Рап кимна:

— Благодаря ви. Моите съболезнования за началника на екипа ви Ралф Уосън. Не го познавах, но изглеждаше добър човек.

— Най-добрият.

Лонсдейл скръсти ръцете си пред гърдите и се загледа замислено в далечината. След малко добави:

— Той имаше много високо мнение за вас двамата.

— За нас ли? — изненада се Неш.

— Да. Мислеше, че сте от правилната страна на барикадата.

— Не знаех, че има и *грешна* страна — леко саркастично отбеляза Майк.

— А какво мислеше за вас? — попита Рап, без да обръща внимание на коментара на колегата си. — Че сте от неправилната страна?

Лонсдейл кимна. След кратко мълчание предложи:

— Някой от вас иска ли цигара?

— Не, благодаря — отговори Рап.

Неш поклати глава.

— Освен за да ви се извиня, ви повиках, за да ви дам известни уверения. Вече говорих с президента и директор Кенеди за това. Сигурно знаете, че сенатор Уейли загина вчера. Така Комисията по разузнаването остава без председател. Аз искам да я оглавя.

— Моля? — попита Мич, сякаш не беше чул добре.

— Ще се откажа от Комисията по правосъдието срещу тази по разузнаването, ако ми позволят.

Рап и Неш останаха смаяни. Нямаше сенатор, който да не е готов да убие човек, само и само да влезе в Комисията по правосъдието.

— Защо го правите? — попита Неш.

— Наречете го покаяние. — Лонсдейл се усмихна леко. Видя загрижеността им и бързо добави: — Не се безпокойте. Аз видях светлината. Както вече казах, сгреших.

Мич премести тежестта си от единия крак на другия и я погледна:

— Видели сте светлината?

— Да.



— Мога ли да попитам доколко това промени позицията ви?

Сенаторката се замисли, преди да отговори:

— Искам да откриете Карим с другите двама терористи и всички, които са им помагали. Искам да ги убиете.

— Да ги убием ли? — не повярва на ушите си Неш.

— Да. Не ме интересува как ще го направите... просто го направете.

— Да ги убием — повтори той.

— Точно така.

— Може би имате предвид да ги заловим и изправим на съд?

Лонсдейл го погледна в очите и отговори:

— Имам предвид да ги убиете. По-добре да си спестим още един циркаджийски процес.

— Ами колегите ви? — попита Рап.

— Говорих с неколцина от най-влиятелните. Най-важните играчи са в Комисията по разузнаването. Ще се погрижа да получите всякакво финансиране, от което имате нужда. Каквото поискате, ще ви го осигуря.

— Госпожо сенатор, извинете ме за откровеността, но от доста години съм в този занаят. Ако съм научил нещо, то е, че политическият вятър в този град се променя и хората губят желанието си за такива неща.

Лонсдейл кимна.

— Директор Кенеди ме предупреди, че ще кажете така. Тъй че... колкото и да съжалявам някой ден за това, съм подготвила писмо. — Бръкна в джоба на сакото си и извади бял плик. Подаде го на Рап. — Моля ви, приберете го някъде и не го показвайте на никого освен на господин Неш и директор Кенеди.

Той взе плика и попита:

— Какво пише тук?

— Накратко... казва, че давам на вас и господин Неш пълна подкрепа да използвате каквито средства сметнете за добре, за да заловите и убиете този Карим и съучастниците му. От юридическа гледна точка обаче то не ви осигурява никаква защита.

— Обаче гарантира вашата подкрепа?

— И падението ми, ако не успея да ви защита от по-амбициозните си колеги. Предлагам ви прикритие, господа. Обещавам

ви, че ще сторя всичко, което е по силите ми, за да ви помогна да потърсите възмездие. Дори да не се справите... пак ще ви закрилям.

Двамата се спогледаха и кимнаха уверено. Рап отново се обърна към Лонсдейл:

— Госпожо сенатор, гарантирам ви, че ще се справим.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.